

MURGRÖNAN.

MURGRÖNAN.

FINSKT ORIGINAL.

[*Fredrika Wilhelmina Carstens,
f. Stichaus.*]

HELSINGFORS, G. O. WASENIUS.

1 8 4 0.

Länge hör du, älskade Emilia, fått öfva tålamodet, i förväntan på de underrättelser jag så säkert lofvade tillställa dig, angående min snart nog tillryggalagde resas förlopp. Jag blyges nu verke-ligen över den liknöjdhet och ringa ordhållighet min tystnad visar, då snart ett helt år ifupit till ända sedan vi skiljdes. Dock tager jag så gärna till godt den enda tröst jag har att tillgå, intill dess du hunnit lemma mig den fullkomligare; jag tänker nemligen: liknöjd, det vet Emilia jag aldrig kan blifva för den, hvilken i mitt hjerta äger en säker ointaglig plats, och hvad ordhållenhet beträffar har du måhända pröfvat den i viktigare fall.

Mitt uppsåt, goda Emilia, har varit att till ämne i mina bref framställa ej ensamt min egen person, hvilket snart blefve alltför trötsamt och enahanda, utan ock att äfven understundom till dig öfverflytta de känslor, tankar, intryck, ja, äfven det obehag, jag i den hvardagliga sferen jag mig befunnit, vexelvis rönt. Vänta dig dock inga romanlika älventyr, inga osanna sannolikheter, inga hemliga irrgångar och labyrinter i det väl invecklade men alltför litet mysteriösa hvardagslivet och framför allt, icke ens den allfügnsnaste efter-

härmning af det oelterhärmliga "*hvardagslivet*" sjellt. Kasta förr mina bref, ja redan detta första, i den lifligaste eld som en bister vinteratton kan blossa i din kammar-spisel; och Emilia, vredgas får du ej heller längre på mig, då du ser huru ofta, huru ständigt du varit ett mål för mina tankar, samt huru min ovana penna gärna, ehuru fruktande, sysselsatt sig med dig! Du vet att hennes Nåds (verlden har gifvit henne denna benämning) godhet äfven beredde mig en beqväm plats i den vagn, som allägsnade mig ifrån dig och den ort som sett mig födas, sett mig uppväxa, sett mig *Lida!* Jag säger det nu här, ty *du* känner de förhållanden, i hvilka ödet ställt mig, men nog dermed, det är ej dem jag vill upprepa. Slutens inom mig — ty ej ens vagnens stundom häftiga gnunganing eller kuskens kraftiga eder förmådde väcka mig till det yttre lifvet — satt jag och tänkte på dig, på det förflutna, ja äfven på det tillkommande, hvilket anande och okändt bildade sig för min fantasie; jag såg ett stormande hav, som i sina vågors trädgande skum hvälzte de bräckliga, ehuru stolta farkosterne; jag såg de arma offren för elementets raseri i ångest och förtviflan anropa allfadrens förbarmande; jag såg, men jag betäckte mina ögon för att ej se vidare, huru de i ett *nu* ohjelpligt förgingos. Dock, Emilia! jag har skildrat dig de skräckfulla scener, som skapade sig i min inbillning, skåda du äfven nu med mig de leende stränder, de vänliga ängder, de grönskande lunder, som efter denna storm kom att mildra min själs oroliga tillstånd. Ett land, det jag måhända svärmliskt nog benämner paradisiskt, tyckte jag

nu log emot mig, och lockade mig att beträda dess helgedom; klarare än i mitt hemland syntes mig den blå himlen, intet dunkelt moln, ingen nattlig sky fläckade dess rena hvall; friskare grönskade här de skyhöga skogens barn, dem ingen egen-nyttig hand berölvat deras näring och kraft. Blommorna smekte hvarann i systerlig förening, och ehuru den ena doftade praktfullare, färgrikare, älskvärdare än den andra, hade alvunden aldrig fått närrma sig deras förtroliga krets; hvar jag såg erbjöd sig för mitt öga skapelser af en högre natur; allt andades salighet och liv! Men jag måste ju en gång vakna utur mina idylliska drömmar, jag nødgades taga verkligheten i betraktande, ty min dagsresa var slutad, och på det nu inträffade nattherrberget skulle jag uthvíla mina verkeligen trötta lemmar. Härifrån sträcker sig äfven den första hälsning min hand tecknade dig; omväxlande känslor och tankar, i följd af likaså händelser, yppa sig i de anteckningar jag här gjort; emottag dem med öfverseende, de göra ej anspråk på effekt, det är endast till ditt hjerta, ej till ditt granskande förstånd jag talat.

U. den 28 Maji 18 . .

Ännu en hälsning! en så kär, så varm,
Jag dig, o hilda Fosterbygd! vill sinda;
Tag den emot, den går ur trofast hämn;
Och huru än mitt öde sig nu vände,
År du den tanke först och sist likväl,
Som smyger sig utur mina aorgena ejät.

Jag har uppvaknat, älskade Emilia, ifrån en ganska god sömn; mina själs- såväl som kroppskrafter äro styrkte af den hvila jag erfariit. Vid mitt lilla kammarfönster har jag njutit af den milda vårluftens, hvilken fritt spelar in genom det öppnade fönstret. O! hvilken herrlig morgon, detta ställe är långt tresligare än jag i går vid min ankomst fann det, skymningen såväl som tröttheten hindrade mig att då urskilja dess högst tresliga läge; än som löper alldeles under mitt fönster kröker sig i behagliga bugter framåt, och på dess stränder resa sig björkar, så vackra, så raka, som voro de af den vårdsmästarens hand ditplanterade. Men, hvad säger jag, som voro de? Hvilken hand kunde i förmåga öfverträffa *dens*, som dit satt dem? Ack, Emilia! hvilkens kunde mera vårdande hvila öfver och beskydda sitt verk? Hvad den är väcker, denna vårens färg; denna unga, Iriska, gröna; jag fruktar att förtrampa ett enda grässtrå, så obeskrifligen skön och ljuslig förefaller mig naturen.

Denna dag förer mig åter längre ifrån dig, och likväl tycker jag mig aldrig varit dig närmare än just nu; mina tårar blanda sig med dem på bladen af den daggtriska syrenqvist jag nyss brutit ur den lilla häcken under mitt fönster. Det

skall följa mig, detta minne ifrån mitt hemlands nejder, och ännu der borta, churu vissnadt, för mig utgöra ett vänligt tridens budskap.

Min glada men något nyfikna värdinna har redan bestyrksamt inburit min varma morgondryck; hon står ännu med frågande blick, och tyckes al-bida något uppdrag. *Lef väl, Emilia! lef väl!*

W. den 29 om afton.

"Tycker Mamsell som jag, så hvila vi här ölever natten," tilltalade mig min hederlige kusk, då vi i går på aftonen klockan sex stannade utanför gästgilveriet i X*, en liten nätt by; "det är helgedagsafton, och då är icke brukligt att man så här strapserar; också kunde Mamsell, om hon så vill, i morgen, emedan kyrkan ligger helt nära, bevista gudstjensten der, innan vi anträda vår resa"...

Efter denna temmeligen vidlyftigt utförda, men välminta proposition, hvaruppå jag långt före dess sista mening svarat ett "rätt gärna," öppnade min bugande rödgilvare vagnsdörren, samt hjälpte mig stiga utur. Verkeligen ljudade också redan de högtidliga klockorna ifrån det närbelägna kyrkotornet, det var här så bruket, att Lördagsringningen förkunnade Sabbatens ankomst. Jag lät alltså i ett snyggt rum inbära mina res-effekter, samt logerade mig in der så godt jag kunde. Kuskens för-

slag kom mig nu före som icke så aldeles omöjligt att esteriölja, och sedan jag med mitt värdsfolks lilla söta flicka bortpratat en del af den återstående aftonen, sökte jag i hvilan ro, för mitt bedröfvade sinne . . . 1 dag uppväcktes jag af mitt lilla gäriga aftonsällskap; Ledd vid sin söndagsputsade moders hand insteg hon till mig, med det lilla hvita förklädet uppfylldt af doftande litje-konvaljer och de skönaste hvitsippor jag någonsin sett. Hvar hade dessa sednare, undangömde för solens redan brännande strålar, kunnat bevara sin mjella hvithet och friskhet. Ack! huru vackra ären J barn af den gudomliga naturen; huru afundsvärd eder skära renhet. . . .

Sedan jag påklädt mig, och utur min nessesair framtagit samt uppå den lilla gilverskans hals bundit ett litet guldkors till minne af denna glada morgen, hastade jag, biträdd af henne, att till en krans hopfläta blommorna. Jag hade just sluttat, att med densamma pryda min hatt, då den till gudstjensten sammankallade ringningen åter begynte. I ett spräng var den lilla ifrån mig, och då jag kastade ögat utåt vägen, såg jag henne redan långsamt och allvarligt, likt en sedig tärna, framgå vid sin moders sida. . . .

Jag har besökt detta Guds hus, hvilket med andakt beträdt, ingenstädes förfelar sin gudomliga verkan. Frisk och mild inflägtade vårluften i dess korsgångar och andades Irid och välkommande till det mangrant församlade folket. Ödmjuka med hukade hufvuden sutto på ena sidan af den lilla kyrkan qvinnorna i mjella hufvundkläden, och uppå den andra, karlarne med blottade hufvuden; an-

dakt och stillhet rådde öfverallt, ej ett andetag hördes, icke ens af de späda barnen, hvilka åtföljt sine föräldrar, tills klockaren uppstämde den vackra psalmen N:o 392. "Den blida vår är inne, och nytt blir jordens hopp;" då inföll hela församlingen uti en ljudande chorus; men jag, Emilia! jag sjöng ej, min själ var så betagen, att rösten ej förmådde höja sig till instämmande af den allmänna lofsången; jag kände tårarne jaga utför mina kinder, och först då, när psalmen var slutad vågade jag upplyta mitt tunga hufvud. . . .

Jag skyndar nu att omnämna Ordets förkunare; tänk dig ingen af nutidens välfrierad, finrakad och modern sprätt, hvilken med lätsad allvarlighet, i förtid påklädt kappen, nej, en åldrig gubbe med sillilvervita lockar, skred långsamt gången uppföre, vördnadshjudande uti sin enkla drögt, och sjelf bärande sin gammalmodiga psalmbok, utur hvilken han snart för menigheten uppläste några till hjertat gående verser. Med darrande men hög röst gaf han nu folket sin välsignelse, innan han vidrörde det ämne, från hvilket han sedermera i korthet, men tydligt och med full mening, förklararade: Skapelsens ändamål, och Guds hopp, att genom dess mångfald beveka människans hjerta till erkännande af Hans vishet och godhet.

Svårt vore för mig att upprepa, hvad jag likväl med uppmärksamhet af den aktade Gubbens Jäppar hörde ^{men} utföras, ~~och~~ säkert, så hoppas jag, försvinner ej det goda intryck mitt hjerta deraf erfor.

Sedan jag sagt mitt värdssfolk farväl och med hjertlighet kyst den lilla flickan, hvilken till ett

Återseende lofvade bevara det lilla korset, lemnade jag lättad och lugnad denna vänliga fristad.

I dag har jag endast rest lyra mil, men som blott fem återstå till dess jag kan se kyrktornet i N*, hinner jag, oaktadt detta lilla dröjsmål, i god tid dit. Härtils, älskade Emilia, har endast land åtskiljt oss, härefter blir det också havvet, det älskade, men förrädiska havvet. Mins du huru olta vi i aftonens lugn framgungat på den klara böljan invid dina föräldrars trelliga Svanevik, huru vi då i inbillningen förstorade dess omkrets, samt föreställde oss faror och äventyr, der inga funnos. Mins du då jag verkeligen, för mitt sjelfsvälds skull, helt oförmodadt halkade öfver båtkanten, men, i anseende till det grunda stället, snart nog af prostens Wilhelm blef upphjelpt, samt lik en Sjögud, drypande af vatten, ifrån huvud til fot, skamflat och skälvande fick sitta stilla i ett hörn af båten, tills den hann landa. — Mins du ännu huru vi förirrade oss i den täta skogspark, som omgisver det hem jag fördom kallade mitt? och huru sluteligen flaggen vid fiskarkojan blef vår ledstjerna genom denna lilla öcken. Der står ännu på klippan invid hyddan det lilla tempel vi, jemte din broders och Wilhelms tillhjelp, med så mycken möda uppförde; icke ens tiden har på detta oskyldiga verk velat lägga sin förstörande hand; till dessa tidigare tilldragelser i min lefnad flyr min tanke så gerna, kunde jag endast åt glömskan lemlna de sednare. Nu god natt, jag går att drömma om dig, och tecknar dig ej några rader förrän ifrån N*

M* den 31 Maj.

Det är ifrån ett litet snyggt värdshus jag till-skrifver dig dessa rader; mitt ressällskap, det hennes Nåds godhet utsett mig, men hvilket du ännu icke ens till namnet känner, har redan för tvänne dagar sedan hit anländt, och vänta endast på vind samt ordres, att kunna gå ombord; du är väl nyfiken att lära känna de personer, med hvilka din Mathilda, Åtminstone för en kort tid, skall träda i ett vänskapligare förhållande, och jag skyndar att tillfredsställa din väntan i den delen, i det jag säger dig att det är Hof-Rådet B., hvilken nu åter-vänder till S* med tvänne barn, en flicka om 16, och en gosse om 11 år, ilrån en resa den de för nöjet att träffa anhörige, för trenne veckor sedan hitat gjort. Det är en älskvärd familj, så mycket jag hittills kunnat finna, och som vi framdeles komma att bebo samma stad, lovar jag mig redan på förhand deraf nöje. Adolph upphör ej att berätta om onkelos på Svärdsby herrliga tvåvåningshus, med balkonger och terrasser; Hans stall med tolf magnifikt vackra, glänsande hästar, hans praktiga jagthundar etc. etc., och tycker endast att återesan företogs allför snart; Rosa der-emot, fann tanten, onkeln och kusinerne visst ganska uppmärksamma och älskvärda, samt för öfrigt *allt* såsom Adolph sagt "förträffligt," men längtar lika fullt att få betröda hemjorden, och hälsas af mor och syskon.

Jag anar dock, att någonting djupare ligger till grund dertör; låt se. Jag finner mig just

väl i denna lilla krets och har redan i samråd med Rosa på bästa vis rangerat vårt lilla hus-håll. Någonting mägtigt drar mig till denna unga flicka, och churnu jag räknar fyra år mer än hon, öfverensstämma våra tänkesätt dock fullkomligt. Just nu inträder hon i mitt lilla rum: "Mathilda måste säger hon," "spisa med oss, eljest har icke heller jag någon matlust. — God natt!

Den 1 Juni om astou.

N* är en nätt stad, churnu gammalmodig, har trånga och smala gator med en högst ojemu stenläggning, hvilken verkeligen prövar fotgångarns vigilans och hållning. De höga stenhusen med sina två å tre våningar, antyda något stort, och vilja, likt en pratsjuk ålderdom, berätta om ett vigtigt fordom. De tvänne kyrkor staden äger äro äfven uråldriga, och skola förtjena att med uppmärksamhet invändigt beses; det grämde mig af hjertat att ej kunna, såsom jag det önskat, njuta af det nöjet, men tiden medgaf det ej; jag vill nu endast i korthet för dig omnämna deras olika yttre: den Grekiska, med kupolformadt tak, är liten, och tyckes icke kunna inrymma någon större folkmängd, likvist skall, enligt hyad man berättade mig, byggnadssättet invändigt, göra den rymligare, än man kunde förmoda. Hon skall vara rik på

dyrbarheter, reliker och yppige kyrkoprydnader, samt isynnerhet utmärka sig genom en ofantlig förgylld metallkrona, hvilken ensam skall förmå fullkomligt upplysa hela kyrkan. Den Lutherska är tyrkantig och ganska stor; hon sträcker sin tornspets säker och hotande upp mot skyn; jag kunde icke återhålla mina ögon att flera gånger ibland molnen uppsöka dess spets, och har aldrig kunnat tänka mig en förfärligare höjd, det glimmande korset deröfver, hvilket skall innehålla 8 alnar i höjd och 5 i bredd, syntes nu endast såsom en fin strimma, och eluru sjellya kyrkan redan räknat sekler, tyckes dess kolossalika byggnad, ännu vilja trotsa tiden. Nog härom, då jag ej kan göra dig beskrifningen utförligare. Låt nu ditt öga vända sig ifrån staden; men följa den mer än tjusande utsigten ifrån dess hamnsida; någonting mera storartadt kan du ej se; havvet, som ifrån oändlighet, i störtande skum, hvälfer inför dina fötter, der ett bålverk eller en brygga, i förtröstan på sin orubbeliga styrka, emottager dess omilda smek; skepp och farkoster, som dels i fulla hvita segel klyfva vågorna, dels stillastående afbida en gynnsam vind. Här ser du ett fartyg färdigt att lyfta ankar, matroser skrika och springa om hvarann, hattar surra i lusten, näsdukar hvilla, afskedshälsningar skickas i otalig mängd, och återförnyas ständigt genom ett fortfarande hurra! Under det ögat härmed sysselsätttes, fängslas örat af allt tydligare och skarpare kanonskott, och snart upptäckes röken af ett ångfartyg, som i brusande fart närmar sig hamnen; Nu saktas farten, bruset tystnar, hjulen stadna, båtshakar utkastas och plankor hållas i beredskap, såsom ett

medel att förena skilda vänner och fränder. En skön anblick, älskade Emilia! men mitt öga svälvade härunder tårflyldt bort åt den gröna vänliga skogssidan, som längs kusten, så långt ögat bar, erbjöd stillhet och frid. Hvem skall räcka mig en hjertlig hand då jag snart beträder en främmande jord! i hvilket öga skall jag läsa ett upprigtigt välkommen? Hvad skall jag väl erhålla, emot hvad jag förlorat? O! mina älskade Föräldrar, J som slumren den eviga sömnen, hvem skall godtgöra mig eder oersättliga förlust!

I morgon kl. 6 skola alla passagerare vara ombord, nu derföre farväl, du, min Emilia! den vackra aftonen lockar, och jente Rosa, hennes far och bröder, går jag att njuta af dess avalka och behag; vi hafva redan tagit i skärskädande våra hyttor eller sofrum, de äro sannerligen ej stora, men samlingsrummet eller salonen deremot är rymlig och treflig, och passagerarenes antal, enligt hvad man sagt, blifva högt. — God natt!

Den 2 Juni.

Vinden blåser upp i bast,
Segel fylla stäng och mast,
Skeppet styr till andra länder,
Gud vet när det återvänder.

Runeberg.

Hafvet är dock ett herreligt element, af hvars anblick hjerta och själ njuta, ja! ända till ontsäg- lighet! Gilves ett högre nöje än det man erfar gun- gande på ett stolt och välbyggt fartyg, hvilket ännu i sjelfva dess dödsstund trotsar sin alltid löniska, alltid till fejd beredde fiende — vågen. Det lider nu mot altonen, solen sjunker småningom glittrande i böljan och lovar i morgen, återuppfiskad, tända ett nytt Ijus! Dock, som sällskapet mangrant för- samlat sig under däck, för att invänta thé-timman, finner jag ledighet att vid relingen, medelst en bly- ertspenna, teckna dig dessa rader. — Jag vill dock gå punktligt tillväga och formeligen presentera dig personalen uppå *Örnen*, (Ångfartygets namn), hvars alla hyttor, till min stora förvåning, befannos så upptagna, att ej en enda mer varit att tillgå. Du kan af min presentation möjligen i en framtid igen- känna en och annan af de ägerande personerne.

Geheimerådinnan Nobelcreutz satt vid mitt inträde midt i salongens soffa, jemte tvänne döttrar, och tycktes, medelst en högst förnäm min, vilja påbjuda uppmärksamhet och respekt; ödmjuka vid herrskarinnans minsta rörelser, bugade sig ett par hvita strutser öfver den i paille- och lilas-skiftan- de hatten, i hvars yttersta kant en quarters bred

duggregnad blonde kantade sig; en svart med spetsar bebrämad mantille skylde, snart sagdt, hela hennes icke ringa figur, då jag undantar en mager silkesvantad hand, hvilken fogade sig fram om mantillen och qvarhöll en pirat, som i välmåga lofvade provianterna för hela den återstående resan; min skarpsynthet tilläts likvälf ej intränga till dess digra innehåll. På hvardera sidan om sin fru moder sutto Fröknarna Cloty och Jettchen Nobelcreutz, med blomsterqvastar på, och under hattskärmarna fladdrande bandändar i öfverflödande längd, samt ysviga och släpande kjortlar, hvilka i behagligt vårdslös oordning sopade långt utåt Salongsgollvet. Framför dessa hade en ung Dandy, med hängande hår, fattat posto, och gjorde sig uppmärksam på hvarje Fröknarnes knappt uttalade önskningar. Så i ordning Överstinnan Z., en ung, vacker och lillig varelse, hvilken, medelst sin naivité och sitt lätta sätt att vara, lockade till sig alla näryarande unga karlar; Jag ville fördömma henne för dess koketteri, men urskuldale henne derjemte, finnande det alltid lika jemna, muntra sinnet, då hon endast omgivven af fruntimmer trodde sig fullkomligen obemärkt. Den högsta enkelhet rådde i hennes klädsel, som bestod i en tätt åt halsen sluten kammarduksrock med en derå sittande krage; en med en hvit bandros prydd halmhatt hvilade i hennes knä; och det mörka håret, lagdt i en prydlig vridning, gjorde henne till en verklig madonna. Så vacker hy, så sköna ögon, har jag ännu aldrig sett; i dem låg någonting obeskrifligt, på en gång både alfvärligt, känslofullt och skälmiskt. Tänk dig kontrasten

emellan de rosendoftande Fröknarne N* och denna. Men vidare till saken; tröttna sår du ej på min beskrifning, ty hvarom skulle jag eljest, midt på ensliga hafvet orda, om ej anledning fick tagas af nästa grannen. Öfverjägmästarinnan Bjellerdorf, med utstreckt underläpp och blossande kinder, paraderade derelte i skittande salopp; tunga orgensiska eldgula band, med svarta nopper, voro öggla vid öggla radade på hennes veritabelt italienska hatt. Hon utgjorde en slags sufflor emellan Geheimerådinnan och Borgmästarinnan T., hvilken sistnämnda satt på Öfverjägmästarinnans vänstra sida. Denna ett pralsjukt fruntimmer, som tagit sig liten air, och genom sitt nyhetskrämeri, funnit inträde i de högre kretsarne, satt ännu med Tidningsbladet mellan fingren och upprepade derutur inhämtade nyheter, hvilka naturligtvis intresserade Geheimerådinnan, som nu i flera veckor varit skild ifrån hufvudstaden, och således undgått dagens viktigare händelser. "Nå! men min aldrabästa Fru Borgmästarinna; när skedde det? när blef det afgjordt? fastställdt?" etc. etc. etc. "då jag lemnde hufvudstaden hördes ej ett kny derom, nej icke det aldraminsta." — "Nå jag kan süga," genmälte Borgmästarinnan, "jo, jo, jag viste det redan längesedan; redan för ett halvt år sedan, men som jag ej gerna berättar nyheter, ty jag har oskyldigtvis fått på min räkning saker hvartill jag varit fullkomligt innocent;" så . . . så . . . har du verkeligen engång tegat (tänkte jag) och lemnar nu henne att vidare omförmåla nyheter. Fru Rådinnan Ö., med stora fötter och röda händer, hvilka sednare jag, i anseende till deras lifliga färg,

varsnade, satt dernäst; de redan längesedan afslagde stora Zobelpalantinerne hade funnit behag för henne och hennes dotter, hvilken sednare, ohuru ung, äfven inkruit i en dylik. Slutne och endast någongång småliviskande meddelade sig dessa till hvarann. Vidare, en åldrig blek Fru med en kudde bakom ryggen, mot hvilken hon ogenerad lutade sin, som det tycktes, matta kropp; hon skall, säger man, begagna sjöluften för sin hälsas skull. Invid henne satt en ung täck flicka, hvilken uttröttligt egnade den gamla sin uppmärksamhet, jemnade kudden, borthvistade flugor, och ibland lägt uppläste något utur en bok. Frun är en Lagmanska Ljung, flickan, hennes dotter-dotter.

Följ nu andra sidan åt, samt gör en djup bugning för Friherrinnan C. och dess trenne döttrar, hvilka galanta och utstofferade, sinemellan diskuterade om, huruvida Överstinnen Z:s rohe, i anseende till dess glänsande hvithet, bestod af babtist eller mousslin, hon var alltför nonchalante i sin klädsel mente Fröken D., hvilken redan blommat ut, och just höll på att i sin lefnads höst förfrysa, om ej till hennes lycka Assessor Bengelberg hos henne slagit sig ned, och åter uppvärmt den hallstelnade bloden. — Vidare ser du Mamsell Bergbrun, fräknig och fet, i högröd sammetskapott, prydd med otaligt mycket snörmakeri-arbete; hennes ena hand leker med en parasoll, under det hon med den andra ikring parasoll-käppen gör underliga hieroglyfer och ringlar med de ifrån halsgropen ned till fötterne hängande kapottniljorne. Hennes valspråk är: "stor sak," dervid jag, som ofta hörde detta hennes utrop, lät

mig falla i minne salig Fru Gräströms ord: "Stor sak, vill ingen annan halva min dotter, så behåller jag henne sjelf?" — Gif ännu en vänlig blick åt Rosa, Hulda B. och din Mathilda, och vänd för resten det örliga sällskapet ryggen, ty churuväl stort, intresserar det dig sannerligen ej längre. — Man pratar, man skämtar; Herrarne, hvilka säkert utgöra ett lika stort antal som Fruntimren, framkasta qwicka och dumma infall, buga och complimentera; de unge isynnerhet springa om hvarann, och uppvakta Damerna med apelsiner och konfekt-påsar, kika genom salongsfönstren, och utblåsa rökmoln utur de ständigt blossande cigarrerne. Till namnen känner jag här få; Geheime-Rådet Nobelcreutz, ser jag dock ibland avanceera sin Fru, likså Borgmästar Trullsberg, hvilken med hatten i hand lik en snurra trissar in genom dörren. Löjtnant Pirouette, och Seereter Flanquette äro älven utmärkte personer, och af Fröknarne jemnt anropade; älvenså Direktör Bergbrun, som blott spelar sex skillings boston med Ösverjägmästarinnan och Assessor Bengelberg. Nu hör jag man åter ruskar på sig der nere. Rosa, som under trängseln ej förr saknat mig, kommer upp och storbannas för det jag stulit mig undan. Altonen är gudomlig! hafvet stilla som lugnet i en ostörd barna-själ; O! du herrliga Rosa! hvad du i din lilla svarta siden-spens och dina ljusa hängande lockar är täck; måtte icke heller lugnet i din unga själ grumlas af tidens oskonsamma hand. Jag har ej målat dig Rosas porträtt, min Emilia, men i alton ville jag med levande färger kunna göra dig begripligt huru vacker hon är. Den öppna pannan, den

friska kinden, det ljusblå ögat och den sirligt bilda näsan, den svällande runda läppen, allt detta låter ju tänka sig, men det oskuldsfulla englaväsendet måste man se, för att fullkomligt kunna fatta och beundra; jag har frågat Rosa om jag får hälsa dig. — "Jo, om hon är lika god som du," ljud svaret. — Oerlarna Rosa! Du känner mig ej, och fäster dig dock med hela din oskyldiga själ vid mig, men på mig skall du icke bedragas.

SAG

Den 3 Juni, aft. kl. 6.

Man dricker åter thè, och jag hastar till dig, Emilia! Gud vet om jag härefter blir i tillfälle att för hvarje dag skrifsteligen göra dig någon anteckning. Må den dersöre göras medan jag det kan. — Sittande på däck har jag i dag betraktat himlen, havvet, klippor och grönskande förbi seglade uddar, sjögången har ej varit stark, men likväl någon. Jag har dock varit lycklig nog, att ej känna deraf, eburn en oförutsedd anledning för ett ögonblick höll på beröfva mig min fattning. Som sagdt är, jag satt ifrån morgon bittidag på min vanliga plats invid relingen, och visste ej, stundom blott at Rosas pähälsningar väckt till det närvarande, hyad tiden led, då middagsklockan lät höra sig och jag såg Hot-Rådet nalkas mig. Nå min goda Mamzell! här icke jag med den store skaldens ord fråga: "har hon ej skådat berg och lunder, och sund och

öar förr än nu;" "nu har hon sutit hela guðs långa förmiddagen och betraktat allt detta så troget, som skulle hon väntat, att bakom någon bergsudde upptäcka en länge saknad, eller mähända otrogen älskare." — Vid dessa skämtsamt yttrade ord, bjöd den vänlige gubben mig armen, samt förde mig ned i salongen; men, — borta var mitt själslugn, hela min varelse hade vid hans sista ord erfariit en smärta, som skulle jag sårats af tusende dolkstygn; en ovilkorlig skälfva genomfor min kropp, och försvagad, mähända tillika at sjögång, nedsjönk jag sanslös på den första stol mig mötte "Min Gud! hvad går åt er Mamsell," utropade Hof-Rädet, "Rosa skynda dig hit med eau-de-cologne; uppassare, tag hit vattenkarafin, finnes då ej något Rhenskt att upplifsa läpparna med? detta har hon af det fördömda kikandet och spejandet åt hvarenda bergsudde; hon skulle som vi andra slå små lofvar ikring och under däck; ej vara så tjer; men ibland taga sig en droppa snapps på socker, ty sådant går an och måste göras på sjö; så skulle den fördömda yrsehn af fartygets rullning ej göra anspråk." Desse voro allt ord, hvilka jag under bemödande att vinna fattning åhörde. — Den älskvärda Rosa var onphörligt knäfallen vid min sida, och hade under välmening öfver mig utömt hela sin eau-de-cologne-flaska. Öfverstinnan Z., Geheimrådiinan Nobelentz och dess döttrar, hvilka sednare under sin Högvälborna fru moders beskydd nu vågat lemna sina platser, hade jemte flera andra personer under denna tilldragelse fullkomligt förskansat platsen der jag halflåg. Af de nödiga läppar hördes åtskilliga fransyska strofer af

pauvre petite! ah pauvre petite! c'est un accident des vertiges; säkert har hon kännig af sjögången; mais elle n'est pas laide, Cloty mon ange! regardez les yeux bleus, ce teint d'albatre et ces lèvres de corail; hvarilrån och hvem kan hon vara etc. etc. Fröken Cloty, som sjelf hade ett par mörka blixtrande ögon, gaf mig omsider en nädlig sidoblick, men vände, utan att svara, snart sin nädiga fru moder ryggen. Till min innerliga tillfredsställelse erbjöd mig Kaptenen sitt eget nägrännsande lilla rum, der jag smâningom, i den mig aldrig öfvergifvande Rosas sällskap, fick återhämta mina krafter. Denna afton är ej så vacker som den föregående; himlen är mulen och några redan nedfallande regndroppar bebâda ett annalkande oväder. Ålven sjön häfver sig oroligt; måtte vi ej utsättas för storm; det vore dock ohyggligt, att under natten nödgas kämpa med vägorna. Ovädret tilltager verkligen minutligen, fartyget kränger redan så ofta, att jag med möda, skrifvande, kan behâlla min plats, och som man der nere hörs förena sig att vara *trefliga*, det vill säga: Löjtnant Pirouette amuserar de unga damerna med hvarjohanda kortkonster, träder sax på band, samt gör nät på händerna, Borgmästarinna fortsar att berätta nytt, och Direktör Bergbrun med Ölverjämästarinna och Assessor Bengelberg spelar boston, — så säger jag i hast: god natt Emilia! och begifver också mig till *trefnaden*.

Den 4 Juni förmidd.

Hur en stormig natt! regnfull och ruslig; nästan ingen af Passagerarena har kunnat njuta af hvilan (då jag undantar Räddinna Ö., hvilken medelst tillhjelp af näsorganerne hela natten spelte en uthållande solo), ehuru Kaptenen i går aften försäkrade, det fruntimren, i anseende till stormen, kunde sovva trygge. Mon Dieu! Cloty! sofver du? suckade Geheimerådinnan; uff! uff! pustade Öfverjägmästarinnan, hvarunder jag föreställde mig huru hennes underläpp skred ovanligt fram om den öfvre. — O, Herre Gud! pep Borgmästarinnan, hjelpe oss till dager; jag ångrar dock som alla synder, att jag i går aften så illa förtalte fru Godman, hon är likvist en bra beskedlig menniska, och gör ej masken emot. — Sålunda, under stänkande och pustande förgick natten ingalunda fort; Borgmästarinnan var den första som stack hufvudet ut i trånen sin otrefliga bostad; såg med spejande blickar ikring på sina närmaste, och midt emot liggande grannar, men som de ännu en hvar, trötta af nattens mödor, lågo örörliga, grep hon i tysthet elter sin stora sammets-pirat, kände och kände länge efter något deri, — gissa dock min hulda läsaranna elter hvad? Åh du tröga, dumma författare, efter näsduken? — Nej; nå tandborsten? Nej; åh bevars, kammen då? Nej! nej! nej! *Tidningen*, *Tidningen* var det, hvilken hon, för bättre minnes skull, ännu för femtondenionde gången med spändaste uppmärksamhet började genomögna.

Nu är åter lit och rörelse; vinden fortfar god och kapten säger det vi, om den ej ändrar sig, redan middagstiden kunna passera den så mycket beprisade väckra skärgården, och således straxt på eftermiddagen löpa i hamn.

Jag vet ej hvarföre mitt mod sjunker, och mitt hjerta slår tätare slag ju närmare jag nalkas målet för min resa; är det fruktan att åt en gammal otälig fru ej kunna, såsom jag det bör, och hon har rätt att fordra, egna mina dagar, eller är det den qvinliga svagheten, hvilken objuden kommer mig att göra jemförelser mellan förr och nu, som med allt för mörka färger målar mig mitt tillkommande beroende. Jag vill ej neka att ett flygtigt samtal emellan Mamsell Angubrit Bergbrun och Rosa inverkat på min sinnesstämning. Sittande i går afton invid Rosas sida, frågar henne Mamsell Bergbrun, visande på mig.—hvem den der flickan vore som hon (Rosa) så *alltför beskedligt* hjälpte då hon så illa *dånade af?* Hverskapet måtte vara gamla bekanta, tillade Mamsell Angubrit, då lilla Fröken gjorde sig så mycket besvär, och till på köpet *spenderade* hela sin *luktvattenflaska* på henne? . . . Icke äldre än sedan fem dagar, då såg jag Mamsell Sommer för första gången. Först för fem dagar sedan? halfskrek Mamsell Angubrit, och hällde hela sin *luktvattenflaska* öfver henne, det som ändå är så dyrt. Jag köpte mig vid min afresa ifrån S* hos Kölle en flaska dylikt superfint årdöloconne, och betalte deraf sju plåtar, och jag har ännu knapt tagit en fingerborg deraf; lilla fröken skall få se, här har jag flaskan; i det samma förde hon handen bakom ryggen och fram-

tog verkligen en med den välkända stämpeln försedd eau-de-cologne-flaska; "Ah, sade småskämtande Rosa, då nyttjar Mamsell Angubrit ej ofta derat, men då det är så dyrt är det ej heller underligt, min deremot är väl ätven hos Kölle, men således af en sämre sort, den kostar endast en i Banco; jag tycker den är" — "Ah ty bevars! högskrek nu Mamsell Angubrit, afbrytande Rosa, den är usel, och vidbränd, så man kan få nysningar derat, men jag hade så när glömt, — "Sommer" hette hon ju? Mamsell Sommer! hvad är det för en Mamsell Sommer?" — "Känner då Mamsell Angubrit någon med det namnet?" — "Nej, men jag tänkte, jag tyckte jag vill minnas jag hört något dylikt, Som, Somm, Sommerset; riktig, nu har jag det, det är i någon roman något lustställe eller landtgård som heter Sommerset; à propos af roman, läser lilla fröken gerna romaner? Ack, det är förtjusande att läsa romaner, jag läste nyligen Rinaldo Rinaldino, hvad det ändå är för en hjertans karl, men man skall hafta godt minne att komma ihåg alla de der stygga namnen, jag mins dem som på mina fem finger; men Sommerset hette hon?" — "Nej endast Sommer." — "Jaså, riktig, det var ju landstället. Nå, huru kommer hon med detta ovana namn att färdas hitåt?" — här ville Rosas tålmod förgå. Namnet, goda Mamsell Angubrit, gör ju ej till saken, dessutom låter det ju behagligt; hon är en fader- och moderlös flicka, som lemnat Friherrinnan Y. sitt löfte, att i dennes ensamhet för henne utgöra ett dagligt sällskap." — "Friherrinnan Y? så, så, ack hvad jag beklagar henne, en så sträng, kinkig och sjuklig fru; nå, der får hon sju dar i veckan, stackars

flicka, hon är då ej rik, (och härvid skörtade hon på sin sammetsrock) som nödges antaga ett sådant anbud?" — "Nej, längt derifrån, hon är fattig, och känner så mycket smärtsammare sitt medellösa tillstånd, som hon varit rik, men hennes far genom öfverdrifven menskligitet och hjelksamhet störtat sig sjelt i elände." — "Stackars flicka! ja ja; nog får hon nu veta att hon äter nädebröd." Längre förmådde Rosa ej åhöra Mamsell Angubrits frågvisa sladdrar, hon lemnade henne straxt derpå; samt berättade mig sedermera helt oskyldigt hela samtalet. — Kl. 2. Vi passera nu skärgården, ja! den är vacker, den är gudomlig! En mild försyn uppenbarar sig älven i denna obetydliga del af det stora hela. Hvad ändå naturen är skön! O! om du såge dessa stränder med sina unga, friska löfträn, dessa klippor, kring hvilka måsar med siltverhvita vingar flaxande höja och sänka sig, dessa dälder och kullar med betande hjordar, dessa hvita, små landhus, som vänligt tyckas inbjuda den förbiseglande, allt är så herrligt! man skulle ønska evigt få qvardröja här och allägsnas dock ögonblickligen. — Kl. 3. Ännu blott ne qvar; och jag skall beträda en jord, der allt är mig främmande, allt likgiltigt, der endast en allvis försyn är densamma, hvilken äfven i mitt älskade hemland vakade öfver mig; densamma, hvilken min ömma mor, min dyra far lärde mig älska och vörda. O! Emilia! nu, nu känner jag att jag är ensam, att jag är skild ifrån dig! min enda sanna vän! Under den friska torfven hvila mor och far; de smärtas ej af att se sin Mathilda ölvergivsen irra, en lekboll för ödets nyck. Tillfredsställde lemnade de mig, churu me-

delliös, åt en sorglri framtid, ty *han!* som utgjorde min lycka, mitt *allt!* ägde ju hvad jag åt förmögenhet saknade. O! J visten ej att er Mathilda skulle erhålla sår, ännu djupare, änna smärtsammare än dem den gränslösa förlusten af eder bortgång gifvit henne. Säg Emilia, hvarföre kan jag ej glömma att jag var lycklig? hvarföre äger jag ej styrka att med mera undergifvenhet emottaga lifvels vexlande pröfningar? Jag måste nu sluta; en allmän beredelse att ändteligen sätta fot å fast mark, äger nu rum. Redan antändes luntan på kanonen. Ah! första signalen är gifven, ännu tvenne lika skarpa skott, så . . . de susa ännu livinande genom luften, rökmolnen skinbras, Örnen sänker sina vingar, och simmar lugn och stolt, under tusende hurrarop af väntande åskådare, in i hamnen.

Fortsättning af dagens äventyr; skrifvet under den första natt jag tillbringat i mitt lilla rum, mitt blifvande hemvist.

Nå Rosa, nå Mamsell Sommer, huru gick det? J höllen eder väl tappa under kanonaden? Frågade Hol-Rådet, i det han, redan stående på marken, hjälpte Rosa och mig att stiga i land. Rosa spetsade redan den fina munnen till ett svar, då i det-samma tvenne små flickor hoppade fram undan trängseln, under högt utrop af: pappa! Rosé! ack, ack, pappa och Rosé! Och Adolf? då? tillade Hol-Rådet, hjertligt omfamnande sina älsklingar, hvilka kommit att emottaga de efterlängtade. —

Adolf med! upprepade de båda flickorna, hvilka nu sprungo till brodren och under omfamningar berättade huru modren och den lilla Viktor mådde, huru man väntat och passat på, då fartyget skulle komma; huru modren, hindrad af middagsbestyr för de väntade, ej kunnat gå med, men skickat vagnen emot dem. — Se så, kom nu Adolf så vilja vi berätta dig om de små vackra ankor, Jungfru Bata för din räkning uppfördt. Ankor, sade Adolf stolt, åh, hvad vill det säga, ni skulle sett allt hvad jag sett, Onkels stora präktiga stall med toff hästar, hans hundar, Nalle och Begge; och alla höns, tuppar, kalkoner, änder och gäss; hans duftslag, hans präktiga trädgård med orangeri, der tusende sköna blommor redan voro utspruckne, då skulle ni ej bry er om små ankor. Under dylikt barnsligt joller närmade man sig vagnen, samt beredde sig att stiga deri; hör på barn, yttrade sig Hof-Rådet helt oförtänkt, J ären inga-lunda trötte, vårt hem ligger också icke långt härifrån, vi vilja gående öfverraska er mor, samt till Mamsell Sommer afstå vagnen, hvilken säkert skall föra henne till Friherrinnan Y:s mera aflägsna boning. Jag ville väl af allt hjerta gerna, tillade han, vändande sig till mig, först ledsaga er till vår glada krets, men grannlagenheten bjuder nu annorlunda. Friherrinnan är ett ceremoniöst fruntimmer, och skulle törhända misstycka om ni ej genast uppsökte henne. Ehuru ogerna jag ville begagna mig af detta anbud, nödgades jag dock, inseende det yktiga i Hof-Rådets välminta anmärkning, beqväma mig dertill, och, hastigt qväfvande en väldsam känsla af smärta, tryckte jag blott med innerlighet

Rosas hand, stammade, ty tala förmådde jag ej, ett höfligt afsked till Hof-Rådet, samt hoppade upp i vagnen. Nu var jag fullkomligt ensam och kunde med möda återhålla utbrottet af mina tårar. Hastade jag nu lugnet och friden till mötes, eller var jag kanhända ännu utsedd att genomgå pröfningar och motgångar? Under dylika betraktelser anlände jag till ett stort prydligt två-våningshus. Vagnen stadnade. Se så tack, sade jag med hämmad röst, och förde ofrivilligt den darrande handen till vagnsdörren, då kusken sprang ned och öppnade densamma; här litet för ert besvär, jag finner mig nog sjelf vidare. I det jag vände mig om, såg jag en i gult och grått livrée klädd betjent, hvilken nyliken stod och gapade på den ovanliga gästen; hu! tänkte jag, intet godt förebud, (den gula färgen kan jag ej fördraga). År hennes Nåd hemma? Ja; vill ni vara god visa mig upp till henne, bad jag; beredvillig gjorde betjenton hurtigt ett vänsterom, och ledsagad af honom, mera sprang än gick jag trappan upplöre. Här i N:o 1. Jag öppnade dörren. Detta var alltså mitt blifvande hem, med glädje fann jag rummet tomt; jag hade ungefär så önskat, och kunde nu åtminstone en minut draga andan. Ån en minut och ingen syntes; jag hade således tillfälle att kasta ögonen kring rummet och göra mig bekant med dess tillhörigheter. Rummet i sig sjelft var ljust och vackert, men förmörkades betydligt af långa mörk-brandgula tvillsgardiner, hvilka i djupa falbulaner föllo öfver de höga fönsterrutorne; antika men dock ej osmakliga, möbler bekläddé väggarna, skulle endast det brandgula tyget ilräna desse uteblifvit. På ett med

rötter inlagt bord, stod en stor, med fint jerngaller försedd bur, i hvilken en liten rätta behändigt slingrade upp och ned, på tväne dertill ändamålsenliga kedjor; uppå den svarta dörren till buren stod med stora i gul färg målade hokstafver denna sinnrika devis: *se, men rör icke!* hvilken jag helt bestämdt skulle lämpat på en i den gula kanapéen hvilande katt, om jag ej invid buren er-tappat en dito på lur stående. *Tålamodsprof*, tänkte jag; stackars trio, snart, snart utgöra vi väl en quartett. Jag hann knappt uttänka denna mœning, då en sidodörr gick upp, och en mager figur, åtföljd af ännu ett par kattor, steg ut, men som hon förmödeligen ej ville komma sina favoriter något här förmär, medelst hastigt tilldragande af dörren, eller hon, möjligen trodde dem innanföre kunna försova sin lycka, allt nog, hon vände mig, som betydligt närmat mig henne, helt oförmödadt ryggen, hvaraf kom att hon, upphörligt lockande Fillill och Megrit, baklänges avancerade mig, och med mig, hennes ödmjuka tjenerinna, gjorde en så häftig sammanträff, att hatten dervid ströks mig af hufvudet och jag genom dess hakband, liksom rättan i buren, kom i fällan, samt hon sjelf, såsom träffad af en elektrisk stöt, hufvudstupa återstudsade i den till all lycka närliggande kanapéen. Hvad i allor Guds namn! hvad? hvad? skrek min blivande patronessa, och jomkade sig åter igen upp, i det hon, eldröd närmade sig mig; mitt hjerta klappade och pulsarne slogo i mina ådror, så jag kunnat bedyra, det den häftigaste feber rasade i hela min kropp; jag kunde knappt framstamma: jag är, jag kommer, jag söker; i

min ångest hade namnet på min blifvande skydds-patronessa fallit mig ur minnet. Nå, hvem är fruntimret då? Frågade med mildrad röst min olycks-kamrat, hvilken, säkert af min synbara förvirring bevekt, till en octave lägre nedstämpt sin diskant. Nu repade jag mod; jag är Mamsell Sommer, som genom ers Nåds godhet hoppas finna mitt ovänliga öde förmildradt. Sommer, Sommer, jag kan ej pâminna mig hvarihrân, nu rann det mig i hâgen: du har gått galet, ännu en gång repa mod; jag ber om förlåtelse, är det ej Friherrinnan Y. jag har den åtan att tala vid? Nej, nej, jag är ryttmästerskan Pionfeldt; fruntimret har gått gal; ja fruntimret har visst gått galit, tänkte jag, och gjorde i glädjen häröfver en ännu djupare komplimang än den nyss förolyckade. Försonad, som det tycktes, ledsagade mig Ryttmästerskan Pionfeldt till dörren, genom hvilken jag olyckligtvis inkommit, ömsom undervisande mig till N:o 4, ömsom upprepande miss, miss, Fillill och Megrit. Jag gladdes af hjertans grund, att jag ändteligen en gång hade fru Pionfeldt, Fillill och Megrit bakom *min* rygg, och gaf mig ett heligt lölte, att aldrig mer stöta tillsammans med den förstnämnda. Detta var alltså mitt första profstycke, tänkte jag vid mig sjell, under det jag gick den långa korridoren framåt och noga observerade de numrerade dörrarne, mitt hjerta klappade ej mer så häftigt, febern hade gifvit sig. — Ändteligen N:o 4; jag öppnade och inträdde uti en ljus renbonad tambur. En betjent, ej i livré, men i en fin blå (ett godt tecken, min liffärg) tract, kom emot mig. Här var jag ju säker på min sak. *Hennes Nåd är väl hemma?* sporde

jag betjonten; jag vet ej hvarifrån det olycksaliga ordet återkom på mina läppar. Friherrinnan är ej hemma, men om det är Mamsell Sommer, hvilken Friherrinnan väntat, är jag befalld visa Mamsell hennes rum. O Emilia! längre kunde jag ej återhålla mina tårar, jag tackade Gud att jag utan vittnen kunde lemnna dem fritt lopp, och kan ej ännu begripa, hvad som så mäktigt grep i mitt inre; var det glädje och tilltredsställelse, eller var det saknad, och den fullkomligaste visshet, att numera endast lefva ett tvångsfullt, bundet lif. Jag ansög mig sjelf som ett ting, hvilket ej fick äga känsla, hvarken för glädje eller smärt. Försjunken i dylika betraktelser låt jag tankfull mitt öga sväfva omkring i rummet, och varseblef, med obeskrillig glädje, en herrlig flygel, hvilken, jemte en större packe noter, lifligt böjade reta min nysikenhet; jag närmade mig instrumentet, och Emilia! öfverst låg mitt älsklings-stycke, den välbekanta "Sonaten af Beethowen," af hvilken vi tillsammans så ofta tjusats. Jag var så rörd, att de långsamt nedtillrande fårarne knappt tillät mig urskilja stycken af ännu många flere utmärkte kompositörer. Och detta allt i de mig bestämda rummen. Huru kunde hon, med den sträfva och stolta karakter, verlden och det allmänna omdömet gifvit henne, förena så mycken fin känslighet och förekommande godhet; hvar jag såg herrskade en älskvärd ordning; hvarje den minsta möbel vittnade om sinak och elegans. Sedan jag betraktat detta, lockades jag att än vidare skåda in i det nästliggande rummet, som endast ägde en utgång och synbart var bestämdt till sängrum; ännu Emilia! upprör-

des mitt hjerta innerligt af den syn mig här mötte; öfver sängen hängde en enda stor tavla, föreställande Nattvardens instiftelse, målad i oljefärg, och densamma min far med verklig passion älskade, hvilken han ännu under sina bekymmerfullaste omständigheter alltid uppsköt att försälja och hvilken han dock sluteligen för en ringa summa nödgades föryttra. Samma mildhet lyste ännu utur de heliga dragen hos Frälsaren, der han, omgivnen af sina lärjungar, utdelande brödet, satt invid sin mest älskades sida. O Gud! huru lycklig var jag nu. Jag tyckte liksom hade anden af mina evigt saknade, hulda föräldrar, i denna stund omsvälvat mig; min uppmärksamhet fästades ytterméra på ett aldrakäraste nätt bibliothek, hvilket i ett hörn af rummet omslöts af tvenne sirliga marmorpelare. Det var ej af stort omfang men tycktes likväl äga skatter, hemtade utur de, för den sanna bildningen, rikaste källor. Jag uppehöll mig dock ej längre dermed, men öfversåg ännu i hast de behövnligheter det lilla rummet erbjöd, och erinrades lifligt om mitt första nattläger under resan, af de sköna friska syrener, hvilka i tvenne höga vaser doftade på den lilla toiletten.

I korthet har jag nu beskrifvit dig de tankar och känslor jag erför vid allt detta, men att beskrilva dem jag kände vid åsyn af den gudomliga utsigten ihrän det lilla sängrummets fönster, vore omöjligt. Tänk dig endast sjelf, till venster om staden, den stora vida stolta ocean, i hvilken under den allt mer och mer lugnande aftonen, otaliga skepp och master återspeglade sig; himlen öfver den liknade en blå pell, hvarifrån den ned-

gående solen i den klara böljan spridde tusende strålar; trädgårdar och villor, plantager och ljusgröna åkerfält vxlade om hvaran, täflande att draga till sig den tjusta åskådarns blickar. Till höger den ståtliga staden, der kyrkor och torn, och prydliga steuhus höjde sig ölver hvarandra, samt gator och torg af den upphörliga menniskorörelsen gjordes till en levande cosmorama. Jag ärnade just å nyo närra mig det lilla bibliotheket, för att der uppsöka någon favorit-lektyr, då en vagns hastiga rullande in på gården väckte min uppmärksamhet; som en blixt ilade jag ned, utan att besinna det möjligen någon annan, än den af mig väntade, kunnat anlända. Men tänk dig en fru mellan 40 och 50 år, med ädel hållning, nedstiga ur vagnen, de bleka men ännu sköna dragen inhöllda i en lätt hvit hulva, samt en mörk sidenkappa, sluteligen omhöljande hela den öfriga kroppen. Jag stodnade en minut verkligt öfverraskad; så mild, så vördnadsbjudande, så intagande hade jag ej föreställt mig denna redan ålderstigna person. En lätt ljusning öfverflög hennes ansigte då hon varseblef mig: "ni är Mamsell Sommer," sade hon, närmande sig, och väntigt räckande mig handen, "jag misstar mig säkert ej; ni är densamma som, churu ung, vill åt en gammal sjuklig och otälig varelse egna edra dagar; var derföre välkommen. Ja, var tusende gånger välkommen. Härvid började hon långsamt stiga trappan uppföre, samt vinkade mig, som endast stum kunnat åhöra henne, att följa. "Ni har väl redan installerat er i edra rum," fortfor hon, under det hon, ledsgande mig genom tvenne vackra rum, uppnådde sin

egen sängkammare, "och huru har ni funnit dem?" O! min nädigaste Friherrinna, framstammade jag nu, i alla afseenden vida öfverträffande allt, hvarom jag gjort mig begrepp. Jag är ju genom Friherrinnans ännu oförtjenta godhet, satt i den lyckliga belägenhet, att kunna, så väl med förstånd som hjerta, njuta af allt det Friherrinnans opåräknade omtanka erbjuder mig, och har redan med innerlig tacksamhet uppfattat alla de mångfalldiga beqvämligheter som dermed förenas. "Ja, icke sant?" inföll hon, "utsigten är herrlig; man påminnes ofta af den, om ett högre väsendes tillvaro, och jag är glad öfver att ni, som jag ock hoppats, fullkomligt vet skatta dess höghet." Sedermera eferfrågade hon min resas förlopp, timmen då jag anlände, huru jag hittat fram till hennes boning o. s. v., och då hon hörde, att jag ännu ej hos Hof-Rådet B-s afslagt något besök, sade hon med tillfredsställd ton: nä, det var godt att ni först tänkte på mig, men ni skall ej försumma, att redan i morgon f. m. göra dem en påhålsning, höfligheten fordrar så. Jag måste mi för henne omtnala, hvilka passagerareartyget medhalt, huru de föreföllo mig m. m. Då jag vidrörde ämnet angående Geheimerådinnan, sade hon blott småleennde: "ja, verlden beskyller henne för allt för mycket högmod, och till löjlighet gränsande andryghet, och måhända har den deri rätt; likväl skall man icke alltid för mycket lita på hvad verlden säger, hon dömmmer merendels falskt, och förstorar ända till orimlighet, det ofta obetydliga." — O! huru rätt du har, tänkte jag, och drog mig vid hennes ord till minnes de omilda beskylnin-

gar, för hvilka äfven hon varit utsatt. Sedan hon under thé-timmen, uti en beqväm ländstol något uthvilat, ville hon till mina rum, som hon kallade dem, ledsaga mig, för att se huru jag på beqvämmaste sätt skulle inrätta mig der; mina effekter voro äfven ifrån fartyget upphemtade, och placerades nu på sina dertill utsedde platser. En omisskännelig omtanka visade sig i allt hvad hon anordnade och föreslog, och under vänliga meddelanden förgick aftonen alltför snart. Jag har redan längesedan sagt Friherrinnan ett god natt, och sitter nu, öfverlemnad åt tusende tankar, vid mitt lilla bord; o! om du såg, ülskade Emilia, den yttre trefnad som omger din Mathilda, du skulle då af hjertat glädjas med henne. — Nu har jag med dig bortpratat flere timmar, kl. slår redan tolf, jag måste, af sömnen och tiden uppmahanad, äfven till dig säga god natt. Hvad hvilan skall smaka, då äfven sinnet får hvila lugnt. God natt, Emilia, god natt hulda Rosa.

Den 6.

Redan tvenne dagar förbigångna, och jag har ej derunder tecknat dig någon ända rad. Tro dock icke dyraste Emilia, att Friherrinnans godhet, eluru stor den ock må vara, någonsin kan komma mig att giömma dig och den vänskap du så systerligt tilldelat mig. Nej, tvertom tänker jag, då hon så moderligt nedläter sig, ännu oftare på dig och den glädje du skulle erfara, om du vore vittne dertill. — I går förmiddag, sedan jag tillsammans med Friherrinnan ätit frukost, frågade hon om jag

ej ernade hos B—s aflägga det ifrångasatta besöket. "Det är en aktad familj," fortfor hon, "hos hvilken ni, Mathilda, kunde njuta mycken trelnad; i anseende till deras jemna sommar-sejurer å landet hafva vi med hvarandra ej plägat något oftare umgänge, ty de kalla vinterdagarna binda mig ständigt vid mina rum, men ni som ung behöfver väl ej deraf låta skrämma er; uppsök dem derföre nu, och så olla ni framdeles sjelf önskar." Det är redan andra gängen hon under samtal, med denna egna benämning tilltalat mig; huru känner hon väl mitt namn, då jag sjelf ej omnämnt det-samma? Nå vidare, sedan jag under största enkelhet förbättrat min klädsel afreste jag (uti den i dag fyrspränninga vagnen) till Hof-Hådets; hvem tänker du Emilia, här kom att med öppna armar emottaga mig? Jo Rosa, — den alltid lika vänliga, ljulliga Rosa. Under glädjeyttringar förde hon mig i triumf genom flere rum intill sin mor. Se här mamma, här är Mathilda, om hvilken jag berättat dig så mycket, och här Mathilda, är min mamma, min egen älskade mamma, och härvid flög hon i ett hopp, under okonstlad barnslighet, modren om halsen; nä har jag ej sagt sant, skall du ej tycka om henne, säg? säg? Hof-Rådinnan, on högväxt, stätlig fru, som nu först fick tillfälle att resa sig upp, nalkades mig med värdighet. Ni är redan länge väntad och efterlängtad, Mamsell Sommer, sade hon, förande mig till en stol, och sjelf tagande plats invid min sida, och med möda har jag kunnat afhålla Rosa, att redan i dag tillskicka er ett invitationskort; jag har dock, af hennes ljulliga berättelser förankedd, hoppats det ni ej skulle

glömma henne, och lögner mig nu rätt mycket öfver den bekantskap vi i er få göra. Rosa tillät mig knappt att på denna artighet lempa ett svar, jag skulle nu för henne berätta, huru jag befunnit mig sedan vi åtskiljdes, hvad jag tyckte om staden, om jag redan sett någon af passagerarna o. s. v.; hon hade redan af Mamsell Angubrit haft ett besök, hvarunder denna mycket ofterfrågat mig, samt bedt Rosa vid tillfälle låta sig veta huru "*den stackars flickan*" fann sig. Härefter framtog hon sina nyaste musikalier, dem vi till sammans genomögnade, och något litet proberade. Rosa har en intagande, ehnru späd röst, samt sjunger otynnet och lätt; då hon med innerlig känsla sjöng vår echo-sång: "*när en tanke flög, då en stuck sig smög.*" O Emilia! hvad jag då återkallades till mitt hem, till dig och mina flydda lyckliga dagar. Jag kunde aldrig nog ofta höra henne sjunga detta lilla stycke, der orden så sannt tolka själens längtan och saknad; med verkeligt bekymmer underrättade mig nu Rosa om den snara flyttning, som för sommar-månaderne förestod familjen. Jag har förr alltid, tillade hon, med otålighet emotsett denna tid, men icke så nu, jag skulle heldre önska att resan blefve ogjord, på det vi oftare kunde få vara tillsamman, eller rättare, jag skulle önska att du kunde följa oss till det vackra Liljedal, då ville jag för all min tid ej återvända till den stela, tråkiga staden. Sålunda, under Rosas glädtiga joller, bortilade fortare än jag kunde tänka denna glada förmiddag, och uppmanad så väl af Hof-Rådinnan som Rosa att snart omgöra besöket, åtskiljdes vi.

Eftermiddagen tillbragte jag inne hos friherrinnan, som ej fann sig rätt väl; hon hade till sagt, sig ej mottaga något besök, och låg nu endast i en enkel morgondrägt, hvilande på sin soffa, de fina hvita händerna stundom sysselsatta med en sticksöm. — Då och då tillslöt hon ögonen, liksom till sömn, men då jeg, för att ej störa henne, knapt vågade draga andan, eller på mitt arbete föra synen fram och åter, sade hon med mild ton: "frukta ej att störa mig, min goda Mathilda, jag sover ej, churu mattheten ofta tillsluter mina ögon, men vill ni tvertom för mig förkorta tiden, så omtala, i fall det ej hos er sjelt uppriver ännu oläkta sör, edra lefnads händelser. Jag vet att ni, churu oerfaren af verlden, redan prövat dess motgångar; jag är sjell ej främmande för lidelser, och kan så mycket säkrare fatta och dela edra." — Hulda, nädiga Friherrinna, afbröt jag henne nu, till hvem skulle jag väl heldre anförtro mina bekymmer, än till den, som så moderligt ömmar för de samma, dock känner Friherrinnan säkert de lidanden ett nog hårdt öde tilldelat mig, då ni under ert beskydd tagit en fader- och moderlös, på verldens goda fullkomligt utblottad varelse; sådan jag är, ser ni mig nu! Jag äger intet, utom en allvarlig vilja att för eder trefnad och beqvämlighet offra mina dagar." — "Jag vet, jeg vet, att ni är ensam på jorden, återtog Friherrinnan; att ni förlorat hvad ni alldrig får igen, hvad som med de rikaste skatter ej kan återköpas, men lugna er, Mathilda, och förtro er med undergifvenhet till Honom, som mäter lidandets mått; han skall säkert

ej pröfva er öfver edra krafter, men lyfta bördan, då den blir er för tung." Jag kunde under hennes sista ord ej tillbakahålla mina tårar, de strömmade nu obehindradt utför mina kinder. "Lyckliga barn," suckade Friherrinnan, "som med tårar kan lätta er smärta, huru afundsvärd är ej ofta den lindring man af dem erfär. Dock vill jag på intet sätt hos er återföryxa er billiga saknad, det är endast de tider, då ni, ett jollrande barn, såg livet i en ljusare skepnad, jag ville höra er omtala; såg mig, hvarifrån härstammade er mor? och hvar hade er far gjort hennes behantskap?" Jag upprepade nu ungefär, hvad jag, sittande invid mina föräldrars sida, så ofta hört dem omtala, nemligen huru min mamma, som helt späť förlorat sin egen mor, vid en hård styfmoders stundeliga misshandlingar och hårda bemötande, under sorg och fruktan framlevat sina barneår, huru hennes far, fullkomligt beroende och styrd endast af sin befalande hustru, ej vågat taga ett enda steg, för att lindra sitt barns lidande, dock sluteligen vid dess dagliga aftynande till hennes moster, hvilken med sin man bodde i X., afsändt sin lilla Augusta, huru hon här, med ömhet omfattad, blifvit det barnlösa parets afgjorda gunstling, i de mest bildande skolor njöt en värdad uppfostran, och sluteligen af fosterföräldrarne förklarades som deras enda arfvinge; huru lycklig Augusta var under så förändrade omständigheter, kan var och en tänka; hennes enda sorg var saknaden efter sin älskade far; en dag då hon, efter slutade göromål, med sin moster gick ut att promenera utom staden, möter dem en fattig hustru, med ett späť barn på ar-

men, hustrun stadnar och anhåller om en allmose, för det i usla lumpor höljda, qvidande barnet, hvilket af hunger var alldelers afmagradt; utan att betänka sig, askläder Augusta den lilla klädeskappa hon bär uppå sig, sveper den tillika med en schawlette omkring den lilla, framtager en penning, hvilken hon lemnar i hustruns hand och fortsätter, utan att märka, det hon vid upptagandet af myntet, nedfällt sin näsduk, vägen framåt. Glädjeyr nedsätter sig den arma hustrun invid landsvägen, för att i de nyss erhållna plaggen inhölja sitt barn, då hon i hast varseblir någonting hvitt liggande på vägen; hon springer dit, upptager en näsduk men ser ej mera till dem, hvilka hon förmodat hafta tappat densamma; villrädig om hon skall qvarlempna barnet, för att skyndsamt till sin ägarinna kunna återlemna det förlorade, ser hon en ung Officer, som äfvenledes går landsvägen framåt, "ack min herre," säger hon, närmande sig honom; "var af den godheten och lempna denna näsduk till den unga damen, hvilken nyss passerade här förbi, hon har förlorat den, och kan ännu ej hafta hunnit alltför långt; om ni påskyndar edra steg, skall ni innan vägen deruppe skiljer sig säkert upphinna henne." Officern emot tog näsduken förundrad öfver den ärlighet han hos hustrun hunnit, och framtagande tvenne silfvermynt, lemnar han dem till henne, sägande: "här, behåll den eua för ert besvär med näsduken, och den andra för er redlighet att till sin ägarinna vilja återställa densamma." — "Nej, nej jag kan ej emottaga denna gåva, utropade hustrun, se här, (och härvid visade hon på de erhållne skänkerne) hvad jag af

den engeln för mig och mitt arma barn erhållit; Gud välsigne honno! så ung, så vacker och så god. Nej, min herre, jag kan ej behålla edra penningar," och dermed sköt hon dem tillbaka i hans hand. "Behåll dem," sade den upprörde Officern, "de äro er egendom, och hindra mig ej vidare att så fort som möjligt kunna återlemma fruntimret, hvad hon förlorat." Med dessa ord aflägsnade han sig, men ökade låsfängt sina steg, han såg ej mera till någon.

Troligen hade Augusta med sin moster vikit af ifrån den stora vägen. Brydd att sjelf få behålla sitt fynd, framtager han åter näsduken och betraktar, eftersinnande, de prydligt märkte bokstäfverne: A. S. R.; hvem den tillhörde blef honom omöjligt att utgrunda, isynnerhet som bataljonen vid hvilken han tjente alltför kort tid legat i staden, och han under denna tid ej gjort bekantskap i något hus. Han nödgades således återvända med den främmande egendomen, utan att kunna uträffa sitt uppdrag.

Kort tid derefter då han besökte en Bokbindare, att för bataljonens räkning låta inbinda liquidböcker, såg han ett sirligt arbetadt syskrin, på hvars lock Bokbindaren nyss i guld intryckt bokstäfverne: A. S. R. Genast påminde han sig den upphittade näsduken, efterfrågar med häftighet personen, hvilken skrinet tillhör, får af den pratsamma gubben veta det vara en beställning af Packhusinspektorskan D., som dermed haft myckon hast; det blir troligen, fortfor gubben, en gåfva till hennes unga systerdotter, en hjertans söt varelse, i godhet utan like. "Ni känner dem således," inföll den unga Officern, och kan säkert säga mig

hvar de stå att träffas, på det jag må bli i tillfälle
uträtta ett uppdrag, hvilket hittills, i brist af kän-
nedom om hvar de bott, åsidosatts.

"Åh bevars," svarade den väldenande gubben,
"det kan jag lätt säga er, gården nästintill denna,
tillhör dem, dit kan ni ej gå vilse; ja, ja, flickan
är god som guld, akta henne bara;" hm tänkte
Officern, med flickan ärnar jag ej ha att göra, en-
dast jag lätt återlemna henne sin näsduk.

På eftermiddagen samma dag, styr han åter
kosan till gatan, der Packhus-inspektören bodde,
går in i det anvista huset, efterfrågar Fru D., sä-
ger henne sitt namn och framlemmar näsduken, i
det han för henne berättar, huru den kommit i
hans händer, samt huru han först i dag, af en hän-
delse, fick veta hvar ägarinnan bodde. Fru D. bjut-
der honom artigt sitta ned, igenkänner näsduken,
emottager den, samt inropar den sextonåriga Au-
gusta, hvilken, högt rodnande, uttalar en tack-
sägelse till den unga Löjtnanten. Vidare underrät-
tar sig Fru om hans kommendering till orten,
hans bekantskaper m. m., men som han i staden
ej känner andra än sina kamrater, bjuder hon ho-
nom att stundom hälsa på, beklagande, att hennes
man nu vore utgången, och således ej sjell sick
visa sin tacksamhet för Löjtnantens hafde möda.
Han allägaar sig åter, utan att vidare tänka på
saken. Ej en enda gång kom Augustas oskyldiga
bild att svälva för hans inbillning, han tycktes
fullkomligt kall, och otillgängelig för alla ömmare
känslor.

Då han följande morgon uppvaknade, emottog
han af sin betjent en liten biljett. Han öppnar

den, och finner deri en högst artig bjudaning till Paekhus-inspektör D., hvilken i enkta ordalag ber honom ursäkta, det han till en liten fest på sin lilla fosterdotters födelsedag, vågar utbedja sig hans besök. Liknöjd lägges biljetten å sida, och han skulle måhända glömt hela invitation för alton, om han ej sent omsider händelsevis blivit varse den ännu på bordet qvarliggande breflappen.

Det skulle väl dock se ohöfligt ut, tankte han, vid sig sjelf, att ej antaga en så vänlig bjudning, påkläder sig i hast sin bästa uniform, afklipper en heerlig bouquette af sköna moss-rosor och hvita doftande hyacinther, hvilka blommade uti fönstren af hans rum, samt begifver sig till D-s. Men, huru ötverraskad blef han ej att vid sitt inträde i det klart upplysta huset finna en samling ståtligt prydda gäster, ur hvars krets den fryntlige värden och värdinna, välkomnande hastade honom till mötes. Hans första blick föll på den i blandande hvitt klädda Augusta, hvilken, lik en nyss utsprucken ros, i glad oskuld stod omringad af flera unga flickor, som höllo på att betrakta de många utsökta skänker födelsedagen alstrat. "Här, Augusta lilla," sade Fru D., "känner du väl sedan i går igen Löjtnant Sommer, hvilken äfven velat göra oss den fägnad, att med sin närvaro hedra din sextonde födelsedag," Augusta neg, "Jag har den äran, att lyckönska er till denna dag, Mamsell Reimer, "stammade Löjtnanten, framräckande blommorna, "men tvekar att dermed våga förena denna enkla gåfva, hvilken endast, i anseendo till blommornas sällsynthet, för er kan erhålla något värde." Augusta neg ännu en gång, men grep utan betänkande ef-

ter bouquetten, hvilken hon under förnyade utrop af: "hvad den är vacker!" med sjelffornöjd mine genast fäste vid sitt bröst, och derefter, lika munter och okonstlad som förrut, återvände till sina unga väninnoer. Paekhus-inspektoren yttrade deraf sin lägnad öfver den oskyldiga händelse som förskaffat honom lyckan af Löjtnantens bekantskap, föreställde honom för det öfriga sällskapet, samt uppbjöd, under fortsättningen af aftonen, all sin förmåga att, som en förekommend värd, undfugna sina gäster. Dock, denna dag stodfästade för evigt de båda ungas öde. I tjensten var väl Löjtnant Sommer densamma som tillförene, skötte med drift och ordentlighet sitt kall, men blef han ensam på sitt rum, då nedsjönk merendels hufvudet tankfullt mot handen, och hela timmar kunde på detta sätt overksamt bortdrömmas. Den dysterhet som redan länge bemäktigat sig honom tilltog dageligen, och gjorde ensamheten för honom kärare än någonsin förrut; objudna framställde sig nu tankar i hans själ, hvars djup ej såsom hittills blott återspeglade bilden af en enda evigt dyrkad varelse. Nej, *tvenne* sådana vxlade nu för hans fantasi och kommo honom att förskräckas öfver den likhet, hvilken den ena alltför tydligt tagit af Augusta.

Han ville nu i ensamheten, genom undvikande af alla yttre föremål, med våld afskaka de bojor, hvilka blefvo honom allt mer och mer tryckande, men fann ej att de redan vero för hårdt slutne, för att mera kunna lösas. Detta tilltagande svärmod undföll ej hans deltagande vänner, hvilka, genom muntra upplåg och infall förgäfves sökte för-

strö honom; det högsta möjliga de med honom
ernådde, var en promenad utom staden, och un-
derbart fogade händelsen då alltid, att kosan styr-
des förbi Packhus-inspektorens hus, att artigheten
fordrade en hälsning till fruntimren, som, lästade
vid sina arbeten, sutto vid fönstren; att den högt
rodnande Augusta, med nedslagna ögon, knappt vä-
gade besvara helsningen, och att den dystre Som-
mer, då vanligtvis mer tankspridd än någonsin,
skiljdes från sina bullrande kamrater. Isen måste
dock engång brytas, och vid ett länge fördröjt
skyldighets besök hos D-s, upptäckte Löjtnant
Sommer ändtligen, i en skön stund, för Augusta,
hvad som, allt sedan första bekantskapen med henne,
slutits inom hans bröst. Han meddelade då älven
henne, huru en helig kärlek i yngre år gjort ho-
nom lycklig; huru han, för ernåendet af sin högsta
önskan, uppooffrat sina ungdomspläner, huru han
dag och natt, under aldrig hvilande omsorg för
sin snara fortkomst, med mod och ansträngning
tillkämpat sig rykte och ära; huru han med trofast
och längtande hjerta ilat att slutligen vid sin äl-
skades fötter nedlägga de med fara för hans lifför-
värsvade lagrar, och till lön för allt detta, funnit
henne en annans maka. Den enda tröst han ögde,
var medvetandet, att icke likgiltighet eller otro-
het beröfvat honom henne. Hennes älskande hjerta
tillhörde honom ännu, med samma tillgivnenhet
som fördom i de lyckligare tider, då de, slutna
intill hvarandras bröst, fått tolka hvarandra sin
rena kärlek. Hon hade för en oblidkelig fars stolt-
het åt högmodet och rikedomen, tvungits uppolera
sällheten och försaka sitt hjertas val; och var det

endast i uppfyllandet af sina skyldigheter, såsom maka och mor, hon numera fick söka sin sällhet.

"Vill ni således, dyra Augusta, fortfor Löjtnant Sommer, till ett lidande hjerta sluta edert ungdomsglada, sorgfria lif; vill ni jemte mig gå oförutsedda öden till mötes, så lemna mig nu genast, och utan vilkor, det ja, hvarförutan jag ej längre äger lugn." Augustas rodnande kind hade nu för första gången bleknat; darrande föll hon i Sommers öppnade armar, och utsade med tydlig röst det ovilkorliga ja, hennes hjerta förestafavde henne. Hand i hand gingo nu de unga lyckliga till de älskade fosterföräldrarne, upptäckte för dem sina önskningar, erhöllo deras välsignelse, samt knöto kort derefter de band, dem icke ens döden tycktes vilja lösa. Augusta följde sin man under hans tvenne fortsarande tjensteår, men då han, efter erhållen Kapitens-värdighet, anhöll om sitt afsked, flyttade de tillbaka till den ort, som sett Augusta födas; samt nedsatte sig der, enligt Augustas innerliga önskan, uppå en skön landtegdom. Huru lycklig var den känslofulla Augusta, då hon här kundo skänka sin Carl, en pant af sin ömhet, och var det jag, min nådiga Friherrinna, den lilla Mathilda, som fick utgöra dessa ömma föräldrars glädje; min morfar var nu för andra gången bleven enkling, och ägde efter sin hustru, en betydlig förmögenhet; han tillbragte sin återstående lefnad hos sina barn, hvilka funno sin högsta njutning uti att förljuufva hans dagar; ännu minns jag som utur en dröm, huru jag stundom fick gunga i den gamles knä: huru jag för lydaktighet ofta af honom erhöll präktiga skänker, dockor eller

Ieksaker; att jag älven engång för oartighets skull, nedlyftades ifrån denna kära plats, och hvarken genom smekningar eller annat kunde tröstas öfver denna förvisning, förrän han sjelf åter i sitt knä upplyftat mig, samt lemnat mig sin tillgift,

Jag var endast to mår gammal då min mor, genom min morfars bortgång, lemnades till en gränslös sorg, hvilken min älskade far med möda förmådde skingra. Hennes fosterföräldrars äfven kort derpå inträffade död, bidrog betydligt att nedslå hennes sinne; deras fortfarande ömhet visade sig ännu i det testamente de af all sin egendom gjorde min mor. Dock, tiden, tiden, helar ju hvarje sår; med dess tillhjelp uppflesde mina föräldrar åter lyckliga dagar, slösade sin ömhet och trogna vård på mig, deras alltför lyckliga barn, samt njöto med föräldraglädje af den fröjd mitt barna sinne kunde bereda dem. Jag förbigår nu flera år, fördunklade af intet moln; tvertom, nya solar hade täntt sin bana uppå min lesnads horisont. Jag hade redan fyllt mitt sjuttonde år, då min fars munthet syubarligen började aftaga, och han ofta sågs förfallen i dystra tankar; min ömma mor som ej kände anledningen till hans bekymmer, men obeskriffligen smärtades af att se honom lida, erhöll en dag, på förnyad tillfrågan om orsaken dertill, det svar, att en betydlig borgen, den han för en af sina vänner, en allmänt rik ansedd man, ingått, genom dennes oförmodade obestånd, samt den andra borgesmannens förutskedda uppsägning af vidare ansvarighet, nu låg honom ensam att åbeta, hvarigenom han, oheräknadt de örliga förlu-

ster han i dylika fall tid efter annan gjort, såg sig bragt till tiggarstafven.

Min mor bleknade härvid, och höll en minut på att förlora sin fattning, men genom ett öfvermenschligt bemödande återhemtade hon sig i ögnablicket, innan min far hunnit varseblifva hennes vanmakt, slog båda händerne omkring hans hals, och sade i en glad ton; "nå, min älskade Carl! det är ju en verldslig sak, hvad göra vi också med allt det der öfverflödiga skräpet af speglar, kronor, mahogny-möbler, siltver-pjeser etc.; jag tycker verkeligen att här uppå landet ser det litet kuriöst ut, att vilja införa ett stadslif, man är alldrig dervid rätt väl hemma." — "O! min milda, dyra Augusta, framstammade min far, jag känner ditt hjerta, och visste att du, på detta sätt skulle söka leda mig bakom ljuset, men jag smärtas så mycket mera af de förebråelser jag sjelf nödgas göra mig; huru skall väl du, uppvuxen i öfverflöd, utan smärta och saknad kunna vänja dig vid umbärandet af det nödvändiga?" — "Carl, min gode Carl," insöll nu min mor, afbrytande utbrottet af hans smärtfulla klagan, "var öfvertygad om uppriktigheten af hvad jag sagt. Har du väl någonsin hos mig upptäckt något af denna usla fåtfänga, hvilken lider af det öfverflödigas försakande? Nej, nej, vi har haft förlorat intet, *intet*, då vi ännu äga hvarandra och vår älskade Mathilda." Verkeligen förmådde min mor genom denna kärleksfulla försakelse något lugna min far, hvilken nu, för sin borgen hårdt unsattes, och snart förbyttes den sköna egendomen till ett obetydligt heimman, den skogrika parken till en liten kryddgårdstäppa under de låga

fönstren, de herrliga mahogny-möblerne, till simpla hvitmålade trädstolar; speglar, sillver, allt försvann småningom ur det fordom väl försedda huset; — men med allt detta upphörde likväl ej min mors glada lynne, tverlom strålade fornöjelsen ur hennes ögon, churu de bleknade kinderne ofta motsade denna onaturliga glädighet. Ett år förbigick på detta sätt, hvarunder den inbördes kärleken emellan mina föräldrar, om möjligt, tilltog; min far skötte sin lilla jord och min mor lärde, jemte min tillhjelp, för en ringa summa, byns minderåriga barn läsa och skrifa. Men, nu började i hast hennes helsa astaga, mattheten och kraftlösheten gjorde för hvarje dag större framsteg, hon förmådde nu högst sällan lempa rummet, klagade aldrig, men skämtade med älskvärd ömhet stundom bort de sorgemolu, hvilka lägrat sig på min bekymrade faders panna. En morgen, o! huru liflig står den för mitt minne, kallade hon mig till sin säng, och lade smekande sin älskade hand uppå mitt hufvud; "hör, min Mathilda," började hon, "jag kan och vill ej längre dölja för dig, att mina återstående dagar äro räknade, vi måste skiljas, döden skall snart lägga sin kalla hand emellan oss, men fåfängt skall hon söka åtskilja våra hjertan. Jag lemnar dig nu med tillfredsställelse, emedan så ske måste, till din ömma far, och den vän ditt hjerta sjelf utvalt; i den förres faderliga skydd och den sednares trogna kärlek, skall du finna ersättning för hvad du genom min bortgång förlorar; gerna hade jeg väl sjelf ännu en gång velat välsigna edert förbund, men då så trogna pligter kalla din Edvard afslägse, kan jag endast anropa den

allseende Guden för ert väl. Fäst din unga själ alltid vid den gudomliga försyn som styr våra öden; emottag med tacksamhet hvad hon behagar pålägga dig; då skall du, upprätthållen af honom, så väl i med- som motgång äga tillfredsställelse och själs lugn." Jag hade under dessa ord, badande i tårar, nedfallit invid hennes bädd, och kunde, gripen af den ortsägligaste smärta, ej framföra ett enda ord. Den välsignande handen hade ifrån mitt hufvud nedsjunkit, och höljdes nu af mina heta tårar och kyssar. "Gråt ej min Mathilda," återtog min mor, "lät ej smärtan öfverväldiga dig, men var stark och undergifven Guds beslut, och sansa dig, att med dotterlig ömhet knunna bereda och upprätthålla din fars mod." Härunder hade min far sakta inkommit; han nalkades sängen der min mor låg och nedsatte sig, hjertligt emottagande den till välkomst uträckte handen. — "Huru är det med dig min Augusta?" frågade han kyssande de bleka läpparna och inneslutande min mors händer i sina. "Du ser Gud ske lof liftigare ut i dag, tycker jag, tack vare den beskedliga Doktor Lund och hans mixtur; ville du ej hafva något att läska dig med? Den välmnenande Prostinnan sänder dig just nu en delicate citroncrém, hvilken hon försäkrar ej skall skada; vill du smaka deraf?" Härvid uppsteg han och bar till sängen en karott fyld med den omnämnde crémen; han ärnade just föra en thésked deraf till min mors läppar, då hon, under ett svagt utrop "ack! min Gud! jag förmår ej mera," — nedföll i hans armar. En marmor blekhet öfverdrog de tärda dragen. "Carl! min egen dyra Carl!" suc-

kade hon, omfattade min fars och mina händer, och var ej mer. Förskona mig min nädiga Friherrinna att söka vidare beskrifva denna smärtans stund. En Gud var det, som uppehöll min arma far vid krafter, och som vid dessa bekymmersfulla tilldragelser ej lät hans mod duka under. Sedan han ledsagat sin bortgångna maka till dess sista hvila, förföll han åter i det dystra svärmod, hvilket endast *hon*, genom så mycken mildhet förmått skingra. Hans enda nöje var betraktandet af det lilla skrin och den näsduk, hvilken först gifvit anledning till hans bekantskap med min mor, och hvilka reliker redan för längre tider voro mig skänkte af henne! Derjemte sysselsatte honom ofta beskådandet af en dyrbar tafla, hvilken ständigt hängt öfver mina föräldrars säng, den var ett minne af hans fordnna Mathilda, och ägde för honom ett oskattbart värde; länge hade han redan för densamma blifvit erbjuden en betydligare summa, men hade aldrig kunnat förmås skiljas dervid; sluteligen gjorde det grymma behovet det för honom nödvändigt; hans tillgångar voro ej tillräckliga att löna arbetarene på den lilla jord han bebodde, och med en smärta, hvilken blott kan förliknas med den vid förlusten af min mor, lät han sig skiljas vid detta sista band, af den renaste, trofastaste kärlek; han öfverlefde min mor endast ett halft år, och jag förr så lyckliga barn, blef åter nötsedd att emottaga denna ömt älskade fars sista suck.

Har ni förlorat, Fru Friherrinna, hvad som var ert hjerta kärt; har ni någonsin erfariit höjden af sällhet och smärta? O! då vet ni hvad jag kännt,

hvard jag ännu erfär vid det alldrig utplånliga minnet af min oersättliga förlust. Jag hade, försjunken i drömmar om det förflutna, en lång stund fästat hvarken öga eller tanke på något mig omgivande föremål, men tänk dig Emilia min förskräckelse, då jag uppslände min blick, fann Friherrinnan afbleknad, och fullkomligt sanslös nedsjunken mot huvudgården. Jag sprang upp, skyndade att med eau-de-luser och spriter, dem hon alltid har till hands, gnida dess pulsar och tinningar, och lyckades ändteligen, efter träget bemödande, återkalla henne till medvetande; Hon uppslog nu de matta ögonen, i hvilka ännu klara tårar perlade sig; "jag har förskräckt er, goda Mathilda," yttrade hon, genom den svaghet som i hast påkommitt mig; er berättelse har lilligt uppörft mitt hjerta, men, var lugn, det onda skall snart förgå; "och framförallt," tillade hon, då hon hörde mig häftigt anklaga mig, såsom orsaken till hennes illamående, "gör er ingen förebråelse, det skulle på det högsta smärta mig, då jag sjöll föranledt till dess meddelande. Icke nu, men en annan gång då både ni och jag med mera lugn kunna sysselsätta våra tankar med flydda tider, vill äfven jag meddela er mina, väl icke händelserika, men dock något ovanliga öden; ni skall at dem erlära att lidandet, elburu i olika grad oss tilldeladt, är hvarje menniskas lott; hvarfinnes väl en dödlig, hvilken ej prövat motgången? Ack Mathilda! hon är en god skola, som vänjer själen vid tålmod och försakelse." — Altonolen sjönk just nu, förintad bakom de aflögse blå bergen, och spridde ännu i sin nedgång en ljusning, lik en

gloria kring det bleka ansigtet, hvilket verkligen bar en omisskännlig prägel af det själslidande, hvarom hon talat. Håret, upplöst igenom de bemödanden hon under sin plötsliga vanmakt gjort, tycktes ännu med samma obesvikliga beständighet som förr, vilja smeka de sköna, churu icke mer ungdomliga dragen, och böljade nu ledigt i mörka vågor öfver panna och hals. Friherrinnan var synbart uttröttad, och hvilan, som jag tyckte, henne högst behöflig. Sedan jag i hennes rum gjort min lilla aftonvard, lemnade jag henne något lugnad till morgondagens återseende. I morgons, då jag just slutat min lilla toilette och med mitt arbete gick att besöka Friherrinnan, anmältes Majorskan Pygmeus, hvilken hos den sistnämnda kom att aflägga ett förmiddagabesök. Friherrinnan, hvilken ej så tidigt var beredd att emottaga visiter, bad mig, under det hon fulländade sin klüdsel, i formaket emottna hennes främmande. Jag hastade ut att i lagom tid hindra Majorskans och dess Fröken systems snabba inträngande i Friherrinnans kabinett, hvarunder Majorskan likväl ej lemnade mig den ringaste uppmärksamhet, men, utan att ens vilja afvakta den ledsagande betjentens svar, häftigt frågade hvar Friherrinnan stod att träffas. Friherrinnan skall straxt hafva den äran infinna sig," yttrade jag, och ber hon nu genom mig Fru Majorskan intill dess hafva godheten taga plats i formaket. Majorskan vände sig mekaniskt till mig och sade, i det hon med ögonen mötte mig från hufvud till fot: "vet Friherrinnan att det är hennes nièce, Fru Majorskan Pygmeus, som kommit att göra sin Tante Friherrinnan Y. ett besök?"—"Ja,

Fru Majorskan är nyss för Friherrinnan anmäld," svarade jag, och öppnade hävid flygeldörrarne till förmaket, dit Majorskan med sin syster instego. Majorskan tog sin plats i soffan, och gjorde med en vink systemt tecken att följa exemplet. Jag hade, intagen af verklig förundran, ännu ej bestämt mig hvarken att gå eller sitta, men tog mig dock sluteligen äfven en plats nära dörren. Detta var dock för mycket för Majorskan, hvilken på sin höjd kunnat tillåta mig få qvarstadna utanför tröskeln; hon nappade nu än på sin shawl, än på tofsarne al sin ljusröda sidenkoquette, men kunde längre ej alihålla sig att till sin syster halshviska: "*mon dieu! quelle etourderie de ce place ici!*" — "Oui ma sœur," uppvaktade Fröken, "*mais il faut l'excuser, elle ne comprends mieux.*" — Nu uppstod en liten paus, hvilken jag ingalunda exponerade mig att bryta. "Friherrinnan är länge upptagen i dag?" nedlät sig ändteligen Majorskan, lemmande mig en knapp sidoblick; "hon," (menande mig) "känner säkert hvad som så länge kan upphålla min Tante, hennes helsa är . . .?" "fortfarande ombytlig" afbröt jag nu, det är väl ej ännu länge jag vistats hos Friherrinnan, men under denna tid har hennes helsa varit ständigt vacklande." — "Jag tycker väl också," återtog Majorskan, "jag hos Friherrinnan ej hittils blitvit *henne* varse, *hon* är således nyligen anländ, troligen till Friherrinnans egen uppassning?" Jag årnade just lemma ett upplysande svar om att det verkligen var helt och hållet för Friherrinnans egen person jag vistades i huset, då denna sednarens ankomst hindrade mig derifrån. Majorskan hastade nu att med sin

Första liffighet möta sin "nädiga tante," beskrel i flytande ordalag, sin längtan att få se och underrätta sig om hennes helsa; regreterade sin stora förlust, att ej vara hemma, då den "nädiga tanten" härom dagen gjort henne äran af ett besök, tilläggande, "att hon då olyckligtvis hade antagit en bjundning till Guvernörskan, Grefvinnan X., hvilken så enträget nödgat henne ej uteblifva, emedan repetitionen till de i längre tider öfvade *tableaux vivants*, nu, då alla draperier och kostumer voro förfärdigade, för sista gången före den stora representationen, under Fru Majorskans, vid dylika tillfällen välkända smak, skulle försiggå." Med förekommande vänlighet besvarade Friherrinnan all denna grumlät, utvisade Majorskan en plats i soffan, och, o under! o förargelse, kom att sjelf, då hon varseblef den, jag med så mycken djerfhet intagit, med den mest innerliga godhet ledsaga mig, först fram till Majorskan, presenterade mig som hennes unga vän, Mamsell Sommer, och o himlar! födde mig derefter till den stol, som invid soffan stod den högyälborna Frun närmast; Fröken hade redan i tysthet nedsatt sig, tätt invid mig, som med hjertat fullt af det ömmaste erkännande af Friherrinnans godhet, ej visste om jag skulle gråta eller le. Att ingendera nu passade sig, insåg jag likväl i rätt tid, och skulle näppeligen ej heller haft tillfälle till någondera, emedan Fröken Doll, hvilken nu på fullt alsvare fått exkusera, ej mig, men Friherrinnan, efter denna passage upplät sin språklåda, och nu i ymnighet trakterade mig med det aldra charmantaste potpourri af Daglig Allehan- da. Under det Friherrinnan nu samtalade med

Majorskan, lästades min uppmärksamhet på besynnerliga rörelser, dem Fröken ständigt gjorde med sina fötter; hon nemligen flätade dem upphörligt, med verkeligt obegriplig konstfärdighet tillsamman, spirade ganska skickligt de ytterste täspetsarne lodrätt mot golvet, samt framstötte, med spenstighet, tillbakahållande sina axlar, det ovanligt högt hvällda bröstet. Måhända varseblef hon sluteligen den observation jag häröfver gjorde, ty nu utlät hon sig helt å propos: "Mamsell har väl redan hört talas om den ypperliga gymnastik, man här i staden inrättat? Ack! Mamsell kan ej tänka sig hvad den är galant och rolig, och nyttig se'n. Vi hafva alla som begagna oss af den, redan på knappt en full vecka, blifvit så muntra och viga och lätta af det nöjsamma tacklandet på alla de otaliga linor och pelare, och Gud vet allt hvad för namn de mångfaldiga ställningarna har, der är i synnerhet höga, höga pelare, som räcka ända till kupolen af taket, samt linor, fulla med stora knutar, på hvilka man först klifver upp, tar sig sen fast i pelarn, sätter fötterne i kors och händerne i sidorna, samt halar på det sättet utföre den fasligt långa pelarn; det är rätt vackert att se, ja, riktigt ser man ut som englar, då man så der sväfvar i luften. Har Mamsell ej nänsin hört talas om gymnastik?" — "Ah jo," svarade jag, då jag sent omisider blef i tillfälle till svar, "jag har visst hört, och till och med sett personer, hvilka genom denna välgörande inrättning återvunuit sin hälsa, isynnerhet påminner jag mig ett par unga flickor, hvilka redan i högsta grad snedvuxne, genom gymnastik blifvit fullkomligt lediga och raka; denna upplifting är visst prisvärd,

då menskligheten genom ett så lätt och oskyldigt medel, utan medecinens tillhjelp, kan vinna hälsa och krafter." — "Nå men," återtog Fröken, "Mamsell lär väl dock ej sjelf någonsin sett dessa inrättningar? om Mamsell vill, så kunde vi i dag åtföljas, jag ämnar mig dit om en timme." — "Jag tackar för detta anbud," svarade jag, "men kan ej antaga det, emedan min förmiddag redan är bestämd." — "Men i morgen då? i morgen måste Mamsell komma dit, jag kommer och afhemtar Mamsell och Mamsell skall ej ångra denna promenade; Jäfva mig bara bestämdt att Mamsell kommer." Jag tackade åter igen, för så mycken uppmärksamhet, och som jag ej med skäl, utan att synas stötande, kunde relysera denna förnyade proposition, lemnde jag det begärda löftet. Vidare ölvergick Fröken nu i ämne till de lustbakheter, hvilka hos Guvernörens skulle inträffa; "har Mamsell Sommer någonsin sett dylika föreställningar: *tableau vivant?*" — "Nej, jag har väl aldrig bivistat någon sådan, men kan likväl imaginera mig dem." — "Ja så, Ack! de äro också gudomliga, min syster Majorskan är alldeles en mästarinna i deras arangerande, det är alldeles obeskrifligt magnifiquet, skönt att fåse dem." — "Ja, det tror jag visst, då de äro lyckade," inföll jag. "Skada att Mamsell ej kan bli i tillfälle att bivista denna fest hos Guvernören." Återtog Fröken, "Mamsell skulle riktigt betagas af förundran och ölverraskning, och balen derefter blir ej heller att förakta, jag har redan med Cloty och Jettchen Nobelcreutz öfverenskommit om vår kjädsel, jag klär mig i rosa-rödt moirée, och en girlande af blå lupiner, eterneller och tusenskönor

kring hufvudet, men ännu har jag ej bestämt mig för en corbeille à fleurs eller en af stora hvita vaxperlor. Framför allt, men det kan väl Mamsell sjelf förstå, begagnar jag långa hängande lockar, de klä' ju mig, tycker Mamsell ej så?" — "Jag har ej sett Fröken utan dessa, svarade jag, undvikande, och kan således ej yttra mig i detta fall. (Frökens hängande lockar föreföllo mig förfärlige, och skulle jag ej redan sett några par dylika, hade jag säkert föreställt mig ägarinnan till dessa något förvrider.) Fröken årnade just börja en beskrifning om Frökarna Cloty och Jettchen, då Majorskan oförmodadt steg upp, samt rekommenderade sig i sin "nådiga tantes" ynnest. — Fröken följde naturligtvis hennes exempel, och hann knappt mer än ytterligare påminna mig om mitt för morgondagen gilna löfte. "Ack! Fru Friherrinna," utropade jag nu ovilkorligt, sedan dessa gäster i sin vagn lyckligen aflägsnats, "huru god ni är. Jag skulle väl aldrig vidrört denna obetydighet, skulle ej mitt hjerta ännu flöda öfver af den renaste tacksamhet till er; men nu gör jag det, på det ni, hulda Friherrinna sjelf må kunna dömma om hvad jag känner, och hvad jag isynnerhet i detta fall har skäl att känna, för er mot mig bevisade välvilja;" och nu berättade jag henne den lilla passagen före hennes inkomst i formaket. — "Jag vet, jag känner mer än väl" insöll Friherrinnan, "det löjliga högmod och den egenkärlek, hvartill isynnerhet Majorskan gör sig skyldig; man måste derföre, med den största liknöjdhet, om och förenad med höflighet, bemöta henne; det gör mig verkeligen oltt ondt i synnerhet som blodsbond förena oss, men hon är

ohjeplig. Fröken, tror jag ej så mycket af böjelse, som icke mer för att efterkomma sin sistens önskan, följer dess exempel; skulle deras far fått lefva, hade säkert hans vakande öga i tid rigit deras förstånd, och avvärjt hvarje skadlig inflytelse på deras unga hjertan; men ack! han tycktes alltför tidigt bort, och lemnade sina båda döttrar, jemte en förhoppningsfull son, åt en alltför verldslig och veksinnad mor, hvilken i sina barns dageligen tilltagande sjelfsväld, endast såg otvivelaktiga bevis på quickhet och smille, och således genom denna elterlättenhet mera befrämjade än afstyrkte det onda." — Jag omtalade nu det löfte jag lemnat Fröken, nemlig: promenaden till Gymnastiken. Friherrinnan gillade alldelos mitt beslut att ej längre motsätta mig Frökens väntliga förslag; man bör ej, tilltalade hon, fränstötande besvara en yttrad välvilja, den må sedan gälla viktigare eller likgiltigare saker, det är och förblie dock välvilja. Resten af förmidden tillbringades af Friherrinnan medelst skrifvande, samt eltermiddagen med emottagande af besök, hvilka utgjordes af Ölverstelöjtnanskan E. med sin Fröken-dotter, samt Kammar-Rådinnan H., dessa båda äldre personer voro systrar, och ett par rätt söta (om jag så får kalla dem) gummor. Friherrinnan var som vanligt tillgänglig, och, som det tycktes, verkeligen upprymd af detta trelliga sällskap. Hos Fröken E. tyckte jag mig i början märka en skymt af högmod, men den försvann alldelos, då hon mot aftonen, under en lätt konversation så väl till mig, som generelt, meddelade sig; hon är ej væcker, mera stor och letlagd, men dock proportio-

nerlig, och här i sitt väsende och hällning onekligt någonting graciöst; isynnerhet kan man med största nöje höra henne berätta; det obetydligaste erhåller då värde och blir utfört af henne, intressant. Långt snarare än jag det önskat, bortilade denna afton, och med en ifrig anmaning till Friherrinnan, samt en dito till mig, om ett snart inträffande återbesök, allägsnade sig dessa glada gäster.

Åter har natten brent sin dunkla slöja öfver sjö och land, och bjudit tystnad åt den hvilande jorden. Ser du, Emilia, huru jag lyckligare än på många tider, under flere timmar nu sysselsatt mig med dig, du, min älskade barndoms syster! När skall jag väl af din hand erhålla den första rad, och huru skall ej mitt hjerta innerligen glädas af detta prol på din fortfarande vänskap; nu god natt, god natt min Emilia!

Den 7.

Frukost-timmen var i dag knappast posserad, då Fröken Doll, under mycket buller, inhoppade i mitt rum; hon gjorde vid sitt inträde ett allör kosteligt experiment, hvilket, i anseende till den öfverbalans kroppen dervid tog, ett ögnablick såg rätt vådligt ut, men slutades dock så lyckligt, att endast tvenne invid hvarandra stående stolar, vid denna oväntade katastrof, kullstjälpte, och Fröken omsider, efter den pirouette, hvartill de intrasslade fötterne föranledt, förbryllad och hög-

röd tvärstadnade midt på golfsvet. Hon såg högst förlägen ut öfver detta misslyckade saltomortal, och som hennes bryderi verkeligen höll på att smitta mig, tog jag mig i hast mod och frågade, utan att låtsa fästa uppmärksamhet vid det nyss föreläggande: "om hon redan ärnade sig till gymnastiken, och möjeligen vore kommen att afhemska mig?" — "Ja, ja, ja," svarade hon, nu alltfläggande sitt bryderi, och sedan hon således återvunnit sin fattning, gick det af sig sjelft; kullbytten var glömd, och färdig att göra en ny, framhoppade hon åter ett par *pas de deux*, och stod nu framför mig i hela sin intagande gymnastik-kostume, ett par vida gulrandiga kulotter, nedati hopsnörpte likt välpinnade korfvar, samt en storrtig, mångfärgad mecka, hvilken utan all slags bandage eller bälte, likt en brokig vinge, ständigt flaxade ikring henne. Nu satte hon med sjelfförnöjd min båda händerne i sidorna: "säg, hvad tycker ni om denna drägt, är den ej otvungen och lätt? man har i den afskakat alla bojar, andas så fritt, kan röras ogeneradt, den eljest hopklämda kroppen är nu böjlig att sträckas hit och dit, och framför allt ser ni, kan man i den göra de oöölverträffligaste klättringar och språng på våra stegar och ställningar, och, fortfor hon helt exalterad, få se, få se, om icke ni af allt detta blir så betagen, att ni rätt snart blir en verksam medlem af vårt samfund." — "Jag vill ej försäkra," återtog jag nu, "men jag tror fullt och fast, att sådant ej händer, så länge ej sjuklighet tvingar mig dertill. "Sjuklighet" utropade Fröken. "jag är Gud ske lot ej sjuklig, men då man med så litet kan förebygga sjuklighet, så" . . .

"Jag tror likväl icke att jag kommer att delta i detta försiktighetsmått, bästa Fröken," inföll jag nu åter och började göra mig färdig att åtfölja henne. Vi afreste i den präktiga landeau, som, med ett par frustande bruna hästar förespänd, stod väntande framför trappan. Ehuru Fröken försäkrat mig det jag ej skulle ångra mitt besök, kunde jag dock ej dervid erfara det stora nöje, hvarom hon så mycket talat, då jag undantager det hon sjelf, eller rättare hennes ovighet, förskaffade mig. Antalet af Gymnastiserande var temmeligen stort, omkring tjugu å trettio; dessa undergingo sina pröfningar med resignation, och syntes en del onekligen erfara lidanden, hvilka ej genom dessa muntra lektioner kunde förminstras, men åtminstone utvisade ej Fröken Dolls, och en och annans glada ansigten någon smärta; hvad isynnerhet den förstnämnda beträffar, gör jag mig ej samvete af, att så raillant yttra mig; hon medgaf ju sjelf sig vara fullkomligt frisk. Men, jag återgår till mitt ämne: Fröken Doll, hvilken verkeligen roade mig en stund, i det hon, under mycket bråk, fet och rödbensig, ansträngde sig att i kapp med en kamrat genom repstegarne dingla sig upp och ned, och sluteligen, lik en stampsäck, nedföll till golvet innan hon nådde stegens nedre trappsteg; hon lyckades ej bättre, då hon medelst en hängande lina skulle öfverhoppa en slags bröstvärn, eller (som jag barbariskt nog skulle benämna det) träböck. Turvis hade eleverne gjort sina hopp deröfver, hvari isynnerhet några excellerade, då min Fröken, temmeligen säker om sin kupp, med kraftfulla

händer bemäktigade sig linan, lunkade af, men paff! olyckligen tvärstodnade midt för bocken, utan att äga förmåga upphinna dess stolta rygg; detta var och förblef henne allt vidare omöjligt, oskägt att alla förnyade försök. "Nå, tyckte ni ej det var roligt att se?" frågade mig Fröken, då vi åter sutto i vagnen. "Å ja, öfningarne äro mångfaldiga, och vighet fordras visserligen att med lärdighet der kunna slå sig igenom, likväl tror jag barn bäst taga sig ut dermed; såg Fröken till exempel den lilla flickan, som klättrade högst upp i cupolen, och sedan med verkelig grace nedskram? den tyckte jag om." — "Ja, ja, jag vet, lilla Mansell T., ja, hon är ovanligt vig och spenstig, nå dertill fordras också blott liten vana, hon har redan länge öfvat sig med gymnastik." Sålunda, under ständigt upprepande af, att till denna skicklighets erinrände endast och allenast fordrades liten vana, uppnåddes mitt hem, dit Fröken artigt nog behagat följa mig. Vid min hemkomst mötte mig en liten billet ifrån Rosa, hvilken ville underrätta sig om jag på eftermiddagen vore hemma, då hon lofvado besöka mig; hon ville, skref hon, gerna före den snart inträffande resan till Liljedahl, tillbringa en eftermiddag hos mig. Du kan väl föreställa dig, älskade Emilia, huru hjertligt detta förslag gladde mig; jag hastade således att, med Friherrinnans tillståelse, bedja Rosa vara välkommen. Hon kom då Friherrinnan ännu hvilade middag, och bortpratade en rätt munter timme tillsammans med mig; vi sutto i *minarum*, hvilka föllo henne oändligt i smak. "Du är glad och lycklig nu söta Mathilda," insföll hon då jag med oförställd glädje

gjorde henne uppmärksam på den trefnad och de mångfaldiga bekvämligheter Friherrinnan i öfverflöd beredt mig. "Jag ser det bestämdt, nek! livad det är glädjande;" härvid föll hon mig om halsen och stora klara, det hjertliga deltagandets oförskade tårar lyste härunder i de sköna ögonen. "Ja, jag är verkelig lycklig, söta Rosa," upprepade jag, "men framför allt utgöres min lycka af det ömma moderliga bemötande jag minutligen röner af Friherrinnan. O! om ni alla visste huru obeskrifligt god hon är."

"Ja, så har också mamma alltid sagt," återtog Rosa, "hon har, i trots af Mamsell Bergbruns elakhet alltid lykönskat dig, ty mamma känner igenom många fattiga familjer Friherrinnans otaliga välgärningar, eburu de alltid i största tysthet utölvor. Ånu helt nyligen köpte hon åt en fattig skomakare och hans i yttersta armod levande familj, ett litet under Liljedahl liggande hemman; fadren, en trägen arbetare, hvilken, under en nykter och anständig lefnad, genom sin flit uppehållit de sina, samt under sin hustrus års-långa sjuklighet förskaffat henne medicin och läkarevård, såg helt osjörmodadt, genom grannens vårdslöshet, hvars hus först nedbrann, sin lilla koja äfven förvandlad i aska; hvor skulle det arma folket finna tak öfver hufvud, och hvor mannen tillgångar att åter försätta sig verktyg och tillbehör till fortsättande af sitt arbete? Friherrinnan Y. skaffar sig snart undersättelser om hans uppförande, kallar honom till sig, erfar nu familjens oskyldigt iråkade elände samt låter genom tredje hand för hans räkning af pappa köpa det omnämnda lilla hemmanet, der

karlen nu redan, jemte hustru och barn; åter lycklig blefven, stundeligen välsignar den mämniskos-
älskande varelse, hvilken han här att tacka för sin
bergning och utkomst; pappa säger, att mannen
med drift och arbetsamhet samt tillhjelp af högst
tvenne personer, kan der blifva behållen karl, isyn-
nerhet som han af sin äldste son redan erhåller
betydlig hjelp. Hvad hon måtte kämna sig tillfreds-
ställd den hulda Friherrinnan, som, jemte en god,
varm vilja, älven äger förmåga att utöfva så mye-
ket godt." Vårt samtal afbröts nu af Friherrin-
nans personliga mellankomst; hon välkomnade vän-
ligt Rosa, underrätta sig om dess föräldrars helsa
samt frågade skämtande mig: "om hon, (Friherrin-
nan) i dag fick föreställa mitt främmande, eller
om hon som gammal, och utgörande tredje person
föreföll de unga öfverflödig. Jag vågade, till be-
vis på mitt fullkomliga ogillande af denna sista
mening, kyssande den älskade handen, ledsaga hen-
ne till den beqvämaste plats den mjuka soffan er-
bjöd, framsatte en pall under hennes fötter, på det
hon riktigt väl skulle trifvas, samt serverade der-
efter henne, Rosa och mig, med vår älsklingsdryck,
det herrliga rykande kaffet. Med Rosas tillhjelp
var jag lycklig nog att medelst sång och musik
bereda Friherrinnan ett par rätt njutningsrika tim-
mar. Vi sutto som häst öfverlemnade åt en ren
glädje, då betjenten hastigt anmälte Grefvinnan X.
och denna straxt devälter inträdde, icke i Friher-
rinnans, nej i *mina* rum; Friherrinnan uppsteg;
persvaderande Grefvinnan att instiga på hennes
sida, men med öfvertalande vänlighet afböjde Gref-
vinnan detta förslag, försäkrande, det hon "med

största nöje skulle qvarstadna här, hvarest genom musiken så mycken trefnad vore att förvänta;" vid dessa ord gjorde hon för Rosa och mig en liten artig bugning, samt nedsatte sig jemte Friherrinnan, i soffan. Denna var — altså Grevinna X., om hvilken Majorskan Pygmæus hade talat; jag hade ju föreställt mig henne såsom en redan till åren kommen bedagad dame, med hög uppsatt mössa, och välstyrkt, uddad ständkrage, samt uttrycket skarpt och respektbjudande; nu deremot öfverraskades jag af en varelse, ännu ung, och jag skulle tillägga, omtsägligt vacker, om ej de af en tärande sjukdom redan något förändrade dragen motsade mitt påstående, men oemotständligt behaglig, så vågar jag bestämt kalla henne; kring den livitaste panna nedföllo mörka lockar, icke af de moderna, hvilka såväl klädde Fröken Doll, nej, långt derifrån, men af de skönaste och rikaste, som ännu någonsin prydt en öppen panna eller smekt en rondad kind; den fina näsan, munnen, öfver hvilken jemt ett litet drag af presence d'esprit levilade, och hvarupph jag genast igenkände en levande själ, den imponerande, smerta kroppsbildningen, det hänsförande, litet öfverlägsna, i den fina nackens något trottsiga tillbakakastande, dock! hvad vill allt detta, churu förskönande det bela, säga, då man betraktat dessa ögon, för hvars uttryck jag ej äger något namn; du ler måhända åt mitt svärmeri, då jag säger dig, det jag endast i ett ansigte förut läst detta höga, detta himmelska, detta obeskrifliga! mins du den herliga altartallan på konstkabinettet i P.? detta fulländade mästerstycke af den odödlige R. Q!

du minnes den säkert, och kan utan mina fälänga försök tänka dig, hvad jag dock omöjligt, omöjligt skulle söka göra dig tydligt. En omsorgsfullt broderad skir, hvit krage föll sluteligen öfver den i det ljasaste blå, lärgade öppna tibetsrocken, hvilken, tillhälften endast af en lätt gördel omslöt den smerta gestalten. Förstummad åhörde jag en stund det oändligt ljusva och älskvärda i Grefvinnans konversation, de lätta och naiva, men tillika skonsamma infall hon då och då framkastade, och kunde längre ej alhålla mitt hjerta den beundran hon hos mig väckte. "Och detta är Guvernörskan X." framhviskade jag till Rosa, då Grefvinnan, under enskilda samtal, språkade med Friherrinnan. "Ja, och huru så? frågar du det emedan du ej trodt att så mycken själ, så mycken känselighet och intagande godhet kunde förenas med den stela etikettens fordringar, med rikedom och börd? Ack! söta Mathilda, sällsynta äro visserligen dessa exempl, men ser du, de gifvas dock. Nu tog mig Rosa under armen och förde mig in i det hemliga statsrådet, min sängkammare, der hon med få ord berättade mig huru Grefvinnan X:s svärmoder, churu redan öfver åttatio år, utgjorde den klart strålande perla, hvilken i den Greffliga kronan spridde ljus och sällhet öfver hela familjen. Jag fick nu veta, att Grefve X. varit tvänne gängor gift; att han i sitt första äktenskap ägde tvänne arfsvingar, en son, hvilken redan vistades vid academien, samt en dotter om sjutton år; att det sednare giftet skänkt honom trenne, ännu minderårlige barn, och var det för att fira den vördade farmodrens åttionde födelsedag, de af Ma-

jorskan omtalte tableauerne voro arangerade. Friherrinnan kom nu, att på Grefvinnans anmaning bedja oss spela ett stycke å quatre mains, hvilket vi kort förut tillsamman exequerat, derefter spelade jag vår sonat, och sjöng med Rosa några nya-re sångstycken. Grefvinnan tackade oss och syntes nöjd, och om jag ej synes dig alltför egenkär, säger jag dig att det gick bra. Efter theétt upp-stod Grefvinnan, ty hennes vagn hade redan an-ländt, tog afsked af Friherrinnan, nalkades mig, kyste mig, hvilket här eljest ej mera är bruket, samt bad mig ej neka sig det nöjet, att tillika med Friherrinnan den 13:de Juni skänka henne ett besök, då ungdomen (härvid nickade hon åt Rosa och mig), kunde påräkna en munter afton. Jag neg ödmjukt samt yttrade med enkla ord, en tacksä-gelse för Grefvinnans godhet. Friherrinnan syntes synbart belåten med denna vänliga anmaning, samt hoppades älven, det intet måtte hindra henne ifrån åtnjutandet af denna glada dag. "Den trettonde sade Rosa, så snart Grefvinnan lemnat rummet och började räkningen ifrån tum till tum, "i dag hafva vi den sjunde, lät se, en, två tre, fyra, fem, sex, precis efter sex dagar, ack! då äro vi ännu qvar; efter sex dagar, hvad det skall bli roligt! hör söta Mathilda, huru tänker du kläda dig? men hvad, du är ej glad, hvarföre är du i hast så be-drövd, just då så mycket bjuder dig motsattsen, säg, hvarföre lider du nu Mathilda?" — "Godta delta-gande Rosa," afbröt jag nu "denna veka" ömma själ, "jag vill ej mera oroa dig, jag vill åter bli glad." "Men säga mig vill du dock," smekade Rosa, "hvad som så hastigt störde din glädje, du var ju nyss så

munter; säg dock Mathilda?" — "Jo det vill jag, huldaste Rosa, jag var redan förut i min själ bevekt, och då jag nu hörde Grefvinnan omtala det näje hennes bat skulle förskaffa oss, blef jag ännu mera upprörd, Rosa! jag har ej dansat sedan mina föräldrars död!" . . . "Söta, söta Mathilda!" snyltade nu Rosa, kastade sig handlöst ned i soffan och gret överljadt. Jag hade nu all möda att lugna Rosa, satte mig vid flygeln och började spela! "Fria vill Simon Salle," så länge och så alfvärligt, till dess Rosa under tårar, ifrån kudden upphöjde hulvudet, började betrakta mig, samt sluteligen, då jag ej längre mäktade återhålla ett ofrivilligt skratt, rätt hjertetigen instämde deri. Friherrinnan kallade oss nu intill sig, förde oss till en korg fullräggad med de skönaste vindruvor och appelsiner, hvilka just nu genom gamla Grefvinnan X. blivit henne tillsände, samt bad oss deraf mätta oss, sjelf vågade hon ej förtära deraf. Rosa svalkade med begärighet sina glödande läppar med de saltige druvorne, samt stoppade för den lilla Victors räkning en frisk appelsin i sin pirat; vagnen hade älvon redan kommit, för att afhemta henne, och med hennes afresa slutades också denna glada atton. Åter "en god natt," dröm Emilia! om din sannaste vän Mathilda.

Den 10.

Upptagen dels af visiter dels af contra visiter samt små bestyr för den hos Grefvinnan X. blivande balen, har jag på dessa tvenne dagar endast hunnit tänka, men det likväld rätt hjertligt och ofta på dig. Denna tredje skulle dock ej — så beslöt jag

— försjunka i natt, utan att jag med dig fått bortprata en vänlig stund. Du tycker väl, och det med skäl, att tvenne fulla långa dagar borde ge rikliga ämnen till meddelanden men så är likväl ej. I förrgående var Friherrinnan ovanligt rask, och proponerade, sedan vi med arbeten tillbringat vår förmiddag, att på eftermiddagen resa ut på ett par besök. Friherrinnan önskade halva mig med, och hennes önskan är min käraste lag. Hon gjorde alltså en visit hos Ölverjägmästarinnan Bjel-Jerdorf, men nej, hon lemnade henne endast ett visitkort; ty lyckan, eller olyckan fogade, att Ölverjägmästarinnan ej var hemma. "Ni har ju sett Ölverjägmästarinnan, Mathilda?" frågade Friherrinnan under det vi till Friherrinnan C. fortsatte vår curs; "ja." — "Denna person är en medlem i sällskapslivet, till hvilken regelmässiga besök ej får åsidosättas, men, ni såg och hörde ju henne i flera dagar, jag behöver således ej ölver henne göra er en beskrilning; hon förklrar sig sjelf för ett uppmärksamt öga." Vi stadnade nu framför Friherrinnan C:s hus, och voro så lyckliga att bli två emottagne. Du mins väl, Emilia, den personliga, churn fjera presentation jag på Ångfartyget gjorde dig af Friherrinnan C. och dess trenne döttrar? samma Friherrinna och samma Fröknar visade sig nu, de sednare i stärtliga moderna kostymer, der ej en rynka, ej ett snöre förfelade sin plats; raka och cirklade emotlogo de Friherrinnan, samt helsade äfven i nådighet — sedan Friherrinnan föreställt mig dem — mig ett gracieus välkommen. Denna korta visit medförde ej något särdeles nöje och efterlemmade således ingen längtan till dess

återföryande. Det återstående af aftonen fortgick med att för Friherrinnan högt uppläsa stycken utur hennes favorit-lektyr "Schiller," och härmed slutades dagen. I går stod jag ännu och rangerade min toilette, då Friherrinnan lät kalla mig, jag hastade in till henne. "Gör er beredd, Mathilda lilla," yttrade hon, nickande till mig en god morgon, att tillsammans med mig göra en liten tur uti staden; jag har hvarjehanda små uppköp att göra, och önskade gerna att ni åtföljde mig. Jag ordnade nu i hast min klädsel, påtog mig hatt och shawl, samt skyndade att åter infinna mig hos Friherrinnan, hvilken äfven var färdig; vagnen körde fram och nu bar det af. Vid en Galanterie-bod lät Friherrinnan hålla, samt utsteg, åtföljd af mig. Nu lät hon i boden, af präktiga siden och florpäckor, nedtaga de yppersta, vis a vis dem rådfrågande min smak, men som jag omöjligt kunde inse hennes utsikt, eller i dag förlikna mig med hennes smak för ljusa, med hennes ålder ingalunda öfverensstämmande färger, sade jag beslutsamt: "Friherrinnan måste godhetsfullt ursäkta mig, men i dag förmår jag ingalunda yttra min smak, i anseende till Friherrinnans val, jag skulle då våga säga, att alla dessa färger äro för Friherrinnan mycket för lystra," — "Ja tör mig, sannt nog, Mathilda, men för er?" — "O! min nädiga Friherrinna, för mig?" — "Ja för er, ni misstycker väl ej att jag önskade få bestämma er klädsel på den första bal ni jemte mig bevistar?" — "Ack Fru Friherrinna, denna godhet . . ." — "Välj nu brett, välj, men enligt min altvarliga bestämda önskan, något af dessa dyrbarare; lät se, på hvilket al-

dessa er smak faller," och härvid framradade hon flera packar de aldråherrligaste sidentyger, ljusröda, gula, blå, samt hvita.

"Då Friherrinnans godhet tillåter mig något val, väljer jag utan tvifvel *denna*," och härvid framsköt jag ett blandande hvitt silfveraktigt tyg, med de skönaste ivälda blommor; "men Fru Friherrinna, jag torde ingalunda behölva ett så dyrbart plagg, måhända kunde i min garderobe finnas någon, ehuru ej så präktig, dock passande kläding, som, då man betänker mina tillgångars ringhet, skulle bättre anstå mig; denna är" . . . "alldeles passande på en stor bal, min lilla Mamsell, utan pretention," hviskade Friherrinnan mig vänligt i örat, ty betjeningen återkom nu ifrån sina beskickningar, bärande askar, lådor etc etc., hvilka alla uppradades på disken framför oss. Nu lät Friherrinnan af det hvita tyget afmäta en dubbel mängd af alnar till en rik kläding, yttrande sig högst nöjd öfver mitt val af färg, aflade åter dubletter af silkesvantar, silkesstrumpor, siden-skor, blonder och dyrbara shawletter, och lät sedan hon liquiderat alltsammans, bära det till sin vagn; nu befallte hon kusken stadna vid Fru Kölle, stadens förnämsta modkrämerska, och här förnyades åter hennes mot mig visade godhet; enligt egen smak skulle jag nu, utur det rika förråd af de utsöktaste franska blommor, hvilka här fram-lades, välja mig en hårprydnad; mitt val stadnade ovilkorligt vid en utmärkt vacker halfkrans af förgåt mig ej, och hvita bellis; "denna, — om jag får?" Friherrinnan nickade ett biläpp; "välj ännu en, för en flicka af omkring edrä år, men litet

gladare färg." Jag valde åter en med ljusröda bellis och hvita spiriga fjederblommor, den var obeskrifligt vacker. Nu tog Fru Kölle under Friherrinnans tillsyn ett mått af mig till den eleganta klädningens förfärdigande, ty det deltes i tvenne delar, den andra hälften medtogs, och vi rekommenderade oss. "Huru skall jag någonsin kunna göra mig förtjent af denna gränslösa godhet, framstammade jag, då jag ändteligen invid Friherrinnans sida satt i vagnen, huru mycket uppostrar icke Friherrinnan nu, och hvarje ögonblick genom denna omsorg, denna aldrig upphörande moderliga ömhet. Jag söker förgäfves ett ord, som kunde tyda den' tacksamhet jag känner för dessa otaliga välgerningar. Friherrinnan såg på mig, med denna hjertliga blick, hvilken utan ordens tillhjelp förklarar så mycket, lade flygtigt sin hand uppå min, och saðe med vänlighet: "nå väl Mathilda! låt mig då alltid af ert hjerta erhålla denna barnsliga benämning, anse mig verkeligen som er ömmande mor, och jag vill med tillfredsställelse i er, hylla en älskad tillgilven dotter; gör mig nu genast en hjertlig fögnad, tillade hon då vi redan gingo trapporne uppföre till hennes våning, och res med denna bagatell till Rosa B. Det är *du* Mathilda, som gifver henne detta lilla minne för hennes vänskapliga bemötande, under er gemensamma ångbåtsfärd; hör du det, härligenom kan du på ett anständigt sätt, godtgöra den omsorg hennes far möjlichen under denna tid hade för dig," och nu afskiljde hon de effekter, hvilka skulle tillhöra Rosa, samt afskedade, utan att ens vilja märka min djupa rörelse dervid, mig' med

alltsammans. Rosa hoppade af oförställd barnslig glädje omkring mig, vid hvart enda pakett jag, framkommen till henne, upptog. "Ack! så skönt! så skönt!" skallade hennes högljudda utrop; isynnerhet fortjuste henne den verkeligen ovanligt vackra blomsterkransen; hon sprang till spegeln, lade den på sina lockar, dansande, under innerlig förtjuselse, kring rummet; Hofrådinnan berömde det rara tyget, complimenterade öfver Friherrinnans oförväntade godhet, brydde Rosa för hennes danslust, och säkra förväntan på den Greffiga bjudningen, hvilken möjligen kunde uteblifva; då Rosa till denna sista invändning immerfort åberopade sig de morningsfulla blickar Grefvinnan tillsändt så väl henne, som mig. Jag lemnde nu Rosa åt sin lifliga glädje, ännu öfverenskommande om ett sammanträde före den vigtiga dagen, samt afreste.

På eftermiddagen: fortsättning med läsning af Schiller; och tankar vidare på dig Emilia. "Vivat!" skref Rosa på en liten rosenfärgad pappersslapp, hvilken, af hennes fina fingrar bildad till en sirlig biljett, tidigt i dag morgons mötte mina blickar, "Vivat! bjudning till Grefvinnan X., att den 13 hos henne dricka thé och passera aston." — "Hvad säger nu mamma om allt detta;" triumferade Rosa, då hon en timme derefter i egen hög person till mig inträdde, att för de herrliga presenterne hos Friherrinnan aflägga sin skyldiga tacksägelse; "hvad säger nu mamma tror du, då hon oaktadt sitt bryderi till mig i går, straxt efter det du lemnde oss, genom Grefvinnans betjening emot tog invitationskorten?" — "Hon säger väl, att ymnigt vatten fal-

"lit på din qvarn kära Rosa," inföll jag, men tror du ej, att mera skämt än öfvertygelse låg under detta din mammas yttrande?" — "Jo, jag tror nästan så," återtog Rosa, "ty mamma roar sig verkeligen rätt ofta, att i dylika fall raillera. Nu ingick Rosa frimodigt till Friherrinnan och återkom snart nog, sedan, enligt sin utsago, hon med möda fått tillfälle tacka för gälvorne. Friherrinnan hade alltid behändigt undvikit detta ämne. Rosa uppehöll sig ej länge hos mig, emedan några af hennes far väntade middagsgäster fordrade hennes hemmavaro.

Rosa hade just hunnit lemnna oss, då en Postiljon inträdde och till Friherrinnan allemnade ett bref; knappt hade hon kastat ett öga på utan-skriften, då hon, under ett högt glädje-utrop, uppslet couvertet och hältigt tryckte brevet till sina läppar. "Ifrån min son! dessa efterlängtade rader," var allt hvad hon under glädje och öfverraskning förmådde yttra. Hon ilade så fort det lät sig göra till sina rum, och jag — afflägsnade mig till mina. Hennes son! upprepade jag för mig sjelf Hon hade en son! derom hade hon ännu aldrig nämnd. Denne var en person, så oförmodadt framträdd på seen, så jag knappt kunde förlika mig med möjligheten af hans tillvaro. Och hvor vistades denne son? liknade han i mildhet och englagodhet sin mor? dessa voro allt frågor, hvilka jag ännu, intagen af förundran, onupphörligt gjorde mig sjelt. Glad på Friherrinnans vägnar satte jag mig ned, samt började på Pianot preludera några toner, och sjöng, likasom inspirerad, utan någon bestämd melodie — dessa enkla, men passande verser, författa-
de af vår älsklings-skald:

"Svala du, som rör så gerna vingen,
 Med ett tröstens bud till henne flyg,
 På dess skuldra sitt, och sedd af ingen
 Dessa ord i hennes öra smyg:

Gods moder! (här vågade jag endast för tillfället förändra benämningarna) om din son du saknar,
 Hör hans trogna hälsning genom mig,
 Nästa morgen, endast vinden vaknar,
 Lossar han sin båt och söker dig
 Lång är vägen, och han sjelf behöfver,
 Vindens hjelp, att klylva fjärd och sund,
 Men; —"

"Ja! min dyra Mathilda" sade Friherrinnan, hvilken under min sång sakta inkommit — "vägen är lång, du har rätt, väl icke i morgen — men snart hoppas jag dock få återse denna älskade son, hvilken ödet länge skiljt ifrån mig, se här — visande på brevet — här har jag det skrifteliga löftet, att ännu i sommar, så snart hans permission utfallit, bliiva i tillfälle — se och omfamna min Gustaf!

Ett nytt lit lefver sedan dessa raders ankomst upp hos Friherrinnan, hvilket sprider lust och krafft i hela hennes varelse; hon tänker, hon talar nu endast om sin Gustaf, och har redan i dag, biträdd af mig, uppsökt och framtagit otaliga packar de superfinaste skjort- och linne-plagg, hvilka länge sedan förfärdigade, blott i förväntan på sin ägare, hittills legat ovidhörde. Jag har-tills deras märkande och nummererande (hvilket blifver mitt arbete) formerat minst ett halft dussin pennor, och ännu aldrig har i min lefnad jag sammantaget tecknat så många G—n, som till profbitar denna korta aftonstund. O! huru begärligt griper jag

ej hvarje, äfven det obetydligaste tillfälle, att uppfylla de önskningar af Friherrinnan möjlichen kunna göras; hvarföre, hvarföre, skall jag ej äga förmåga att oftare och kraftfullare genom handlingar visa henne min tacksamhet.

SIS

Den 14.

Bland sommardagens barn en ros ing sig
I första stunden af dess blomningstid,
Med purpur kind i knoppens fäma hon Hg.,
Och drömdes blott sin oskuld och sin frid.

R g.

Annu något hufvudyr, trött och olustig efter den utgångna nattens mödor, smyger jag dock så gerna, med tanken på dig, till mitt lilla skrifbord, fattar i pennan och tecknar med varmt hjerta på det stela pappret min Emilia en god afton. Hvad skall väl dock den tråkiga varelsen med de sömniga ögonen och det varma hjertat nu kunna säga dig? Jo, först och främst lemna dig en den innerligaste tacksägelse för den glädje du genom ditt obeskrifligt kärtkomna och oförväntade bref skänkt mig; denna sällhet vägade jag visst icke annu hoppas; föreställ dig således den jag verkeligen erför vid emottagandet af dina rader. Att du saknar mig Emilia! att tiden varit dig en evighet sedan vi åtkiljdes, ack! hvad detta bevis på din vänskap fägnar mig, du min första, min uppriktigaste vän. Jag satt i går morgons, likasom de tvenne föregående dagarne, träget sysselsatt med mitt arbete, broderandet af en silkes-tylls-krage till Friherrinnan, och höll just på att sluta denna kåra sysselsättning, då Friherrinnan med ditt bref i den högt

upplyftade handen inkom, och, under inuntret
skämt yttrade: "hvad får jag för detta?" — "En öd-
mjuk tacksägelse" utropade jag, ty en glad aning
hviskade i mitt öra: "Emilia" — och se! verkeligen
igenkände jag nu dessa välbekanta drag af din
hånd. Du frågar mig så deltagande, hulda vän, om
allt hvad min egen personlighet beträffar, och öns-
kar så vänskapligt dela mina bekymmer; o, Emilia!
äger jag väl nu några? äro de ej alla undan-
röjde af denna engel, denna moderliga vän, hvil-
ken endast genom beredandet af andras sällhet,
finner sin egen. Jag är nu så lycklig jag någonsin
kan bli, och önskar ingenting högre, ingenting me-
ra till fullkommandet af min sällhet. Tack min
Emilia för vänskapsfulla helsingsten från Prostinnan
K., jag blef obeskrifligt glad att af den välvärande
gumman finna mig så ömt ihägkommen; det är, näst
en huld försyn, henne jag har att tacka för min
nuvarande trefnad, ty hon var det utan tvifvel, hvil-
ken i samråd med sin bror, — den här å landsorten
boende Brukspatorn A. — delgaf sin ungdomsvän
Friherrinnan Y. det medellösa, olyckliga tillstånd,
hvori jag genom mina dyra föräldras fränfälle för-
sattes. — Ofta har jag i mitt hjerta inneslutit henne
i mina böner till Gud, återgälde han genom fort-
farande framgång henne och hennes omgivning, den
välvilja hon ständse bevisat mig, och mina älskade
bortgångne. Det fägnar mig höra det Wilhelm K.
varit hemrest, och föreställer jag mig lifligt den
glädje såväl Prosten som Prostinnan häraf erför.
Det något mysteriosa i ditt bref fattar jag ej; du
skrifver: "af oförutsedda anledningar har Wilhelms
heimavaro till allas vår glädje födröjts, och äf-

ven du Mathilda, skall snart komma att gläda dig öfver ett och hvarje." — Du sätter verkeligen min nyfikenhet på för stort prof Emilia! deröfver du ej med skäl kan undra, då, enligt hvad jag kan sluta till, detta "*ett och hvarje,*" äfven gäller dig. Måste jag nu börja gissa? då gissar jag . . . men tyst, du skall i din tur bli nyfiken, jag gissar väl något, ty jag äger en gammal, icke så alltför ringa anledning dertill; men upplyser dig nu par-tout ej hvarom det är. Dock! så länge du bemödar dig om, att få rätt på mina gåtor, vill jag för dig omtala en dröm jag nyligen hade; jag drömde mig nemligen, som ju älven förhållandet är, vara skild ifrån dig, och all min fordna sällhet. Tyst, och grublande öfver vanskligheten stod jag en afton-stund försunken i tankar, och skådado ut i den fjerran dunkla rynden, der dagen redan lemnat rum för den inbrytande nattens skuggor; jag såg jordens dimmor i förunderliga skepnader upp-stigande, öfver sjö och land utbreda sina hvita luftiga mantlar; hvila hade sänkt sig öfver hela jorden, endast här och der skimrade ännu ett och annat ljus för att snart fullkomligt utslockna; då fästades plötsligt min uppmärksamhet af en liten stjerna, hvilken med obegripligt sken framlyste på den mörka himmelen; länge tindrade hon i allt klarare och klarare glans, tills hon sluteligen, ut-spridande tusende skiftande guldstrålar, under ut-vigande antog en ljusning så herrlig, så obeskriflig, att endast din egen inbillning kan göra dig begriplig denna verkan af en skapande allmakt. Jag stod alldelers hänryckt af så mycken aldrig förut-sedd prakt, då en engel, så schön, så mild, som din

fantasie möjligon kan den ana, utur dessa lustiga
vågar framstod, sänkte sig på det nu förtydligade
gyllene molnets kant, utbredde den skära vingen
och började sakta sväva ned; mitt bjerta klappa-
de af hüpnad och längtan. Molnet närmade sig
jorden, men se! icke mer den sköna engeln, nej,
en snöhvit duvla uthvilade nu den trötta vingen
invid mina fötter. Betagen af dess huldhet ned-
böjde jag ovilkorligt handen att smeka det älske-
liga väsendet, då hon med klingande röst liksom
framsjöng dessa ord: "uppehåll hvarken dig eller
mig Mathilda, men afskaka i sömnens armar din
jordiska hydda, så vill jag under nattens tystnad
på min ilande vinge bärta din själ till det land,
der du helt nyss under längtans drömmar upplef-
de fordua glädjedagar." Detta var knappt uttaladt,
då jag redan lätt och lycklig gungade öfver haf
och land; snart kringsvälvade mig mitt hemlands
friska vindar, och nu — nu, o! huru gränslöst
lycklig, huru gränslöst saknande — nedsjönk jag på
den grift som inneflöt allt hvad lifvet gifvit mig
kärast! Min följeslagerska, den hvita duvan satt,
likt ett himmelskt budskap, hvilande på korset af
den lilla gralvården, men sänkte sig stundom ned
till mig och bortflägtade med vingen den tår, hvil-
ken i nattens kyla haltstelnat i mitt öga. Nu krings-
välvade hon, likasom välsignande den tysta dagg-
stänkta kyrkogården och nedsänkte sig derefter till
mig med till flygt lyftad vinge; åter några snabba
vingslag och jag stodnade vid ditt hem, Emilia.
Jag såg dig, nu som fordom kringsvälvad af glä-
jen, ty dina föräldrar omgålvoo dig, friska och äls-
skande; allt var sig likt såsom förr, endast en för-

ändring hade inträffat, hvilken, som jag alltför tydligt fann, kom dina ögon att stråla lilligare, din kind att glöda högre, och gissa nu åter du! mystériosa Emilia, hvilken var orsak dertill . . . Jo! Wilhelm K. Wilhelm, i egen hög person satt, äl-skande och lycklig invid din sida, och uttalade med stammande läppar, bekännelsen om den innerliga kärlek han redan länge—ehuru i tysthet—hyst för dig. Gryningen af den nya dagen började redan skymta i öster, och Aurora rodande iklädda sig sin purpurmantel, då jag uppvaknade utur denna sällsamma dröm. Och Emilia! nu svara mig, har jag gissat rätt? eller kan din leende mun, ditt skälmska öga längre förneka sanningen af min hjertliga fråga?

Jag måste väl dock, oaktadt jag det nu aldeles icke borde, för dig orda något om gårdagens högtidigheter; följ nu då, med uppmärksamhet den ståtliga statsvagn du ser rulla of ifrån det praktiga hus Friherrinnan Y. bebor; vill du veta hvilka de båda fruntimren äro, som i vagnen sitta invid hvarann? jo, Friherrinnan Y. och en ung person Mamsell S., hvilken Friherrinnan af godhet tagit i sitt hus; dessa resa nu på stor bal till Grefve X. Hvad den stackars flickans hjerta måste klap-pan, hon som ännu aldrig besunnit sig i någon så stor krets; huru mårne hon i sin baldrägt ser ut, det voro ändå roligt att veta . . . så här ungefär, hör jag Emilia för sig sjelf resonnera, och ehuru du redan mer än väl borde veta, till och med hu-ru hvar enda rynka sitter (ty när är väl någon småstads eller landtbygds flicka likgiltig för dylika modets fordringar), vill jag dock för bättro

minne skull, ännu en gång, för dig upprepa hvart
 och ett särskildt af min verkeligen galanta kostym;
 men, hvar blandar jag mig nu? se då först hit, se
 Friherrinnan Y. i en mera mörk än ljus silfvergrå
 royalklädning, hvilken, vid och yppig, kringslu-
 ter den höga gestalten; en mantille af ljus-greded-
 linta sidensars med iväfda hvita atlasblommor, rikt
 garnerad med breda äkta blonder, faller ölver dess
 axlar och hals, nära nästan fötterna, samt samman-
 hållas vid halsen af ett rikt brillants-smycke; hu-
 vuendet betäckes medelst en ledig hopfästning af
 skirt spindeltyg, hvarölver, ifrån ena sidan, en en-
 da stätilig hvit plym smakfullt nedfaller. Om du
 kunde föreställa dig Emilia, hvad hon i denna
 drägt var schön, jag kunde på länge icke taga mi-
 na ögon ifrån den herrliga varelsen. Nå, nu trippar
 älvon jag fram till ditt skärskädande; jag
 skall ju på bal och bör således haftva iakttagit hvar-
 je, älvon det minsta försigtighetsmått, för att in-
 för sjelfva kritikens ögon kunna bestå. Du känner
 väl, kära Emilia igen din Mathildas något bleka
 ansigte, der dock, enligt hvad jag med glädje kan
 försäkra dig, kinden genom sednare tiders milda
 vårflygtar redan uppfriskad, visar tydliga spår af
 hjertats återvunna tillfredsställelse. — Nå väl, kring
 pannan, der ingen enda lock står att finnas, sluter
 sig den vackra halfkrans jag af Friherrinnan er-
 höll, håret är i nacken lägt bundet, samt i flera
 varf fördt till en prydlig corbeille, (detta är ej
 min förtjenst, ty kammarjungfrun är mästarinna i
 hårklädsel,) min klädning vet du ju, är vacker öl-
 ver all beskrifning, och sitter (hvilket blir madame
 Köllers merite) oändligt väl; den är tillskuren

enligt yppersla mode, samt garnerad med breda blonder och engageanter; en lång hvit silfverblommig gaze-zephir betäcker sluteligen min hals. Men vet du väl, Emilia, hvilken var den dyrbaraste af alla de prydnader, hvari jag nu höljt mig? nej; — så, så hör då mig ovetande, hade Friherrinnan utur mitt alltid öppna schatull framtagit det här jag till minne af min mor ägde, i hast deraf lätit förfärdiga en utmärkt vacker kedja, samt af en brillantsring, den jag ofta med beundran sett stråla på Friherrinnans finger till densamma föranstaltat ett lås, så obeskrifligen täckt, att mina ögon sällan i den genre sett någonting herrligare; denne för mitt hjerta nu i dubbelt afseende kära gåfva, låg i går morgons på min toilette, innesluten i en liten enkel ask, en pappersrimsa var utbredd deröver, hvilken blott innehöll dessa ord: "*minne af Mathildas båda sanna vänner.*" Tänk dig Emilia min känsla vid denna syn, denna uppenbarelse. Jag störtade med kedjan i handen till den älskade, sanna vännen, och låg länge sluten i dess famnande armar; hvad jag yttrade vet jag ej, ty jag var så rörd, att jag knappt kunde framföra ett ord, jag kände endast tårarne, hvilka väldsamt runno ut för mina kinder. Då jag nu således stod färdig, och, pådragande mig den präktiga silkesvanten, ännu kastade den sista prölvande blicken i spegeln, inkom Friherrinnan, närmade sig mig, vände mig omkring åt alla sidor, samt, sedan hon nogaant beskådat min klädsel, tryckte med hjertlighet en lätt kyss på min panna, sägande: "min lilla dotter behagar mig rätt mycket och kommer att göra sin mor heder." Ack! söta Emilia, hvad detta okonst-

lade lälord, yttradt af hennes läppar, gladde mig,
 och du må gerna le åt mig, då jag säger, att
 jag deraf kände mig innerligt tillfredsställd. På
 slaget sju, för att ej undgå tableauerne, afreste
 vi. Friherrinnan emottogs i den superbt ecla-
 rrade salonen af Guvernören och Guvernörskan,
 hvilka redan voro omringade af ett stort an-
 tal gäster. Guvernörskan fignade sig öfver Fri-
 herrinnans ankomst, ledsagande henne till ett stort
 förmak, der hennes Fru Svärmoder, gamla Gref-
 vinnan, omgifven af flere äldre fruar, satt diskure-
 rande i den ståtliga soffan; dagens drottning, som
 jag gerna vill kalla den vödnadsvärda gamla, upp-
 steg nu, och nalkades långsamt med af vänlighet
 strålande anlete, den ankommande. Ack Emilia!
 hvad ålderdomen är skön, då hon icke vanprydes
 af en utmärglad kropp eller själ, det vill säga:
 då hon vid åttatietre är med levande tankekraft
 vid hvarje företag, ådagaläggande ett friskt och
 vaket sinne, icke nödgas tillgripa, hvarken käpp
 eller krycka, eller anlita en hjälpsam hand för
 att utur en stol eller soffa uppstiga, men, som fal-
 let hos denna aktningsvärda fru var, med egen
 kraft långsamt men säkert vandrar sitt utsedda mål
 till mötes. Hög, stor och reslig närmade sig, som
 sagt är, den ålderstegna till Friherrinnan, räckte
 henne välkommande den emottagande handen, samt
 förde henne till soffan der en plats redan var Fri-
 herrinnan utsedd. En grön (hoppets i alla åldrar
 behagliga färg) sidenrock, fram till allvarligt hop-
 fastad med sina små silfverknäppar, samt en tätt
 veckad spettshutva, var den gamlas enkla men
 trelliga prydnad; jag vet ej huru länge, om jag

Sätt följa min böjelse, jag kunnat betrakta denna herrliga syn, skulle icke den återvändande unga Grefvinnan, hvilken älven till softan åtföljt Friherrinnan, nu tagit min hand och till en plats i den af menniskor öfverfulla salonen, ledsagat mig. Grefvinnan ursägtade nu med vänlighet, i det hon földe mig, sin äldsta dotter Aurelia, hvilken, upptagen af bestyr för den ifrågavarande surprisen, ej kunde uppfylla sin plats, som värdinna, men, hoppades hon, fröken skulle sedermera godtgöra denne uraktlätenhet. Ensam lemnad hade jag näppeligen hunnit nedsätta mig, förr än jag tydligt hörde utropas: "då va Mamsell Sommer! nå för gu va icke då hon." Nyfiken att erlära hvilken i denna för mig okända samling möjligen kunnat nämna mitt namn, vände jag hufvudet åt sidan, derifrån rösten kom, och varseblef nu ganska riktigt Fröken Doll, hvilken framträdit ifrån sin stol, gjorde ifriga bemödanden att få sitt undanskymda föremål i sigte. Till hennes synbara tillfredsställelse fann hon nu detta sitt föremål, och begynte med en familier nickning, hvilken länge fortsatt, slutades sålunda, att Fröken ifrån sin plats uppsteg, närmade sig mig, och intog en vid min sida ledig. "Nå kors! jag kan säga," började Fröken, "jag blef rätt flat att se Mamsell här, nej verkeligen jag det tänkte; Mamsell nämnde ej något derom, då jag härom sist talte med Mamsell angående denna fest? nå men i alla dar hvad det tyget är vackert Mamsell har till klädning, det är visst köpt hos D.? har Mamsell sjelf sytt den? Litvet sitter alldeles som skulle det vara gjordt af Madame Kölle; ja, den menniskan är alldeles makalös i att förfärdiga plagg,

men så går hon ej heller af för små smular; tre Riksdaler för ett enda lif, nog är det enormt, men, hvad vill man göra, det hör nu en gång till goda ton att låta sy sina klädningar ute, och hvem ville väl för tre Riksdalers besparing gå ifrån *den*? Engageanterna äro magnifiqua! veritabelt äkta blonder, jag undrar hvad alnen kostar? Min syster Majorskan har fåfängt esterletat så breddas. Mamsell gick henne säkert i förväg och borttog de sista. Jag ser Mamsell har vantar, alldeles dylika med Cloty och Jettchen Nobelcrentz; de äro superba, verkeligen superba. Apropos, känner Mamsell Fröknarna Nobelcrentz? De sitta der uppe i hvita gaze-klädningar, icke de med pannbanden, det är Fröknarna Q.; nej, de med blomsterbouquetter på kjolen, och blomkransar på håret, som just nu tala med Löjtnant Pirouette; de äro rätt söta, gentila flickor, men oss imellan sagt, hafva de dock ett stort fel, de vilja nemligen vara alltför mycket båla och förnäma, och tycka sig genom sin rikedom vara något för mer än andra menniskor. Men, hvad tycker Mamsell om Fröknarna Q.? de se ju rätt näpna ut, eller huru? Jag för min del vet dock ej hvad det är man i allmänhet hos dem så mycket värderar; nog finns det flickor hvilka äga den belefenhet som de; deras far var Kapten i —sk tjänst och efterlevnade ej någon större förmögeshet, än att enkan med sina tvåne plantor nu deraf natt kan lefva, men, de äro nu en gång ansedda, och till och med omtyckta, samt räknas i och för sitt lilla *von*, till noblessen. Men hvad säger Mamsell om min klädning, är icke fär-

gen lysande och vacker? i synnerhet klär den bra vid ljus; jag hade heller ingen möda ospard må Mamsell tro, att få den i ordning, ty som Madame Kölle var så förskräckligt öfverhopad med arbeten, att hon ej hann med vidare än lifvet, fick jag själf i flera dagar hålla på med den tråkiga kjolen och garneringen." Sålunda, under ständigt omväxlande ämnen, varierade den goda Fröken immerfort, utan att gifva sig möda, på sina otaliga frågor och meddelanden, invänta ett enda svar; jag hade verkeligen svårt att med min blotta tanke följa denna exemplellösa liflighet, hvilken ej af något motstånd tycktes låta sig störa. Fröken vände sig dock helt oförmodadt till sin granne på andra sidan och nu först blef jag i tillfälle att ostörd få betrakta den unga Grefvinnan, hvilken längs salongsgolvet promenerade arm i arm med den vackra Öfverstinnan Z. jag ju redan sedan Ångbåtsfärden för dig omnämnde. Ett herrligare par kan man sällan se; Öfverstinnans intagande skönhet; och det obeskrifligt intressanta, själfulla, himmelska i Grefvinnans hela personlighet, stridde vexelvis att fängsla den af beundran intagna åskådaren. Båda förenade sig i den möjligaste enkelhet, båda i ett lätt förekommande men värdigt sätt. Kring Öfverstinnans runda och utmärkt väl bildade kropp smög sig en hvit silkesrandig skirklädning, hvilken i mångfaldigt yppiga veck ledig nedföll kring lifvet, och genom sin längd alldelens skyldde de små fötterna; den hvita fylliga halsen var fri ifrån hvarje ytterre prydnad, och betäcktes endast af en lång dyrbar blondslöja, hvilken, lik en lätt sky, vid hvarje obetydlig rörelse omsyäf-

vade den hulda varelsen; det långa mörka håret var bart, och äfven utan någon främmande grannlåt smakfullt hopfästadt lågt i nacken, samt framföre utan en enda lock, slätt och sirligt nedkammat. Grefvinnans sylfidiska gestalt höljdes i en mycket matt ljusgul öppen sidenrock, hvilken snarare kunnat tagas för hvit, skulle ej Österstinnans fullkomligt mjella klädning utvisat någon åtskilnad i färg; den var i halsen utringad, lik en klädning, samt pryddes med en liten oändligt väl arbetad hvit spetskrage. Från pannan nedföllo sköna lokkar, hvilka rikligt bekransade den fina kinden... De begge Fruerna tycktes inbegripna i ett lifligt samtal, hvarur Grefvinnan endast genom någon önnu då och då ankommande gäst stördes. Nu tycktes dock tiden vara inne till tillfredsställande af gästernas väntan. Guvernören, hvilken genom sitt graciösa sätt muntert underhållit societén, nalkades nu Grefvinnan, tillhiskade henne några ord, hvarefter hon till ett närgränsande rum aflägsnade sig, men snart derpå återkom, tog Grefvens arm, fördes af honom till förmaket, samt utbad sig alla sina så väl der som i salonen befinneliga gästers närvaro, vid den lilla högst enkla atrappe hennes barn till firande af den vördade farmodrens födelsedag tillställt. Nu bjöd Grefven å ena och Grefvinnan å andra sidan, den gamla Grefvinnan armen, samt ledsagade henne, åtföljde af hela den örliga skaran, till ett på andra sidan sallongen liggande stort, eclareradt rum, der stolar för den talrika samlingen voro arangerade. Främst syntes en enda stor förgyld ländstol, hvilken var utsirad med friska doftande rosor och blomster-

girlander; dit ledsgades den gamle, och intog med synbar rörelse denna för henne utmärkta plats. Tänk dig, Emilia, den obeskrifliga klarhet detta rum ögde, då ifrån en strålande kristallkrona ske net af minst hundrade vaxljus utspregs, samt de fyra synliga fönstren i sina rutverk sågos fullsatte med säkert lika många. Men — detta är ju allt bisker; jag hastar nu endast att för dig i möjligaste korhet tydliggöra hvad som i och för sin oändliga unspråkslösthet isynnerhet talade till mitt hjerta. Rideau, hvilken bestående af en lätt ljusblå silfveraktig sky, ännu alskiljde det öfriga af rummet, förevissade nu i en klart brinnande krans af herrliga rosor, den vigtiga dagens datum. En obetydlig stund förgick, och i ett nu försvann skyn, och erbjöd ögat en obeskrifligen täck och oskuldsfull grupp: Aurelia, draperad i skimrande silfverskir, satt sakta gungande i ett vidt rörligt rosenmoln, hennes upplösta hår nedföll i lediga lockar, och böljade fritt kring axlar och hals; på dess skuldra satt en hvit dulva, hvilken med begärighet haekade på de rosenknoppar, som, hopflötade till en krans, kringflöt hennes hvita panna. Bakom henne, till häften dolda i molnen, stodo tvenne små vingade genier, hvilka hvardera med ena handen öfver henne upphöllo en med gyllene liljor fullströdd slöja, och med den andra öfver henne utströdde friska blomster; framför hennes fötter jekte ännu en helt liten genie, hvilken då och då till henne uppräckte en och ann af de nedfallande blommor; detta varade några minuter, då med blixten hastighet öfver hela molnet ett silfverstjernigt purpurfärgt draperie oppflög, hvaruppå den i guld virkade

Grelliga kronan med gamla Grefvinnans prydliga namnschiffer strålande brann i de skönaste eldfärger.

Med innerligt välbehag fängslades ögat vid denna barnsliga tafla, hvilken helt och hället synes egnad den älskade gamla; — men, snart rullade skyn, och undandolde den, fullkomligt för åskådarnas blickar. Jag kastade, ifrån det hörn af rummet der jag stod, en blick på gamla Grefvinnan,— hvilken emot Greivens skuldra nedlutat sitt åldriga hufvud; då och då borttorkade hon oförmärkt en i ögat frambrystande tår; hennes hand hvilade öfverlätande i den unga närliggende Grefvinnans, hvilken under föreställningen omfattat densamma. En osbruten tystnad rådde i hela rummet, hvilken ännu mera bidrog att öka högtidligheten. Ack! du Rosa! tänkte jag helt förtörnad för mig sjelf, hvad i guds namn kan orsaka ditt så långa uteblivande från denna herrligitet; redan i salonen hade jag olta, men förgäves sett mig ikring efter den saknade, af hvars mor jag i förmaket tyckt mig se en skymt; i hvilken förmidan jag dock sedormera trodt mig hafva orätt; men tänk dig min öfverraskning då jag vid rideaus förnyade uppdragande, uti en Bereau af levande syrén- och rosenhäckar, såg Fröken Aurelia, Rosa och ännu en tredje helt ung flicka, syselsatta med hopflätande af sirliga blomsterkransar, alla tre varo hvitklädda, Rosa i den präktiga bal-kostymen, med tillsatts endast af en sillverstickad hvit slöja, hvilken, aldeles dylik hos de tvenne andra, ledigt var kastad öfver axeln; i lockarna varo äfven små blommor inflättade. Framför dessa blomsternymphor stod på en upphöjning ett mär-

morlivitt altare, så fullkomligt genomskinligt, att hvilket öga som helst på detsamma kunde urskilja den i guldbokstäfver glimmande devisen. *Barnslig kärlek!* Uppå altaret brann en fosforisk eld, på hvars höga en liten vingad engel utströdde dödande rökverk. På litet afstånd derifrån sågoss ännu tvenne små genier lekande i det höga gräset, den ena med ett gyllene klot, den andra sysselsatt att fånga en liten gullvingad fjäril; — mekaniken vid den ifrån blomma till blomma fladdrande fjärilen var förträfflig, man hade kunnat svära på, att den lilla vingade flygtingen var fullkomligt levande. Denna scen varade en liten stund, då, likasom genom en förtrollning hela taflan i ett ögonblick försvann, och en magisk skymning, genom kronans ögonblickliga upphissande, i stället för den förra starka ljusningen, inträdde, och nu — framgungado på siltvervågor en purpurvimplad gondol, i hvars midt en underskön flicka, klädd i mattljusrödt lutigt gaze satt; den ena runda obetäckta armen omfattade en siltversträngad lyra, på hvilken hon med andra handen framlockade klingande toner. De ljusa lockarne, flygande för vinden, smekte vårdslöst hennes panna och hals. Sålunda framflöt hon sakta på böljan, utan att synas märka ett ohygligt sjödjur, hvilket allt tydligare utur den svällande vägen framstack sitt ofantliga gap; redan syntes den svarta seniga stjerten, kroppen gjorde en väldsam böjning att slutligen omkullkasta den lätta farkosten, då en upplysande blixtstråle i hast öfverflög scenen, och upptäckte en yngling, hvilken, kömpande med de vörliga vågorna, snart upphann gondolen, och nu med kraftfull arm uti odjurets

öppna gap nedstötte sitt blanka spjut; synbart framfrusade den mörka bloden utur det förfärliga djurets sida, hvilket nu vanmäktigt nedsjönk i vågorna. Den hulda lyrspelerskan fömådde, betagen af förskräckelse, med möda till gondolen upphjälpa den sköne räddande ynglingen, hvilken, af vattnet genomblött, vigt och ledigt nu styrde båten till en närliggande klippa. Rideau'n sjönk, och tror du väl Emilia! att jag genom detta högst naturligt framställda (pris vare Majorskan Pygmei rika uppfinning) levande uppträde, ännu en lång stund efter dess upphörande, genombhälvades af en ovilkorlig skakning, så imponerande var på mig denna verkligen oväntade och oändligt väl lyckade framställning. Ledsnar du ej att åhöra, så vill jag ännu för dig framställa de tvänne återstående scener, af hvilka den sista, i anseende till dess enkelhet och imposanta sammanvättning obeskriffligen verkade på min själ. — — Efter ett något längre uppehåll än mellan de föregående presentationerne, uppdrogs åter Ridau'n, och på en grön kulle sågs nattens Drottning (*Luna*) sittande, omgivnen af sex nympher, hvilka alla voro höljda i långa, svarta slöjor, fullströdda med silfver-stjerner; sjelf bar hon samma drägt, men utmärkte sig genom en kring hufvudet åtsittande halfmåne, samt en brinnande tackla, den hon höll i handen; på den mörka himmelen tindrade de klaraste stjernor; skymning hvilade öfver hela scen, tills oförmodadt bakom kullen en rosenröd ljusning uppsteg, och morgonrodnaden (*Anrora*) skön och ungdomlig, sittande i en char, och dragen af fyra hvita hästar, blef synlig. Vid hennes ankomst höjde sig långsamt natten, omsve-

pande sig sin stjerniga mantel, samt aflägsnade sig svävande, åtföljd af sina tjenarinnor. Den tindrande stjernhimmelen doldes af ögonblickligt nedfallna korta förhängen, upplystes, och nu sågs solen (Apollo) i en skön ynglings gestalt med en grön krans på det lockiga hufvudet, småningom höja sig bakom den trädbevuxna kullen; han blef dock endast till axlarne synlig och försvann åter snart, då i hans ställe den strålande solen allt högre och högre framskred. Härunder hade den fyrspänninga Charen alldelers försvunnit, och nu sågs i det upplysande skenet på motsatt sida af kullen, tre gudinnor, sittande på den gröna blomstermattan, i hvilka man, i anseende till de sinnebilder de buro, tydligt igenkände den stolta *Juno*, invid hvars sida en prydlig påfågel stod; *Minerva* i krigsrustning, med Meduse hufvud aftryckt på dess bröstharnesk, och en hjelm i handen; samt *Venus*, strålande af skönhet och behag, jemt omväfvad af en liten bevingad kärleksgud, utrustad med pil och båge. Framför dessa sågs en yngling (*Paris*, intad mot sin staf, leende betrakta gudinnorna, och upmärksam lyssna till den tvist man af deras gester kunde sluta till, att dem emellan föreföll; obeslutsam vägde han länge i sin hand ett gyllene äpple, skönhetens pris, och anledningen till deras tvist, närmade sig sluteligen gudinnorna och räckte med ett artigt knäfall äpplet till den sköna *Venus*. Synbart sågs nu alvundsjukan framlysa i den stolta Junos anlete, som, förtörnad och rusvande på hämnd, skyndsamt satte sig i den char, hvilken, förespänd med tvätne prunkande påläglar, stod väntande invid hennes fötter. Ri-

desun föll. Sedan denna korta föreställning, försiggått, upphissades till yttersta öppningen af taket den strålande kronan; de flesta ljusen i fönstren utsläcktes, sålunda, att endast en behaglig halvdager qvarblef i rummet, och nu uppdrogs för sista gången Ridau'n. Emilia! Emilia! tänk dig det lilla anspråkslösa pittoreska stycket, aftryckt på titelbladet i förre häftet af "Runnebergs dikter" det vi tillsammans med outredd känsla så ofta beskådat, detsamma stod nu fullkomligt träffadt, en herrlig själfull taflla för mit öga! Den hummiga björken, den lilla skogsdungen, den lugna viken, den nedgående solen, hvars strålar darrade i den glittrande böljan, och sluteligen den ensamma Svanen, hvilken lycklig och obemärkt sakta framgungade på vikens klara yta. Just då den snöhvita simmarn blef synlig, hördes af en späd melodisk röst, med innerlig känsla framsjungas "Svanen" förlattad af den Finska skalden, men då den sista versen, densamma hvilken under titelbladet står upprepad med högre, ännu mera klingande röst, alsjöngs, och Svanen derunder liksom med ädlare resning i sillverböljan framkretsade, då uppstod ibland åskådarene ett länge tillbakahållit, ovilketligt sorl af beundran, hvarunder den ljufliga rösten småningom förklingade, och Svanen, skymd af småskogen långsamt försvann. Ännu ett flygtigt ögonblick darrade den sjunkande aibleknade solens strålar liksom bortdöende i vattnet, och med hast nedrullade förhänget.

Jag väcktes utur de drömmar hvari jag härunder försjunkit, genom ett lätt vidrörande af min axel, och varseblef, då jag vände mig om, Rosa,

bvilken under trängseln letat sig fram till mig.
 "Så djupsinnig söta Mathilda, ser du ej huru man nu ifrigt bemödar sig, att åter upphinna sålongen, skola vi ej också närlma oss den? Men säg dock först, hvad tyckte du om tableanerna? Jag tänker du fann dem som jag, rätt prydliga?" — "Ack söta Rosa," inföll jag nu, du dömmner ganska rätt, jag hade också blett en enda tanke härvid, och den var en innerlig önskan, om deras vida längre fortfarande; men du! huru kom du så oförmodadt att bidraga dervid! derom visste du ju alldeles icke i förgår" — "ock icke ens i går" tillade Rosa, "först i dag morgons kom Aurelia X, och yttrade sin önskan, det jag måtte bliiva henne en liten medhjelperska, det var, ser Du, med den obetydliga sången jag egentligen skulle biträda." — "Ja söta Rosa, den, som du kallar den "obetydliga sången" gick också förträffeligt; du föreställde ypperligt en liten Malibran i aften, och hade med skäl kunnat mångdubbla dina stropher." "Alldeles icke," småskämtade Rosa, "sula visor äro många" — "vackra deremot aldrig långa!" smårosor finnas i öfverflöd, men Malibraner högst sällan, och derföre sick, även du nöja dig med hvad denna nu oförmodadt bestod;" härvid tog mig Rosa under armen och förde mig ut i den rörliga salonen, där Majorskan Pygmens som bäst höll på skörda ett allmänt los, öfver den särdeles talang och smak hon ägde i rangerandet af tableaner. Rosa ärnade just, sedan vi väl intagit våra platser, på min derom gjorda fråga, upplysa mig om hvem dentäcka gondolaferskan var, då hon sjelt sägs åtföljd af Grefvijman och Fröken Aurelia utur folkhopen närm

ma sig oss. Grefvinnan presenterade nu mig sin äldsta dotter, samt Fröken Amelie T. (en syster till Ölverstinnan Z., hvilken i fägring var en fullkomlig afbild af sin äldre syster) yttrande det Aurelia nu personligen vore i tillfälle göra sin ursäkt för hvad hon hittills såsom uppmärksam värdinna åsidosatt; bifogade hon ännu en artig önskan om vår snart inträffande närmare bekantskap o. s. v. samt lemnade oss. Med lifflihet adresserade sig nu Fröken X. till så väl Rosa som mig, fägnade sig ölever den nya connaissance; gjorde mig, som fullkomligt okänd i societén, småningom bekant med namnen på en och annan oss omgivande person, deri Fröken Amelie med naïveté ofta var henne beljelplig. "Du har nu bästa Aurelia, inföll Fröken T., för Mamsell Sommer gjort en ganska ordentlig utgallring bland damerna, och bör således ej heller förglömma våra cavalierer. Se hit Mademoiselle Sommer *Jai l'honneur vous presenter le compt de A., le compt d'X., les barons C*, les deux Capitaines aux gardes G. et H., Monsieur R., Lieutenant Pirouette; le Secretair Flanquette; et dieu sait que de plus.*" Hon ärnade, överskådande den talrika svit af karlar, hvilka i en grupp sammanskockat sig midt på golivet, åter börja en ny recruteringsdå i detsamma en lifflig valtz blå stes upp, och hon sjelf utaf en af "*les Barons*" snart rycktes bort i dess hvirfvel. Capitain G., en, enligt hvad vi flickor pläga benämna dem — gentil cavalier, utbad sig i detsamma en valtz af Aurelia, och nu sägs det ena paret efter det andra bortsväfva under musikens jubel. Jag hade icke märkt att Rosa försynt ifrån min sida, förr än jag oförmodadt

såg benne framila jemte en ung skön man, hvilken snart sagt bar sin intagande börd; hans blick hvilade med synbart välbehag på hennes fina ansete, der oskuld och täckhet så skönt förenat sig. Nu stodnade han invid platsen derifrån han upptagit sin dame, samt bugade sig för mig: mitt namn är R. vågar jag af Mamsell Sommer utbedja mig en vältz? jag tackade, och fördes af honom flere hvarf kring salonen. Då jag åter uppnådde platsen, qvarstodnade han några ögonblick framför Rosa, underrättade sig hurnvida den förestående flyttingen till Liljedahl snart skulle försiggå, och så vidare, samt sluteligen anhöll om den första Françaisen. Den är troligen en äldre bekant till dig Rosa, yttrade jag, sedan han lemnat oss, säg mig då hans karaktär, han nämnde mig endast sitt namn. Under mitt tilltal hade Rosas kinder oförmodadt uppflammat till hög rodnad, hon syntes brydd och kunde knappt halvhögt besvara min fråga; jag fick likväl veta R. vara Häradshöfding, och för resten gissa mig till hyad jag ville.— Så Rosa lilla, tänkte jag, står det så till, min aning hade då ej bedragit mig; hennes hjerta var ej mera fritt, det hade den uppstigande rodnaden på dess kind förrådt. För att i grund förjaga Rosas iråkade förlägenhet, den jeg ej hade hjerta att låtsa märka, slog jag genast om med en likgiltig fråga, beträffande Fröknarna Cloty och Jettchen, hvilka i ett litet kabinett bestyrksamt sågos ruska om sina ysviga styftärkta kjortlar. Nu blåstes i detsamma upp till en Française, och åtföljd af unge Grefve X. nalkades mig Baron C., hvilken af den förstnämnde mig föreställd, anhöll om den nämnde quadrillen. Vid den förnyade signalen

närmade sig åter Baronen, erbjöd mig med belef-
vad artighet handen, samt ledsagade mig till min
plats. Här stod jag nu, bestormad af tusende kän-
slor, en främling i den stora vidsträkta societén,
utan någon enda anhörig, ett mål för nyfikna och
beställsamma blickar, hvilka, om ej för min egen,
dock för min meddansares skull, i talrik mängd
voro riktade på mig. Med våld qväfde jag de
svårmadiga intryck ögnablicket öfver mig hopat;
Friherrinnans ord: "min lilla dotter behagar mig
rätt mycket och kommer att göra sin mor heder,"
återljudade nu med förnyad makt i min själ; nej,
nu behagar du henne, ingalunda, och kan icke så
väpig behaga henne tänkte jag, uppsläende mitt
öga, och se, midt framför mig satt hon nu sjelf;
den på mig riktade blicken, uttryckande den mest
innerliga godhet; med en liten vänlig smänick ville
hon — jag märkte det väl — ingifva mig det mod
och den fattning jag för ett ögnablick varit på vägen
förlora, men genom hennes upplifvande blickar
fullkomligt åter bemäktigat mig, och nu var älven
quadrillen rangerad. "Det är första gången Demoiselle
Sommer besöker vår hufvudstad, tror jag,"
yttrade sig min cavalier, sedan vi uttågat första
touren i Françaisen? — "Ja;" — "och huru har Demoiselle
funnit smaken deraf?" — "Jag förmodar,"
återtog jag frågande, "Herr Baron menar smaken
af byggnads-sättet, den företaller mig, ehuru oskick-
lig att bedömma något dyligt, onekligen charmant,
jag har ännu aldrig sett en prydligare stad, hvad
som isynnerhet fastat min uppmärksamhet, är dess
oändeligen vackra läge;" — "jag menar," vidtog nu

Baronen, med en lätt axeltryckning, och låtsande ej gilva akt på mitt svar, "allt ensemble, byggnads-sätt, läge, ton; hvad befaller min nådiga vidare?" — "Hvad den sednaste punkten beträffar," anmärkte jag, "är den så vidt skild ifrån de båda föregående, hvilken jag dock lika så litet som i den först-nämnde äger förmåga bedömma; denna är den första af såkallade *tongifvande* kretsar jag härtills besökt." — "Demoiselle har således ännu uppehållit sig ganska kort i staden? man hade eljest hos Kommerce-Rådet L:s, för en tre veckor sedan, en alltför amu-sant aston, der stadens beau monde var församlad, en oändlig resa pour d'affair kallade mig för-tretligt nog nämnde tid utur staden, och gjorde mig således detta nöje förlustig; får jag lof att fråga när ankomsten var för min nådiga?" — "Sedan knappa fjorton dagar." — "Om förlåtelse," återtog Baron, "då har Demoiselle ännu icke hunnit taga *le bon ton au connaissance*; man har, i anseende till uträknade fördelar, på senare lyckligare tider skridit till den prisvä尔da upptäckten af en så kal-lad *frihetsanda*, hvilken lik en kyttande eld redan för längre tider sedan här och der utsprakat gnistor till en ny reform i samhällslivet; etiuet-ten gör nu mera intet påstående, man kommer, man går ihå en societé, alldelers efter godtycke, utan att besvärta hvarken värd eller värdinna med pâhelsingar, tråkiga tanklösa komplimenter etc., klär sig nonchalante, läser vid en taffel, churu omgivne af hundradetals personer, mellan rätterne sitt morgonblad, gäspar, blundar, gnolar, med ett ord, är fullkomligt fri och oberoende; den ena re-flekterar ej på den andra, men öfvar i sin *tour les*

mèmes; ah! ett charmante tidehvarf, par exemple, är jag på en bal fatigerad eller ledsen vid ett ut-hållande poutpouri eller cotillon, slutar jag den utan omsväp, sedan jag anskaffat min dame en annan meddansare; hon gör detsamma om hon så behagar, utan att någonsin ett manquement kommer i fråga; nä, hvad omdöme lemnar Demoiselle nu om tonen i S.? — "Tiderna äro ovanligt upplyste" svarade jag allvarsamt, sedan jag förundrad åhört Baronen, "likväl äro dess Ijusa föreskrifter icke så alldeles lätta, som man skulle tycka, att efterfölja; man tro Herr Baron, den der gamla goda tiden, der uppmärksamhet, reellité och hedrande grann-lagenhet utgjorde en väsendtlig hjertats vinning, verkeligen så allmänt af samhällslivets medlemmar kan föraktas, åsidosättas, och glömmas; eller är det endast ett förlätligt undantag med *le beau monde?*" Baronen fästade vid mina sista ord sin blick med ett obeskrifligt uttryck på mig, elden i hans flammande öga hade i hast förvandlat sig till en mild brand, i hvars låga en i botten ren själ framlyste; jag såg otvivelaktigt, att något särdeles inom honom föregick, och började af allt hjerta ångra det svar hvar till ifvern, och hans, som jag ej kunde undvika finna, allt för litet delikata resonément föranledt. "Kan ni förlåta mig Demoiselle" yttrade han nu, sedan han ett ögnablick med oaf-vänd blick betraktat mig, "kan ni förlåta ett tank-jöst gyckleri, hvilket jag af vana, ej af elakhet hitintills, utan motstånd öfvat; lemna mig, jag bönfäller nu derom, den tillfredsställande försäkran, det ni ej tror, att mitt hjerta någonsin, hvarken föraktat eller förglömt den anslagenhet och öd-

mjunka fördnad jag är skyldig ert kön, och isynnerhet personer, liktänkte med eder; likasom ni måste vara övertygad om, det icke allenast ni, för det ni olyckligtvis var främling, blef utsatt för en sjelfsvälldig sprätts oafsnästa sottiser, utan ock att mannen annan varit det före er." Tänk dig Emilia min förvåning vid dessa ord, jag blef verkeligen gladt överraskad, och genom dem fullkomligt godtgjord, samt lemnade af uppriktigaste hjerta Baronen den försäkran hvarom han så ifrigt anhöll, det verkeligen icke ens den allägsnaste skymt af missnöje hos mig qvarstadnat. Vi hade under det nu upprepade samtalet hunnit nästan till quadrillens slut; jag fann likväl under det återstående af densamma att Baronen var, hvad jag i början ingalunda trodt, en bildad och ganska hygglig karl. Aek! menniskohjertat, hvad det dock är för ett underligt ting, huru lätt de äldlaste frön i ett sådant genom villfarelse och därskap förtrampas, ja ofta i grund förqvävas, och huru ofta på en blott slump beror dess kraftfulla återväckelse till ädlare lif och verksamhet. Arm i arm med Rosa gick jag efter slutad dans att åter uppsöka mig en plats, då Fröken Doll, som det tycktes *riktigt betagen*, ifrigt närmade sig oss: "vet Mamsell, jag blef riktigt storögd," började hon, "att se Mamsell i quadriljen; jag skulle just figurera fram emot Wridman, då jag vid svängningen varseblef Mamsell vid Baron C:s sida; har Mamsell varit bekant med honom förut, eller huru kom det till att han kom att dansa med Mamsell? jag skall säga att han är ibland de gentiljaste af våra kavalierer, och Mamsell rätt mycket att gratulera, som fick dansa första dansen

med honom." Jag kunde vid detta tråkiga tilltal ej afhålla mig att le, samt syarade Fröken, det hon i dylikt fall ägde dubbel anledning lemma mig sin gratulation, jag skulle nemligen dansa den nästa Françaiseu med den yngre Baron C*, hvilken redan till densamma bjudit upp mig. "Nå kors den Mansell," undrade Fröken, "det var ju alldelens märkvärdigt, kayalliererne i S. hafva eljest ej för sig att vilja visa främplingar uppmärksamhet; tvärtom får damerna ofta på baler sitta hela långa astou, fogar ej händelsen att de i societén äga någon bekant!" Men Emilia! jag vill ej utträffa ditt tålamod med åhörandet af det evigt likhaltiga joller hvarmed Fröken yttermera plågade mig, och som tiden mellan danserne var så kort, att jag genom ömsesidiga meddelanden med en eller annan raisonementsvis ej kunde inhenta något, hvarken för själ eller tanke födande, och dessutom mina fruntimmers bekanta vore högst få, vill jag blott säga dig det jag, med Fröken Dolls ord taladt, var så lycklig att hela astonen vara i en brilliant tour, och satt ingen enda dans. Jag kan dock ej underläta att för dig yttra mitt omdöme i anseende till de unga karlar, hvilka jag hos X. både såg och räsonerade med, hvaribland Häradshöfding R. i anseende till min älskade lilla Rosa mest ädrog sig min uppmärksamhet; han är den vackraste karl jag ännu sett; medelmåttigt lång, fyllig, samt utmärkt väl växt; äger ett sätt att meddela sig, hvilket, hvad ämne helst må afhandlas, gör honom oändeligt intressant och intagande, är belefvad och complaisant till den grad, att man nödvändigt derå tvingas göra afseende; och likväl, oaktadt alla dessa hos en enda

person så sällan förenade naturförmåner, kan jag dock ej riktigt förlika mig med honom; men dermed nog; Greve A., med hvilken jag valsade några hvarf, kan jag ej på annat sätt bedömma, än i korthet omnämna hans yttre; han är lång och väl växt, för sig gentilt, är ej vacker, då jag likväl får läf undantaga de utmärkt lilliga, stora, bruna ögonen, samt det ymniga, mörka, lockade håret; han tycktes helt och hället vara öga och öra blott för Överstinnan Z., hvilken äfven var öfver all beskrifning täck; vidare Baron Victor C*, en yngre bror till Baron Paul, med hvilken jag dansade första Françaisen, är fäordig, och en fullkomlig motsatts af sin bror; besitter en god portion flegma, skulle jag dömma till, vore det ej orätt att så bestämt lemna yttrandem om personer, dem man första gången ser. Capitain G., en munter, treflig karl, men som jag tror något elak, gjorde mig under en quadrille en lillig beskrifning öfver den bal han för några veckor sedan bivistat i T., en liten småstad, der bland annat damerna, med hvilka han hade den lycka göra bekantskap, voro ganska aimabla; skulle de i allmänhet ej så mycket affekterat vitterhet. De tänka, de tala endast om Hegel, Horatius, Ovidius, samt drömma idel poesi; icke underligt, fortfor han med ironi, att vid läro-säten, akademier etc. nutiden fordrar så mycket, då äfven det milda könet lagt sig på ett dylikt studium; att å karlarnes sida en ödmjuk öfvervägande täflan kommer i fråga är ju således högst förlåtligt. "Alltså kära du, har du tänkt på Hegel, har du talat om Horatius och Ovid; så lägg för Guds skull af båda delarne, ejest blir du af de omilda karlarne ömmare ihägkommen än

du måhända det skulle önska, och hvad sluteligen poesi, till och med prosa angår, får du näja dig med, på sin höjd "Ingeborgs klagan" samt stude-randet i "Cajsa Warg." Ack! de karlarne! de kar-larne "Här ställer jag inför ditt öga" — icke — "det skönaste du sett i nord" nej, Lieutenant Pirouette, en liten fin mager ungherre, en af första rangens dansmästare (förstas i ordets subli-maste bemärkelse); sedan han under afton dansat med, och figurerat för, Fröknarna Cloty och Jett-chén Nobelcreutz, samt under quadrillerna, i an-seende till vigeur, dansställning, samt benens ut-märkta skicklighet vid batementer, onekligen med största skäl ådragit sig beundrande uppmärksam-het, ådagalade han ännu genom en bockning för mig, presisement en pendant till dem Madame G. under första danslektionen så mödosamt sökte öf-versflytta på sina clever (på cavalierslinien n. b.) huru mycken heder han i sin ungdom måtte gjort sin maitre de danse; han nämligen uppbjöd mig till en cotillon, dertill du väl kan föreställa dig jag ej kunde refusera. Det första jag, stående in-vid min cavaliers sida upptäckte var en imperti-nent calmus-lukt, hvilken han ouphörligt genom de tunna läpparna utandades, derefter blef jag af honom ordenteligen underrättad om alla de publi-ka nöjen, hvilka årligen vore att tillgå i S. Sub-skriberade assembléer voro 10 (säger tio) maskera-de 2, sammankomster för Pauvres honteux 2, allt säkra inkomster, dertill voro ännu att päräkna minst 24 privata baler, tre å fyra slädpartier, möj-lichen och troligen några mindre tragedier inom, samt öfverhufvud tagit 50 (femtio), icke derunder,

spektakel utom hus. Derefter afhandlades den torra väderleken, samt undrades om icke de impertinent stickande flugorne skulle betyda regn. Jag lemnar likväl nu som då, Lieutenanten att vidare sammanslå antalet af baler och tyda flugornas impertinace, samt fortskrider till Fändrik Doll, en bror till Fröken; han är lång, nästan sagt skränglig, men har i sitt ansigte någonting själfullt och godt; är yngst af sine syskon samt till det yttre lik Major-skän; har ett något fjeskigt sätt, i hvilket dock ingen skynt af bålhet kan upptäckas. Nöjsammast var för mig den quadrille jag med honom dansade, han påminde genom sin ytterliga lifflighet mycket om Wilhelm K. Major Fixenheim, enkling, men ännu vig och förlig, ehuru något fet, var emot mig särdeles uppmärksam, så väl under dansen som soupéen, under hvilken sednare han bestämt fattat posto bakom min stol. Friherrinnan roade sig rätt hjerteligen åt min eröfring, hvarpå hennes neveu gjort henne uppmärksam, samt slutligen och sist, återigen Baron Paul C*, med hvilken jag dansade ett evighetslångt potpouri, utan att han likväl föreslog mig något ombyte af cavalier; hans artighet var nu utan gräns, han ville (helt naturligt) godtgöra hvad han emot mig trott sig förfelat, och just derföre var slutet på den mångtourade dansen mig särdeles välkommit.— Jag har nu för dig framställt åtskillige personer mer och mindre intressanta, af dem, med hvilka jag under den nyss passerade aftonen var i någon beröring, men den, med hvilken ett dylikt fall ej existerade, den af hvilkens läppar jag ej hörde ett enda ljud, hvilken jag endast såg, och som bland alla dervarande karlar

blef den enda, som verkeligen interesserade mig, honom har jag ej nämnt, emedan jag, lika små barnen sparsam på det ljusva och goda, velat gömma det bästa till sist; och ännu ett, emedan jag hoppats du af hans oförmodade framträdande i denna muntra sorlände krets, bestämt skulle erfara samma djupa inttryck som jag; se då min Emilia, betrakta med väl klappande hjerta, det märker ingen, men Gud bevars, Gud bevars, icke tåfsuktadt öga, ibland siden och hand, blommor och gaze, löjen och skämt, en ung man med oändeligen interessant, själfultt skönt utseende, omkring tjuguåtta högst trettio år, stå lutad emot tvänne grymma hånande kryckor, lugn framblickande utåt det hvimlande salongsgolvvet; hvem är den beklagansvärde ädle krympligen, hvilken ej utan sitt obevekliga stöd mägtar taga ett enda steg? Denna fråga gjorde jag Friherrinnan, bredevid hvilken jag, af hennes vänliga vinkar ofta ditlockad, satt; densamma hör jag nu äfven dig göra mig, och svarar dig hvad jag sjelf genom Friherrinnan fick veta; han är en bror till den täcka Ölverstinnan Z., hvilken, under det hon mellan danserna uthvilade, med innerlig känsla sågs hand i hand med denne sin själsfrände bortprata långa timmar. Du må ej min älskade läsarinna mig till förargelse framkasta någon tanklös fråga: huruvida under dylika omständigheter, Ölverstinnan väl hade hjertat att dansa; då gör jag åter den der, dig ingalunda behagliga nack-knycken, du minnes den väl? och svarar dig, enligt min innerliga känsla: hjertat och själen kunna alltid lika lifligt, må hända ofta i fördubblad grad, känna och dela lidanden hos en älskad medlike, vän eller anhörig, och ögat genom

tid och vana, dock sluteligen härdas till betraktande af hvad den oundvikeliga nödvändigheten pålagt, samt således äfven den älskande systren, ung och lillig, i dansen framsväfva med ett likaså varit hjerta som någonsin den pedantiske väggprydningen, hvilken, för det en gammal tante eller onkel ligger sjuk, ej vågar röra sig till en valtz eller quadrille, men det oaktaadt ej kunnat försaka ett stormande begär att uppsöka erbjudna nöjen och förlustelser; och, hvilken är i det hela väl oskyldigare än just den förströelse dansen lemnar? Med samma skäl borde ju spektakler, kaffen, supéer, till och med concerter och muntrande lecturer fördömmas, med ett ord allt hvad som möjligen gör anspråk på en lilligare tanke eller bidrar att förskingra sinnet; undvikandet af dessa nöjen af personer, hvilka ej genom döden lidit smärtsammare förluster, då fallet alltid blir förändradt, anser jag ovilkorligt som det fördömligaste pryderi, der endast etiquette, omöjlichen den sanna känslan, kunnat tala. Men nu vill jag nämna dig något, hvarät du rätt hjerteligen skall skratta, det tycker jag likväl alldelers icke illa om, tvärtom jag skrattar med. Jag har, af hvad skäl vet jag egentligen ej, men så har likväl förhållandet varit, alltid med litet sneglande blick skådat dessa ungherrar, hvilka på senare tider i så öfvermåttan stor mängd börjat begagna glasögon, och har i mitt sinne undrat öfver det till och med ögonen hos sednare tiders generation till den grad lida af svaghet, så dessa ytter medel till deras conserverande så allmänt nödgats tillgripas, då äldre karlar, till och med gubbar, med blotta sina egna ögon ännu finnas se ypper-

ligt; varé härmad dock huru som helst, jag har allt nog aldrig förr kunnat förlika mig med dessa dubbla; nu, då jag oförmodadt såg denne T. med dylika, föreföllo de mig alldeles icke motbjudande, tvärtom var han den första jag tyckte de riktigt väl klädde; således har åter slumpen med hast kullstörtat en fördom, den jag trodde allt beständiga skulloc rotas i min inbillning, och jag är säker på, jag häretter ganska tranquilt skall betrakta dessa förr så förhatliga stela glasögon, och Gud vet, må hända ännu förälskad i dem, möjligen lägga mig sjelf till ett par dylika. Men nu till Rosa; flere gånger under aftonen, men isynnerhet under den omnämnde potpourin, var jag ej mäktig afhålla mina ögon ifrån den intagande flickan; hon dansade med R., men nej, hon dansade ej, hon sväfvade jemte honom genom högre regioner, åtminstone voro hennes tankar, hennes känslor ej af denna verlds; ack! om du sett henne, då hon, tröttad af en uthållande valtz, oskuldsfullt uthvilade i den stol hans uppmärksamhet henne utsett, de blickar fulla af inre frid och salighet hon då stundom tillsände honom, som intad till hennes sida, genom ständigt förnyadt tilltal sökte fängsla hennes uppmärksamhet, om du sett det anspråkslösa milda i hela hennes väsen, der ej en mine, ej en gest var antagen eller konstlad, men tvärtom, den skönaste natur rådde; om du sett den rika, churu späda rundningen af dess vackra zephirlika gestalt, samt sluteligen, om du sett det obeskrifligt svårmodiga, långsamt bortdöende leende på de runda purprade läpparna, då under dansens muntra hvirvel hennes blick oförmodadt föll på den väl till

utseendet lefnadsglade, dock stundom i dysterhet inom sig försjunkne T., då öfverdrogs vanligtvis hennes ögas klara spegel af en fuktig täredimma, hvars milda dagg, ren och uppfriskande, nedföll i dess unga varma hjertas rika blomstergård. Jag succade under det jag sådan betraktade henne; många innerliga önskningar för det ständigt fortfarande lugnet inom hennes själ; säkert, säkert anar hon ännu ej till sitt eget oerlarna hjertas tillstånd, ack! hon är i sanning en huld, ännu knappt utslagen ros, hvilken blott drömmer sin Irid, och sin oskuld. Uti samma salong der tableanerna voro anbragte, var nu arrangerat för supén, hvilken yppig och ölverflödande bestod af det raraste och läckraste årstiden och en väl rigtad kassa kunde frambringa; på de präktiga borden, der sirliga krokaner i olika format prunkande höjde sig, lyste silsver, kristaller samt herrliga vaser, fyllde med utmärkt sköna, lekvande blomster, den ståtliga kronan spridde åter sitt sken, hvilket ännu mera förökades genom det ljusen från silsverkandalabrerna, hvilka i mängd funnos å bordet, meddelade. Skönast voro dock salonen väggar att påse, hvilka öfverallt voro pryddé med korslagda blanka klingor och bajonetter, i hvars blåa stål ljusskenet strålande återspeglade sig. Midt på väggen framför det stora längsta bordet, var af sabelklingor, hvars spetsar alla voro hopfogade, formerad en stor sol, i hvars midt åter en mångfärgad rörlig eld brann; på hvarje fäste af klingen hängde en frisk doftande krans af röda och vita rosor. Vid åsyn af dessa krigiska apparater, tycktes de unge Militärerne erhålla nytt lif, nu uppstod ett sorl, ett jubel, ett gny, hvilket

knappt genom den starka appetiten kunde döfvas. Att sjelfva soupéen räckte förfärligt länge, kan du väl tänka, innan i tillbörlig ordning alla de otaliga rätterne, delicerne och decerterne, voro serverade och påsmakade. Jag höll redan vid de bruna välluktande hjerparnes ankomst på att halftrottna, ty hvarken Ösverjägmästarinnan Bjellendorffs ordförande, hvilken satt tvärs för bordet midt emot mig, eller mina ömsesidiga grammars Fröken Jettchen och Baron Paul C:s muntrande conversation, ej ens Major Fixenheims långtrådiga afhandlingar om välgas, bränn-ämnen, samt i anledning deraf upplindingar, dem smille och industri gjort etc., förmådde väcka min uppmärksamhet, förr än oförmodadt en kraftig trumpet-stöt injagade nytt lif hos en hvar. Nu uppsteg Guvernören höjande sitt glas, och proponerade i vänlighet för sin gamla vörnadsvärda Fru moder en skål, hvilken af hela sällskapet, under ljudande hurrah utdracks; — och hvilken ändteligen gaf anledning till alla de oräkneliga som för det grelliga hiset, jemväl för enom och hvarjom, sedermera följe. Sist serverades i gyllene koppar, allt sittande till bords, det "magniliqua kaffet," som Fröken Jettchen kallade det; klockan slog precis sex då man sluteligen uppreste sig, samt gästerne yra och tröttade småningom förfogade sig till sitt. Att jag härigenom pratat dig till sömn min Emilia, derom är jag fulleligen övertygad, isynnerhet om, par bonté, du till aftonlecturen valt mina anteckningar; jag har minsann äfven i långtrådighet öfverträffat sjelfva Major Fixenheim, men, du ser väl deri en-

dast ett talande bevis på sällsynt läraktighet. Sof emedlertid godt min hulda läsarinna, jog går att deri följa ditt exempel.

Den 17.

"God morgen, nio-solverska," helsade mig skämttande Friherrinnan, då jag i går förmiddags, sent uppvaknad, gick att önska henne en glad dag. "Nu har väl *Majoren en gros*, spökat för din fantasie hela natten, eller huru *Mathilda*?" — "Ingalunda Fru Friherrinnan," svarade jag, "tvärtom har jag ju sovit så lungt och tryggt, som skulle inga Majorer finnas till i hela verlden, jag satt länge uppe i aftons, och har af den anledning hvilat så allt för länge; jag höll äfven på att storbanna Annette för det hon ej förr väckt mig, då hon likväl tappert försvarade sig med Friherrinnans förbud härtill." "Ja, jag var inkommen för att helsa dig en god morgen" återtog Friherrinnan, "men då jag såg huru ljus du slumrade, utgick jag åter, tillsägande endast Annette, hvilken fanns i yttre rummet, att ej störa din sömn. Jag vill nu," fortfor Friherrinnan, avertera dig en liten bjudning till Majorsakn Pygmeus, den jag gerna såg vi antoge, vore du ej ännu efter balen alltför trött." Så gerna Emilia, jag verkeligen förblivit hemma, instämde jag naturligtvis dock i Friherrinnans vänliga önskan; förmiddagen förgick nu under resonement om den nyss bivistade festen, samt i anledning af den förekommande personer, öfver hvilka vi hvardera yttrade vår mening. Bland annat förde händelsen äfven samtalet på Baron C. och det kuriösa resonement som i början af afton ägt rum emellan

Baronen och mig; Friherrinnan roade sig godt dertat, men lemnade emedlertid Baronen, hvars carac-tair hon genom sin son i grund känner, ett verksamt läford; han är den hederligaste tunga karl, påstod Friherrinnan, hon kände, samvetsgrann, reel, och ordentlig, ehuru i sitt sätt något för mycket sjelfsvåldig och korttänkt; isynnerhet visar han fruutimren alltför liten uppmärksamhet; likvist lärer hans sätt, mente hon, till dessa sednare, mer endels bero af dem sjelfva. Jag fick nu älvon veta Baronen vara en affärsman slägtinge till Friherrinnan, hvaraf, likasom af den intima vänskapen med hennes son, kommit hans i förra tiden oftare umgänge i huset. Friherrinnan meddelade mig nu huru hon, angående mig, varit öfverhopad af frågor; isynnerhet hade Geheimerådinnan Nobelcreutz noga utforskat min härkomst, moyenger, partier, om jag ägde några o. s. v.; hon påminde sig nu sett "detta ansigte" förut, eburu hon ej bestämt kunde erinra sig hvar; men' genom Friherrinnans under-hjelpane sluteligen drog sig till minnes att det varit på Örnen vid sin ölförfart ifrån N. — Nu uppmanades Friherrinnan att i näder taga mig med, då besök skulle göras hos Geheimerådets, på det man sjelf kunde bliiva i tillfälle se, åhöra, bedömma, etc. etc., kvilket allt jag, oss emellan sagdt, dock obegripeligen gerna önskade undvika, om så ske kunde. Till och med Grefvinnan X. hade gjort Friherrinnan sin kompliment öfver min person samt det *lätta*, (hennes egna ord) i mitt sätt att vara; önskande älvon det Friherrinnan ofta ville tillåta ett egnare umgänge mellan Fröken Aurelia och mig. Du finner väl Emilia, att om dylika grann-

Jäter gjorde mig någon lägnad, var det helt och hället för Friherrinnans skull, hvilken jag tydligt kände, ansåg sig derat smickrad. Som jag förmodade samlingen hos Majorskan skulle bestå egentligen af Friherrinnan, och möjligen en eller annan egnare person, klädde jag mig, enligt Friherrinnans önskan, mycket enkelt i en hvit finrandig mouslins-klädning, samt en hvit blond-krage, den Friherrinnan skänkt mig; men churu ej stor, utgjordes societén dock af några fler än de påräknade. Geheimrådinnan satt redan och doppade det svällande sockerbrödet i sin kaffekopp, då Friherrinnan inträdde; jemte den förstnämnda i soffan, sågos ännu några andra Fruar, ålvensom värdinnan sjelf, hvilken der innehade sin plats; Majorskan emot tog Friherrinnan med mycket artighet, i soffan makades nu rum för henne, och sedan äfven jag erhållit en liten välkomst-nick, öfverantvärdares jag i Fröken Dolls beskydd, hvilken redan, jemte Frökarna Nobelcreutz, i minnet gallopperade rad upp och rad ned, mönstrande och upprepande klädsel, gester, miner, samtal, ja ända till det obetydligaste af hyad hos den eller den person på balen varit att anmärka. De höllo just på med en liten disput då jag inträdde. "Nå, det var herrligt!" utropade Fröken Doll, "nu skola vi väl få en skiljoman i vår tvist; välkommen Mamsell Sommer! Hör nu på, var icke Överste-Lieutenantskan Dyrers klädning på balen ljusblå? och ännu vidare, voro pastejerna till boullionen fyllda med kräftstjertar eller fisk? svara, svara blott fort" — "Så mycket jag kan påminna mig," yttrade jag, intagande min plats, "var Överste-Lieutenantskans klädning ljusröd." — "Ah,

bravo, bravo! utropade Fröken Cloty, alldeles rätt, alldeles rätt; nä pastejerna då, Mamsell Sommer?" "Fröknarna måste benäget ursäkta mig" svarade jag åter, "men hvad den sednare vigtiga frågan angår, kan jag sannerligen ej lemna något upplysande svar, emedan jag ej smakade dem." — "Nå vi få väl höra" mumlade Fröken Doll, "ja så, ljusröd; ja ja, jag tror nu nästan, det kan jag då snarare medgilva, måhända jag misstog mig om färg, men pastejerna, nej, jag försäkrar herrskapet voro icke de af kräftstjertar." I detsamma ankommo Friherrinnan C. jemte tvänne sina döttrar; "se god dag, söta flickor, huru mår du Serafia och Clementine," framflåsade Fröken, då dessa begge inträdde i rummet, der vi sutto; "hör nu, söta flickor, kunnen J säga om pastejerna på balen voro fyllda med färs eller kräftstjertar?" — "Minsann, kära du, jag det vet," svarade fröken Serafia, medan den yngre spänd och matt kastade sig i det lediga soffhörnet, och nu derifrån utdelade familiära nickningar till Fröknarna Cloty och Jettchen. "Ja, men jag kan säga" vidtog sluteligen Fröken Clementine, sedan hon med dån slängt sin pirat på bordet, samt makligt började servera sig kaffe, "jag kan säga att de voro af färs, eljest hade jag icke ätit deraf, emedan jag kan ej fördroga kräftstjertar, uh! de äro väl förfärlige." Nå Öfverste-Lieutenantskan Dyrers klädning, hvilken färg hade den?" — "Den var positivt ljusgredelin, "återtog Fröken Clementine, det säg jag allt för sükert." — "Jaså, men Mamsell Sommer påstår den varit ljusröd," mente Fröken; "påstår den varit ljusröd?" kors det kunde jag ej upptäcka, gredelin var den i

mina ögon, men då *Mamsell Sommer* påstår, mätte jag väl sett galit." Nu var tid för mig att falla in. "Mamsell Sommer hvarken påstår eller säkert bestämmer ett eller annat, hon vill blott minnas den var Ijusröd, men afgår gerna med undvikande af disput ifrån hvarje yttrande i nämnde ämne." "Nej, Nej, nog var klädningen gredelin, mitt Herrskap, och det är säkert," beslutade Fröken Clemantine, med likväl någorlunda nedstämd ton; och således blef tills vidare beramat att: pastejerna voro at färs, och Öfverste-Lientenantskans klädning gredelin. Nu inträdde Fröknarna Q. — Åter helsande, och välkommande. "Bästa flickor," började Fröken Doll, sedan Fröknarna väl hunnit sätta sig, ni, som så mycket lierade med Öfverste-Lientenantskan Dyrer, ja till och med till henne nära slägt, sägen hvilken färg hade hennes klädning på Grefve X:s bal? Denne, svarade Fröken Albertina, framtagande ett Ijusrödt gros de neaples stycke, hvaruppå hon ärnade arbeta, vi handlade af samma stycke tillika, och som jag äfven vid hennes toilette var tillstadies, är så mycket säkrare att hennes klädning var röd. Således har Mamsell Sommer ändå rätt triumferade Fröken Doll, i glädje öfver att Fröken C. icke fick det; Denna åter, bet endast immersort på sina rosenfärgade naglar utan att hvarken låtsa höra eller svara. Jag var under hela denna farce så full af skratt, så jag med möda kunde tillbakahålla dess utbrott. Jag väntade nu endast på en yttermera afhandling om pastejerna, för att se comedien completerad. Händelsen fogade nu jag kom att sitta invid Fröknarna Q., hvaraf äfven ett lifligare resonement blef fallit; så söta

flickor äro verkeligen rart om; den äldre ser intet ut men har ett öfver all beskrifning älskvärdt sätt, samt tyckes vara beläst och språkkunnig; hon iakttagar jemte ett stilla väsen, mycken anspråkslöshet; den yngre är täck som en frisk ros, känner äfven åtskilliga språk, men har isynnerhet egnat sig till musik, för resten tyckas de vara lif och själ, syskon i ordets heligaste bemärkelse. Jag hade onekligt ganska tresfligt under samtal med dessa okonstlade varelser, der ömsesidiga meddelanden, i anledning af musicalier, poesi, lecture etc., i ymnighet ägde rum; isynnerhet afhandlades och uppskattades den höga lekande andan af de svenska herrliga noveller, dem endast en Mamsell Bremers penna förmår nedskrifva. Vi voro just inbegripne i dylika åskådningar, då genom Baron C:s, Kapiten G:s et H:s, samt Lieutenant Dolls ankomst våra ämnen afbrötos; Baron C*, adresserade sig snart, efter de första legera påhålsningarne till Fröknarna Q., äfvensom någongång till mig; underrättade sig om allas vår välmåga sedan sednast, enligt vanliga allmänna phraser; de öfrige Herrarne delade sig samvetsgrant mellan Fröknarne N., C. et D., och nu fortgick konversationen lilligare än någonsin. Bland annat underrättade oss baronen om en superb Theater-trupp, hvilken redan länge väntad, nu ändteligen vore anländ, nämnde äfven sujetter dervid, hvaribland en isynnerhet vore ypperlig sångerska; utforskade vidare vår smak, i anseende till dylika nöjen o. s. v. Som arbetet, vid hvilket jag var sysselsatt för ett ögnablick, fordrade Friherrimans omdömme, var jag nödsakad på en moment allägsna mig, för att i förmaket

uppsöka henne, och kan nu ej afhålla mig, för sällsamhetens skull, för dig upprepa ett litet resonement, hvartill jag helt opäräknadt blef vittne; Fru A., Fru B., Fru C. och Fru D. sätta vid ett bord, litet afskilje ifrån de öfriga och spela boston; oförmodadt stiger Fru E. upp ifrån sin stol, närmar sig spelbordet, omnämner i välvighet för Fru D. en okänd hederlig familj, hvilken, berölvad alla tillgångar, som bäst befann sig i de mest tryckande omständigheter; ville du ej söta Fru D., göra en mensklig gerning, och taga en eller par lotter uppå en liten silsverpjes, hvilken nu af den olyckliga familjen bortlottas, nog vet jag du gör mig häri till nöjes bästa Fru D.? Fru D. vänder sig förargad, i det hon med häftighet kastar ett kort till sina medspelare, till Fru E., sägande: "nej jag tackar, det gör jag visst icke, jag skickade dem härom dagen ett halft lass ved, äfvensom en half kalf' och fem marker smör, jag tycker minsann det kan förlå, göre nu en hvar detsamma;" — "Nå men," återtog Fru E., ölvertalande, "det är ju för dig som rik, något så obetydligt, en enda Riksdaler, den spelar du dig till i hast, och gör den dig i det hela ej till eller ifrån, men ökar summan för de verkeligen behölvande." — "Å nej, nej," skrek nu Fru D. vred, "jag ger icke dit mer en enda styfver, hvad jag dessutom i afton vinner, förlorar jag i morgen, jag ber dig kära Fru E. plänga mig nu ej vidare härmed". Inseende det fälfänna i sitt bemödande att på denna hand vinna någonting, vänder sig fru E. till fru A. sittande på andra sidan om henne, "nå, du goda Fru A. nekar visst icke till min begäran, derom är jag öfverty-

gad?" — "Jo, det gör jag visst," afbröt henne med thordönsstämma snäsigt Fru A., "jag tar visst ingen enda lott, om icke för annat, så för det du icke härom sistes tog lott uppå min syperba bordduk" "min Gud," inföll fra E., "det gjorde jag visst, mins du icke det?" — "Ja i alla fall gör jag det ej, jag har ej råd att skänka bort någonting, den ena dagen följer den andra med utgifter af oräkneliga slag, jag måste nu börja hushålla, oljest ligger jag sjelf uppå landsväg, och det verkeligen af puraste godhjertenhet och hjälpsamhet emot stadens alla fattiga; jag tar bestämdt ingen lott." Den godhjertade Fru E. syntes nu temmeligen brydd öfver sin ringa framgång, men hvad stod att göra, hon fästa de så mycket ifrigare fingren vid sitt lilla spetsarbete, och nedsväljde i tysthet sin harm; härunder blel öfven jag snart färdig att lemna rummet, med till afsky gränsande känsla för dessa varelser, hvilka så illa och otacksamt förvalta de medel Gud i öfverflöd dem förlänat. Mitt humeur var af denne lilla tilldragelse så aldeles försvunnit, med bästa vilja hade jag ej kunnat undertrycka den tår, hvilken mitt ljertas väldsamma rörelser i mitt öga framprässat; jag kände med smärta hvad nödlidande ville säga, och föreställde mig således allt för litligt till hvilken grad motgången måtte prövat dessa arma, innan de ägt styrka att blottställa sig för sina medmenniskors hän och godtycke; jag vände som sagdt om för att åter närma mig den lilla krets jag nyss lemnat, då jag såg Baron C*, intad emot dörren uppmärksam betrakta gruppen kring spelbordet, hvaraf ingen kunnat, eller hunnit bemärka honom; han hade hört altsamman,

det fann jag af hans blickar, äfvensom af de halvhögt yttrade ord, "sådan är menskligheten," han vid det jag passerade honom, uttalade: God näde så visst som hon är usel, tänkte jag vid mig sjelf, i det jag suckande åter nedsatte mig, och tyst började syssa vid mitt arbete. — "Söta Constance, ville du väl roa oss med litet musik," bad en stund derpå Majorskan, hvilken i dag rätt aimable närmade sig Fröken Q. "Gör mig detta till viljes, jag vet du plär ej låta persuadera dig." — "oändeligt gerna, om det kan roa Herrskapet," yttrade Fröken, uppsteg genast ifrån sin plats och gick, åtföljd af oss öfri ge, till salonen, der ett skönt forte piano stod; med lätt hand öfverflög hon, medelst några harmoniska accord, tangenterna och spelade derefter ett par ganska sköna större stycken; skada att ej Constance sjunger, anmärkte Majorskan, då vi i Baron C* äga en så förträfflig tenorsångare; August sjunger icke heller så dålig bas, sjunger icke någon annan at Herrskapet?" — "Jo Mamsell Sommer sjunger visst, det har jag sjelf hört den förmiddag jag besökte Mamsell," inföll Fröken Doll, "sjung dock bästa Sommer. Nu uppsteg äfven Fröken Q. ifrån pianot, gjorde för mig en liten graciös bugning, ledde mig till sin nyss lemnade stol, förenande sina böner med de örliges, det jag måtte låta dem få höra något sångstycke; för att ej kunna beskyllas hafva lätit persuadera mig, nedsatte jag mig således, slog an de högst enkla accorderna till mitt lilla favoritstycke: "hulda mäne," samt accompagnerade dertill med min röst; men, hvilken herrlig tenor följde nu med, under den alltför obetydliga sången, ack! en så skön en så gudomlig röst, jag vägade

knappt unna mina toner ett döende ljud för att ej undgå den alldelens makalösa stämmen. Nu ombytte jag ovilkorligt stycke, under det jag tänkte: "hvad är livet utan sång," och åter sjöngs det lilla stycket utur: "qvinnorna!" "klingen klingen milda toner," det var eljest det käraste stycke Friherrinnan kunde höra; hennes Gustafs afgjorda älsklingssång, och nu var det sannerligen något att höra; jag måtte inom mig medgifva Majorskan hade rätt, hennes bror, Herr August, sjöng onekligen en ovanligt ren och full bas, den ena sången gaf nu anledning till den andra, hvar och en af sällskapet föreslog något stycke, hvaraf kom att: *Axels monolog, Söderländskan i Norden, Näktergalen, Rosen, Fiskarn, Källan*, i hast ljudade i den för sång förträffligt lämpeliga salonen, ävensom att jag — i full harmoni med mitt inre — nästan sagt, aldrig sjungit med mera nöje än just nu. Då jag sluteligen blef i tillfälle att lemma instrumentet, regnade complimentter och tacksgigelser, så väl af de i salonen befintelige åhörarene, som af förmakets innevånare; sjelfva Geheimerådinnan yttrade sig oändeligen charmerad af det nöje jag åstadkommit; jag för mindel tackade i mitt hjerta dessa menniskor, som under sången varit så beskedliga och tegat; jag vet intet fasligare och på en gång förargeligare, än att, enligt hvad merendels bruket är, sedan man väl trugats och complimentterats, sätta sig till ett instrument, i ögnablicket derpå genom allmän conversation, buller och hviskningar öfverröstas; ett sådant förhållande bevisar ettdera missaktning, ogrannlagenhet eller elakhet, eller i motsatt fall dumhet, brist på kännedom af det sköna, eller oför-

måga att det bedöma, och är i hvarje hänseende odrägligt.

Men nu inträffade, i stället för théet, limonaden, hvaraf en hvar af oss, under den sommarvarma aftonen med begärighet lät sig smaka, och kort derefter, äfven timmen till allmänt uppbrrott.

1 dag morgons infann sig Rosa tidigt hos mig för att sluteligen säga farväl; Hon är nu redan jemte sina föräldrar och syskon afrest till det herrliga landet! o! den lyckliga Rosa, som får inandas dess balsamiska luft, lefva bland dess träd och blommor, af hjertans grund drilla och sjunga i kapp med foglarna; lyckliga Rosa! Då hon efter en flyttig stunds härvare åter måste gå, undföll hennes läppar den önskan jag vet hennes hjerta så lifligt hyllar, nemlig: att på någon tid kunna erbjuda mig vistelsen på Liljedahl. Så mycket näje en sådan verkeligen förorsakade mig, skulle jag likväl omöjligt hafta hjerta önska dess realisande, huru skulle jag ens tänka att lemna min dyra välgörarinna. Jag tackade således Rosa för sitt vänliga anbud, hvars hjertliga mening jag med tacksamhet erkände, men af hvilket jag omöjligt trodde mig kunna profitera, dels emedan jag ej för hennes egen skull kunde lemna Friherrinnan, dels emedan saknaden efter henne ovilkorligen skulle förminka, ja förderlva den trefnad landet och den muntra omgilningen der i annat fall kunde skänka mig. "Så! så!" suckade Rosa, "så är då mitt innerliga hopp i detta afseende bedraget, det var hårdat det söta Mathilda!" — "Nej, detta hopp blir visst icke bedraget, lilla Fröken," inföll nu helt ovörmodadt Friherrinnan, hyilken under vår diskurs

oförmärkt inkommit, "här min hand derpå, att Mathilda mycket säkert på några dagar, till och med veckor, under sommaren skall med sin närvaro på Liljedahl komma att glädja lilla Fröken." — "Ack! ack!" gladde sig Rosa, "hvad Friherrinnan är obeskrifligt god, hör du nu det Mathilda, nu får jag ju likväl med all säkerhet vänta dig," och dermed neg hon upphörliga gånger för Friherrinnan, hvilken till afsked rätt vänligt kyste den täcka roseinmunnen. Rosa är nu borta, jag äger et bestämdt hopp att snart få återse henne, och likväl kan jag icke så af hjertat som man skulle tycka, glädjas deråt; hvaraf kommer väl det? Jo, emedan mitt hjerta redan med den osvikligaste hängivenhet mest och heligast tillhör henne! min andra mor! min vän, min beskyddarina! Vi hafva i dag tillsammans sysslat med de redan omnämnde linneplaggen, hvilka nu sirliga och Friherrinnan i smak, ligga i ordning; aek! hvad ändå en moders kärlek är gränslös; lyckliga, lyckliga J alla! som få njuta dess sötma, dess salighet.

Den 20.

Trenne dagar åter försunna, sedan min hand tecknade dig något ord; om hvilka jag likväl ej kan berätta dig något särdeles i fall ej meddelandet derom, hvarmed de upptagits, möjligen gör dig något nöje; nä väl, i förrgår på eftermiddagen (förmiddagen tillbragtes med arbete) infann sig Baron Paul C. hos Friherrinnan, på sin formeliga visite; den inskränkte sig likväl ej till dessa fem minuters,

hvilka här brukas då de skola vara riktigt moderna, men räckte tvärtom till sent in på afton. Friherrinnan syntes af hans allt mer och mer vinnande lätta conversation ovanligt lifvad, och uppmuntrad, lemmade honom underrättelser ifrån sin son, om hvilken de hvardera med verkelig enthouiasm talade, gladde honom med hopp att snart få se den efterlängtade o. s. v., det förtroliga *du*, den hjertliga benämningen *Tante*, de bådas glada sinnesstämning, allt sammantagit verkade äfven välgörande på mig; jag tänkte med innerlighet hårnunder på Emilia och huru ljust ett oförmodadt möte med henne vore; sedan Friherrinnan fält utgjuta sitt hjerta genom meddelanden till en person, hvilken med hennes älskling var så vänskapligt förbrödrad, tog hon, intagen af inre tillfredssälelse, Baronens och min hand, ledde oss utan att säga ett ord till mitt rum der hon nu utvisade oss plats vid flygeln; "Ack ja! min *Tante!* det är äfven *min varma önskan*," yttrade Baronen, "att få accompagnera Mamsell Sommer med min röst; huru klinga tonerna i dag, värdaste Demoisell Mathilda?" Jag slog ann instrumentet. "Herrligt." — "Männe de icke alltid utgöra en följd af den inre harmonien?" frågade jag, seende honom rakt i de klara-vänliga ögonen, under det jag singrade tangenterna, "eller huru tror Herr Baron? Deras omväxlande moll eller dur förefaller ju behagligt i hvilkendera genre, den svårmadiga eller lifliga, känslan dom uttalat." "Icke dock alltid," återtog Baronen, "de mildaste toner kunna, anslagna af ett stormande sinne, mängen gång ljuda skärande och förfärlige och blifva omöjlige att, utan den djupaste fidelse, uthärdas,

älvensom stormande och dystra toner på samma sinne verkat snart sagt raseri. Derpå har gifvits talande bevis, och kommer endast an på af hvilken beskaffenhet sjäslidandet är. Jag vill till exempel i korthet citera en händelse. Jag hade en vän, han var en redlig, känslofull yngling, hvilken nu mera, Gud ske lof i grafvens kyliga famn fått svalka sitt glödande hjerta; denne hade allt ifrån yngre år, i rena seder, helgat sitt lit, sin ungdom, hela sin varelse, till en oskuldsfull flicka, i hvilken han såg sin himmel, sitt allt; i fyra år var han den lyckligaste varelse under solen, hennes trogna kärlek förkortade för honom längtans och väntans tid, den hjälpte honom att ölvervinna de svårigheter, hvilka mötte såväl vid hans studier, som sedermera vid ansökningen af den tjenstebefattnings han i och för vinnandet af hennes person gjorde. Ack! huru hänryckt funno honom ensam på sitt rum mången gång hans bullrande vänner, upprepande på sin herrliga viol stycken, dem han jemte henne tusende gånger under kärlekens stunder exequerat; isynnerhet förtjuste honom ett litet skönt känsligt stycke af Weber: "Huldas Zieblingsstück," som han kallade det, på hvilket han jemt sjöng eller spelte; det blef honom alltid nytt, alltid lika kärt. Morgonen af hans lyckligare dagar började sluteligen med inträdandet af det femte året gry, han skulle nu i sin älskades armar skördha lönén för möda och tråk; sedan han således i beqvämaste måtto, och så långt hans tillgånger det medgåfvo, för det illa blitvande hushållet anskaffat propra och smakfulla förnödenheter, anordnat allt öfverensstämmende med Huldas smak, afreste han, öfver all

beskrifning lycklig, utan att förut underrätta henne om sin ankomst, under hopp att hon igenom hans oförmodade inträffande så mycket gladare skulle överraskas; han anländer en mörk höstaf-
ton till den lilla staden, der hans hjertas utkorade
vistas, ilar till hennes föräldrars hus, insmyger
med af kärlek klappande hjerta genom de väl-
kända rummen, längtande att sluteligen kunna trycka
den länge saknade i sina armar, öppnar sakta
och oförmärkt dörren till hennes rum, och o Gud!
ser henne, sin tillbedda, dyrkade Hulda! kärleksfullt
omsluten af en främmende ynglings armar, hvilken
under ömma kyssar trycker hans egen älskade intill sitt bröst. Orörlig betraktar han ett ögnablick
denna faseliga seen, raseriets härjande lägor
flamma i hans bröst, blodet sjunder kokande genom
hyarenda åder, det mörknar för hans syn, och
knapt behåller han så mycken sans, att han osedd
åter förmår lemna detta fasans, detta otrohetens
hemvist. Han ilar, utkommen, utan rast, utan ro,
gatan framåt och uppnår först efter flera timmars
vandring sitt rum. Ingen välgörande blund ger honom
under hela den långa natten ett ögnablicks lindring,
den rysliga bilden af honom, som röfvat hans
hjertas helgedom, hans Hulda, står med ontplän-
liga drag lifligt tecknad i hans själ; morgonen fin-
ner honom redan tidigt ute; hämnd, gräselig hämnd
är hans enda tanke; utan medvetande styr han
sina steg åter till samma trakt, dit han för några tim-
mar sedan under kärlekens rus så lycklig ilar; olyc-
kan fogar att i samma ögonblick han närmar sig huset,
den alldrig förglömde hatade ynglingen äfven der-
ifrån utträder, samt lugn och ej anande någon fara,

vandrar gatan framåt. Med förnyad kraft agga nu svartsjukans, hämndens pilar i den olyckliges hjerta, han skyndar att i hamn och häl följa den främmandes steg, hinner honom på en allägsen gata; anhåller det han skyndsamt ville infinna sig på en känd plats, ett stycke utom staden, hvarest en person i angelägna affärer ifrigt väntade honom; erhållande ett tillfredsställande löfte, hastar han sjelf att uppnå det bestämda stället, dit den fremmande innan kort även infinner sig. Stum och skälvande af vrede framtager nu den uppfordrande ett par pistoler, räckande den ena af dem till sin fiende. "Nu, försvara er bof, skurk", är allt hvad hans darrande läppar under raseri förmå yttra; tvekande emottagar främlingen vapnet, öppnar redan munnen till en fråga, då ett upprepadt: "intet ord, försvara er ärelöse skurk" ljuder i hans öra. Hans motståndares brådstörtande häftighet lemnar den okände knappt tid att hemägtiga sig vapnet, "skjut," skallade den olyckliges röst; "Nej, icke förr än jag får veta anledningen till denna begäran." — "Skjut, usling" befalldt ännu en gång den uppbragtes vredgade stämma. "Nej, icke utan en förklaring." — "Nå så dö då, niding!" skrek med yttersta ansträngning den vilde; riktade med olyckligtvis alltför säker hand det dödande vapnet, och badande i sitt blod låg snart den okände ynglingen. — I och med skottets aflossande var äfven raseriets eld afsvälnad; min arme vän närmade sig nu den starkt blödande, hvilken med roslande röst kallade honom. "Ni är vilseförd olycklige" framstammade denne, "jag dör oskyldig, till hvad er uppbrusande ifver möjligent kunnat anklaga mig. O, mine nyss åter-

fundna föräldrar! min dyra älskade syster, skulle vi så snart, så för evigt skiljas, hade jag hälst en gång, ännu en enda gång fått återse eder?" Ett ljus, ett förfärligt ljus uppgår för den eländiges själ, det var Huldas, hans älskades broder han mördat; Gud! en kallsvett lopp öfver hans kropp, hvartill hade han gjort sig skyldig? mördare af en ädel ynglings lit, mördare till föräldrars hopp och glädje, mördare af sin egen lycka; rysliga outhärdeliga tanke! med darrande händer sökte han nu hämma det utnr hjertat ymnigt forsande blodet, och till lit återkalla den döende, men fäfänge voro alla bemödanden. "Min Huldas bror vakna, o! vakna, säg att du ej förbannar den olycklige, den af kärlek vilseförde, hvilken här inför dina fötter vågar anropa om bönhörelse! säg, att du med din sista suck äger styrka att lenna honom din förlåtelse, Ingna hans arma samvete, hvilket nu gnages af helvetiska qual, med den försäkran, att du i ett Ijusare hem, försonande vill räcka honom en broderlig hand!" Han hade under dylika utgjutelser utmattad sjunkit på knä inför den afbleknade, hvilken med lugn, leende mine, allt mer och mer afsmattad, betraktade den arme; nu tycktes han samla sina sista krafter: "Heke min ovän, nej, min okände vän!" framhiviskade han, "min dyra Huldas älskadel hvilken öförminskat ägt och äger hennes kärlek, redan här nere räckes dig den broderlige handen, försoning uttalar den ej, ty sådan höfves ej mellan bröder, men en ännu bortom lifvet trofast, churu sent funnen vän, så lofvar detta matta handslag." Han grep nu svagt efter den honom till möte ulträckta handen, hvilken han sakta förde till

sitt hjerta. "Fly, fly nu genast" yrkade ännu hans otydliga röst, "upplyll den döendes sista önskan, lät aldrig Hulda veta banemannen till min död, förskona det älskande hjertat en dylit smärta, losva mig". . . . Meningen dog på hans läppar, krampaktigt ryckte ännu musklerne, lifvet hade flyktat. Fly med brottet i sina spår, fly med ett hämnande samvete, fly ifrån sin kärlek, så bjöd det obevekliga ödet; och ofrivilligt, utan künsla eller medvetande af hvad han gjorde, hastade han nu att från sitt rum samla de få effekter han medhaft, snmt alreste, utan att någon mensklig varelse i honom kunnat misstänka banemannen till denna gruselige gärning. Återkommen till *., sägs han med förundran af sina vänner, märkligt förändrad; ingen kunde ana orsaken till hans djupa svårmad, han förtrodde sig icke till någon, men astynade synbart dag ifrån dag; att någon innre lidelse orsakade hans djupa sorg och afmattande blef tydligt för en hvar af dem, hvilka omgåfvo honom, och beslöts derlöre, med undvikande af frågor, att genom yttre medel försöka väcka honom utur sin dvala; till en början användes musik, för hvilken han förut varit passionerad; så länge irämmande obekanta stycken förekommo, lyssnade han stilla, men öfvergick man till dem han isynderhet under sednare glada tider sjelf hade exequerat, då uppför han, liksom väckt till en förskräcklig hägkomst och stod för den dagen ej mer att lugnas. Öfvertalad till ett försök, lattade jeg, under en påhelsing hos honom, den nu som oftast hvilande Violen, preluderande derpå de första tonerna till "Huldas Lieblingsstück;" ursinnig sprang han upp, rusade öfver mig, ryckte af mig

sträken, den han i ett tag sönderbröt; "tyst, — tyst," framprässade han sluteligen convulsiviskt genom de bleka läpparna, "den, vågar jag ej mera höra." — Fullkomligt utmattad nödgades han efter detta bemödande, af mig förs till sin säng, der han under qual och oro genomvakade hela natten. Sälvunda hade ungefär en månad förflutit och nu spordes öfverallt kraftiga spaningar efter väldsvrakaren till det föröfvade mordet; jag erfor händelsen med isande lemmar och vågade knappt för mig sjelf redogöra för de misstankar jag i anseende till min olyeklige vän, började hyss. En afton då jag åter gjorde honom ett besök fann jag honom ovanligt svag; han förmådde ej upprepa sig från sängen; vid min ankomst räckte han mig den matta handen, och vinkade mig att nedsätta mig invid sin sida; jag emot tog handen, hjertligt glad öfver det lugn han för första gången, sedan långa tider syntes äga, och började lekande föreslå honom tillkallandet af den Läkare han härtills ej ens tillåtit oss omnämna; äfven nu log han endast åt mitt "dåraktiga project" som han kallade det; "jag hoppas redan på en säkrare läkare," fortfor han, men ville dersörnt gerna åt din tystlåtenhet lemma ett förtroende, af hvilket med all säkerhet endast du blifver delaktig. Sätt dig närmare mig, fortfor han, men först, regla dörren, på det vi ej må blifva öfverraskade eller störde. Med anande hjerta och svigtande knän, uppfyllde jag hans önskan, samt nedsatte mig derefter, innerligt omfattande hans båda händer, vid hans säng. — "Fruktar du en mördare," var hans första dystra fråga, på hvilken en liten paus följde, hvarefter han

tycktes alvaka mitt svar. Jag repade mod — "nej och ja, — jag fruktar och älskyl honom, då han i skepnad af en bandit, för en neslig vinnning af sin nästas egendom, lägger hand på dess lit, eller gjort mordandet till sitt yrke; jag beklagar och lider med honom, om han, vilseförd af skeket och passionen, blifvit hvad hans hjerta under kallare ögonblick med fasa älskyl." — "Du beklagar, du lider med mig," utropade han, "o! C*. Nu läs i den olycklige mördarens hjerta!" och härefter berättade han mig ord för ord, hela den fasliga tilldragelsen. Morganen fann honom betydligt lugnad, jag hade genomvakat med honom hela natten. Middagstiden yttrade han en önskan att få emottaga en Prest, jag eftersände genast en af mina vänner, Pastor S. En himmelsk salighet lyste i hans anlete då denne kom. Sedan han under samtal med S. tillbringat ungefär en timme, åtnjöt han genom dennes händer den Heliga Nattvarden. Med förklarad blick betraktade han mig då S. åter lemnat oss, — "Gi^r mig Violen redlige C*", bad han efter en stunds helig tystnad. Jag hemtade honom den; med darrande händer började han nu på strängarna knäppa tonerne till "Huldas Ziebungsstück." "Det går ej, jag förmår icke mera framlocka dem *så rena* hon älskade att dem höra! vill du?" Jag grep Violen och knäppte nu sagta med fingren hela det lilla stycket igenom, "ännu engång" hviskade han knappt hörbart, jag upprepade långsamt och sagta samma toner; "min Hulda!" uttalade nu den långsamt bristande tunga sucken; dödsblekhet hade spridt sig öfver det förklarade anletet, hjertat hade upphört att slå.

"Arma olyckliga varelse" suckade jag, sedan C^t tystnat och förmådde ej dölja mina ymnigt nedrulande tårar. "Ja väl, olycklig," återtog han, men olyckligare hade han dock kunnat blixta, ty genom utredandet af hans resa, omständigheter etc. voro misstankar för tydligt fästade på honom, och han hade säkert icke länge kunnat undgå sitt öde." "Och Hulda?" frågade jag vidare. "Hon begräfter honom ännu såsom död af en häftig sjukdom, lycklig i medvetande af hans evigt fortfarande kärlek, hvaruppå hon genom erhållandet af all hans dyrbarare och minnesrika qvarlåtenskap, den jag såsom hans uttryckeliga sista vilja tillsände henne, ägde ett talande bevis." — "Men huru i Guds namn var han efter en tyraårig bekantskap med henne, ovetande om denne hennes bror?"

"Se, just deri ligger det grymma ödet," återtog Baronen; "N. som sjelf varit sjöman till kropp och själ, hade redan under dess minderårighet, på de resor han årligen till främmande verldsdeler gjorde, medtagit sin ende son. Desse älventyr, alltid lyckade, hade till den grad roat och relativt gossens begär för sjölivet, så han ej mer stod att derifrån återhållas; vid den sista resa hans far gjorde, åtföljde honom som vanligt sonen; alresan försiggick lyckligt, men vid återkomsten uppstod en förfärlig storm, hvilken satte allt hyad lif och anda fartyget hade, i verksamhet; segel och täg söndersplittrades, och med yttersta ansträngning förmådde styrmannen ännu hålla rodret i besättning; nu brakade det i hast till med förfärligt dän, och ögnablicket derpå nedstörtade, hvinande, stormasten öfver däck. De flesta af manskapet

undgingo väl skadan vid dessa fall, men Kaptenen deremot, träffades deraf så häftigt, att han genast senslös neddignade. Vid undersökningen af skadan befanns hans ena axel krossad, hvilket naturligtvis förorsakade honom olidelig smärta. Stormen fortfor ännu skarp hela dagen, tills emot aftonen vinden saktades och det uttröttade folket ändteligen blefvo i tillfälle att njuta någon hvila. Man befann sig till all lycka icke långt ifrån hamnen vid Calais, dit slugen med några af manskapet sändes och derifrån man slutligen erhöll hjelp och således smänningom blef i tillfälle att för återresan försätta det skadade fartyget i skick. Den kada Kaptenen lidit kunde väl genom läkarevård och medicin lindras, likväl blef han härefter, utur stånd att vidare företaga några utresor. Sonen var nu sexton år gammal, och mer än någonsin betagen af lust att pröfva det älskade elementet. Länge umgicks han med den ifriga önskan att åter få klyfva vågorna, likväl vågade han af fruktan för afslag, icke för föräldrarne yppa detta sitt hjertas begär. Hans dagliga promenader voro till en hans fars vän, hvilken som büst rustade sig i ordning till en längre resa, och mer och mer nedslagen återvände han alltid till hemmet, ju närmare tiden led till det stolta skeppets afseglande. Man tänke sig hans glada öfverraskning, då fadren en dag föreställer honom den fråga, huruvida en resa med Kapten W. vore honom behaglig. Glädjedrucken kastar han sig i fadrens armar, och bekänner nu, huru en sådan utgjort hans högsta önskan, hans lilligaste begär, huru dessa mer och mer tilltagit, ju mera han insott omöjligheten af dess verkstäl-

laude, o. s. v. Snart algöres alit med W., gossen rustas i ordning och är färdig att lemna hemmet sedan han med ömhet slutet till det faderliga brösten äfven emottegit den älskande modrens smek och välsignelser. Synbarast och mest påkostande var honom likväl skilsmessan ifrån den ljusva trettonåriga leksystren, hans lilla Hulda, hviken han ordentligt afgudade. Men med ett raskt beslut sliter sig den unge sjömannen ur den lockande kretsen och uppsöker Kaptenen, hvilken med fägnad emottager honom under sin vård. Ödet hvilade dock tungt öfver denne, till sin affärd så litvade menniskor, och voro de motgångar hvartill unge N. året förut varit vittne att betraktas endast såsom lekverk i jemförelse med de dem nu mötte. Skeppet var destineradt till Ostindien. Ungefär en dagsresa ifrån Goda Hoppsudden uppkommer en fruktansvärd storm, hvilken, oaktaadt alla bemödanden att hålla fartyget i behörig riktning, drifver det ifrån den bestämda kosan. Natt omhöljer hela firmamentet, svarta och skyhöga häfva sig vågorna och pröfva med dān det utmattade skeppets sidor. Då ändteligen dagens första ljusning framskymtar, upptäckes med förskräckelse att man redan lemnat Goda Hoppsudden flera mil bakom sig; håfänga försök göras att hindra fartygets framfart; det lyder icke mera rodret, utan kastas liksom med jettekraft blott framåt, med vägen, en lekboll för vindarnes raseri; ännu mägtar det hela dagen hålla sig öfver böljorna men, med den inbrytande natten försvinna äfven dess sista krafter; vattnet inströmmar nu ifrån alla sidor; förgälvtes äro längesedan nödskott lossade, förgäfves allt ar-

betande emot ett obovekligt öde. I fartyget höres ett gnisslande brakande, fogningarnas lossa, vägorna öfverskölja obehindradt de svigtande spillrorne, och i den djupa, bottnlösfa afgrunden nedsjunka ohjelplige de olycklige offren. En enda varelse, genom en högre vård undkommen denna gräseliga död, sågs morgenen derpå nära Afrikas kuster, simmande qvarhålla sig på en af skeppets plankor. Några halfnakna menniskor, troligen nedlockade genom de ofta förnyade skotten, hade på stranden afbidat den inbrytande morgonen; desse sågos nu sysselsatte att i vattnet utskjuta ett slags tråglik farkost, hvari de kort derpå instego, närmade sig den af dem upptäckte olycklige, hvilken, utmattad och berövad alla krafter, numera med möda förmådde qvarhålla sig vid sitt osäkra stöd. Ännu, ännu blott några få kraftfulla årtag, och han var räddad. "Ni gissar väl denne vara den arme unge N.? så förhöll det sig också verkeligen. Han var nu på ett underbart sätt räddad ifrån sjönöd, men i hvilka händer hade han väl fallit? Och var han väl här säkrare för sitt lif? Han hade med för mycken uppmärksamhet fäst sig vid berättelser om olika folkslag, deras utseende, bruk och seder, att icke genast inse, det han nu befann sig i Kaf-frares våld, det sade honom äfven gissvis det möjliga afståndet ifrån Goda Hoppsudden, hvilken förtvenne dagar sedan passerats. Att således med undergifvenhet öfverlempna sig åt sitt öde, var för honom en smärtfull nødvändighet, och sedan han på stranden, vid en god eld småningom fått återhemta krafter, uppmanades han af sin omgivning att genom obanade stigar, höjder, dälder, bergs-

klackar, åtfölja dem. Efter flere timmars mödosam vandring upphanns sluteligen en slätt, der en otalig mängd små torf- och halmhus, koja vid koja voro uppförde; ju närmare han nalkades slätten, desto talrikare samlades kring honom gapande åskådare, hvilka, till ådagaliggande af sin förundran, upphölde gälla och vidriga läten; till en af de omnämnde kojorne fördes nu den unge fången, der astogs honom hans egna klädsplagg, samt påkläddes honom en lång hamptygs-skjorta; mjölk, torkadt risbröd, samt bränvin, framsattes honom till undtagande, af hvilka begge föregående artiklar hungern med begärighet lätt honom tillgripa.

I korthet sagdt, här tillbragte han under saknad och lägtan efter ett älskadt hemland fem länge år, hvarunder jagt och boskapsskötsel blef hans egentliga sysselsättning. Han hade nyss fyllt sitt tjugondeförsta år, då han en dag, efter det en viktig rådplägning mellan vildarne ägt rum, anbelalltes åtfölja den lilla karavan, hvilken sågs färdig till uppbrott. Villig och med klappande hjerta åtlydde han denna uppmaning; en inre aning sade honom det han aldrig mera skulle återse dessa nejder, vittnen till mångårig smärta. Flere dygn upptogs nu med genötägande af skog och mark; floder och sjöar öfverforos; nu återstod endast öfverfarten af havvet, och man befann sig i Mozambique, en liten stad hörande till Portugisiska besittningar, der bland annan, äfven slafhandel idkades.

Det äfven han var bestämd att som slaf förtytras, blef honom snart alltsför tydligt; äfven gjorde de penninglystne vildarne, i anseende till hans kraftfulla ungdom, på honom en betydlig vinst;

han såg sig således inom kort en annan herre underlydig, men, huru lyckligt förändradt blef nu hans läge; icke så mycket vinst, som icke mera nyfikenhet och medlidande med det arma offret hade gjort, det en rik Portugisare tillhandlat sig honom; vid dennes eget bord åtnjöt han nu de förfriskningar han så länge saknat, och bemöttes han i öfrigt af den ädelmodige Portugisarn, icke som en usel slaf, men som en öm, återsunnen son. N. hade äfven varit lycklig nog att kunna, genom Kaptenen på fartyget, med hvilket Portugisarn snart åter till sitt hemland ärnade återvända, uppå tyska språket meddela sig och sina pröfvade motgångar, sin fem års långa fängenskap, sin längtan efter föräldrar och anhöriga, o. s. v., hvilket ännu mera bidrog att beveka den godhjertade manneu till välvilja och medlidande; och, rörd till sitt hjeratas innersta, skänkte Portugisarn honom nu, icke allenast sin fullkomliga frihet, men äfven hoppet, att med möjligaste första få återvända till de sina. N. trodde till en början likaså litet på sanningen af sin oförtänkta lycka, då han några veckor derafter, i sällskap med egne landsmän, gungade på hemhavets böljar, som sällheten vid återseendet af föräldrar och syskon, i ord låter sig beskrifvas. Men ack! huru kort varade denna fröjd; fem veckor voro knapt tillräcklige att låta honom sansad erfara höjden af den sällhet, hvaruppå han ej mer vågat hoppas; glädjedrucken förmådde han endast slita sig utur den enas famnande omarmningar, för att störta i den andras, hvarunder frågor och meddelanden, ömsesides aldrig ville taga ända. Under en dylik glädjeyttring mellan de älskande

syskonen, fann dem min olycklige vän, samma afton han anlände till *.. De olyckliga, ja mer än olyckliga följderna af hans vilda otyglade passion, kämmer ni redan." — "Ja" inföll Friherrinnan, "herrens vägar, eller som vi, jordlifvets varelser pläga kalla dem: "vårt öde" är dock ontgrundeligt; denne N. skulle ensam bland den mängd af menniskor, hvilka befunno sig på fartyget, undgå den förskräckliga död, att af böljorna lefvande begravas, skulle efter en semårig fängenskap hos ett vildt och ohyfsadt folkslag, frisk och sund öfver land och haf återvända till sin hemort, der finna alla sina älskade vid lif och helsa, för att efter åtnjutandet af denna så ofta efterlängtade sällhet kort derpå falla ett oskyldigtoffer för, snart sagdt, neslig mördarehand. Men, vi böra ej ens bjuda till att utforska det dunkla syftet af en så laslig, så ovanlig tilldragelse; måtte endast han, som bestämmer all verldens gång, äfven ingjuta tröst och hungsvalelse i de etterlemnades sörjande hjertan, det är allt, hvad vi böre, hvad vi härvid kunne önska."

Med musiken ville det i afton aldeles icke fort; fäläntgått anslog jag instrumentet, jag förmådde ej locka derur någon enda glad ton; mitt hjerta var helt och hållt hos den arma Hulda och dess högst beklagansvärdā föräldrar.

I går, huru var det i går? Jo, tidigt, mycket tidigt på morgonen, klockan var nyss lem, uppväcktes jag af Annette, hvilken redan aftonen förrut derom var anmodad. Friherrinnan hade nemligen föreslagit en promenad till det vackra Västanby, hvilket ligger helt nära staden, och hvilket, för att riktigt i möjligaste grad kunna inverka

på själ och hjerta, nödvändigt bör beses tidigt en skön sommar-morgon. Åtföljde af Annette, hvilken bar den lilla frukosten, befunno vi oss snart å väg. Ack! ett så gudomligt ställe Emilia! Ungefär en verst ifrån staden, aftager från den stora landsvägen en smal väg, hvilken genom sköna lummiga lindar leder fram längs med en silfverklar å; ännu en half verst, och nu framskymtar mellan åldriga lönnar och ekar, hvilka stolta tyckas båra sitt förnyade unga friska lit, ett aldrakäraste täckt hvitt landhus. Dess smakfulla byggnads-sätt, dess höga rundhvälfda Göthiska fönster, med till hälften nedfälllda grönmålade jalousier, dess eleganta rundeltrappa med sirligt jerngaller, hvilket utifrån leder upp till öfre våningen, samt der formerar en prydig balkon; de putsade terrasserne, blomsterparterrerne och anläggningarna, och sist den gudomliga viken, hvilken med sitt lilla gröna flytande badhus, till hvilket doltande syren- och rosenhäckar leda, spegelklar flyter alldeles under huset. Allt sammantagit är öfver all beskrifning täckt. Detta är en stadens tillhörighet, nyligen anbragt för det Kejserliga huset, och således tillgängligt att af en hvor beses. Som Friherrinnan äfven ville visa mig inredningen af huset, sändes Annette till den alldeles närboende skogsvaktaren, hvilken nu införde oss i de glada rummen. De nedra fem voro onekligt vackra; väggarna beklädde med olika sköna fransyska tapeter, samt bestående af ett så kalladt förrum, ett badrum (i händelse af mindre gynnande väderlek,) med innehållande försilfradt badkar, ett litet toilette-rum, samt en liten salong. Alla dessa

voro smakfullt och dyrbart meublerade, enligt hvad hvart och ett rum fordrade, men hvad den öfve vänningen erbjöd, det kan jag omöjligt beskrifva. Utsigten derifrån var så hänsförande, och ögat ovillkorligt uppfordrade att endast skåda ut i den, så väl närmare som fjarmare rymden, öfver ängar, lunder, berg och haf; på hvilket sistnämnde otaliga afslagsna farkoster med sina i morgonsolen glimmande mjella segel, gungade fram och åter. Åt andra sidan framlopp ån, lik en blå krans, genomskärande de gröna skogbevuxne ägorne. Rummen uppe voro endast tre, och utgörande ett skrifrum, ifrån golv till tak draperadt med grönt silkessammet; en stor salong, med åtta höga fönster, beklädd med ljusgula fina fransyska tapetter, samt ett säng- eller fruntimmers arbetsrum med purpurröda sammetsväggar. Ett herrligare rum än det sistnämnde kan, i anseende till lux, ej ses. Meublerne här voro alla starkt förgyllde; hvitblommigt tjokt sidentyg beklädde den svällande soffan, och tolf ländstolar; gardiner af hvit silkesblommig blond, blandade med lätta mörkröda siden-draperier, nedföllo med sina prydliga mörkröda silkesfransar, smakfullt öfver fönstren. Sängen, å Imperial, hvilken äfven var förgyllt, innehöll bolster och dynor af ljusrött Ostindiskt sidensars, ett hvitt sidentäcke, dylikt med öfvertägen å möblerne, samt stickadt i sköna Kejsarekronor, prydde sängen. En präktig alabaster-lampa, med rikt bronze-arbete, nedhängde på gyllene kedjor från gipstaket, ifrån hvars yttersta kanter half alns breda, förgyllda arabesker i purpurröda bladverk slingrade sig. Framför den bländande hvita por-

slins kakelugnen stod en stor förgyld eldskärm, på hvars herrliga skilva i tapisseri-söm hela den Kejserliga familjen, i förtrolig krets, lilligt sågs föreställd; detta var ett mästerstycke, icke betalt med guld, men som jag tycker, endast och alle-nast genom ett vänligt bifall af den höga Regen-tinnan; ofvanpå ramens kant, hvilade en örn, hvilken med utbredda vingar, skyddande omsväf-vade den vördade familjen. Vidare, en stor förgyld spegel, hvilken räckte från golf till närmare tak; under fönstren sågos tvenne de täckaste sy-bord, med sina inventieusa lädor etc., samt på det förgyllda spegelbordet ett par höga äkta kristall-vaser, fyllda med välluktande, churn artificiela blomster. Den onekliggen dyrbaraste af alla de prydnader här erbjöds ögat, var en utmärkt praktfull turkisk matta, hvilken betäckte hela golvet; dess prunkande blommor voro så levande, att man hvarje ögonblick, glömmende det låtlänga i ett dylikt försök, frestades bryta sig en derat. Möbler-na i salonen och det tredje rummet voro äfven ganska dyrbara, och bestodo af masivt mahogny. Likväl föreföll mig bland de många eleganta prydnader desse rum erbjödo, kronan i salonen, äfvensom en ypperlig bordstudsare, föreställande: tidens vingade gudinna, sittande på en silfverhvit flygande häst, dock mest anmärkningsvärdt. Se-dan all denna herrlighet, hvilken jag nu alltför omständligt upprepats, var besedd, åtföljde jag Fri-herrinnan genom de långa alléer af så väl äldre som nyare anläggningar här voro att tillgå. Under vår promenad sväf-vade mit öga längtande upp till ett högt grådimmigt berg, hvilket på andra sidan än

stolt uppreste sig; och hurn skön måtte utsigten derifrån vara, så tänkte, så kunde jag ej afhålla mig att utropa, då vi långsamt vandrade förbi detsamma. O! den som ifrån dess högsta spets en-gång singe njuta af dess prakt. "Vill du Mathilda?" afbröt mig här den alltid andras nöje befrämjan-de Friherrinnan, "vill du besöka det nu, så förer dig skogvaktarens gosse lätt öfver den smala grun-da än; jag hvilar här en stund, och utväntar se-dermera deruppe vid hans stuga din återkomst." Oakadt alla hennes hjertliga förslag kunde jag ej förmås att nu lemnna henne, som endast för min skull, det viste jag, incommoderat sig så tidigt. Jag var envis och bad henne ödmjukt, att blott fortsätta vägen. Sedan vi prommenerat ungefar en timme, uppsökte Friherrinnan en liten pavillon, der ett grönt vägformadt tak enkelt hvilande på åtta hvita pelare, och hvars nedåt sluttande väggar endast bestod af skir tagelduk; här framtogs nu den lilla frukosten och njöts i dag, i den fria luften, vid det unga löfvets balsamiska ångor, med tusende gånger större smak än någonsin eljest. Klockan var redan tio då vagnen, hvilken var be-ställd att vid afvägen invänta Friherrinnan, åter stadnade invid hennes trappa. O! huru lycklig, taek-sam och tillfredsställd känner sig menniskan, isyn-nerhet då hon ute i den sköna upplifvande naturen, der allt, hvarje träd, hvarje planta, hvarje det minsta grässtrå, pâminnande om ett skapande väsendes till-varo, blifvit väckt till ny beundran af dess allmakt. Jag hade som knappast hunnit intaga min plats hos Friherrinnan och satt ännu aldeles betagen vid minnet af den njutningsrika morgonen, då Baron C* oför-

modadt inträdde; han gjorde, jemte en djup bugning. Friherrinnan sin ursägt, för det han så tidigt på dagen vägat genera henne; härvid log hon godt, och bad honom gissa hvilka ställen hon redan tidigare på dagen hade besökt, samt omtalade nu för honom vår promenade. "På Vestanby," utropade Baronen, då Friherrinnan nämnde stället, "ack min nädiga goda Tante, hvarlöre ej vid en dylik promenade, taga mig, min Tantes ödmjuke tjenare, till sitt underdåliga sauv de garde? Var promenaden bestämd redan i går aftons?" — "Icke så alldeles" svarade Friherrinnan leende, "dessutom hvilade mitt underdåliga "sauv de garde" säkert ännu godt, då vi redan höllo på att intaga vår frukost, anar mig." "Klockan fem är jag uppe alla morgnar," försvarade sig Baronen "och har nästan hvarenda sådan, då ej väderleken annorlunda förordnat, gjort min promenade just till nämnde Vestanby; det är det sköpnaste ställe hjerta och öga vilja ønska." — "Ja, så tycka äfven vi, Mathilda och jag," återtog Friherrinnan; "nå, jag losvar då, min bästa Paul, att mycket säkert tillsäga dig, då vi nästa gång företaga promenaden till Vestanby, endast du då finner dig hugad inviga dig till din gamla tants skyddande Riddare." Med glädtigt skämt försäkrade sig Baronen fullkomligt beredvillig härtill, losvande uppbjuda all sin förmåga vid besvärfjandet af så väl Oreader, Dryader, Najader, som förtrollande Féer, hvilka en tidig morgonstund oförmodadt kunde träffas kring nejden. Efter en knapp halt timmes härvaro, hvarunder hans liffslighet gifvit anledning till mycket skämt, lemnade oss Baronen, vid bortgåendet presenterande under ödmjukt framställan-

de till Friherriinan och mig, hvar sin billet till det samma dag blifvande spektaklet. Jag kan ej förneka till det obehag jag vid emottagandet af densamma rönte; du vet huru ett sådant fall alltid odrägligt pinat mig, huru det redan varit mig en ångestfull tanke, att hos en ung karl stå i någon slags obligation, särdeles sådan, der kontanter komma i fråga. Hu! jag darrade ofta i hvarenda led, då artighet och afflögna slägtförhållanden förmådde min far, vid Jul- och andra högtider hos sig samla gäster af alla åldrar; jag darrade säger jag, likt ett skälvande löf, om jag på något af de många till mig adresserade jul- eller namnsdags-paketter upptäckte någon sirligt textad främmande handstil, och kunde, oaktadt den ofta förnyade stumma uppmaningen af min alltid grannlaga mor omöjligt förmås till uppbreystande af ett enda sådant. Hölligheten aftsang mig dock nu en tacksägelse till Baronen, hvilken genom min inre motvilja försvagad, inskränkte sig till en knappt märkbar bugning. Jag stod ännu qvar, med billetten i hand, en stund efter sedan Baronen lemnat rummet, begrundande, eller rättare ej förlikande mig med tanken, att nu af Baronen vara inviterad till det redan omnämnde spektaklet. "Nå Mathilda" yttrade Friherrinnan, då jag vid hennes utrop med trumpnen min långsamt vände mig om, "hvad rufvar du öfver?" — "Rufvar, — verkeligen är icke ordet funnit, min nädigaste Friherrinna, jag rufvar sannerligen öfver att för närvärande finnas ägarinna till detta lumpna kort, och skulle gerna, endast så ej vore, cederat, ja, ända till njutningen af denna gudomliga morgon." — "Jag

igenkänner fullkomligt mig sjelf i dig! utropade Friherrinnan, och kan må hända af partiskhet, ehuru jag ej gerna ville tillägga mig så mycken egenkärlek, hvarken ogilla eller fördömma, den sig ovilkorligt påträffande otrefliga känsla, du nu erfär. Likväl bästa Mathilda, gifvas förhållanden, der ett sträft tillbakavisande af yttrad välvilja, ej får, eller bör äga rum; jag till exempel gör mycket afseende på inre personlighet och framställningssätt hos den, hvilken gjort mig någon offert, då ett hjertligt hopp om en vänligt antagen propos, eller ett spotskt, stolt, uppfyllande af någon behöflig återtjenst, ju alltid solklart måste framlysa, och således bestämma det lätta, eller svåra i antagandet af densamma. Sluteligen är C^r rik och oberoende, den ömtåliga tanke, att han i och för befrimjandet af ett dylikt nöje, gjort någon uppolstring, hvaraf hans oeconomie kunde lida, kommer här ej i fråga; det utgör således bestämt sagt, för honom ett rent nöje att kunna bereda oss en treflig afton, särdeles som han inom sig är öfvertygad, det ej medellöshet i annat fall hindrat oss ifrån åtnjutandet deraf. Klockan sex infann sig Baronen för att ledsaga oss till spektaklet; enligt Friherrinnans önskan uppbjöd jag min möjligaste förmåga, att genom ett förekommande sätt reparera det för ett sensibelt sinne visserligen anstötliga i mitt uppförande några timmar förut; äfven kunde jag ej undgå anmärka Baronens stundom på mig fästdade blickar; han hade utom all tvifvel observerat, det ingalunda behagliga intryck billettens emottagande på mig verkat, och ville nu troligtvis olörmärkt utforska, huruvida det på mitt sin-

ne ännu hade någon tråkig inflytelse. Jag haster nu att omnämna min alltför trelliga aston; pjesen som gavs under namn af: "*Louise de Sancte Marc.*" eller "*Döden, lifrets sannaste vinning,*" var en för mig alldeles ny, och skildrade mästerligt, själsstyrkan och characteren hos tvenne unga personer, öfver hvilka det jernhårda ödet uti förföljelser tyckts velat lägga sin mest tryckande, oförsonliga hand. Jag tror verkeligen, att vid den rörande, högst lefvando framställningen häraf, intet öga förblef torrt.

Efterpjecen: "Sen er i spegeln," var högst comisk, jag har sett den förut, men på långt när ej så väl utförd. Fru T. spelte oöfverträffligt; mimiken, ja den minsta gest hos henne, ägde en underbart imponerande tjusningskraft, och churu tragedien (den jag i det hela icke älskar) speltes ypperligt, och innebar mycken moral, häntfördes jag likvist långt mer af det obeskrifligt naiva, lätta, retande i Fru T:s effectfulla återgivande af händelsen i efterpjesen. Att berätta dig huru loger, sittande parterr, stående parterr, oxögon etc., voro fulla med röda, gula, blå, hvita och svarta hattar, med obetäckta hufvuden ifrån hvilka hult alns långa skugglockar nedhängde med blomstrande negligéer, under hvilka utblommade, bleka ansichten framtittade, med välfriserade moderna belle-vuer, lorgnette-kikare etc., vore öfverflödigt; du äger en så liflig inbilning, så du troligen med mig ser hela samlingen, hufvud vid hufvud, gapande, hviskande, bugande, bjundande etc. etc. Här och der upptäcker du väl ochså som jag, en och annan munvig egenkär sprätt, hvil-

ken helt och hället ihågkommande endast sitt eget lilla: *jag*, i vårdslös ställning vräker sig mot en vägg. Med sjelfkär mine öfverskådar han den för honom alltför litet ansedda, eller uppmärksamhet förtjenande samlingen, hvarur högst en eller ann person borde förtjena den lycka, att med honom inandas samma lust. Secreter Flanquette, ett original af den personifierade egenkärleken, står ju just nu med hatten, ifattad af båda händerne; hans tätt intill hvarann sittande lifliga ögonpar tyda, jemte det spesfulla draget öfver munnen, hvad nu nom honom föregår. Arma Fru T., och J alle hennes arme medsyskon, hvad eder ofta nog erkända talang som häst söndermalas af hans hvassa tunga. Käre Flanquette! hvad till och med ditt vanlottade utseende skulle vinna, om du hemödade dig till mera skonsamhet emot din nästa. Jag föreställer mig, om du någonsin komme i erfarenhet af dessa mina oskyldiga sentenser, hvad du då i andra persons närvaro medlidtsamt skulle le åt mig, men ensam lemnad bita tänderne ihop af förargelse. . . . Men, söta Emilia! du sqvallrar ju ej utur skolen? Flanquette må nn fritt flanquera ikring och bekika sina få utvalda, jag vänder mig tryggad genom din tystlåtenhet till min granne. . . . Baron C* tror du? nej, Major Fixenheim, som olyckligtvis funnit för godt göra ett inträng (likvisst tillbörligt, ty billetten, hvilken han för alton bär innefattad i knapphålet, berättigar fullkomligt dertill) i vår loge; han bombarderar mig, den ståtelige Majoren, med digra confect- och appelsinpåsar, hvars påsmakande, till min stora scandal

altför ofta hindra mig iifrån ett excellent besvarande af Majorens excellenta galanterier. — "Nå, hvad hade Baron C* att anföra" frågar du väl. Intet serdeles, han var tyst och fördig, upmärksam på pjesen, på Friherrinnan, och äfven på mig; gaf någongång Majoren en snäsa, hvaraf denne likväl ej lät sig bekomma, samt skalade derimellan ouphörligt apelsiner, dem han nästan halvvä nedsväljde. Jag tyckte mig i hans mine kunna läsa ungefär samma enkla, churu något curiösa fråga förra scolairien gjorde sin lärare neml.: "har jag roligt Herr Magister?". . . Kanske hade jag, föreställande läraren, säkrare än denne, kunnat besvara C:s fråga. Men, "nu är att säga": huru allmänt uppbrott i hast ägde rum, ty i och med pjesens slut hade äfven publiken speglat sig nog, samt rustade sig nu hörbart till affärd; och sedan jag under stormen vid det allmänna uttågandet, icke utan fruktan sett Fröken Dolls oförmodadt mot mig lyftade pekfingrar i luften, smäholande svänga sig i förunderliga directioner, samt jag ännu vidare i Flinkmans (betjentens) vård, omtänksamt öfverantvärdat de tvenne öfrigblifne confectpåsar, hvarmed Majoren förtäntsamt nog, behagat proviantera mig, togo äfven vi, logens innehafvare, vår retrait. Jag för min del var med min afton oändeligt belåten, samt insomnade efter den, rätt godt; för min fantasié sväfvade väl någongång Fru T., Herr T., älvensom förtrefligt nog Major Fixenheim, men i och med den sistnämnde framträdde då alltid, vänligt medlande, mina tvänne väldiga confectpåsar, hvarigenom jag, försonad, inskränkte mig att i inbilningen hurtigt vända den besked-

lige Majoren ryggen. I dag har jag oafbrutit endast sysselsatt mig med musik; vid sin afresa lemnde mig Rosa några sköna stycken af Spohr och Bellini, hvilka redan länge retat min nyfikenhet, men jag först i dag varit i tillfälle ostörd få genomgå; Friherrinnan har derunder, trellig och bestyrksam genom rummen vankat ut och in, stundom lägt smågnolat melodien till: "klingen, klingen ljufva toner," hvilket alltid är ett bevis på att hon mår bättre eller är nöjd och upprymd; att hon i dag haft något i sinne, hvilket till det yttre verksamt sysselsatt hennes person, har ej undgått min uppmärksamhet, churu jag härtills ännu ej kunnat utgrunda hvari det väl må bestå. Men, nu god natt min Emilia!

Den 26.

Sommarns högtidsstund! den herrliga midsommarsdagen, har jag då här, skild ifrån dig, sett uppgå, sett njutas, sett försvinna; hon är då oåterkalleligt förlorad, för att aldrig mer återkomma, denna, för ett lefnadsgladt sinne så ifrigt efterlängtade dag. O! min Emilia! äfven jag har med ett lugnt tillfredsställdt inve, njutit dess rika lust, dess fröjder; äfven jag har skådat denna sol, hvars kraft sprider glädje och välsignelse kring hela jorden, denna rena blå himmel, hvilken så underbart talar hopp och hugsvalse till ett lidande hjerta! sjelfva midsommarsaltonen, var den njutningsrikaste jag ännu öfverlefvat; en namnlös frid hade sänkt sig i mitt bröst, då jag under den gudomliga aftonens tytnad, tillika med min moderliga vän, invid mitt li la kammar-fönster betraktade naturen

i dess skönaste helgdagsskrud! Den stora staden var folktom och tyst, lik ett till helig andakt öppnadt Herrans tempel, stilla låg havvet, dess spegel yta endast någongång krusad af en lätt framskjutande menniskofyld farkost; "hvilken salig afton!" afbröt sluteligen Friherrinnan, den timmas långa tystnaden, hvor under hennes Ijusa blick oavänd irrat kring den sköna naturtaflan, — och en varm tår nedrullade höryd långsamt utför dess kind, — "hvilken salig afton, hvartill manar hon väl ett hjerta som, lyckligt nog, äger förmåga att fatta dess djupa andemening?" — "Jag behöfver ej fråga dig Mathilda hvad du nu känner," fortfor Friherrinnan efter en liten pans; "ditt anleto förklrar mig hela din själ; och oaktadt alla dina motgånger och hårda pröfningar, anser jag likväl dig oönskligt lycklig, som så sannt, så rent, så fullt förstår din Gud! och vet underkasta dig hansvisa råd." — "Ack! motgången under hvad grad, hvad namn, hvad skepnad som helst, kan aldrig, aldrig fullkomligt nedtrycka menniskan, då hon derunder äger kraft och styrka, att med stadig tro och hopp öfverläta sig till en allt förmående försyn." Här efter meddelade Friherrinnan med innerlig godhet mig sina åsikter, begrepp och slutsatser om lit och tillvarelse, om det tydliga närvarande, och det dunkla kommande; utan att likväl otillåtligt överskrida den gräns af *vetande*, en outgrundelig försyn oss utstakat; ofta, ofta föranledes min tanke härunder att hvila hos mina dyra älskade! ja, till och med hos dig. O! om J visste, om J visste, så utropar jag stundeligen i mitt hjerta, hur god hon är; hvilken älskvärd qvinna!

Midsommarsmorgonen kl. sex, uppväcktes jag af en ligg hand, hvilken smekande undanförde det på min panna något nedfallna hårret. Det var Friherrinnan sjelf; hvilket skönt uppvaknande. "Vi halva en herrlig dag" yttrade Friherrinnan; "vill du Mathilda, så skola vi på morgonen, mi straxt göra en promenade till Västanby?" Som en blixt var jag ur sängen, snart klädd i en blå och hvit finrandig tysk bomullsklädning, en enkel hvit monsellinskrage, och dermed var toiletten gjord. Då jag med shavlen på armen ingick till Friherrinnan, gjorde hon stora ögon, mätte mig ifrån huvud till fot, samt yttrade leende: "nå nog hade du väl Mathilda lilla, högtiden till heder, litet omsorgsfullare kunnat kläda dig; men lika godt, du är bra, som du är, och bevisar derigenom att tan-ken på Guds herrliga natur, mer än den på granna kläder sysselsatt dig. Låt oss nu resa. Denne gång syntes hvarken till Anette eller frukost; hon hade i ögnablicket förut hjälpt mig med påklädande, så jag bestämt visste henne blitvit hemma. Vi foro alltså åstad genom de tysta tomma gatorna; huru herrlig! huru herrlig! var naturen, ju längre utom stads-murarne vi kommo! luften så smekande mild, solen så lifvande varm, hvarje ansigte vi mötte log af till-fredsställelse och fröjd; de löfrika grönskande träden, den lilla blomman på marken, de qvittrande foglarne i luften, som sjöngo lotsånger till ska-parn! jag kan ej beskrifva för dig, Emilia, huru ljukt allt detta verkade på min själ; det var som hade jag nu för första gången skådat ut i Guds sköna värld; Ålminstone hade aldrig som nu, jag skattat dess ontfömliga rikedom. Vi stego nu ur vagnen

samt började stigen längs med ån. Under tystnad upphunno vi det täcka huset, men som morgonsolen på den plats hon stod, redan spridde alltför brännande strålar, föreslog Friherrinnan att längs med ån, till hviloställe uppsöka oss en sval plats; denne erbjöd sig äfven snart nog, under skuggan af några höga tätta lönnar, der vi nu nedsatte oss. "Är du stämd att höra något om Guds ord, Mathilda?" frågade Friherrinnan, ljust blickande i mina i dag ovilketlåt tårfyllda ögon: "nu, om någonsin," blef mitt låga men innerliga svar; och nu framtog hon sin lätta börd: Hagbergs enkla, men till hjertat gående predikningar, dem hon i och för dess rena språk, företrädesvis älskade; under lövens instämmande hanskning uppläste hon nu det öfver högtidsdagen afhandlande ämnet, hvilket så väl som allt, författadt i samma höga anda, på en troende själ verkar övertygelse och hopp; jag har ej tillförene hört Friherrinnan föreläsa, eller rättare: hört henne liksom talande förklara någon skrifts innehåll, men ack Emilia! huru oändeligt olika äfven sådant sker. Mitt öra fängslades under den andaktsfulla stunden med alltid tilltagande tjusning, vid hvarje ord dess läppar uttalade; mig var, som hade de ljudbara tankarne först genom henne erhållit form; som hade ögablicket ursprungligen lätit dem framvälla utur hennes eget rika kärleksglädande inre. Perldaggen, hvilken under läsningen framträngt i hennes öga, skimrade i solens, genom löfven, svagt inbrytande strålar, med oförklarlig glans; frid och lugn thronade i allvarliga drag på dess anlete. Hon utgjorde en herrlig talla i den stora vida underbara helgedomen: Guds sköna verld.

Med en enda öfverensstämmande salig känsla
väckt af det nyss undlängna ordet, lemnade, efter
läsningens slut, vi våra platser. Friherrinnan tycktes
under vänliga ombytande ämnen, obestämdt rigta si-
na steg framåt den behagliga nejden, men se, plöts-
ligt stod under skuggan af en majestätisk björk, ett
med mjellvit duk försedt bord, hvaruppå jungfru
Annette i egen person bestyrsam sågs upprada vår
lilla frukost. Också här visade sig den huldas om-
tanke, uti favorit-rätter, dem hon liksom händelse-
vis, dagen förut, genom mig aflockade yttranden ut-
forskat. Efter deras intagande fortsattes vår prome-
nad; och åter en öfverraskning; midt framför det
höga gräberget, på andra sidan än, omgivvet af
unga tätt vuxne björkar, höjde sig ett hvitt tält,
med sina prydliga gröna lister, samt röda svajan-
de vimplar, vid hvars anblick jag ovillkorligen
gjorde ett beundrande utrop; ju närmare vi kom-
mo tältet, ju tydligare igenkände jag den derom-
kring ifrigt sysselsatta, hos Friherrinnan tjänande
personalen, hvilka nu kommande och gående, bu-
ro, nedsatte, framtogo och iordningställde förnö-
denheter till det redan dit placeradé middagsbor-
det, och nu kunde Friherrinnan ej längre dölja
den surprise, hvilken genom några få middagsgä-
sters ankomst, väntade mig. Jag medgisver att min
första tanke i och med ordet: "gäster," var min
randiga bomullsklädning, liksom jag ej heller kan
förneka, att hade jag varit i tillfälle till, eller ej
blygts att omorda någon förändring af garderoobe,
jag, såfäng nog, skulle verkställt en dylik, men
hvad var att göra. Jag hastade nu att under iord-
ningställande af ett och annat smärt vid bordet,

glömma min lilla förlägenhet, hvad den mindre väl valda toiletten angick, och lyckades äfven deri rätt snart. Du vet Emilia, huru fort timmarne, en skön sommardag, tillbragte under bar himmel bortila, således behöfver jag ej säga dig, huru de nu, ifrån åtta till ett, uti Friherrinnans sällskap försvunno. Men, nu skynter det plötsligt rödt och blått mellan träden, lätta dammoln höja sig i middagssolen, ifrån de väl sandade gårgarne; ett litet förebud, Majorskan Pygmei favoritmops, Don Pedro, (äkta Spanior till sinne) blir synlig, och nu framträda i åskådelig klarhet, Majoren sjelf (en liten knubbig medelålders karl), jemte sin nådiga fru, fröken svägerska samt sväger. Ånnu en blick på min randiga, och nu bar det, på Friherrinnans vink, alléen framåt. Ack! du önskvärda medelmåta tänkte jag, (men det hann jag göra endast en half minut, under det ömsesidigt hälsande och complimententerande ägde rum) du önskvärda medelmåta, när skall din klanderlria anda af det tröga menniskosinnet engång rätt fattas, och skattas? Jag gjorde vid detta impromptu en ingalunda tillfredsställande jämförelse mellan de främmande damernas ljusa sidenklädningsar, och min egen, men, som sagt, jag hann ej med vidare, ty nu grep mig Fröken nådigt under armen, drog mig utan omsväp med sig genom gin- och omvägar, gångar upp, och gångar ned, i alltid lika olörminkad fart, så jag af hjertat prisade mig lycklig, då jag efter denna marsch forcée, vid det öfriga sällskapsets återanträffande, ett ögnablick fick dra ga andan. "Se så", yttrade Fröken utpustande, "nu har jag tagit lägenheterna häromkring i sigte, jag

här ofta hörf talas om detta Vestanby, men ännu aldrig varit på stället; det går verkeligen ann, vore ej gångarne så välsignat fulla med sand, och de här tjocka alléerna så evighets långa; jag är så all, som hade jag nyss slutat ett uthållande potpouri med Wridman?" — "Det är intet under att Fröken *tröttnat*" svarade jag, under högskratt, ty de *tjocka* alléerna, samt *Wridman*, retade mina skrattmuskler med oemotståndlig magt; "Fröken har ju också nu genom nejden anfört en ordentlig galopade; till en dylik skulle icke heller jag, ofta finnas lugnad; men vi kunnna ju taga oss hvila här-invid, se här! till exempel, (jag visade henne en skuggrik plats) här intränger ej en enda solens stråle." Vid dessa ord intog äfven jag en invid den henne utvisade. "Hvar? . . . här — ?" mumlade fröken, seende sig ikring, samt lyftande på sin ljusröda gros de neaples klädning; "jag är rödd gräset fläckar min klädning," tillade hon sluteligen, tvekande att nedsätta sig; "Nå, det kan ju lätt undvikas" afbröt jag, över platsen utbredande min näsduk, "se så, . . . "Ack tack min goda Mamsell," complimentrade fröken, under det hon nu varsamt nedsjönk, "jag var bra galen som ej tog min klädning å Organdi, det jag likvisst först ärnade, den är redan något uttvättad, och hade alltför väl dugat, då Mamsell endast är klädd i bomullsstyg." Här undföll mig åter en blick, — men den sista — på min drägt; "denna skarpa malice, bästa Fröken, eluru jag som sådan ej gerna ville anse Frökens ord, skulle falla i god jord, om jag ej varit fullkomligt okunnig om den lilla tillställning Friherrinna här ute gjort; var övertygad om det

jag i motsatt fall ingalunda genom en mindre vär-
dad klädsel skulle blottställt mig att visa Fri-
herrinnans gäster någon vanvördnad." Fröken be-
dyrade nu på "*parole d'honneur*," det hon ej *ment*
någon malice, ty hon skulle, "uppriktigt sagt, sjelf
önskat hafva sin organdie, hon skulle då saklöst
kunnat sitta och gått, utan goda Mamsells näsduk."
Vid slutet af vår klyftiga afhandling, hade den trög-
vuxne spanjoren olörmadadt framrusat, uppgal nu
några morrande ljud men kröp åter, lugnad, genom
sin hulda matmoders smek, intill dess varma sida
och nu framträdde de ännu saknade middagsgäster-
ne, Baronerne C*, — "Nå, min bästa Paul, skämtade
halfhögt Friherrinnan, i det hon vänligt närmade
sig de ankommande, "huru gick det med besvärjel-
sen? jag fruktar du försovit det förslaget," "eller
huru?" tillade hon, vid hvardera handen framle-
dande sine gäster. "Ach! den fördömda subordina-
tion, min Tante! Gud skall verkeligen veta, jag hel-
dre velat bortsofva min dag, än som en arm pik-
post hela Guds långa sköna förmiddag stå och
svettas blod inne hos en gammal förfrusen trät-
girig Chef, den olyckan ville, ej sjelf skulle ha
lust att titta ut i Guds herrliga sol-ljus; det hör
allt till Adjutantskapet, min nädiga Tante, och
måste med ofta pröfvaadt tålamod fördragas." — "Hä,
hä, hä, ja, ja! instämde grinande den lille Majoren,
hvilken förmödeligen uppfattat Baronens sista
mening, "Adjutantstiden är visst en pröfvtid, Gud
vare lof, hon nädigt vardt öfverunnen, likvisst
tycker jag du Baron har just intet skäl till kla-
gan, f—n vet huru du svänger med gamla Herrn,
men ständigt står du i smöret, oaktadt dina mång-

faldiga skolluchs-upptåg." "Allt i sin tid, Major, raillerade Baron, "gubben älskar vid godt lynne, skämt och muntra infall, och som jag ej heller finnes hatare till dylika, händer ej sällan att hans ekande väning skallar af våra högljudda jublande skrattsallvor; jag tycker min bror ej heller lägger finger emellan vid dylika tillfällen." — "Finger emellan Baron, finger emellan, hä hä hä, nej min själ jag det gör, skämtet är i våra skrapotorra dagar en så väl smakande behöflig krydda, så man vid dess altför rara anträfande, väl icke skulle hafta hjerta lägga finger emellan, hä hä hä." Men nu tillsades om serveringen, och alléen framåt, till intagande af den trefliga middagen vandra nu par om par, arm i arm, Friherrinnan och Majoren, Majorskan och Baron Paul, Fröken Doll och Baron Victor, samt Fändrik Doll och underskrifven. Majoren sväfvade, oaktadt sin corpulence, så lätt och vig, som skulle han tänkt: så vandra vi lifvet igenom, och, Gud vet livad han väl tänkte med det läckra middagsbordet i perspectiv; men hvad Majorskan tänkte, hvad Fröken Doll tänkte, hvad jag sjelf tänkte, det är och förblir en oafslöjad hemlighet hvilken, (ifall det verkeligen var någon) icke torde löna mödan utfundera.

Under hjertlig trefnad försvann middagstimmen; man åt, man drack, man skämtade, det sistnämnde af hjertans grund, isynnerhet Majoren och Baron Paul, hvilken verkeligen bevisade att munterhet och ett gladt sinne utgöra den vesentligaste krydda, så väl i ett godt lag, som för resten lifvet igenom. Majorskan admirerade den präktiga jäs-mjölken, hvilken säkert var gjord i ugn, eljest

hade den ingalunda befunnits så finpipig och delicate; Fröken tyckte platsen för middagstillställningen vara obegripligt väl vald, ty hurnu lätt kunde icke nu uti ån, fat, tallrikar etc. åter rengöras; Baron Victor hade slagit sig ned öfver ett par hjerpar, dem han nu obarmhertigt sönderdelade, och bit för bit massakrerade emellan de perlhvita tandraderna. Herr August gjorde sin syster åtskillige kostlige propositioner, till exempel: att till motion på maten kasta krok efter sinäfisken, hvilken han påstod, lockad af steklukten, nu ifrigt sägs sprättla ofvan vattenbrynet; men Friherrinnan, hon syntes ett uppmärksamt välvilligt öga öfver hvarje gästa obetydligaste önskningar, uppmuntrande dem genom sitt eget lätta otvungna sätt till treinad och förnöjsamhet. Nu var den sista afdelingen, den delicieusa fruktbuttingen, samt item, kanderade mandeltårtan, lyckligen inpasserad, och man frånsköt ändteligen stolarne. "Söta du" sade, i det hon rätte ut sitt stolta bröst, min under middagen oförtänkt vordne Du-syster, Fröken Doll, gripande mig åter under armen; "söta du! kom, så skola vi i den här alléen på tantes superba middag, af hvilken jag verkeligen lät förleda mig äta för mycket, taga oss liten motion; det hör, oss emellan sagt, vet machere Mathilde, ej till gymnastikreglorne, att äta så mycket; det åstadkommer tunghet och ovighet, påstår Herr Wolymus (Gymnastik-Direktören), jag undrar rätteligen hvad Herr Wolymus sagt, om han vid middagsbordet varit närvarande och sett min appetit." — "Om han varit närvarande", vidtog jag, som vid namnet: "Wolymus' alltför lilligt drog mig till minnes Direktörens välv

mående figur, den der ingalunda talade om svält och sparsamhet, "Iror jag nästan han lätit förleda sig till samma förbrytelse, hvartill du goda Curiosa nu påstår dig skyldig," — "men, låt oss nu gå." Med kring alla sidor uppskörtad klädning, hoppade nu invid min sida "ma chere" Curiosa, den tjocka alléen framåt, drog mig, likt ett af stormvinden svigtande röö, hit och dit, i tusende bugter och svängningar, ty, än skulle en större myckenhet sand undvikas, än kunde hennes rosa-klädning på de sträfva, skrolliga trädstammarne risvas; än vore bäst att undvika bladen, hvilka ännu ej vore säkra för kåda; än kunde de odrägligt lägt nedhängande qvistarno derangera hennes hår; jag började nu verkeligen i mitt hjerta önska, det Herr Wolymus kunnat vara till hands vid den stränga appetiten hvilken jag oförsynt gaf skuld till all denna otälighet; men, som jag en gång var utsedd att blifva Frökens följeslagerska, icko genom lifvet, nej Gudbevars, endast och tillräckligt nog, genom den *tjocka* alléen, så fick jag äfven i tysthet tillgripa min för råu blottställda egendom, — mitt fälamod, och proponerade således (att för vår osäkra vandring vinna ett bestämdt mål) till en början en promenade till det i dag tillgängliga Kejserliga orangeriet, samt sedermera en ditto, till beskådande af de smaklulla nya anläggningarna kring det lilla palatset, lofvande på förhand Fröken en kär lön, för den lilla möda hon vid att komma dit, möjligen kunde sig göra. — "Nu, uti solbaddet," skrek Fröken och släppte förskräckt min arm; "Nej Gudbevars, nej nej jag tackar, om också lö-

nen blefve ännu kärare än betraktandet af några cirklade sandgångar, halfmånar, ått- eller fyrskafter. Nej jag tackar min söta du; dessutom skulle jag ju rakt förbleka min klädnings, nej, det går ej ann, Fruktande att möjligen sig ovetande komma ått-, eller fyrskafterne för nära, gjorde hon nu en snabb sväng, styrande i hast sin kosa tillbaka samma väg vi kommit. Nå Gud ske lof, tänkte jag, det var ett ypperligt pâhitt; jag ägde nu mina armar lösa och lediga, och följde i triumf efter. Vi kommo just väl till pass, ty kaffebrickan passerade som bäst sällskapet emellan.— "Herrskapet har varit och botaniserat," yttrade Majoren, i det Fröken med ett i ögnablicket uppslängadt klöfverblad inträdde i fältet; "hä hä hä! tror jag icke svägerskan Curiosa sökt sin lycka bland *Trifolium flexuosum*, hä hä hä?" och härvid grinade den muntre Majoren åter rätt godt. "Bland *Trifolium flexosum*?" inföll Fröken snäsigt, "nej jag tackar, ett klöfverblad är det, och ingen *Trifolium flexosum*; dessutom, vete Gud jag väl ingalunda ville söka min lycka på så osäker hand."—"Nå nå, nolens volens min lilla Innocensa, liksom man ej skulle känna flickhjertan, såg sjelf huru lilla Caroline Genie, för sex år sedan jemt nyprade om prestkragar och Cavaliers-paroller, hvor gång hon kom öfver några, hä hä hä, eller huru var det Caroline Genie lilla?" och härvid förde den lille majoren handen till en väntig smekning på den nädiga Caroline Eugenies axel. Denna lätsade likväl icke höra sin muntre Majors skämt, men smuttade härunder blott ifrigt på sitt rykande kaffe, samt krossade sockersmular till sin älskling, Don Pedro. Efter slutad förfiskning fö-

reslog Baron Paul en färd öfver den lilla ån, för att derefter kunna taga utsigten ifrån det midt öfver liggande berget i åskådning. "Man njuter derifrån en alldeles makalös anblick," bitogade Baronen; "behaga ej herrskapet?" — "Nå Mathilda," sade Friherrinnan gladt, "nu yppas ju tillfälle till din ifriga önskans uppfyllande, sänd blott genast bud till gosse som skall föra eder öfver." — "Öfver ån?" inföll Majorskan, "då får jag lof att stadna qvar här hos Tante, jag förmår verkeligen icke med uppgången för berget." — "Icke heller jag, undanbad sig fröken, den der jullen ser sannerligen så rankig och malproper ut, så den ingalunda inger lust att probra." Friherrinnans ansigte mulnade. "Kors, du tror väl ej heller hon sjönke till botten för det du kom deri?" gäckade Fändriken, "men, kläd sig ej en annan gång i flor och siden, då man res åt landet," tillade han högtskrattande, och skuttade nu utöfver några tufvor, hvilka lågo i väg. "Hä hä hä," grinade Majoren, "nå Mamsell Sommer lilla, hvad uppger hon för skäl? En gammal landsbo får ej skylla på trötthet, och rankiga jullar, allt sådant bör hon vara vand vid, hä hä hä." — "Jag tror icke heller hon föreger något, bäste Cousin," afbröt Friherrinnan, isynnerhet då jag nu uppmanar henne till antagande af detta tresfliga förslag; Låt ej Mathilda lilla, Herrarne längre vänta;" med dessa ord räckte hon mig min halmhatt, hvilken härtills hängt fästad i tältväggen öfver hennes hufvud. Nu sågs älvon båten färdig att skjuta ifrån strand, och snart gungade i den, öfver den smala åns lugna yta, din Mathilda, jemte våra fyra herrar. — "Se så mitt herrskap" yttrade

Majoren, sedan båten åter landat, "ni som unga och vige, begiven Eder nu trimodigt der J det bäst kunnen, branten uppföre, jag deremot, som så fatalt corpulent, måste gå sakta till väga, och vill nu kring bergets underhjälpende sidor leda mig en väg. "Na leva!" commenderade han, gaf med pipslangen sin sjelfsväldige Herr svåger en liten vänskapsknäpp, och nu bar det af. "Får jag lof att rücka Er en hjelksam hand, Mamsell Sommer!" bad Baron Paul, sedan de bågge andre ungherrarna, likt stengetter, börjat kila berget uppföre, jag har så oräknliga gånger klättrat mig här fram, så jag med säkerhet skall leda er, om ej den bekvämaste, åtminstone den ginaste vägen upp." Jag emot tog naturligtvis den hjälpende handen, hvilken nu verkeligen fast och säkert qvarhöll mig, på de mest slipriga, brådstörtande ställen. Efter en tjugu minuters mödosam ansträngning, upphunno vi höjden. Gud! hvilken anblick; det stora vida försilfrade havvet låg, likt ett sovande lejon, stilla inför våra fötter; icke en enda flägt krusade dess blå spegel, uti hvilken solen i sin fullaste prakt kastade glödande strålar. Stolte och orörlige stodo de herrlige tremastade fartyg, med mångfärgade fredligt nedhängande vimplar, och tycktes, likasom under triumf i vattnet återspegla sina välbildade jättelika kroppar. Här framsköt på något afstånd, utur den grönskande skogen plötsligt en och ann treslig herregård, med sina odlade fält och slätter, der betade, under skuggan af några lummiga träd, en talrik bjord, der höjde sig i den luftiga skyn en drillande fogelskara! men nej, en sådan syn låter ej beskrifva sig, den var öfver all-

öfver all tanke skön. C* hade, sedan vår ditkomst icke yttrat ett ord, han lät mig, hvilken grannlagenhet jag högt värderade, fullkomligt ostörd, njuta af detta skådespel. Då jag sluteligen alldeles hänsörd med förtjusning vände mig till honom yttrade han: "Nu har ni sett, hvad jag längt önskat kunnat bli i tillfälle ensam visa Er, säg, är det skönt? kan man någonsin, efter åtnjutandet af denna naturseen, ångra den möda man möjlichen sett för dess ernående?" — "I sanning nej, Herr Baron, denna är verkeligen en så sällsynt talla, så tvärtom man lockas att ofta underkasta sig en så rikt belönt möda!" — "Men säg mig, hvad kan det vara, som så välnadslikt hvitdimigt uppstiger der längt bort i fjerran, se dit!" Baronen fästade nu sin blick på det obestämda något, åt hvilket jag redan längesedan velat givva form och bildning; "Ja, vid Gud!" utropade han med liflighet, "nu måste det synas, — förlåt," och i ögnablicket var han försvunnen ifrån min sida. Jag såg nu endast flygtigt till den rödkantade mössan, hvilken tillika med sin ägare, snart fullkomligt undandoldes af buskar och bergskrefvor. Medan jag fåfängt bemödade mig att urskilja det föremål som så lifligt syntes längsla Baronens uppmärksamhet, fästades min blick på några trefliga björkar, hvilka några få steg ifrån den plats der jag stod, ganska naturligt formerade en liten halvcirkel; ett par mossiga stenar derunder tycktes vänligt inbjuda till hvila. Under väntan på mine öfrige följeslagare, hvilka ännu irrade ikring, nedsatte jag mig under ett af träden. Du vet Emilia, huru det altid hos mig varit en ihängande, gemen vana att i hvita vackra

björkstammar peta in sentencer, etc., med berserker magt öfverföll mig nu samma lust; här ville jag dock endast helt osynligt inrista denna dags datum, och följde derföre med ögat, stammens mjella bark, så högt under grenarne jag någonsin kunde; jag skulle just upphöja en tung gren, för att på stammen åtkomma den högsta, mest osynliga plats, då mitt eget namn, dateradt den 19 Junii, nuvarande årtal, plötsligt mötte mina ögon. Förskräckt, som hade en giftig orm lurat öfver mig, nedstörtade jag ifrån min plats, ruskade häftigt löfven tillsamman öfver stammen, samt ilade derifrån. "Men kors, huru däraktig du var," frågar du väl Emilia, och i denna fråga har du alldeles rätt, nu ler jag äfven sjelf rätt godt åt min enfald, som af någonting så högst naturligt kunde låta mig ölyvrraskas; huru mången bär ej samma namn med mig, och huru otaligt mången hand ges ej, som kunnat ditteckna detsamma. Men jag lemnar nu gerna hela saken, hvilken jag för allt godt ej ville meddela någon ann än dig, och går att emottaga Majorn, hvilken pustande och trött nu synes nalkas. "Nå, min lilla Mamsell," skrek Majoren, då han trodde sig kunna höras, "ändteligen har jag också hunnit hit, hä, hä, hä, en forb. promenad, hä, hä, hä, som pröfvar både lungor och ben, men hvad f—n, hon är ju allen, som klippan i halvet! hvar hålla väl de andra gunstig herrarne hus? O! sacre Dio! hvad för tider, fyra cavalierer, och en enda ung dame, och hon sär allen och öfvergilven, det är ju alldeles oerhört, hä hä hä." Vid det lilla uppehåll Majoren nu gjorde, ernade jag just passa på tillfälle upplysa honom om förhållandet, då Baron Pauls röd-

kantade mössa åter blef synlig; en tub den han höll i handen, och hvilken den lilla färjegossen ifrån skogsvaktarstugan afhemtat, förklarade nu Baronens fränvaro; sedan han sjelf ett ögnablick med tubens tillhjelp försäkrat sig om sanningen af sin förmadan, räckte han mig med glädjestrålande anlete densamma, "Det synes nu ganska tydligt," försäkrade Baronen, "detta mitt älskade barndoms hem, der jag upplevde mina gladaste stunder." Jag förde tuben till ögat, och såg nu, i det afslagnaste blå, ifrån töckendimman afslöjadt tydligt uppresa sig ståteliga, hvita betornade stenhus, och murar. Den allt mer och mer upptäckande anblicken kunde ej afhålla min mun ett gladt leende. "Ni ser det, ni ser det allt," utropade C* och hoppade af barnslig fröjd högt upp ifrån marken. Gud, Emilia! hvad den känsla barndomsmillet ingifver är helig, jag kunde helt och hället sätta mig i C:s belägenhet, hvilken alldelens härryckt stod invid min sida. Af fruktan att han, som i hvarje ögnablick bestämt fixerade mig, för att utleta hvad jag såg, eller icke såg, kunde upptäcka den tår som i mitt öga otrivilligt skulle förrådt hvad jag kände, lemnade jag honom den käre tuben, hyarifrån han nu sjelf för första gången njöt denna honom så berusande anblick. Majoren, hvilken under denna katastrof, nägorlunda hunnit utpusta, stod som bäst jemte Baron Wr och Fändriken, inbegripen i ett djupsinnigt betraktande af ett par trastbon, dem de sistnämnde på sin recognocering öfverkommit, och nu hit medbragt, samt för hvilka de helt och hället tycktes glömma egentliga ändamålet med promenaden. Med kännaremne undersökte nu Ma-

joren de olika färgprickarne å äggen, uppgaf för sine uppmärksamme åhörare tiden då desse voro aldeles lämpelige, och utmärkt smakelige till förtäring, bedömde hvilka skulle framkläcka hon- eller han-ungar, beskref hurn, och på hvad vis äggen ännu ovidrörde genom tempererad värme kunde frambringa lefvande ungar o. s. v.: hyvarf slutsatsen blef, att båda ungherrarne till ett probatum, i sine uniformsmössor inplanterande hvar sitt synd, smänningom och varsamt började begisva sig åstad, branten utlöre, på det den långsamhet tarfvande återsfärden, för de öfrige promenanterne, icke skulle orsaka något möjligt uppehåll. Klockan var redan när åt fem, då vi åter inträffade hos det öfrige sällskapet, för hvilket Majoren nu skämtande redogjorde om alla sina nyligen utståndne äventyr. — Resten af aftonen tillbragtes vidare med beskådande af det redan omnämnde orangeriet, hvilket, ehuru ej af stort omfäng, dock framvisade rara praktblomster, vexter och frugter. Åven det lilla palatset besågs med tillfredsställelse, så in, som utvändigt, och sedan Fröken Curiosa efter theéts intagande, med eller utan vilja, i sällskap med oss öfrige kring åttkanter, fyarkanter och halvmånar, fått göra sina tillbörliga skärningar, lemnade vi samtelige nöjde och belåtna, denne intagande trakt. — Du känner nu Emilia, hurn dessa tider, af oss fordom tillsammans tillbragte, för mig försvunnit, du känner hvar tanke, hvar aning som tyst uppstigit i min själ; behofvet att till dig meddela mig, har blivit mitt hjerta en kär, en ovilkorlig nödvändighet, O! kunde jag blott ett enda flygtigt ögnablick illa till ditt bröst, singe

mina ögon fägnas af våra ängars, våra lunders
 fägring! min varelse lisas af mitt hemlands sol! ...
 men tyst, tyst, oroliga hjerta, hämma dina mägtigt
 gripande slag, gif dig ej skyldig till svart otack
 emot din Gud! och din hulda välgörerska, hvilka
 unnat dig en lycka, vida öfver allt, hvad din djerf-
 vaste inbillning någonsin vågat hoppas. — Jag är i
 dag ensam, Friherrinnan tillbringar sin eftermid-
 dag hos en sjuk, Lagmanskan Ljung, den jag re-
 dan tror mig för dig flygtigt omnämnd, och hvil-
 ken person Friherrinnan mycket värderar. Denna
 fru skall i många tider lidit af en svår lefversjuk-
 dom, hvilken årligen försämrats, och som nu tye-
 kes hunnit sin svåraste period. Det är redan an-
 dra gången Friherrinnan under min härvare gjort
 henne denna påhälning; o! huru ljust, huru oför-
 märkt, denna älskvärda varelse delar sin hyllning
 imellan alla dem hennes hjerta värderar; och hu-
 ru litet den kalla hjertlösa verlden egentligen vet
 skatta hennes dygder. Men, tyst, jag hör henne äf-
 ven just nu hemkomma; huru snabbt har ej don-
 na aften bortilat, redan gömmer sig solen förblek-
 nad i vester. Lef väl! jag hastar att emottaga den
 hulda.

Den 4 Juli.

Åter flera dagar försvunna under jemna nöjen
 och förströelser, hvars utförligt upprepade beskrif-
 ning säkert blefve dig lika enahanda som dess utan
 uppehåll fortsatta åtnjutande förelallit mig trötsamt.
 Ack! Emilia! jag kan ej fatta dessa menniskor,
 hvilka endast och allenast finna sin njutning i ett

alldagligt svärmande ifrån nöje, till nöje; som endast tänka på baler, caslén, dinéer och soupéer, hvars viktigaste bryderi är den högst lumpna partien. Även min tid har på dessa förslutna åtta dagar varit så jemt upptagen af dylika själlösa företag, så jag verkeligen icke hunnit undanstjälta mig en enda njutningsrik timme till bortpratande med dig. Förlåt deraföre din Mathilda, som kanske aldrig innerligare ihågkommit dig, än just derunder. För att likväl i korthet för dig hafva rodogjort älven angående dessa så kallade nöjen, vill jag nu omnämna huru, jemte Friherrinnan, jag hos Geheimerådets för sex dagar sedan bivistade en grand soirée, dit nästan hela stadens nobless sågs invitrad. Här tillgick allt Hoflikt; klockan $\frac{1}{2}$ till åtta samlades man på thé, då Geheimerådinnan, höljd i en lång svart silkessammets-robe, ståtade emot sina gäster, ungefär tre steg ifrån soffan, liksom hade hon fruktat att ett längre allägnande ifrån densamma skulle beröfvat henne sin behöriga plats, samt intog åter, i motsatts af den eljest antagna lumenta nobilitén, efter hvarje dylik liten utflygt, skyndsamt sitt högborna säte. Fröknarne Cloty och Jettchen, uttogo till hvarje gästs välkommande fula sex, räckte då nädigt trenne af fingerspetsarne till påkänning, och dermed var hälsningen gjord. Sedan det vattenklara, och såleds oskadliga Theét jemte sin zephirlätta sockerbröds-skifva utan olägenhet inpasserat, rangerades af tvänne silfver dekorade betjenter fyra spelbord, hvarvid, efter nogga beräknad rangordning, Fruarne småningom placirade sig; att med Herrarne, den altid mera knappa varan, ej tillgick så samvelsgrannt, fann jag med

förvåning, ty invid sjelfva Geheimerådinnan och Friherrinnan M. hade under vänlig öfverenskommelse, Kamereraren Långskägg, samt Directeur Bergbrun slagit sig ned. Likaså npptäckte mitt öga, hvilket näsvist nog behagade sväfva ikring den fria locallen, vid ett annat bord, jemte Öfverste-Lieutenantskan H. och Majorskan C. (en gammal blomstergarnerad coquette), Assessor Grinmeijer, samt Comissions-Landtmätarn Fjärilvinge. De öfrige, stundom synlige, äldre herrarne, hade förmodeligen i lika vigtiga angelägenheter öfvergått på Geheimerådets sida, emedan de endast då och då, en om sender, hos damerna gjorde sin flygtiga påhelsing.

Ungdomen roade sig med arbeten, musik, samt conversie; ungherrarne granskade, bedömde och critiserade skicklig- eller oskickligheten hos den i staden, för näryarande sig befintlige Theater-personalen, hvilken redan tvänne gånger af publiken lätit sig ses; afhandlade vidare om Ångbåtsfärder, blifvande brunns-drickning, anlände brunngäster, bland hvilka den eller den ägde någon anhörig o. s. v. Lieutenant Pirouette var i dag alldeltes på sin plats, tuggade fundersam på sin kalmus, samt vigilerade mellan Damerna. Det tycktes likväl, som skulle i dag egenteligen den rosa-klädde Fröken Cloty lagt embargo på hans lilla sjederlätta hjertha, ty solrosen lik, vred han sig i otaliga cirklar efter henne. Arme Pirouette, gå du beskedligt värdshus förbi, ty deraf blir visst ingenting; en simpel Lieutenant, och en Fröken Nobelcreutz, min Gud! huru skulle det låta; nej, som sagt, laga dig mans i tid ur väg, på det Geheimerådinnans strutser åt dig ej må komma att sopa rent. Att

hennes hjerna umgås med helt andra planer, säger allt för tydligt de blickar hon ifrån sin plats i tysthet kasta på Grefve A.; det vore dock en svärsong, åt hvilvens namn och värdighet man med lugn kunde offra sin million; men, misstar jag mig ej, min nådiga Geheimerådinna, så är nämnde Greives hjerta redan fängslat på ett annat håll, derifrån det troligen ej så lätt återvänder.

Det enda, som under denna stela, etiquette-fulla afton föreföll mig trefligt, var åhörandet af Fröken Amelie T:s sång. Hennes röst, ovanligt hög, innesattar den beundransvärdaste konstfärdighet; skada, mycken skada, att hon i den ej äger Rosas oändeliga behag; man skulle i det fallet ej kunna höra någonting herrligare, och tillika se någonting skönare. Kan du väl tro Emilia, att sedan denne förträfleliga sängerska lätit höra sig, även jag persuaderades att sjunga. Hade ibland de öfvertalande ej besfunnit sig Grefvinnan X., Fröknarna Q., Baron C*, med flere, skulle jag bestämt varit färdig tro mycken elakhet ligga till grund för ett dylikt project. Jag kunde Gudskelof emedlertid ej elterkomma dessas önskningar, emedan en några dagar förut ådragen lindrig förkyllning orsakat mig en ganska märkbar heshet. Baron C* hvilken, enligt hvad jag redan nämnde, utgjorde en medlem af societén, var i dag ovanligt dyster ja, till och med tråkig; han förmåddes, oaktadt värdinnornas enträgna propositioner, på intet vis instämma till accompagnerande af de flerstämmiga sångstycken hyarmed Fröken T. ännu sedermera trakterade oss. Under det jag invid ett fönster, sysselsatt med mitt arbete, blef den enda som icko

med den allmänna strömmen, under sången rusat till instrumentet, emedan en skön sång alltid förfallit mig behagligare att på något afstånd åthöra, fann Baronen tillfälle att, i det han invid min sida oförmodadt nedsatte sig, halshögt yttra: "Ack! Demoiselle! hvilken åtskilnad på denna, och den nylingen på Västanby passerade aftonen! när skall väl en dylik åter yppas? Om ni visste huru dyrbart det stället för mig blitvit."

Som den fortfarande musiken ej tillät mig höja min röst, och jag omöjligt kan fördraga ett hviskande samtal, i synnerhet ej med en karl, lät sade jag, som hade Baronens tilltal helt och hållt undgått min uppmärksamhet, samt arbetade endast under tystnad på min söm. Baronen teg, liksom hade han väntat ett svar, men då intet sådant utföll, återtog han, omärkligt lutande sig framåt: "Ni bevärdigar mig icke ens med ett svar, o Gud! halva då tvänne flygtiga dagar redan hos er hunnit förjaga minnet af dessa för oss båda så njutningsrika, för mig så lyckliga timmar, hvars hungkomst alldrig skall förmå öfvergifva mitt hjerta? svara mig då endast häruppå". — Jag kunde vid dessa hans ord verkeligen icke längre neka mina läppar det svar, hvartill harmen att så hårdt missförstås, förenad med nödvändigheten af ett mig nu astynget yttrande föranledde. Jag försäkrade honom helt kort, det allt hvad skönt, högt och ädelt en gång på min själ gjort intryck, der säkert alltid lika oförminskadt skulle komma att bibehålla sitt värde; derjemte förklarande honom upprigtigt, elvad han det ock möjlichen kunde misstycka, min alsky

för alla sentimentala hemlighet tydande hviskningar, särdeles mellan personer af olika kön, och fick han helt och hållt tillskrifva min tystnad, nu uppgifne orsak. Jag väntade att efter denna sista mening finna Baronen stött, och uppslog i anledning deraf, med något häpet frågande blick, mina ögon till honom; men, skulle du sett den han deremot, full af hjertats godhet, riktade på mig;—Han är en ovanlig ung karl, med hvarje dag finner jag mer och mer huru rättvist Friherrinnan lemnat honom sitt loford. Men, nu hade i hast musiken upphört, och sällskapet sågs utur sin massa åter sprida sig, för att en hvar intaga sina platser; först klockan elva, efter slutad fin soupé åts kildes man, jag för min del innerligen glad att ändteligen se ett slut på dessa högst otrefliga timmar.

Sedan förmiddagen följande dag förgått med vanligt arbete, afflades på eftermiddagen hos Gouverneurens en länge åsidosatt tacksgelse-visite. Det var rätt muntert, hvartill egenteligen den alltid lika älskvärda Gouverneurskan sjell bidrog. Om altonen åtföljdes man till spectaklet. Som Gouverneurskan jeinte sin familie beslutat, att dagen derpå göra en liten utfärt till ett, tvänne mil ifrån staden liggande nätt landställe, det Gouverneuren ärnat att för den vackraste tid af sommarn arrendera, proponerades Friherrinnan att på nämnde utfart blixta Gouverneurskan följaktig; alltså öfverenskoms i anledning deraf, att tidigt morgonen derpå hos Grefvens inträffa, på det man sedermera derifrån vidare kunde åtföljas. Så gjordt som sagdt; klockan nio anlände man till bestämd ort, och sedan Grefvianan och Friherrinnan uti en, samt Fröken

Aurelia, små Fröknarna och jag, uti en anuân vagn, omsorgsfullt inpackats, afreste vi. Denna färd hade kunnat blixta rätt angenäm ifall vi ej på vägen erfarit otour genom ett oförmodadt regn, hvilket sedermera oafbrutet föll hela dagen, och såleds blef oss ett mägtigt hinder, att kunna taga lägenheterna omkring stället uti sigte.

Efter återkomsten till staden intogs hos Gouverneurens en natt soupé, hvarmed äfven dagen slutades. Dagarna derpå gafs, som jag förmodar, allt i följd af Gouverneurskans snart inträffande utflyttning, hos Friherrinnan C. ett stort kaffé-dansant; ett ditto utan ditto hos Kammar-Rådinnan H. samt en liten högst nöjsam soirée hos Öfverste-Lieutenantskan E., der Fröken E. med rätta kan sägas utgjorde själen i sällskapet. Du kan ej tänka dig Emilia så mycken lekande naïvité, alltid ny, alltid lika intagande. Att man aldrig skulle tröttna åhöra henne, vore enfaldigt yttradt, emedan man i sanning kan säga sig aldrig hafta hört henne nog. Hon var alltför aimable att visa mig den vackra meubel hon till ett helt rum, i tapisseri-söm arbetat. Redan första ögnakastet derpå insåg huru mycken smak samt sublimité i färgernes blandning hon innehade. I dag hafta vi då ändteligen till min innerliga tillfredsställelse förblifvit hemma, och dertill ännu, fullkomligt ostörde. Man vet verkeligen att värdera det goda då det en tid uteblifvit; aldrig, aldrig kan jag af hvilket ytligt nöje det helst vore, finna den ljufva själs-njutning som under ostörda samtal med min älskade välgöverska.

Den 7.

Ett uppmanande bref ifrån Rosa, det jag i går erhöll, sliter mig oförmodadt på fyra långa veckor ifrån min dyra mor och dig; verkeligen äfven till någon del ifrån dig Emilia, ty, se här ett litet utdrag, ord för ord aftecknadt utur den muntra Rosas egenhändiga rader:

"1:o Skall du med pappas egna säkra hästar och vagn före den 10 dennes, insinna dig på det gröna varma herrliga Liljedahl, emedan mammas namnsdag nägra dagar derefter inträffar, och småsyskonen ej gifva mig någon trid, förr än jag hulpit dem med tillställningen af den surprise, hvarmed de ärna öfverraska henne, hvarej jag sannerligen ännu ej vet det sköna skall bestå, men deri du Mathilda nödvändigt måste blitva mig behjelplig. 2:o Beder jag dig, att ifrån L:s bokhandel medhemta ett exemplar af ett nyligen utkommet sångstycke, med rubrik: "Jägarn", hvilket skall vara gudomligt; item nägra andra nyare musikalier, enligt din egen accepterade smak. 3:o Att du hos Madame Kölle för min räkning upphandlar en aln hvit sidensars, till foder i mammas namnsdagspirat, hvilken med emalierade stål och sandperlor, sydd på silkestyll, och snart fullkomligt fulländad, lyckats underskrifven oändligen väl. 4:o Att du ingalunda medtager dina memoirer, hvilka, i fall de ännu icke till behörig ort vore afsände, så skulle upptaga din tid, så din arma Rosa alldeles icke finna njuta af din härvoro; ja, hör det kära Mathilda och qvarlemna för all del åt den ängsliga staden denna sötsura mixtur, samt 5:o och sist, påminn Rosberg, att tillsäga Lotta, om hitsändandet af de

glaseraade blomkrukor som i skafferiet på medlersta hyllan stå kakelugnen närmast; ävensom till henne, en allvarlig anmaning, att väl vårdar lilla pipi, hålla hennes bur ren, alla dagar gifva henne granris och friskt vatten, lagom mat, samt någongång en bit socker att hacka uppå. Stækars lilla pipi, huru gerna skulle jag ej gifva dig friheten, om du blott kunde trivas ute i vårt kalla ombytliga klimat, om du ej, genom dess återvinande, blottställdes att engång förgås af kyla och frost. Arma pipi, som hårdt nog blifvit utsedd att fängslas inom burens galler, då din ägarinna lycklig och fri, obehindrad njuter af den alltlevande glada naturen."

Att jag Emilia, således ej så ofta, och så obehindrad som hitintills skett, kommer att sysselsätta min tanke och min penna med dig, finner du i anledning häraf; likvist må Rosa af mig ej förra förmyncket, det vill säga, hon får ej yrka ett fullkomligt försakande af detta för mig så alltför kära näje, då jag medgörligt nog, oafkortadt till henne vill afstå hvarje möjlig timme af dagen. Ack Emilia! huru oförtänkt kommer mig nu denna resa före; fyra veckor, hvilken mängd af dagar, skiljd ifrån henne, som för mitt näjes befrämjande aldrig alser egen fördel. Det är med verkeligt tvång jag söker undandölja de tårar, hvilka (barnsligt nog, jag medgiver det) vid tanken härpå minutligen framtränsa i mina ögon. Hvad som vid detta plötsliga allägsnande ensamt förmår lugna mig, är det säkra hopp, jag ännu i dag af Friherrinnan erhöll, att nemligen hon redan om sex, högst åtta dagar otvivelaktigt skall bliiva

i tillfälle njuta sällheten af sin efterlängtades ankomst. På det min Emilia, *intet* må kunna hindra morgondagens, den enda som mer återstår, fullkomligt ostörda åtnjutande tillsammans med Friherrinnan, går jag nu att, enligt Rosas önskan uträffa de uppdrag hon i sitt bref lemnade mig. Lel väl!

Det 8.

Natt hvilar öfver hela jorden, likvisst vill, innan äfven jag går att njuta af hvilans hägn, min tanke och penna sysselsätta sig med dig, ännu en stund. Emilia! Emilia! jag är ej mera så glad, så lycklig, som ännu för några få timmar sedan jag var det; spökligt och hånande framställer sig för min själ, mitt hårda, ovänliga öde, hotande att vilja mörda det lugn, hvilket redan så välgörande spridt sig inom min varelse. Du ler törhända, åt hvad jag nu går att söga dig, men nej, Emilia! du ler ej, du kan ej lo åt ett ädelt hjertas rena lågande känslor, hvilket hjerta finner sin innerliga ömhet, fullkomligt, ja fullkomligt obesvrad. Nå väl Emilia! C* älskar mig; Der har du i så ord hela den smärtande hemligheten, hvars upptäckt kostat mig lika många upprigtiga tårar, som den mer än förskräckt mig. Hör nu: sittande i aftons inne hos min älskade mor, och med henne samspråkande om min förestående resa, vår ömsesidiga saknad, hennes fröjd vid den väntades ankomst o. s. v., albrytas vi plötsligen genom C:s inträdande. Han syntes synbart förlägen, som jag förmodar i följd af sina alltför täta visiter, och kunde, tvärtemot hvad hans eljest så lätta umgängessätt

föranledt, i början af alton ej riktigt komma sig före. Snart skingrade dock Friherrinnans uppmuntrande vänlighet denna iråkade olust, och nu hördes han åter, enligt sin älskvärda liflighet, genom qwicka samtal och infall, i dubbelt mått godtgöra sin första tröghet; som vanligt förde Friherrinnan samtalet på sin Gustaf, bjöd redan på förhand med hjerlighet Baronen alldagligen bliiva hennes gäst, under den tid, som för hennes sons hemmavaro blefve bestämd, tilläggande med en uttrycksfull blick på mig, hurledes instrumentet, oaktadt Mathildas långa frånvaro, dock ingalunda torde komma att förrosta, då tvenne så ifriga musikälskare fannes i dess närhet." Hon hade knappt uttalat denna sista mening, då Baronen, hvilken härunder muntert snurrat om med sitt lilla spansk röö, handlöst lät det nedfalla, och, hättigt uppstigande från sin plats nalkades mig, i det han med stammande läppar upprepade: "Er frånvarol tänker ni då verkeligen lemna oss, och när har väl något sådant blivit beslutadt?

Friherrinnan underrättade honom nu, om min redan dagen derpå inträffande afresa; beskref skälmstkt, huru "den väl ej syntes mig så alldeles välkommen, emedan vanan att med tålmod bärä mitt kors, redan gjort hennes sällskap mig till ett onundvikligt behof; huru Friherrinnan likväl vore ölvertygad om den trefnuad det af mig så älskade landet skulle skänka mig; huru välgörande dess milda klimat skulle inverka, så väl på mitt lynne som hälsen, samt bereda hvardera mod och styrka, att åter kunna underkastas stadslifvets pinsamma tvång." Baronen hade härunder åter intagit sin

plats, men försynnen var nu på fullt allvare hans glädighet, hvilken, oaktadt Friherrinnans sorgfälliga bemödande, för i aften icke mera stod att återvinnas. Uppmanad af henne, att ännu en gång före min afresa låta henne höra sin favoritsång, lemnade vi hennes rum, samt ingingo till mina, der instrumentet redan stod uppslagit. Jag nedsatte mig deriavid, och sjöng med gladt hjerta det lilla af dig redan välkända stycket. "Nå min bäste Paul! Du sjunger ej i aften," yttrade Friherrinnan; "det ser verkeligen illa ut med de musikaliske sammankomster hvaruppå, enligt hvad du nyss hörde, jag så säkert gjort räkning. Jag fruktar min Gustaf dervid kommer att utgöra solo-sångare, eller huru?" — "O! min nådiga, goda, bästa Tante! misstyck ej, jag bönfäller derom, min allt för plågsamma tröghet, men i aften, nej, jag kan vid Gud! i aften hvarken sjunga eller skratta; dessutom smärtar mig obarmhertigt en gemen hufvudvärk, hvilken i betydlig grad bidragit att öka min modlöshet." — "Min Gud! afbröt Friherrinnan med godhet, den skola vi väl bjuda till att fördrifva, åtminstone lindra, jag känner bestämt en souverain eur; vänta". . . Och med dessa ord lemnade hon hastigt rummet; men Emilia! hon hade knappt efter sig tillslutat dörren, för än jag såg C* ligga inför mina fötter. "Fölät, o! förlåt, dyra, oändligen älskade Mathilda! den sig ej mer sjelfmägtige, som på detta sätt vågar störa Er frid; förlåt! att jag obeskrifligt älskar Er, att jag intör Er djerts bekänna, hvad jag fångat, fångat, längre skulle söka dölja. O! svara mig, måste ni nödvändigt resa, och vill ni derunder åtminstone lempa mig det hopp, att ni under den-

na olycksaliga fränvaro, någongång skänker mig
Er åtanke." Tänk dig Emilia min förskrückelse
härvid; jag blef verkeligen så häpen, så jag knappt
förmådde bedja honom för Guds skull lemna den
plats, han så plötsligen intagit, försäkrande ho-
nom i hast härunder, huru åtanken af perso-
ner, dem mitt hjerta värdera, städse utgjort ett
bland mina kärare nöjen. Jag satt ännu helt för-
lägen och högröd, det sednare tillkännagaf alltför
tydligt mina glödande kinder, då Friherrinnan, all-
drig till den grad efterlängtad, med sin hälso-bal-
sam inträdde. Hon begjöt nu under deltagande Ba-
ronens panna och tinningar dermed, men tycktes
fåfängt genom något medel i dag förmå återställa
hans synbart afmattade utseende. Jag tackade Gud,
då han ändteligen gick, ty så pinsamma hafva säl-
lan några timmar förefallit mig. Ack Emilia! hvar-
före skall din Mathilda ständigt vara utsedd till
ett mål för bekymmer och oro; hvilket tvång be-
redet mig icke denna så alltför litet påräknade
händelse. Beklagansvärde C*, nu först hafva verke-
ligen mina ögon öppnats; nu först kan i dina dunk-
la förhållanden, jag för mig förklara mängen hit-
intills outredd gäta. Säg Emilia, tror du väl jag
skulle ønska kunna motsvara C:s böjelse? Ja, det
skulle jag vid Gud, ty att han är en redlig, och
rättänkt varelse, det sade mig ifrån första ögna-
blicket af vår bekantskap, hans blick. Jag skulle
önska, så visst som mitt hjerta inom sig känner
sin oförmåga dertill, att med innerlig ömhett kun-
na besvara de känslor han till mig hyser; jag
skulle ønska att med lika öppen blick, som mitt
hjerta i denna minut för dig står öppet, kunna

säga: "Mathilda älskar äfven Er!" Men, att lju-
ga, hyckla, bedraga honom, det kan jag ej. der-
till är han för god, för ädel, och derföre vill
jag upprigtigt säga honom: Mathilda älskar er ej,
men hon högaktar och värderar er deremot af allt
sitt hjerta. Nej Emilia! Mathilda är en gång be-
dragen, gäckad i sin heligaste kärlek, och älskar
mer ej så lätt; hon har visserligen intill den min-
sta skymt i sitt hjerta utplänat minnet af honom,
som var henne så utsägligt dyrbar, i hvars blick
hon såg sin himmel, sitt allt; hon känner för ho-
nom, nu ej mer, icke ens föraktets isande köld;
Han är försvunnen, för evigt försvunnen utur hen-
nes hjerta, hon äger mer intet band, men tror sig
likvisst alldrig mera för någon man kunna hysa den-
na ovillkorligt öfverlåtande känsla, som ger sig u-
tan förbehåll, utan pryderi, utan förstellung; som
endast talar själens rena språk, det klart fattliga,
outsägligt saliggörande. Med upprört sinne går jag
att söka hvilan, den jag likväl frugtar nu torde
undfly mig. Flygtige irra mina tankar ikring;
skall jag för Friherrinnan väl delgifva denna aftons
händelser? Ja, det måste, det vill jag, emedan
de ju äfven angå mig sjelf. Nu god natt! på Lil-
jedahl är jag åter hos dig!

Eduard

Liljedahl den 17 Juli.

Med Rosas tillåtelse, hvilken nu sjelf, lik en
huld blomma, ett litet stycke ilfrån mig slumrar
ljust och roligt, hastar jag att invid hennes öppna
kammarfönster i några rader öfverlåta min tanke

till dig. Ack! min älskade, älskade Emilia! hvad ändå landet är gudomligt; huru vackert allt här är, Rosa har fullkomligt rätt, då hon önskar att för detta herrliga Liljedahl för alltid kunna uppoffa stadens tråk. Jag måste nu medgöta, att jag på långt nära ej föreställt mig detta ställe så vackert det verkeligen är; sjelfva karaktersbyggnaden ligger nästan sagt i skog, hvilken utgöres af höga tätta lummiga lindar, de der skuggande omgivna densamma. Ett vanligt stenkast ifrån sjelfva byggningen, hvilken är en vånings, men äger trenne glada midtpå liggande vindsrum, (Rosas och småbarnens,) leda tvenne dubbla alléer ned till hafstranden, hvarifrån man framför sig har den stora, breda segelleden, hvilken vid öfverfarter mellan städerna Å. och S. nödvändigt måste passeras, och på hvilken under desse här tilbragte dagar, jag redan sett oräkneliga seglante fartyg längsamt förbiwäfva. Ungefär en verst sjöväg skiljer mig nu ifrån den lilla staden T., hvilken på andra sidan sjön, hus vid hus, trädgård vid trädgård, utur höjder och dälder ses uppresa sin anspråkslösa massa. Mest imponerande förefalla der, de urgama, tätt invid staden liggande klosterruinerne, jemte sin ännu till gudstjenst begagnade hvitmenade stora gråstenskyrka, hvilka stående på en höjd, nära stranden, vid lugnt väder, jemte kringliggande sträckor af berg, sjöbodar, qvarnar, brygggor och båtar, i havets klara bölja darrande ses återspegla sig.

Klockan var redan öfver nio, då jag på astonen, samma dag jag lemnade S., hit anlände; Rosa hade nästan uppgitit allt hopp, att jag den dagen

mera skulle komma, men satt likväl ännu ute på trappen, för att i det längsta invänta min ankomst, då vid vagnens vändning i en af alleérna, hon med blixten hastighet sågsila trappen utföre, och uti ett språng med öppna armar komma att emottaga mig. Den täcka Rosa! jag häpnade af förväning att finna henne ännu mycket skönare, än då hon för några veckor sedan lemnade staden; hon var i sin miella mousselins-klädning, och fladdrande gyllene lockar, så herrlig, så ljuflig att ses, så jag vid hennes anblick omöjligt kunde afhålla mig att med listlighet utropa: "Kors min älskade Rosa! hvad du på denna tid blifvit..... blifvit....." "Hvad då," frågade Rosa häpen — "hvad har jag väl blifvit? Du har blifvit så oändligt skön — tänkte jag säga, men den af mina läppar redan halfuttalade meningens, förbyttes nu, till ett — "oändligt utbildad och fet." — "Ja ja ser du," skämtade Rosa, och gjorde härvid ett skutt fram, "jag äter också med den glupskaste appetit, samt jagar ikring hela dagen, det skall väl allt något verka; dock, det förgår nog," tillade hon, med en liten lätt suck, "endast jag återkommer till den kalla led-samma staden; men, kom nu;" "hör Rosberg, köv intet fram till trappan, utan låt hästarne pusta här en stund, till dess vi hunnit fram, pappa och mamma skola ej ana," och vid dessa ord drog hon mig vid handen vägen framåt. Verkeligen gjorde Hofrådet och Hofrådinnan stora ögon, då vi tyste och osörmodade inträdde i matsalen, der hela famillien, den otäliga Rosa undantagen, som bäst höllö på att göra sin aftonmåltid. Sedan välkomsthälsningar, samt bespisning i behörig ordning för-

siggått, och jag derunder förtäljt det obetydliga af
 stadsnyheter jag visste, sades sluteligen hvarann ott:
 "god natt" och nu bar det i fullt språng trappan
 uppföre till Rosas rum. Här öppnades nu på fullt
 alsvare våra hjertans förlåt; hvardera af oss hade
 så mycket att meddela den andra; jag fick redoröra
 om soupéer, caffén, spektakel, med ett ord allt,
 som under namn af nytt föreföll Rosa begärligt att
 åhöra, ehuru ej så att njuta. Hon deremot hade
 under sin vistelse här ute, ifrigt sysselsatt sig med
 uppdragandet af hvarjehanda blomster; tillsammans
 med trädgårds-Erik rangerat en plantskola, hvil-
 ken tycktes henne lofvande, och den jag nödvändigt
 morgonen derpå skulle bese; hennes löfkojor,
 tasetter, resedor, mångdubblade neglikor, tubero-
 ser, anemoner, gula liljor etc., gafvo alla godt
 hopp; deremot gjorde hyacinterne på kall jord,
 älvensoim hvita och röda mossrosorne, henne lilligt
 bekymmer, emedan den fina masken på de sednare
 samt de gulnade bladen på de förre, kommo henne
 att ana intet godt. Under vexlande, men oafbrutne
 samtal, förgick sålunda timmarne tills inpå mid-
 natt, då vi hvardera af våra tunga ögonlock om
 sömnen påminde, funno för godt att uppsöka våra
 hviloläger.

Morgonsolen fann Rosa redan till fötters, och
 i trädgården, dit bekymret om hennes hyacinter
 lockat henne. "De synas af den milda nattdaggen
 gud ske lof något uppforskade," voro de första ord
 jag vid mitt uppvaknande hörde henne yttra; "nu
 måste du även upp söta Mathilda," tillade hon då
 hon ändteligen fann mig vaknad, och mildt till-

kastat mig en morgonkyss, "att följa mig genom plantskolen, hvilken ligger till venster om stora gängen, der Erik värdslost nog, i går aften lemnat några telningar ovattnade. De skulle af solen snart förtärt, de arme! om icko jag i tid upptäckt denna efterlätenhet, hvilken derföre nu måste rättas." Under denna allvarliga afhandling, hade Rosa tillburit mig hvertenda af mina klädesplagg, och stod nu endast väntande, att i mig snart finna en deltagande följeslagerska.

Huru balsamisk kändes den morgonfriska luften, då vi nu utträdde till trädgården, ack Emilia! jag upprepar ännu en gång "hvad naturen är skön och gudomlig!" Daggen glänste herrligare än diamanter på de gröna bladen af träd och blommor, hvilka undandolde för solens strålar, under vår promenade vexelvis erbjödo sig för våra ögon. Här och der öppnade en blomma sin kalk, för att i solens milda värme småningom fullkomligt utveckla sin prakt. Himmelens öfver oss var så klar, så ren, som färgen i Rosas blå öga, hvilket stundom spanande, blickade upp mot dess hvall, att upphämta om denna dag, enligt trädgårds-Eriks spådom möjligen kunde gifva regn, eller om hon borde ombestyra trädgårdens generalvattning, m. m. Men, nu voro vi vid plantskolen, der Erik redan bugande stod ned med hatten i ena, samt vattenkannan i den andra handen. Jag väntade nu, att få höra Eriks välförtjenta skrupens, ty Rosas mine såg rätt betänklig ut, då hon inne hos mig gjorde beskrifningen om sin upptäckt, och kunde jag såleds ej afhålla mig, att i tysthet le, då hon med afmältta steg närmade sig Erik, i det hon yttrade: "Hör nu

min beskedlige Erik, git de der telningarne något ymnigt vatten, jag ser du måtte glömt dem i går, ser du den här, och den här, och den der älven, ville du ej ännu en gång gå öfver dem allesamman?" Erik hörsammade lydaktigt Rosas begäran, och dermed var skrupensen slut. "Se så" sade Rosa till mig, "nu är jag nöjd, följ mig nu till mina älsklingar, så skall du få se, huru täckt de frodas." Hon förde mig nu till långa sträckor blomsterrabatter, der oräknelige sorter herrliga blommor, dels redan syntes utspruckne, dels som bäst höllo på att gå utur knopp. Rosa var så lycklig vid deras betraktande, så hennes fröjd verkeligen smittade mig. Vi vandrade ifrån blomma till blomma, gingo och kommo, kommo och gingo, och med ett ord, glömde sluteligen helt och hållet så väl morgonhälsningar, kaffedryck som frukosttimme; jag var med skäl något skamflat, då Hofrådet arm i arm med sin fru, omsider sågs nalkas gången uppföre, hvarvid Rosa med vidt utbredda armar, flög att lempa dem sin gemensamma omfamning. Vi åtföljdes nu, sedan vi alla gjordt en par slag kring trädgården, till salonen der Rosa och jag, med god appetit, lät oss smaka det hit-tills försummade.

Jag vill nu utan omsväp skrida till redogörande af husets inre, hvilket såsom hvarje annat hus, hvars krets utgöres af flera olika personer, älven yppar olika begrepp och åsichter af lifvet.

Hofrådet, en redbar, rättskaffens man, hvilken, churu ännu i sina bästa år, redan bär prägel af omsorg och bekymmer, känner du redan; han är oändeligen treflig, och raillant, isynnerhet då han,

som fallet för närvarande är, för någon tid fått afskudda sig sitt eljest ständiga arbetstråk; älskar med innerlighet sin omgivning, samt afser sällan någon uppooffring, den han utan olägenhet kan göra dem. Hans fru har jag ju äfven för dig omnämnt; hon tyckes vara en krona bland Fruar; ytterst ordentlig i sitt hus, förekommande värdinna, en öm, uppmärksam mor för sina barn, samt har för öfrigt ständigt ett vaksamt öga över sedesamhet och välförhållande hos en hvar i sitt hus. Över äldsta dottren "Rosa" lemnar jag dig alldeles ingen beskrifning, en sådan skulle troligen hos mig uppstäcka allt för mycken partiskhet. Efter henne följer i ordning Leontine, en trettonårig flicka, hvilken väl kunde vara något, men är i mina ögon bra litet. Hon uppenbarar i hela sitt väsende en sjelfkärlek och absurd bestämdhet, som vid hennes icke allenast blir löjlig, men äfven stundom förglig; hennes vilja tyckes obegripligt nog (måhända för det ovanligt täcka utseendets skull) alltid gälla. Detta är det enda jag hos den eljest så förmöntiga Hofrådinnan verkeligen ej kan gilla. Att flickans hjerta likväl icke i grund — är elakt, derom är jag övertygad, liksom att hon under en allvarligare tillsyn ännu kunde blifva en rätt älskvärd varelse. Rosa, till hvilken jag redan en och annan gång, liksom par basard framkastat yttranden i detta afseende, öfverskyler likväl alltid systerligt dessa allt för tydligt i ögonen fallande brister, och hänsför dem ständigt med älskvärdt öfverseende, på ungdomens, och oerfarenhetens storaräkning. Mätte hon häri hafva rätt. Nu kommer Adolf, en elva års gosse, i ålder näst Leontine;

äger ett ljust fattligt begrepp, hvilket gör att han vid sina år redan besitter kunskaper, jemförliga med ett barns om femton. Han är ögonskenligt hela husets gunstling, anmärkningsvärdast dock gamla Jungfru Batas, hvilken i honom ser sin ögonsten. Han tyckes älvens förtjena denna allmänna hyllning, ty ett lilligare, och tillika lydaktigare, samt hvad putsning beträffar, ordentligare barn kan man sällan se. Han har nu, i följd af den redan tillryggalagde ångbåtsresan, på hvilken han, enligt hvad jag nämndt, var far och syster följaktig, äfvensom ditto Johanne-serien, passerat någon tid hemma, men vistas derimellan för ständigt i S., där han för en till Hovrådet allägsen slägtinge läser privat. Jag emotser redan en alltför bekymmerfull morgondag, emedan i och för hans studier, den, blifvit utsedd att på någon tid åter allägsna den lilla älsklingen ifrån hemmet.

Nu återstår de tvänne yngsta barnen, Hanna och Victor, hvilka aldjordt förblivit mina älsklingar. Du kan omöjligt tänka dig ett oskuldsfullare, menlösare utseende, än det, hos den 10:åriga Hanna, hvilken väl icke i hägning kan jämföras med Leontine, men deremot oemotståndligare än dennes skönhet, fängslar hjertat. Hon har fullkomligt länat Rosas Ijusa lockar, hvilka i naturliga, ymniga vägor ledigt rulla öfver axlar och hals, äfvensom uttryck och färg af Rosas ögon. Har en den aldratäckaste rosenmund, samt en liten, något trubbig näsa, hvilken ännu mera bidrar att göra hennes utseende anspråkslöst. När hon sälunda, i sin hvin drägt står framför mig med en nästan alltid frågande, något fruktande blick, o! hvad hon då är öf-

ver all beskrifning ljus, jag hänföres vid dyliga tillfällen ovilkorligt att sluta den älskelige varel-
sen i mina armar. Lilla Victor, en präktig brun
yster fyra års pojke, gör ofta sin syster företrädet
stridigt, öfvar egen hands rätt hvar han kommer öf-
ver, utan att bekymra sig om huruvida hans företag
falla sig väl eller illa; finner intet skåp eller dörr
för hög till påklifning, samt gör dagarne igenom,
oupphörligt sjungande, kring bord och bänkar sina
förunderliga caprioler. Jag har oförmodat lyckats
att i nästan lika grad med Rosa ådraiga mig hans
ynnest, hivarföre han vid hvarje af oss företagen
promenade numera ständigt ses utgöra vårt säll-
skap.

Nu tror du väl, jag med Guds hjelp hunnit
med hela den omständligt uppräknade personalen
till ett önskadt slut, men nej, så är ej fallet; än-
nu framställes för dig trenne, huset tillhörige per-
soner, hvilka, i anseende till den plats de der in-
nehafva, ej gärna ifrån räkningen böra uteslutas.
Den första af dessa, Mamsell Aramintha U., en äldre,
och halfsyster till Hofrådinnan, omkring fyratio
år, kan med skäl anses såsom ett af husets märk-
värdigaste inventarier, och utgör för de yngre bar-
nen ett slags Gouvernante; hon går beständigt klädd
i hvitt, emedan, enligt hennes egen utsago, hvitt
alltid klädt henne bäst; ses även alltid i obetäckta
ärmar, emedan hon ifrån ungdoms år varit svag
för hvita och vackra sådana, samt på sednare hälf-
ten af sina tillryggalagda år, alldeles tyckes glöm-
ma att tiden uppå hennes egna, redan gjordt
betydliga ingrepp. Dertill kommer ännu det kort-
klippta håret, hvilket med omsorg lockadt à l'en-

Iant, mot det redan bedagade, öfver middagslinien skridna utseendet, yppar en anmärkningsvärd contrast. Ett band af högröda stora coraller, variera en om en med oformliga bernstens-perlor och öfvergifva aldrig hennes hals. Hon tyckes verkeligen vid hvar och en perla särskilt förena mysteriosa minnen ifrån sin flydda ungdomstid, ty jemt ses hon mellan läpparna eller fingren, perla för perla, tankfull avanceera bandet framåt, tills på dylikt vis hon ofta circulerat det flera hvarf omkring. Den tid hon ej med barnen finnes sysselsatt, upptages vanligen af romanläsning, för hvilken hon skall vara — snart sagt — till ytterliget passionerad, också har bland åtskillige romanförläggare, hon främst och förnämligast helgat den älskelige "*La Fontaine*" hela sin dyrkan och byllning. För resten gör Mamsell Aramintha icke så alltför ringa anspråk på att synas beläst, till och med språkkunnig; talar "onaturligt gärna" om: Trojas belägring, Argonauternes fäg till Kolchis o. s. v. churn hon derunder onaturligt ofta — på vetandets vägar — gör de aldra onaturligaste snedsprång. Inblandar i hvartannat ord af sin conversation, de galnaste fransyska ord, så det verkeligen ofta gör mig bryderi att rätt fatta hennes gåtlikt uttalade meningar. Till all lycka har dock Hofrådinnan visligt afstyrt Mamsell Araminthas ofta förnyade förslag att äfven på barnen öfverflytta sin språkkunne dom, förmödeligen af orsak, det gouvernantens ofullkomlighet legat i för öppen dager.

En radical motsatts af denna finner du i Mamsell Stin Lovis B., en syster till Hofrådet, hvilken väl äfven redan af 40 bistra vintrar lätit sig öfver-

snöga; på hennes skuldror hvilar egentligen hela, så väl yttre som inre oeconomien; hon är i köket, i källaren, i skafferiет, i fisk-, kött- och spannemålsbodar etc. en oumbärlig person; hon anordnar, commenderar, bastunerar, vid behov, alla sitt skräjillhörande tjensteandar, med obehinderlig magt. Hon är väl till sitt lynne stundom något olustig, och trätgirig, samt vid dylika tillfällen ej rätt god att ses i munnen, men besinnes dock öfverhufvud tagit, en ganska medgörlig godhjertad varelse, samt hedrar i stolt medvetande af sin formåga, hvad kokkonsten beträffar, på det aldra yppersta, högmögna Mamsell Wargs odödliga minne. Dessa båda sistnämnda personer äro de enda, hvilka i denna älskvärda familie ej kunna fördraga hvarandra; hvarsöre tredje person ej må undra öfver att vid bordet alltid finna Mamsell Araminthas portioner utgöras af de minsta och mest värdslösade. Är möjligen en bränd kant i puddingen eller en mindre smaklig bit af steken, eller någon skadad klimp i soppan att tillgå, må hon med all säkerhet derå göra räkning; likasom Mamsell Stin-Lovis sällan någon dag går i mistning om någon pique, i anledning af sin gammalmodiga *crotesk* nängsjalanta klädsel, sina *crotesk* fasoner, sin *innovation* hvad ejmabilité och umgängesvett beträffar, o. m. d.; hon förstod jemt om jemt endast tillbländningen af *ombletter*, samt stekningen af *jambong dö grise* och dermed nog, ty att kökspigan Annalena icke var så oklok och stupi, visste hon nog, churu Stin-Lovis alltid tog hela märiten åt sig.

Men sluteligen kommer så i ordning den präktigaste af alla gummor och möer, den gamla he-

derliga Jungfru Bata; en trogen familjens tjänariuna, hvilken med ömhet skött och vårdat ifrån den störste till den minste af Hosrådets barn; hon äger ock över hela huset ett mägtigt inflytande, och förunderligt är, att sedan om husets angelägenheter länga rådplägningar mellan de mer viktiga personerne ägt rum, gamla Batas utlåtande i saken dock sluteligen måste infördras, hvilket, alltid grundadt på erfarenhet och förtanke, mestadels kommer att gälla. I samråd med gumman företages således alla inträffande hushållsgöromål. Åro om hösten syltning och saltning för hand, har med all säkerhet i gummans lilla kammare tvenne kloka hufvuden slagit sig tillhopa, ty eburu öfvertygad om sin förmåga, hör Mamsell Stin-Lovis dock ej till dessa egenkära varelser, hvilka anse det sjelf-gjorda för bäst; tvärtom, finner hon ofta gamla Batas råd ganska visa och förståndiga, samt följakteligen icke olämplige att efterfölja; till exempel spenaten, den Mamsell Stin-Lovis alltid plägat torka, hade hon enligt Batas råd funnit bibeihålla sin färg vida liilligare såsom insaltad, persiljan höll sig vintern igenom grön och vacker, inpackad i smör, i stället att den, enligt Mamsells Stin-Lovisas bruk, såsom torr i påse, blifvit brun och grusig; sockerärterna spritade och torkade i ugn, voro till anrättning tusende gånger smakligare, än de ripiga, hvilka i sina skidor trädde på tråd, i veckotal hängt att torka och segna i Mamsell Stin-Lovisas egen kammare. Ägg stående på den smalare ändan, och i torr haekad halm inlagde, alltid säkrare bibeihållne, än de, hvilka hon platt nedliggande brukat bevara i salt, aska, aghar och så vidare. Af

sjelfva Hofrådinnan ombesörjes alldrig spänader; väfnader och dylikt, om ej Jungfru Bata alltid skall hafva ett ord, och ett öga med i laget; Barnen äga i henne en vänlig domare och fredstiftare, om i deras lekar någon gång en liten tvistighet uppstår; äfven för domestikerne ses hon en ständigt vakande argus, hvilken svårligen står att föra bakom ljus. Men, för att ej alldeles uttrötta ditt tålamod med beskrifningen om gamla Bata, vill jag endast i korthet tillägga henne de trenne små-idéer hvaraf hon isynnerhet mägtigt styres; till exemp. hvarje Lördagsafston, sedan klockan slagit sex, får ingen i huset sysselsättas med arbete, fullkomligt stillestånd skall då efterträda den i flit tillbragte veckan, samt hvar och en så tillsigandes, lekamlien bereda sig att emottaga den annalkande sabbaten. Först sedan gumman kringvandrat och funnit alla spinnrockar, stickstrumpor, sykorgar etc. undanförde, återvänder hon tillfredsställd och frysntlig till sitt snygga rum, der hon utur sin stora gamla psalmbok, andäktigt höres uppstämma sin aftonbön. Vidare, följer hon punktuelt, hvarje i året infallande ny och nedan, bakning, brygd, tvätt, ljusstöpning, tvålkokning, ja till och med golfskurning, har sina vissa bestämda tider, hvarifrån ingen afvikelse göres; också är hon alltid densamma, hvilken ordningsmässigt gör vederbörande uppmärksam på till dylika göromål infallande tider. Den tredje och sista af gummans svagheter är en noga iakttagelse af familiens alla namns- och födelsedagar, och förgifvit är hon den första, som till hvarje nyår erhåller sin egen almanach, på det hvarje sådan utmärkelsedag, medelst behörige streck och punkter

noga skall kunna observeras. En sådan dag är alltid caffet att vänta en timme tidigare; den torra kaffedoppen, förvandlad till en mjuk kringla med större omkrets än vanligt, tillkännagisver en hedersdag; på middagsbordet synes en eller par rätter mer än eljest, allt högtiden till prydnad, samt framför allt, ses Jungfru Batas anlete, så gladt och högtidsbjudande, så hvarje medlem af huset, hvilken något så när känner hennes favoritvurm, däri kan läsa det i almanachen inträffade sticket. Och nu slut med den anmärkningsvärdare personalen härstädes.

Som du ju hörde, inträffade Hofrådinnans namnsdag par tre dagar efter min ankomst hit; redan dagen före den vigtige "*trettonde*," hade de små uti sina rum, i öfre våningen, på egen hand arangerat ett slags skuggspel, hvarmed de följande dag ärnade surprenera sin mor, och till hvars repesterande vi samtelige, Hofrådinnan med fastrar och mostrar dock undantagne, mot qvällen blefvo inviterade, emedan man nödvändigt borde komma i erfarenhet af hvilken effect alltsammans dagen derpå skulle göra. De utsedde platserna intogos således af oss, trenne åskådare. Hanna placerades säsom utpost vid dörren, på det man af modrens oförmodade mellankomst ej skulle öfverraskas, och derpå begynte comedien. Bakom ett upphängt lakan, upplyst af några ljus, framfördes nu krokbenta hästar, tjockmagige herrar, långa damer med snälvia kjortlar och stora fötter, hundar, pojkar, foglar, träd och hus, allt utan ordning eller proportion. Utan uppehåll tågade denna samling fram och åter, så långo åskådarene visade sig hugade att

betrakta densamma. Till slut, sedan den oräkneliga skaran öfvergått till stillestånd, framdrogs ett olanteligt hjerta; här tycktes de små konstnärerne uppjudit sin yppersta förmåga, ty utur det stora, framsprungo otaliga små, som på de veka pappersstyltorne nickade än hit, än dit. Ur hvart och ett sådant hjerta framstack ännu en så kallad engel, med hvar sin dugtiga bladqvist i hand; detta förunderliga phenomen tycktes de spelande personerne vara det angenämaste, och gjorde äfven efter mycket figurende, slut på saken. Nu framkommo de äfven alla att skördta lof och beröm för den utmärkta skicklighet hvarmed de tillställt denna stät, lakanet nedtogs, hela bingan af pappersdockor undanrödjades och bortstädades, på det Fru Hofrådinnan ej mätte få minsta aning om den herrlighet, hvarmed man följande dag ärnade fägna hennes ögon; det rykande thököket inbars i stället, hvarvid med lätt hand Rosa presiderade, och kort derpå inträdde äfven den för en stund sedan så mycket fruktade Hofrådinnan, för att i de smås rum, i sällskap med oss örlige intaga sitt thé. Sedan dagen derpå morgonhälsningar, gratulationer, litet sång och musicerande för sig gätt, samt barnen allesamman förärat Hofrådinnan sina små skänker, intogs vid det af Rosa smakfullt blomsterprydda caffébordet, under fröjd och trelnad, den välsmakande drycken; derefter proponerades af Hofrådet, att på den herrliga morgonstunden kring nejden göra en liten promenade, hvartill en hvar af hjertat instämde. Man begaf sig således snart åstad, och uppnåddé efter en liten stunds vandring, en täck lund, der naturen verkeligen tycktes slösat med sina gåvor.

icke långt ifrån sjöstranden, omgivne af vackra tättvuxna björkar, hade slumpen danat en den skönaste löfhydda, der träden i dubbla rader omgaf den lilla terrain, hvilken inom dess hägnad utgjorde en fullkomligt cirkelrund slät gräsplan; här öfverraskades Hofrådinnan af den anblick Rosa medelst min och ett par arbetares tillhjelp tillställt. Vi hade nemlig, under de trenne förutgångne dagarne sysselsatt oss med uppförandet af en torisoffa, hvilken äfven cirkelrund och prydlig genomkransade hela berceau'n. Midt i cirkeln uppreste sig ett altare med en liten upphöjning, der en blomsterkruka med en den aldraskönaste blommmande rosenbuske höjde sig. Kring altaret sägs ännu ett slags bord, äfven bestående af torl, hvaruppå de läckra frukostanrättingarne nu syntes uppdukade. Så obetydlig denna tillställning i det hela var, orsakades likväl den älskade modren derigenom en innerlig fägnad. Hon upphörde ej att förundra sig ölever huru, under tyshet, och henu fullkomligt omvetande, allt detta försiggått, lemnde oss sina väntiga tacksägelser höröver, samt syntes af hjertat glad och tillfredsställd. Under förmöjsamhet tillbringades här ett par timmar, hvarefter man återvände till hemmet; men nu hördes och sägs,

Dörrarne smälla,

Pigorna snälla,

Putsa och damma kring stolar och bord;

Mortlarne klinga,

Kökspojar springa;

Med fetaste smör redan stekgrytan smord.

Hit och dit, fram och åter tassade nu i jemn släpande täckt gamla Jungfru Bata, och lät sitt skarpa, vid ordning vana öga sväfva kring väggar och golf, för att uppsnappa, hvad som möjligen ännu kunde ändras och förbättras genom putsning m.m., ty till middagen väntades några gäster ifrån T., och således fick ingen i taket hängande fördold friare eller något å de klara fönsterrutorne anstruket semsingradt märke efter lilla Victora nälvor blifva synligt; sådant låg allt på gummans ansvar. Då nu omsider uti rummen icke mer ett sjun stod att upptäckas, barnen putsade och fina, middagsbordet med mjellhvit duk försedt, stod färdigt-serveradt, sågos småningom tvenne slupar med sina allt tältare och tätare, i vatten doppade glänsande årblad, närläma sig stranden; kort derpå förmärkes lif och rörelse i alléen, och nu under nigningar och bugningar, kyssningar, skrapningar och complimenteringar intrüda: först den länge vänlige Pastor H., jemte sin lilla runda ännu vänligare fru, samt ett par de täckaste brunlockige kärleksplantor; item desse, den lilla stadsens högtärade Herr Borgmästare med sin, som det tycktes af tidens låtfångna anda något smittade fru, samt tvenne svägerskor, hos hvilka tvenne sinnämnda personer kjortlarne redan synbart kunde upptäckas innehålla väl tre alnar i vidd, samt ett qvarter mera i längd, än den lilla pastorskans. Likaledes skiljde sig Borgmästarinnans moderna dubbla kring negligéen gående burr, och bjersta storrosiga snilj-shawl, hvars bakhörn vördsamt kyssste sista snuten af den moderna kjortelfallen, betydligt ifrån Pastorskans urmodiga spetshulva,

samt lösbärdade hvitbottiga längshawl, hvilka hvardera anspråkslöst vittnade om redan längesedan passerade tider. — Men vidare i texten, eljest tröttna verkeligen under uthållande bugande Postmästaren samt Postmästerskan A., jemte deras fullvuxna dotter och tvenne långluggade herrar söner, hvilka redan länge stått och väntat på tillfälle till presentation. I deras sällskap ses ännu den sista men icke oumbärligaste af de nyss anlände. Enkelru Cornetskan Hagelbom, hvilken äfven boende i den lilla staden, har sitt såkallade observatorium, ett litet trefönstradt windsrum, liggande så förträffligt afpassadt, med utsigten åt de fyra, mest freqventerade gator, så hon derifrån kan upptäcka, icke allenast hvart steg eller företag af vandrande menniskobarn, men äfven hvartenda hopp eller språng af den aldraminsta hund eller katt. Att i så fatta omständigheter, hon för Herr Postmästarn är en alldeles behöflig person, faller af sig sjelft; hvarföre hon älvén såsom årliga sportlav i Herr Postmästarns hus, bestämt 7 gånger i veckan åtnjuter sina fulla tre rågade koppar caffé. Men nog härmad, herrskapet tyckas nu samtelige hvilat ut, placera sig som bäst, vid värdinans förnyade persvasioner, till bords. Under det nu den rödbrusiga Pastorskans bjuder till att hålla sina planter i styr, Borgmästarinnan oförmärkt gör sina observationer, på så väl egen, som sysvars, och gårdsdamers parure, Postmästarinnan jemte sin dotter rak och adehütte reflecterar öfver systerkaka, gelée-skålar, samt sillverconverter, Cornettskans falkögon göra sin rotund kring hela laget, hvarunder hon utur Postmästarns, med upphöjt

arbete försedda silfverdosa, ifrigt tar sig ny klar-synthet, är häst att småningom, under växlande, icke så aldeles ledsam allmän conversation, låta rätterna göra sin tour kring bordsrunden. Att några interressanta, eller ovanliga ämnen dock icke al-handlades, finner du väl ej underligt; ty, torr och mager är den lilla staden, och ännu magrare dess själaspis; man nöjde sig alltså till det mesta med den kroppsliga, och hade äfven dermed snart hunnit till ända. Kaffet skulle nu serveras i trädgården, samt théet i Rosalund (namnet på den nyss anordnade löfsalen), i följd hvaraf, efter intagen middag, hela samlingen styrde sina steg till det i trädgården liggande lusthuset; men nu spordes fröjd och gamman ibland fruarna, ty kaffet, det prisvärda kaffet, löser lika lätt och förrädiskt hos dem, som drufvans safter hos mannen, den tyst-lätnaste tungas band, och således juttades och smutlades och resonerades nu af hjertans grund, hvarunder de äldre herrarne kring närmaste trädgårdsgångar gjorde sina tourer. — Ungherrarne med till vristen blankade stöfletter samt deröfver trädda något urvuxna gula nankins benkläder, stodo i småstadsslättning knirrande mot hvar sin lusthusdörr, och funderade ölycer rätta sättet att med de unga damerna ändteligen anställa något samtal. Dessa sistnämnda, (damerna nemligen) voro jikvist af svåraste sorten att få till lifs, ty oaktadt Rosas och mina upptänkligaste bemödanden, erforo vi endast: "ja," "nej," "jag vet inte," "jag tackar," "kära Bina," "kära Stafva," och "kära Lova," hvilka ord verkeligen voro de enda, hvarmed Mamsellerna varierade. Lova, Bina och Stafva, åtföljde af Mam-

sell Aramintha, Rosa, mig, samt våra båda ungherrar i släptäg, gjorde väl då och då en liten utflykt till något kringliggande buskage, hvarunder en och ann höggul sammetsros eller högröd Pion, ådrog sig Mamsellernas uppmärksamhet och högljadt beundrades; men dermed stodnade merändels förlustelserna. Rosa, som af hjertat gerna ville förskalla sina gäster någon trefnad, föreslog nu, att åter uppsöka salonen, der hon ville roa de unga med litet musik. Härom funnos alla ense, och anförd af Rosa, dit inträdde vi nu samtelige, hvarefter en munter valtz snart ljudade ifrån instrumentet. Men nu skulle du sett Hr Lasse och Hr Figge A., emot gårdsdamerna iakttaga sina skyldigheter; Mamsell Aramintha med nedfallande loekar figurerade först längre och väl under en ständig promenade, hvilken jag trodde aldrig skulle taga slut, arm i arm med länga Lasse, hvarunder jag oemotståndligt påmindes om våra muntra, men högst komiska bondbröllop i hemnejden. Dock! sedan på detta vis väl sex hvarf kring salongsgollvet utläggats, tog man sig vid det sjundes början, osörmodadt courage, och nu trippades under full hvirvel ännu väl lika många kring rummet, hvarefter båda parterne pustände och uttröttade, hastade att uppsöka sig platser. Det hade sannerligen varit synd att ej fått åso detta solopar. Jag skulle då icke med den liflighet nu skedde, knunnat imaginera någ hvilken effekt mina tillämnade svängningar med Herr Figge skulle göra; likvisst tror jag de, om möjligt ölverträffade det första parets, ty, olyckligtvis hade Hr Figge några dagar förut fått snusven om några tourer till en fransysk quadrille,

hvaröfver han nu vidt och bredt ordade; "Han varre fasligt kär i franska danser, spelte sjelf litet viol, men var ej i stånd att kunna införa dessa danser i T., emedan alla menniskor der tyckte mer om de svenska, samt spelman Patrik Stollt, dessutom befanns alldelös oläranktig vid uppfattandet af musiken beträffande de franska. Följden af allt detta blef, att vår promenade räckte sina väl fulla åtta hvarf; att Mamsell Binas och Mamsell Lovas ögon, ledsagande oss genom alla dessa opåräknade direktioner, icke utan förtrytelse varsnade, hvad de, genom desse onödiga ströfningar länge nog gingo i mistning om, och att sluteligen och sist jag, sedan ändteligen min Cavalier ett par slag kring rummet med mig nigit sig fram, för honom gjorde min tackskyldigaste reverence. I samma takt och med samma beredelser upptogos härefter af de maktinnehafvande herrarne, den ena damen efter den andra, hvarunder den fullkomligaste munterhet ägde rum. Att detta för de främmande var det lyckligaste påhitt Rosa kunnat göra, syntes mer än klart; hvarföre hon äfven, stundom underhjelpt af mig, i timmo-tal lätt sina vältzer och quadriller högljuda. Verkeligen hade icke dansen så upplitvat Mamsellerna, så under théet de nu meddelade Rosa och mig, huru i den lilla staden, Mamsell A. och Mamsell B. på sista kaffet hos Rådman D:s voro klädda, huru Mamsell F. redan hade, såsom Rosa och jag, rynkade ärmar så väl upp, som nedvid; Huru Mamsell G. obegripligt nog alltid först viste alla moder; huru hennes klädning alltid förgiftit var en par alnar vidare än andras; huru rolig och qwick fröken H. (den enda fröken staden ägde) var; huru man

rigtigt kunde skratta sig till döds då hon sk svade eller kromade sig såsom fru S., fru K. eller fru L. då hon valsade såsom Mamsell M. eller figurerade såsom Rädmann N. eller Adjunkten O. — Ja, hon var alldeles för galen och rolig; och när hon agerade utur Frithiof, eller Axel, se'n! och föreställde Ingeborg, eller Axels brud, nej, hon var för rolig, herrskapet skulle riktig akratta sig sjuka, om de en gång skulle höra henne. — "Gud bevars derifrån" sade Rosa hals högt till mig, i det hon tog min arm, och åter styrdo kosan tillbaka till salen, "Gud bevara oss verkeligen nådigt ifrån en sådan nödvändighet." Mot klock. åtta, sedan allt hvad lit och anda ägt, ja, ifrån den äldsta till den yngsta, födelsedagen till heder, deltagit i en munter dans, skreds omsider under tacksägelser och bugseringar, till uppbrott, hvorefter värdssfolket artigt nog själve till stranden nedföljde, samt formeligen insköppade sina gäster. Aftonen slöts under jubel och skratt med det för barnen så oändligen intressanta skuggspelet, och Mamsell Aramintha försäkrade sig "på länge ej halft en så amosant dag." För resten hafva de här passerade dagar upptagits af musicerande, sång, små handarbeten, men väsentligast af promenader, på hvilka här är otaligt många, och olika att tillgå. Jag har verkeligen sällan sett så utmärkta lägenheter. Ack! vore ni endast här, Friherrinnan och du, hvad jag då kunde skatta mig lycklig. Men nu slut med allt detta vidlyftiga resiterande; dagen ljusnar redan märktigt, och just nu gal älven den morgonvakne tuppen sitt kukukiku, hvilket i stället att mana till nytt lit och verksamhet, förer mig att njuta hvilan. God natt!

Den 30.

Och bergfast rot, vil det unga hjerta,
slog kärlek snart. —

Huru många dagar kan du ej räkna Emilia,
sedan jag sednast samspråkade med dig, men sör-
kert lemnar du mig dock, för hvar och en sådan,
särskildt, din tillgift, då du får veta huru olika
mot de första, dessa sedanare här förgått. Som in-
gen hemlighet deraf göres, hastar jag nu att med-
dela dig, huruledes en liten vacker, ljustig, glad
och lycklig brud, numera hoppar ibland oss; kort
sagdt, Häradsbörding R., hvars blotta namu kom
Rosas kinder att på Grefve X:s bal täfla i färg
med purpur på de mörkaste rosor i hennes träd-
gård, han sjelt, har redan för ungelär tio dagar se-
nad, hos Rosa, samt hennes föräldrar, formeligen
anhållit om Rosas hand. Söndagen efter sedan den
tilla middagen för T.-boerne gals, anlände han hit,
icke på en hvit friarhäst, men sittande i en nätt
Chaise, förespänd med en den stoltaste brunna häst;
händelsen fogade, att Rosa och jag samma dag,
efter slutad middag, begifvit oss ut, för att jemte
njutandet af en nyss erhållen interessant lectur,
älvén njuta af den herrliga dagen, där olörmadadt
ett åkdous rullande h den framåt ledande landsvä-
gen väckte vår uppmärksamhet. — "Låt oss skynda
att möta den ankommande," sade Rosa, "det är otvil-
velaktigt underrättelser ifrån Adolf, ty pappa väntar
det insände budet tidigt hem i dag;" vid dessa
ord lemnade hon min arm, samt började att med
ökad fart, ilå vägen framåt. Men föreställ dig,
huru förvånad, skamflat, och rådnande ända upp

till örsnibbarne hon, framkommen nära sitt mål; tvärstadnade; hon tycktes synbart tvekande huru hon rätteligen borde förhålla sig, ty än gjorde hon, till besvarande af R:s hälsning, en obetydlig bugning, än avancerade hon åter några steg baklänges, seende sig upphörligt om efter mig. Då jag ändteligen till henne var framkommen, hade R. redan stigit ned, lemnat tömmarne till sin betjent, samt vandrade nu invid Rosas sida, vägen framåt. Färgades af R:s ankomst Rosas kinder åter högröda, så orsakade den mig sannerligen en kännbar hjertklappning, likväl af det ljusvaste slag, ty sedan han artigt gjort älven mig sin hälsning, framtog samt lemnade han mig det första, långa, hjertliga, och innerligt kärkomna bref, Friherrinnan, den älskade, den saknade med egen hand tekнат mig. Under R:s lätta, ovanligt interessanta conversation, uppnådde vi nu snart hemmet, hvarefter Rosa smög att i vår samfältta kammare ett ögublick återhemta sig, ilråن sin fatala öfverraskning. Under de tvenne dagar R:s två månaders långa tjenstledighet, förenad med Hofrådets övertygande artighet, tillät honom vistas på Liljedahl, yppades mer än tydligt hans böjelse, samt afsigter till Rosa. Andra dagen af hans härvaro, under det de gamle togo sin vanliga middagslur, blef af oss unga beslutat, att i en täck trädgårdsberceau, låta oss af R. förelässas ett af N:r nyligen utkommit poëm, det R. bit medbragt; sjelf som län bekommit, och som sådant, icke hos oss kunde qvarleimna. I följd härför, begäfvo vi oss, åtföljde af barnen, till nämnde berceau, der älven desse sistnämnde, under vilkor af tystnad, skulle få öfvervara läsningen; men

som Leontine på intet vis ville räknas till barnen, eller lät sig föreskrifvas ett eller annat, och hon dessutom ovanligt nog, alldeles icke af den nye gästen såg sig observerad, tog hon trotsigt af vid den första väg som tillstötte, samt fortsatte med almätta steg, sin väg framåt parken. Att de båda andra barnen, icke heller längre stodo att hållas inom den skuggrika hyddans område, var begripligt; och således ser du oss nu, en trio der hafva intagit våra platser. Vår föreläsare hade redan bladat igenom några sidor, hvarunder såväl han, som vi med särdeles nöje upplattat det höga och sköna hvilket alltid talar utur Nrs skrifter, då R. plötsligt fann boken flere blad igenom vara uppskuren. Här var nu hvarken knif eller sax att tillgå, ty Rosa, jemväl jag, voro endast sysselsatta med små spetsstickningar, hvarsöre jag i ett språng hastade att i vrån Rosas rum uppsöka det behöfliga. Jag måtte likväl för länge letat derefter, ty då jag under tysthet återkom, satt R. med den snyftande Rosa tätt slutet i sina armar. Hennes ymnigt nedrullande tårar förklarade mig alltför tydligt, hivad som under min frånvaro förefallit, och som ingen dera under sin berusning blifvit mig varse, hade jag hvarken hjerta, eller mod att nu inträdai berceau'n. Jag smög mig obemärkt förbi densamma, slog en lof kring trädgården, för att efterse de små, samt återkom sent omsider långsamt och högsjungande, för andra gången samma väg uppföre. Då jag nu verkeligen inträdde, hade R. tillgripit sin bok, deri han med flammande ögon uppletade det bortblandade stället, Rosa räckte mig godt, utan att se upp, sin ännu darrande hand, samt gjorde med

stapplande röst mig den menlösa fråga: "hvar jag väl dröjt så fasligt länge." Oaktadt en hvass, både knif och sax, gick hässningen efter denna passage öfvermåttan trögt; såg jag händelsevis upp ifrån mitt arbete, så öfverraskades merändels R:s ögon sväfvade öfver boken, och hvilande på den under sin förlägenhet outsägligt täcka Rosa; men, lyckligtvis albröts nu dessa mystiska tvångfulla timmar, genom Holrådets ankomst, hyiken, oveten om hela tilldragelsen, snart nog, ställde allt på sin gamla fot. Då efter slutad astonmåttid, man ändtligen sagdt hvarandra, "god natt," samt Rosa och jag uppo i det lilla rummet, invid vårt trefliga fönster åter intagit våra platser, kastade plötsligt, under hög gråt, Rosa sina mjella armar kring min hals, under det hon med häftighet tryckte mig intill sig. "Hvad nu Rosa?" frågade jag, "jag tror minsann du gråter, hvad har väl hänt?" Rosa teg, men fortfor att allt högljuddare gråta. Att hon sjelf ej förmådde ut med den bekännelse, hvaraf hennes vänskapsfulla hjerta ville lämna mig förtroende, fann jag tydligt, ty, ännu hade ej ett ord, ej en enda bokstaf någonsin oss emellan förrådt hennes tankar eller känslor för R., "Hör min Rosa," sao jag efter ett ögnablicks tystnad, "är jag öppna för dig sjelf och mig ditt unga oerfarna hjertas förlåt? är jag säga dig, huru djupt och innerligt jag deri läst? du älskar R.?" Rosa skälfde i mina armar. "Förskräcks ej min älskade, min dyraste Rosa öfver den heligaste och lyckligaste af alla känslor, den *rena, oskuldsfulla* kärleken. Hon utgör såsom sådan vårt högsta mål, den största ljuthet och salighet vi kunna tänka. Frukta henne

ej, ty hon är mild som ett buldt barn, och för dig min älskvärda oskyldiga Rosa, bör hon ju evigt förblifva sådan. Men, då du nu sjelf förrådt mig ditt hjerta, ty, det har du dock egenteligen gjort, så besvara nu äfven min fråga: ligger det väl någon sanning i min förmadan, eller känner du intet, alls intet för denna R.?"

Nu upphöjde sig Rosa med hast ifrån min famn, blickande mig med englaljushet i ögat: "Jo Mathilda! uppriktigt vill jag nu bekänna för dig huru mycket, oändeligt mycket jag känner för honom, huru han redan under ett helt års tid ständigt utgjort det käraste, första och sista ämnet för mina tankar, churu jag väl aldrig riktig vetat eller kunnat deröfver göra mig redo; men nu deremot"

"Nå, huru vet du det nu då?" frågade jag med låtsad nyfikenhet; "jo! jag vet det så säkert, så säkert," och härvid lutade hon sitt hufvud åter ned uti mitt knä, samt berättade mig derpå, ifrån punkt och till pricka hela tilldragelsen i berrecauen. Natten förgick under oupphörliga samtal, jag nödgades sluteligen allvarligt påminna Rosa om åtnjutande af någon hvila, så underbart var hon i hast försatt till glömska af allt henne omgivande.

Följande dag, under det man gemensamt spisade middag, gjorde det glada Hofrådet en ouvert kungörelse af Rosas och R:s beslutade förbindelse. Den sistnämnde hade under morgonstunden haft tillfälle att till de älskade föräldrarna framställa sina önkningar, i hvilka den härunder inkallade Rosa, utan tillgjordt praderie instämmt. Mumself Aramintha tuggade såleds härvid af lutter förvå-

ning, jemt tre hvarf kring sitt korallband, strök
ånda till tjockarmen upp sina korta ärmor, in-
nan hon rätt kunde fatta det oförmodade i saken.
Mamsell Stin-Lovis gaf Hofrådinnan en fin pique,
för det hon ej på förmiddagen kunnat omnämna
detta, hon (Mamsell Stin-Lovis) hade då helt annor-
lunda kunnat arrangera sin middag. Leontine åt i
disperation, liksom hon aldeles icke gjivit akt på
Hofrådets yttrande, en dubbel portion af den hen-
ne eljest så vedervärdiga bouillonen; den guldloc-
kiga Hanna rodnade af förrundran, då hon af
Mamsell Stin-Lovis, till svar å sin fråga: "hvarfö-
re middagen bordt vara annorlunda, då så prägtiga
munkar rykte på satet," under tyshet fick veta
"att Rosa och Häradsböldingen en gång skulle bli-
va ett par, såsom Pappa och Mamma." Men Hof-
rådinnan, ilrän hennes öga, perlade långsamt och
talande en klar tår, ned uti det mörka vinglaset,
hvilket hon för sin Rosas välgång förde till sina
läppar. Hvad den sade, uppfattade säkert med tack-
samhet hon, för hvilken den så varmt utgjöts.

Ack! jag vill ej, jag vill ej, för mig sjelf för-
tydliga, hvad alltid, och obegripligt nog, vid tan-
ken på R. jagar all bloden tillsamman i mitt hjer-
ta; men — säkert, ja, helt säkert är det endast min-
net af mitt eget mörka öde, som vid åsyn af öm-
mare förhållanden, så olyckligt påminnande fram-
står för min själ. O! måtte hon, denna engel! den-
na af mig så oändligt älskade Rosa, bliiva så lyck-
lig mitt hjerta det önskar

Samma dag på eftermiddagen gick den blyga,
något försagda Rosa, ömsom rodnande och blek-

nande, arm i arm med sin utkorade, genom trädgårdens långa gångar. Vi voro alla i dag der församlade för att hjälpa Mamsell Stin-Lovis, med, så väl asplockandet af den ofantliga mängd provinserosor, hon till distelerande af ögonvatten, pläggade insamla, som ock med skördandet af de till syltning nu alldelvis fullmogne ypperlige Engelska hattlonen. Efter slutadt arbete gick jag att uppsöka de förlovlade, hvilka jag en timme förut, i sällskap med Hanna och Victor, sett vandra genom parken, och fann dem nu älvén hand i hand sittande på Rosas favoritplats, en liten torfsoffa, uppstörd under ett brant, i skuggan af några lindar liggande berg; lilla Victor hade nyss till sin stora syster, som han kallade Rosa, anbragt en oflantelig korg, uppfyllt med nämnde rosor, hvari han nu under sjelfsväldigt ras, fullkomligt inbäddade henne. Då jag nalkades, räckte mig Rosa med sin vanliga hjertlighet handen, samt drog mig ned intill sin rosenströdda sida. "Vi fira här, som ni ser med blomstrande rosor, vår kärleks rosenfest, Mamsell Sommer!" sade R., då jag, för att ej krossa blommorna, med handen lätt undanförde dem, ifrån platsen, der jag skulle sitta; "men ni!" fortfor han, "ni tyckes verkeligen ej älska, eller rättare hylla dem till den grad som min lilla Rosa och jag?" "Det gör jag i sanning säkert, Herr R.; det bevisar ju den vård jag lemnat dem, i det jag frälsat dessa rosor ifrån förstörelse och hotad undergång; men," tillade jag muntert, "jag vill isynnerhet lemma dem min varmaste hyllning, då de befinnas så fullkomligt törnelria som demna," härvid visade jag på den ros, Rosa som böst höll i handen, "måt-

te de endast ständigt för henne blomstra sådana." R. såg på mig, med en förmäldig mine, men yttrade derelter, med studerad artighet: "huru kunnade väl någonsin annat, då den varma önskningen kommer ifrån er," — "eller, angår Rosa, hade ni bordt säga," inföll jag litet grumsig, ty vid hans spetsiga ord uppstego åter objudna mina mörka välnader; "också det, också det" tillade R., tog med beletvenhet sin älskeliga bruds hand, den han nu med grace förde till sina läppar, samt bjöd henne derelter armen, för att göra ännu en tour till hennes så mycket älskade plantskole.

På ungefär lika sätt förflöto de återstående dagarna af R:s härvare, hvarunder innerligheten mellan de älskande, snart sagdt med hvarje minut synes tillväxa. Rosa går nu ifrån morgon till kväll sjungande och drillande, så verkeligen både skog och dal genljuda af hennes glädje. Retrainen, "huru ljuft till att dö i ditt sköt," till det lilla sångstycke jag på Rosas begäran hit medhämptade, och hvilket hon härörut dageligen sjungande upprepat, höres numera alldeles icke utal, den är tvärt förbytt till "mitt hjerta är en landlig hydda," hvilken sång hon med den ljuftvaste och barnsligaste röst låter höra dagarna igenom. Jag är nu mera henne alldeles oslippeelig, och måste onophörligt instämma uti: huru hyggelig den R. är, huru vacker, hvilket skönt hår han har; hvilka vänliga och goda ögon; huru fin och propre; huru naiv, ja, till och med qwick; med hvilken grace och lätthet han skickar sig, huru ypperligt han valsar, och Gud vet huru många upprepade "huru," hon ännu vet framkasta; jag hinner verkeligen oftast på detta häftiga ordasvall,

endast svara ett skämtsamt "ja visst, ja visst," på hvilket hon under sin ifver dock sällan fäster uppmärksamhet men blott lika oafslåttigt fortsar i sina glödande loftal.

I dag har Rosa, jemte bifogandet af ett par rätt subtila presenter, af R. erhållit det första bref; hennes glädje deröfver var likaså omåttlig som oförställd. Det lilla brefvet, åtföljande paquettet, med sin prydliga, till henne adresserade utanskrift förmådde dock, oaktadt allas vårt skämt och infall på intet sätt fångsla hennes nyfikenhet; "ja, ja, ni fån verkeligen dela dess innehåll eder emellan," utropade hon, högt rodnande, i det hon ögnade brefvets överskrift, "jag behåller i alla fall det bästa för mig sjelf; nek! huru lycklig jag är!"

Men Emilia, jag har ju för Rosas angelägenheter, helt och hållet glömt mina egna, hvilka dock ligga mig icke så alldelens lätt uppå hjertat; verkeligen glömt, att säga dig, huru högst förvånad jag blef, att uti ett exemplar nya noter, dem Hofrådets postbud i går till mig uthämtade, finna ett ifrån C* till mig adresseradt, försegladt bref. Hvad det innehåller, känner jag zannerligen ej, ty det ligger ännu onppbrutet inom sitt välkända prydliga sigill, nedgrafvet i botten af mitt schatull; men som jag ty värr med säkerhet tror mig ana dertill har jag omöjligen ännu förmåtts till uppbrytande af detsamma. Dock! jag lemnar gerna allt detta tills vidare, och går nu med fröjd till ett annat ämne, nemligen Friherrinnans bref. Att med ord säga dig, huru mycket det gladdo mig, blefve mig verkeligen omöjligt, man skall som jeg, njutit överväntet af hennes huldhet, för att rätt uppskatta

värdet af dessa hjerliga rader. O! hvad jag på Friherrinnans vägnar är glad och lycklig, hon njuter nu den högsta grad af modersfröjd, närvaron af en älskad, dygdig son, hvilken redan i fjorton dagars tid, utgjort hennes alldagliga kära sällskap, men, som sällan här på jorden någon fröjd njutes fullkomlig, skymmes äfven dessa hennes glädjedagar af den bedröfliga visshet, att icke så länge hon hoppades, få behålla sin Gustaf hos sig. I anledning af inträffade omständigheter, har oförmodadt hans permission förkortats till en enda månad, hvarefter han åter på ett helt år ser sig tvungen lemna sin ömma mor.

En nyhet, och den rätt treflig, den Friherrinnans bref omnämner, vill jag dock omorda för dig; Grefve A* har nemligen, den allvetande verlden helt ovetande, och till förvåning, gjort Fröken Amelie T. sin formeliga cour. För omkring fjorton dagar sedan firades, i anledning deral, hos Överste Z. en gentil eclateringsfest, hvorvid äfven Friherrinnan varit närvvarande. Det är verkeligen i mina ögon ett väl passande partie; jag undrar emedlertid hvad Geheimerådinnan derom skall säga. Baron C. (äfven honom omnämner Friherrinnan) har sedan min afresa ett par gånger gjort Friherrinnan besök; han vistas beständigt, då han af sin tjenst icke finnes upptagen, på Vestanby, "och," yttrar sig Friherrinnan, "skulle du Mathilda lilla, ej misslycka mitt raillerie, ville jag nästan tillskrifva dig någon del i hans alltför tydligt i ögonen fallande svårmod; ja, tro mig, öfverraskade icke jag C* med ögonen fulla af klara tårar, då han härom dagen med Gustaf besökte dina rum, för att der jemte

fortepianots tillhjelp låta mig höra några nya sånger. Men jag ser ju din blick på din vän, oaktadt hennes något opassande skämt, stråla alltid lika vänlig och god; är det ej så, min Mathilda?" Ach! Emilia, hvad jag nu förebrår mig, min hitintills öfvade förbehållsamhet emot Friherrinnan; mitt hjerta drifver mig ovilkorligt att med aldra, aldra första, delgitva henne, hvad mellan mig och C* företallit; och, gilves det någon, blir det visst hon, hvilken med mildhet och granlagenhet, skall blifva mig behjelplig att behandla denna alltför ömtåliga sak.

Söndag

Den 8 Augusti.

Huru skall jag, Emilia! kunna göra dig begriplig den glädje jag känner över innehållit af ett åter i dag ifrån Friherrinnan erhållit bref; tänk dig, tänk dig blott, din Mathilda kommer att ännu i hela tvenne månaders tid få njuta af det nu så alltför herrliga landet; huru går det till? Frågar du väl. Jo ser du, det går, ohuru verkeligen underbarligen, ty alldeltes oförmodadt är Friherrinnan nu ägarinna till ett skönt, stort gods, beläget omkring hela 16 milen ifrån S. Hon hade, hvilket jag aldrig hört henne omtala, en mägta rik slägtinge, en Grefve *, till hvilken hon befanns vara den enda arfviningen; denne har i flere års tid, vistats utomlands, i hopp att derstädes återvinna sin förlorade hälsa; plötsligt erhåller hon nu underrättelse om hans nyligen inträffade död, hvilken försätter henne i besittning af all hans betydliga qvarlåtenskap. Att ef-

terse detta, i långliga tider väedslösade och förfallna grefskap, blir naturligtvis nu en nödvändig följd; och som Friherrinnan tror det för hennes egen helsa skulle verka alltför fördelaktigt att företaga denna lilla resa, har hon nu i godhet föreslagit mig, att på den blifva sig följaktig. Hon fruktar likväl, att jag dervid torde komma att uppoffra för mycket, och att de 16 milen på en nio åtio veckors tid kunde skrämma mig. O! hon vet ej, huru tvärtom, jag utur djupet af min själ, tillsänder henne, och en huld Försyn, den innerligaste tacksgelse, för det, på ett så obegripligt sätt, jag sett mina tusende gånger drömda önskningar upptylle.

Som jag förutsåg, Emilia! innehöll C:s bref endast förnyade upprepanden af den ömhét jag vet honom så upprigtigt hysa till mig. Han erbjuder mig deri, utan omsvep eller omvägar, sitt kärleksvarma hjerta, förenadt med sin hand, och en fullkomligt bekymmerfri framtid. Verkeligen tyckes hans lycka bero af mitt antagande utaf detta anbud, hvarvid, enligt allt hvad jag kan fatta, han gjort sig ett så alltför säkert begrepp. Han har, skrifver han, allt sedan min afresa, oaktadt omgivnen af sin mest värderade vän, icke njutit en enda glädjefull timme, emedan han finner glädjen fullkomnad, endast i dens sällskap, hvilken han i djupet af sitt hjerta tillber. Åfven nu vill han med otålighet räkna timmarne intill den dag, han kan erhålla det svar han så glad tror att skall stadfästa hans framtida sällhet. Hvad jag, efter genomläsandet deraf tänkte och erför, vet du. Jag hastade också genast derefter, att utur djupet

af mitt hjerta, säga honom allt hvad detta hjerta kände. Att hans önskningar icke finna gensvar i mitt bröst, torde han snart få erfara, likvist tror jag med all säkerhet, att han i medvetandet om min sanna vänskap, skall känna sig, om icke lycklig åtminstone lugn. Älven Friherrinnan delgal jag *allt*, så väl den hos henne sist passerade nftonen, som innehållet af hans bref, samt mitt svar derå, hvilket sistnämnde, öppet och henne till genomläsning medföljde.—Att hennes bref i dag, till största delen, angick denna angelägenhet, kan du väl förmoda. Hon tyckes verkeligen vara högst öfverraskad af det förtroende jag lemnat henne, samt beder mig noga öfverväga det steg jag tagit, föreställande mig med ömhet, hvad jag medelst afslående af C:s hand förlorar. "Utgrunda," yttrar hon, "i djupet af din själ, om icke der möjligtvis den varma vänskap, hvilken du lovar honom, ännu kan uppblossa till en öm låga; lek icke bort dåde din, och en redlig mans välfärd genom ett förhastadt beslut, hvilket du i en kallare moment, ja väl, i en mörkare framtid knunde ångra. Vet, att en hederlig, reel karl kan älska, ja, ända till missinighet, men, aldrig krypa, och det gjorde han, om han uppå ditt engång gitna afslag, knunde förrna sitt anbud. Betänk hvilken ljus framtid hans förmögenhet, förenad med ett kärleksfullt hjerta, kan bereda dig; och sedan du ännu yttermera och alsvarligt öfverlägt allt detta, först då svara mig, ty endast derefter icke förr, afsänder jag ditt till honom adresserade bref." Att ett moderligt älskande hjerta, förestafvat henne allt detta, finner jag med innerligaste tacksamhet; men, att mitt beslut

härvid icke af envishet, nej, långt derifrån, men under det lugnaste öfverläggande, och tolkadt af min innersta själ, icke kan blixta annorlunda, det upprepar, och känner jag äfven. Således måste, för att tillfredsställa Friherrinnans åstunden, jag ännu yttermera genom resonerande i denna sak, övertyga henne om huru mycket jag redan behandlat detta ämne; huru, enligt hvad förhållandet är, jag olyckligt nog lärt mig fränskilja den sig oviktorligt upptäckande fidelsen vi kalla; kärlek! ifrån en lugn fridfull vänskap! O! leka skulle jag ju då grymt med hans känsla, om jag åt slumpen ville öfverlåta en möjlig framtidens ömhets, om jag åt rikedomens, den nöslaste vinst för ett kärleksfullt hjerta, ville uppostrå så väl mitt, som hans. Och sluteligen, en, om ära så begreppslös varelse ville jag väl aldrig tänka mig, den der för sitt nöjes skull ägde samvete att gyckla alsvare, för att inför sina fötter kunna se kärleken, under älskvärd svaghet böja knä. O nej! nej! hon är en oviktorlig känsla, för mig icke tankbar till olvertalande, eller uppmaning. Numera återstå mig högst få dagar, att vistas på detta så fridfulla Liljedahl, och, ehuru tiden här för mig oförmodadt förlängts till en hel vecka, finner jag den likväl hafva jagat undan. Friherrinnans bref tillkännagifver, att jag icke före afresan till *krona, hennes nyss ärfda Egendom, behöfver återvända till staden, emedan hon med nöje säger sig göra den lilla omväg af tvenne mil, för att jeinte afhämptandet af mig, kunna göra Hof-Rådets sitt besök. Den arma Friherrinnan! dessa dagar skola således af henne egnas till en smärtfull skilsmässa ifrån sin älskling, jag föreställer mig

bifligt, till hvilken grad hennes hjerta deraf måtte lida. O! kunde min dotterliga tillgilvenhet helst till någon ringa del mildea hennes billiga saknad. — Tänk dig dock Emilia, en för Håfrådets familj så smärtssam händelse, hvilken för några dagar sedan kommit att plötsligt skymma deras eljest så klara himmel; Jilla Adolf skulle, neml. på de yngre barnens enträgna begäran, jemte sin Lärare, på en veckas tid, åter eftersändas, på det den älskade lekbrodren i deras omgivning kunde blifva i tillfälle njuta af sommarens rika hofvor, hvilka naturligtvis utan honom för desse, omöjligt ägde samma interesse, hvarföre Hofrådets vagn, redan dagen före deras väntade ankomst, var dem emotsänd. Alla sitt i glad väntan; ännu blott en timme och den så mycket efterlängtade brodren kunde, jemte sin Lärare, redan vara anländ. Snart höres verkeligen en vagns rullande, och båda systrarne, som sedan en god stund stått på utkik, ilade, i fullt språng utför trapporne, med öppnade armar till vagnsdörren, — men ack! ingen Adolf! — Den trygge Herr Magistern utsätter, obesluten, huruvida han på godt manér skall kunna förklara sin lilla elevs uteblifvanda; — dock, artigheten bjuder ju honom först stiga in, derpå berättar han i skonsamma ordatal huru Adolf, alldelens yr af glädje att slippa hem, till vinnande af tiden, skulle försöka medelst tistelstängen omvända vagnen; huruledes den, stående på en höjd, vid rörelsen fått fart, börjat rulla, och, o Gud! huru Adolf som ej mägtat återhålla densamma, fallit omkull, samt emellan hujlen och en sten, krossat armen. — Huru förbyttes nu i hast glädjen till sorg; tänke man sig, den arma Hof-

rädionans ångest, vid föreställningen om sitt barns tillstånd; tårar och snyltningar, smärtans så naturliga kännetecken, flödade nu utan uppehåll, och den sig påträffande tanken, att Herr Magistern af skonsamhet ej yppat rätta förhållandet, måhända döden, injagade förtviflans oro hos de lidande föräldrarne. Sluteligen, sedan man något hunsit san- sa sig, beslöts att genast inresa till den lille älsklingen. Fadren och modren voro sjelfskrelne, — men till hugnad och förströelse för Adolf, skulle en af de små flickorna få åtfölja. Nu uppstod en strid, hvilken efter vanligheten nedvägde Hannas vägskäl. Leontine hade flere gånger varit modren följaktig vid dess utfarter, och således var Hanna nu fullkomligt berättigad dertill. "Nå flickor!" yttrade sig Hofrådet, "hvilkendera kommer med? fort nu, ty vagnen förespännes redan; Hanna! det är ju din tour, skynda dig min flicka." Hanna stod med nedslagna ögon och klap-paude hjerta, och skulle innerligt gärna hastat den älskade lekkamraten till mötes; men, frugtande Leontines missnöje återhöll sig hennes glädje-yttring. Ändteligen, med armarne omfattande fa-drens hals, utropar Hon, "Låt Leontine resa, hon res så gärna, och jag får väl snart hälsa på den stackars Adolf, är det ej så min Pappa? Häl-sa dock honom mycket, mycket ifrån hans Hanna, och," tillade hon med lägre röst, "säg honom att äfven jag så gärna kommit." Rörd tryckte Hofrådet henne mot sitt bröst: "Så, min älskade Hanna! väntade jag dig! rätt snart skall du åtfölja mig till din broder." Nu uppstod ett språng, — Hofrådin-an, mostrar, lastrar, dometiker, allt skyndade

om hvarannat. För läraren, och de resande, uppdukades i hast allt, hyad Fru Hofrådinnans väl tournerade skafferi kunde åstadkomma; koteletter, kappor; biffstekar, tortor och hattar, sväfvade om hvarann, och syster Leontine underlät ej, att i största hast begagna sig af Hannas ädelmod, hvilken med älskvärdt nit, skyndade att till henne framhära alla behöfliga res-effector. Den qvidande Adolfs arm tycktes i hast blifvit glömd, och i stället frambefalltes nu bomull och vadd, hvaruti Leontine förnämligast skulle inlägga perlor, ringar, nipper och band, spetsar och shawletter, liksom till en resa lör flere månader, och sedan allt väl värdat iordningställt, husfrun utgifvit sina behöriga ordres, samt nyckelknippor och läs i pålitliga händer öfverantvardats, företogs den fyra mils långa resan.

1 dag äro likväl så väl Hofrådet, som Hofrådinnan, tranquiliserade ifrån staden återvände, sedan de blifvit i tillfälle förvissa sig derom, att olyckan, ehuru smärtsam, dock ingalunda finnes ohjelplig. Den lille älsklingen åtnjuter nu, omgilven af sin leksyster, samt gamla Bata, hvilken vid detta tillfälle blef honom omistlig, en skicklig läkarevård, hvarigenom Hofrådets, som härvid komma att toura i påhälningar hos honom, om sist 6 à 7 veckar åter hoppas se honom fullkomligt återställd. Rosas sällhet har då jag undantar den pinsamma smärta hennes hjerta genom brodrens olycka erför, under denna sist förflutna vecka, varit obeskriflig. Hon har dageligen under glad oskuld njutit af sin så öppet, så ömt älskade R:s härvoro. Ack hvilken skatt han i henne äger, hen-

nes rika inre utvecklas stundeligen mer och mer, i allt ljusare, allt högre glans. Hvilka ädla och herrliga frön, hafva icke slumrat i detta rena hjerta; hvilka sköna men ömtåliga blommor losva de icke att under en öm vård uppdrifva; o! det tillhör nu endast och allenast honom! till hvilken hon med det unga oerfarna hjertats fulla förtroende öfverlemnat sig, att blifva denna ömme ledare; och ve! ve! öfver honom, om han förrädiskt nog kunde halva hjerta att vanvärda, eller förtrampa denna späda planta. — Jag har på dessa dagar mer än här förut, med mig sjelf försonats i tanken på R., och måste nu medgisva att mina farhågor, i anseende till honom, haft ingen, eller åtminstone en alldelens falsk grund. Han tyckes så helt och hållt äga blott en enda tanke, ett enda hopp: ägandet af sin Rosa, hvilken han ordentligt algudar. Huru tillfredsställd lemnar jag icke nu henne, den hulda; ty hoppet, det ljusva, det smickrande, och alltid begärliga, tillhviskar mig så vänligt och förträstansfullt: q."Hon skall bli lycklig."

Den 13.

Friherrinnan är här; o! hvilket oändeligen ljus återseende. Jag är så lycklig så jag knappt kan tänka mig någon större fröjd, än den jag för närvarande njuter. Hvilken oförklarlig känsla förer mig så oemotståndeligen till henne! tacksamhetens, för så mycket undfånget godt, visserligen, men utom

den, äfven säkert det hos henne, och allena hos henne sig så ljusl uppenbarande, höga sällhetspridande, något, för hvilket jag sannerligen ej finner ord. Hon tyckes vara riktig tillfredsställd öfver min vistelse på landet, och finner, hvad verkeligen fallet är, mig härstädes blifvit ganska frodig och fet. Hofrådinnan är oändligen charmerad af Friherrinnans ankomst, samt upphjuder all sin förmåga, att göra den sistnämndas vistelse här så treflig som möjligt. Redan morgondagen är bestämd till vidare fortsättande af resan, och, för att helt och hållt kunna egna Rosa det återstående af aftonen, har jag under det man der nere mangrant samlats kring thébordet, på ett ögnablick smugit mig undan, att i dessa i hast tecknade rader, sluteligen härstädes säga dig ett farväl! jag skall härefter jemte Rosa, upphå Hofrådinnans uppmaning, hasta att under prydighet iordningställa Friherrinnans blifvande sängrum, hyarvid, såsom utgörande den förnämsta prydnad, en del af Rosas sköna blomster ej få saknas. A propos af Rosa! kan du väl Emilia föreställa dig någonting mera underbart. I går aftons, voro vi, R., Rosa och jag, promenerade till Rosas älsklingsplats, torfsoffan under berget; altonen var gudomlig, solen just i sin nedgång kastade i den spegelklara sjön, hvilken nära derintill bildade en liten vik, sitt praktfulla guld; icke ett löf rördes, den högtidliga tystnaden afbröts endast stundom af ett och annat förbisurrande bi, hvilket till någon honungsrik blomma smugit att hämta ny näring. Vi sutto alla betagna under njutning af den herrliga sommarqvällen, då, borttorkande en tår ur sitt öga, Rosa

helt oförtänkt yttrade: "Låt väl se, när och under hvad förändringar vi alla tre, på samma denna plats, härnäst sammanträffa, och om dervid du Mathilda! och du min dyre Ludvig alltid lika oförminskadt skall älska eder Rosa. O! när jag tänker uppå att ej så vore, att Mathilda vore långt, långt allägsnad från mig, och att du! (härvid kramade hon synbart den hand, hvilken i sin höll hennes innesluten) "icke me-
ra älskade mig, då vill mitt hjerta redan brista af
sorg. Deraföre, upprepen mig nu båda, då vi troli-
gen för sista gången under denna glada sommar, här,
på denna min barndoms kära plats, äro tillstädés,
upprepen för eder Rosa, det ni aldrig viljen glöm-
ma henne, aldrig skolen hafva hjerta, att frånrölva
henne eder ömma, henne så ontsägligt lycklig görande
kärlek." Hon tystnade, ty tårarne, hvilka nu
ynnige öfversköldje det täcka ansigtet, hindrade
henne att fortfara. R. hade under rörelse, med bå-
da armarna härunder omfattat henne, samt kysste,
till bevis på sina, med hennes öfverenstämmande
känslor, upphörliga gånger hennes fina sammets-
jena hand; han syntes verkeligen så skakad, så han
på en lång stund icke förmådde yttra ett ord; sluteligen afbröt han dock den inträffade tystnaden,
medelst ett uppmuntrande skämt: "Huru kan väl
min Ijulva Rosa," inföll han, "någonsin tänka sig
något annat, än att du alltid evigt älskas, dyrkas,
ja förgudas af din Ludvig; förjaga för Guds skuld
all annan tanke, ty motsatsen skulle sannerligen
mycket sära honom, som varit lycklig nog att vin-
na din ömhet; du hulda! älskvärda varelse. Men
sär jag," tillade han skälmskt, "min Rosa, förutspå¹
huru och under hvad förändring vi i nästa som-

mar här skola råkas, så är det, beträffande oss, såsom ett lyckligt älskande förenadt par, då skall du väl med Guds hjelp, min Rosa, redan burit den gröna friska kransen, och härvid gjorde han minntert med handen en liten lätt utmärkande rund kring hennes lockiga hufvud; — men han hade knappt uttalat dessa ord, förrän ikrån det fullkomligaste lugn, en häftig väderil hvinande för igenom lufsten, olustigt omkrusade vikens klara yta, samt skakade väldsamt trädens löf; och, vare sig nu möjlichen af vindens åverkan, eller af den rörelse den tätt under berget sittande R:s arm kring Rosa gjort, allt nog, i samma ögonblick såg man en verkeligen icke tillförene observerad Murgrönstranke, hvilken förmadeligen kring bergets remnor letat sig en väg upp, i en högst naturligt bildad krans nedfalla öfver hennes hufvud. Denna anblick var så imponerande, så jag omöjligt kan förklara hvad jag dervid erför. Åfven Rosa var af den inträffade förskräckelsen vid rankens oförmodade nedfallande så häftigt betagen, att på det nyss förut så lifligt blomstrande anletet, nu icke tecken till en droppe blod stod att finnas. Vi nödgades slutligen, för att något upplifva henne, göra en tour kring trädgården, hvarunder hon småningom i det åter inträflade milda aftonlugnet, fick återhenta sina krafter. Men nej, nu hinner jag ej mera; god aften, och god natt min Emilia! jag hör redan Rosas lätta steg i trappan, hon kommer nu jemte R. att afhenta mig till blomsterskördens. God natt!

*Årorna den 22 Augusti.

Uh! ett så stort, vidt och ödsligt hus, med sina förfärliga tre fulla våningar i höjd, sina ofantliga gråstensmurar, sina gammalmodiga hvällda fönsterlördjupningar; ett fasligt näste, jemlörelsevis med det täcka nyss lemnade Liljedahl. Jag kan ej förstå, huru ett friskt menniskosinne, på ett så onaturligt sätt kunnat förödsla sin vistelseort. Men, jag vill likväl icke skrämma dig till döds Emilia! du kunde då ej få erfara huru man dock underbarligen kan somna, vakna och lefva roligt nog, under dess dystra tak. Den 18 om aften, just i solnedgången rullade Friherrinnans vagn fram genom den mörka, evighetslånga allée af urgamla oangade björkar hvilken leder upp till slottet, samt stadnade kort derefter vid porten af den stora man- eller borggården vid *krona. Vi hade, för att fullkomligt kunna njuta af vår resa, åkt alldelös piano, det vill säga på en väg, af 16 mil, användt närmare fem dagar, hvarunder heller icke något enda, vid vår förbilart i ögonen fallande trefligt ställe, oskådadt gick oss ur sigte Här, under skuggan af några väckra träd, intogs vår lilla frukost, der vid brunset af ett täckt vattenfall vår middag, der invid randen af en klar å, vårt thé, och så vidare. De voro verkeligen helgedagar alla under denna färd upplefvade. Men vi hade nu, som sagt, vid slutet af den femte upphunnit vårt mål, hvardera onekligen litet brydde ölver det mindre trefliga intryek, stelheten och dyssterheten af de oss omgivande föremålen, ovilkorligen på våra sinnen verkat. Men här var dock

icke stället till någon längre besinning, jag hoppade såleds först ut, samt hjälpte derefter Friherrinnan att älven nedstiga. Nu syntes en gammal man, med stapplande gång, derefter ett par qvinnliga varelser i blå bindmössor, och snygga förkläden närmia sig oss. "Det är visst den nådiga Friherrinnan," yttrade ifrigt bugande den kraftlöse gubben, i det han med slottsnyceln i hand, trädde fram till Friherrinnan; "den nye förvaltarn, hvilken för en par dagar sedan anlände, har redan beredt oss på detta nådiga besök, behagar hennes höga Nåde stiga upp till slottet, eller" "Hvar har den nya förvaltarn bosatt sig," frågade Friherrinnan, i det hon vänligt räckte gubben, samt de bakom honom stående qvinnorne sin hand, och hvor finnes han för närvarande, då han icke här synes inväntat min ankomst?" — "Han gjorde i dag en liten ridt till kyrkobyn, belägen ungefär en half mil häriifrån," svarade under förnyadt bugande gubben, "dock torde han icke så alltför länge mera dröja; men, behagar icke hennes höga Nåde uppstiga?" och härvid gjorde gubben åter en liten meningsfull gest med nyskeln. "Hvar logerar den nya förvaltarn," upprepade ännu en gång Friherrinnan sedan gubben tystnat, "Ni har väl för honom utsedd några anständiga rum?" — "Den unge herrn säger, det genom breflexing hennes höga Nåde utlovat honom få bo uppe i slottet, emedan han vissle rummen här i nedra flygeln så förlallne, att med svårighet endast trenne af dem, desamma jag med hennes höga Nådes tillåtelse bebor, kunna begagna; likvist här han före hennes höga Nådes ankomst icke vågat göra något intrång i Slottet,

utan har tills vidare jag åt honom inrymt ett af mina." — "Nej nej," afbröt Friherrinnan tvärt gubbens oration, "det går ej ann, Ni måste ännu i denna afton se till, att hans effecter bliiva ömsade hit upp, helst i nedra vänningen, emedan jag sjelf ärnuar begagna den öfre, förstår ni mig?" — "Alldeles som hennes höga Nåde befaller," återtog guben, vände sig nu långsamt om, samt gick i intande ställning att för hennes *höga Nåde* ändteligen öppna de *höga* förstugudörrarne.

"Alla goda andar stå oss bi," hviskade jungfru Annette halvhögt, då hon under påpackning af nattsäckar, resknyten, cartoner och pirater, nu jemte oss öfrige började tåga trapporne uppföre, "man vågar här icke ens tala högt, ty det förfärliga ekandet ifrån hvarje hvali upprepar ju så hemskt och näsvist, hvart enda ord man säger; söta Mamsoll gå ej så fasligt fort, jag tycker verkeligen det ständigt nappar mig i kjolarne, ack! ack! det här blir ändå rätt fasligt." — "Ah, du pratar, låt bara gå nu, dermed vänjer du dig snart?" "Jag tror dock ej," hviskade hon återigen, hoppade i hamn och häl efter mig, och nu inträdde vi i en stor urmodig med hjeltar och pantsarklädde riddare — oljomålad sal. "Min Gud! så mycket folk," stuckade Annette, ängslig, "hvår skola vi gå vidare Fru Friherrinna?" Friherrinnan gick förut, och vi följde henne efter till ett åt gården liggande solbelyst rum; här andades Annette åter. "Se här, ja här är verkeligen bäst," hviskade hon, "om man endast ej vidare skulle behövla se den förfärliga samlingen i det stora rummet." — "Nå det skall du slippa," sade Friherrinnan muntert, "se

här," och ifrån det näst intill liggande rummet, visade hon henne nu en dörr, hvilken man säg bestämt ledde till den pyss passerade coridoren. Annettes glädje häröfver var obeskriflig; hon flög liksom jagad trappan utföre, för att ännu med hjältes tillhjelp — ifrån den medföljande packvagnen — uppbära våra återstående effecter.

"Nå Mathilda lilla", yttrade Friherrinnan, sedan den spökrätta Annette gått, "hvad säger du nu, tror du väl dig gå i land med en vistelse af tio å elfva veckor härstädes?" — "Hvilken fråga Fru Friherrinna; jag icke allenast enligt Friherrinnans ord tror mig dermed gå i land, men äfven under Friherrinnans omgivning komma att trivas här fullkomligt väl. Stället är väl något trist, men man förer ju så ofta trefnaden med sig, och så hoppas jag älven nu skall blixta fallet; jag är för min del oändeligt belåten med detta Friherrinnans godhetsfulla förslag." — "Verkeligen, nå det skulle af hjertat fögna mig, vi skola ock sannerligen, som du säger — hjuda till, att här införa trefnad; måhända skall det med en god vilja blixta oss lättare — än vi nu kunna förmoda." Härför började under muntert stök, så väl Friherrinnan, som jag, att på bästa vis, för natten — iordningställa våra tvätte-sängrum; morgondagen skulle vidare bestämma för bekvämligheten erförliga ändringar. Sedan nu allt, med Annettes och de båda quinornes, (den gamla inspectorens hustrus och dotters) tillhjelp — blifvit ställt i behöflig ordning, gingo Friherrinnan och jag, under det Annette, i samråd med de nyssnämnda, föranstaltade vår lilla qvälvvard, att något så nära taga i sigte lägenheterna

kring slottet. Trädgården till exempel: med sitt fina utmärkt väl arbetade jernstaket, äger väl det näst pittoreska läge man kan tänka sig; den är väl mycket förfallen, öfverallt bevuxen med alns högt gräs, men besitter de skönaste planteringar, af prägtige kastanjer, ekar, lönnar och bokträd; vid dess ända resa sig kringliggande sträckor af klipper och höjder, bakom hvilka en täck träd-omvuxen insjö vänligt erbjnder sin spegelklara yta. Ett Götiskt tempel med sitt prydliga torn och sina hvällda fönsterbågar, stående på en flat klipprrant, hvarifrån man äger en fri utsigt, bidrar att göra detta ställe af nejden ganska skönt. För resten ligger sjelfva byggnaden mycket dystert och skogomringad; isynnerhet tyckes på ena sidan om densamma, solens strålar aldrig kunna genomträninga. Alla flyglar, uthus, stall, ladugårdshyggnader etc., äro af sten och se högst ovänliga ut; borggården deremot är obeskrilligt vacker, cirkelrund, samit omringad af skyhöga lummiga ekar. Midt uppå densamma ses en olantlig rotunda med ett enda träd, så tätt lummadt, och stort, att under dess vidt omfattande grenar — minst trettio personer kunna beskyggas; kring dess kolossala stam löpa tvänne rader grönmålade karmhänkar, med ryggstöden från hvarandra, så en allmän sällskaplig conversation der behagligt kunde försiggå. Vidare hannt jag icke tega i skärskådande, ty nu tillsades om aftonvarden, och i följd deraf uppsöktes åter våra rum. Följande morgonen, — jag vaknade ovanligt tidigt — hade jag under tysthet smugit mig ur rummet, för att med klara ögon, och i full dagar kunna uppfatta hvad under den föregående

aftonens dunkel till en del blifvit mig förborgadt, och vandrade således, icke utan något stoiskt mod, genom de aftonen förut passerade rummen, till den stora salonen, der jag nu fick skåda hela Riddarskaran i sina forntida drägter, dels beväpnade i pantsar, hjelmar och sköldar, dels fredligt sittande till häst uppå prägtiga vältecknade gångare. Denna sal måtte varit ypperlig i sin ägares välmaktstid, ty teckningarna voro hänsförande, lefvande och naturliga. Vidare öpnade jag ännu en dörr, hvilken på gnislande gångjern intät mig i ett rum, troligen bestämdt till samlingsrum; detta var rätt prägtigt med inlagt golv, stora speglar churu svarta af damm; en urmodig men yiterst väl arbetad mässingskrona, purpursammets-beklädde mahogyne-meubler och några utmärkt vackra men äfven fulldammige gyllene ramade tableauer; härifrån förde mig nyfikenheten till det nägränsande rummet; men föreställ dig min förvåning, att ibland damm, papper och luntor, vanvårdade klädesplagg m. m. finna en prydligt uppslagen, dammfri och putsad flygel; jag blef deraf ganska surprinerad, och kunde omöjligen icke allihålla mitt begär att anslå detsamma. Tonerna voro visserligen icke fullkomligt rena, men dock ingalunda mera missljudande, än man ofta, i synnerhet på landsorterne, finner dageligen begagnade instrument; detta var således ett bevis uppå dettas ovanliga godhet. Sedan jag ett flygtigt ögnablick preluderat härpå, fortsatte jag vandringen till det åter nästliggande rummet, ett litet kabinette med nischer och lönn-dörrar förutan ända; detta var det enda, som föreföll mig verkeligem hemskt, och hade jag sannerligen

icke lust att länge här förbida, Annettes onaturliga frugtan höll nästan på att smitta mig; jag betraktade blott flygtigt ett par charmanta vackra fruntimmers porträtter, hvilka, bevarade under gröna urblekta siden-förhängen, hängde på dess väggar, samt tillslöt åter dörren. Ännu några accord på instrumentet, hvilket med ganska liten underhjelp kunde bliiva rätt herrligt; derefter en par små sångstycken, så ännu en par ditto, Gud vet huru länge jag här — der jag så oförmodadt upptäckt ett för mitt sinne så njutningsrikt föremål kunnat bortdrömma min tid, om icke åtanken på Friherrinnan plötsligt manat till min pligt; jag hastade nu ut genom hela sträckan af rum; men tänk dig Emilia min, jag vill ej säga förskräckelse, ty det föremål hvilket nu mötte mina blickar, var minst skapat att injaga någon sådan; men min bestörtning, kan jag väl sanningenligt benämna det underbara jag erfor, då jag i salonen mötte en, ifrån våra rum utkommande ung, välväxt utomordentligt vacker man; vi stadmade ovilkorligt bäge på en gång; han troligen lika öfverraskad som jag, att bland denna döda samling så opåräknadt, finna en levande varelse. Den glödande hettan på mina kinder väckte mig ändtligeu till besinning; jag gjorde nu i största hast en liten bugning, hvilken han med aldeles makalös grace bevarade; hvarefter jag, likasom hade Annettes spöken esterrusat mig, i full fart ilade de återstående rammen igenom, rakt intill Friherrinnan; här stadmade jag andlös: "min nådiga Friherrinna! hvilken, hvilken! kunde den person vara, som denna tid på dagen och oss ovetande gör sin tour igenom

rummen, och den jag just i ögnablicket mötte promenerande i stora salonen flere rum härifrån; jag kan ej beskrifva den häpnad som vid hans anblick intog mig." — "Min Gud Mathilda, du är ju alldeles uppskrämmd, var den person hvarom du talar då, så lasligt förskräckande? se här, jag tror verkeligen du behöfver vatten." — "Å visst icke min nådiga Friherrinna, jag blef bara rätt brydd, det var mig så alldeles oförväntadt, att här finna någon gäst; men befaller Friherrinnan icke upp Annette?" — "Nej, ännu icke, du måste dock göra mig begriplig hvem den personen möjligen kunde vara, du så opåräknadt på dina ströftag mött, var han gammal och ful, så var det ovedersäglichen Inspektoren, hvilken du troligen sedan i går aftons torde glömt?" — "Nå du min Gud! nej, tvärtom, han var helt ung och vacker, och har troligen ännu aldrig i sin lefnad varit Inspektor." — "Nå kors, så du också kan utföra en sak, nu gissar jag, det förmodeligen var min nye förvaktare; ja men, han ser ej illa ut, så mycket jag i hast kunde finna; han var för en stund sedan uppo för att göra mig sin skyldiga uppvaktning; karlen ser temmeligen hygglig och städad ut, och tyckes för sin ringa del, uppsnappat en god portion af den behöfliga verldspolituren, det sägnar mig så mycket mer, som jag verkeligen — ehuru på långt afstånd — med honom räknar slägtskap, och är det äfven till en del genom hans mor, en ganska hederlig vältänkande, ehuru mindre beimedlad enka, jag — sedan nemligen denne S., för någon tid sedan lemnat dess militaire-bana, på hvilken han redan var upphunnen till Lieutenant-grad — sjell föreslagit honom tillsynen af denna vid-

lyftiga egendom." — "Och hvilket förslag han antar?" inföll jag. "Ja visst, om han är en driftig mäniska, vill han väl ingalunda insölv sig i overksamhet, dessutom bör han här komma att finna sin rikeliga utkomst, så han med den kära modren, ganska bekymmerslöst kan lefva, och törhända redan i nästa år, hvilket jag rätt gärna skulle se, bliiva ställets duglige Arrendator." Således en Herr S. tillförene Militaire, nu förvaltare hos Friherrinnan: allt detta gick mi om i mitt hufvud. Jag stod ännu och funderade uppå herr S., Militairen och Förvaltaren, då Friherrinnan, hvilken härunder betraktadt mig, inföll: "Jag undrar sannerligen ej öfver din häpnad Mathilda, att i den der costumen möta en ung karl, so dig dock i spegeln." — Jag kastade nu ögat dit, och med en väl ganska fin och ganska snygg, men likvä'l ganska öfverflödig nattmössa, ditto en högst legert påsatt morgonhabit, stod jag nu pionröd i lebens grösse, skådande min egen värda person; Friherrinnan drog på munnen: "skynda dig nu att litet omsorgslättare rangera din toilette, ty i ögnablicket tillsäger Annette om frukosten, den vi naturligtvis såsom vistande i ett hus, gemensamt med S. skola intaga." — "Ach! får jag ej lof att derifrån uteblifva?" — "Hvilken nyck, och till hvad ändamål? du vet Mathilda lilla, sådant der pryderi blir mig aldrig i smak". — Jag flög mi att ombyta drägt. Qvarten derpå inträdde Annette med frukostbuden, hvarefter Friherrinnan och henne i hamn och häl, jag, gick att en par rum derifrån intaga den nämnde dejounén. Här stod nu lutad emot en fönsterpost, den förskräck-

lige Herr S. Vid vårt inträde närmade han sig Friherrinnan, för hvilken han än yttermera gjorde sin vördnadstulla hugning. — "Mamsell Sommer," "Herr S.", presenterade oss Friherrinnan, hvarvid vi åter tigande gjorde hvarannan les honneurs. Till min stora glädje upptogo nu så väl anrättningarne, hvilka genast tillgrepos, som de samtal hvilka af Friherrinnan stundligt underhölls, så lyckligt hvar och ens tankar, så även jag småningom glömde hela förtreten af nattmössa, morgondrägt och förlügenhet. Herr S. visade under hela tiden en till högsta grad upphunnen belefvenhet, lätthet i conversation, och elegance i sätt och hållning; jag vägar bestämdt säga att Rosas R. i all sin fullkomlighet likväl betydligt kommer att stå efter denne, ty det utmätte något pretentieusa, och jag borde väl ej säga: illsligt spesulle hos R. är ifrån den öppna ljusa blicken hos denne — fullkomligt försuret. Efter frukosten rådslog man om den för oss beqvämaste fördelning af rum. Friherrinnan skulle för sin räkning behålla de tre första, med sin egen utgång (dem nemligon hon nu innehade) jag de tvänne derefter följande — ett större och ett mindre — med ovilkorlig genomgång af salonen, då Friherrinnan njöt sin morgen eller middagsslummer. Derefter flyttades hela förmiddagen meubler och förnödenheter från rum till rum, till dess vi hvar och en med våra inventioner blefvo fullkomligt belätna. Middagen, så väl som alla härefter blivande måltider, serverades för beqvämhetens skull, nere i ett gladt ljust rum, liggande på motsatt sida af de trenne Herr S. innehär. Här hade Annette, till befrämjande af Friherrinnans tillfredsställe-

se, riktig gjort sitt hänta. Rummet så väl som bordet var alldeles fullpryd med de enkla men behagliga blommor Inspektorens lilla trädgård kunnat presta. Friherrinnan syntes äfven så förnöjd så jag knappast någongång tillföre funnit lifligheten hos henne stigen till högre grad. Hon var mot Herr S. som mot alla, isynnerhet mot dem hon finner förstå skatta hennes godhet, uppmuntrande och egen. Hennes första tilltal till Herr S. yppade det vänliga du, hvarigenom hon troligen ville visa sig ej glömt den ringa slägtskap, hvilken i alla fall mellan dem ägde rum; att naturligtvis ett jemnt upprepadt: "min nådiga Tante" blifver följden, är begripligt. Efter-middagen tillbringades med promenader omkring Grefskapet, hvilket är vidsträckt och ståteligt, men i anseendo till dess ovanliga dysterhet, icke vackert. Då vi efter slutad aftonvard sade hvarandra god natt, upprepade Friherrinnan ännu det Herr S. hädanefter så ofta han möjligens sjelf der till funne sig hugad, och hvad tid som helst på dagen, ägde bestämdt tillträde till Friherrinnans rum: af hvilken vänlig tillåtelse han äfven tyckes vela begagna sig.

På enahanda sätt, hafva dessa sist förflutne dagar försvunnit. Friherrinnan är oändeligt glad och nöjd, och hvad kan jag väl högre önska. Men jag har nu så sysselsatt mig med det närvarande, så jag alldeles glömt, att orda något om Rosa, hvilken likväl hos mig lefver i ett stundeligt minne. Du kan väl tänka Emilia, att ingendera af oss njöt betydligt af hvilan, den på Liljedahl sist tillbragte natten. Rosa utgjöt, under oskuldens öppenhet, för mig hela sitt hjerta, derat icke en skymt

blef mig förborgad; hvad hon i R:s närvaro på intet vilkor skulle haft mod att vidröra, afhandlades nu under nattens tyshet ganska frimodigt; hon avancerade i inbillningen till och med ända till brudkransen, hvaruppå R. under gårdagens afton fört hennes tanke, och hvilken, utan all fråga skulle komma att bestå af Murgrön. Hon hade så bestämdt införlifvat sig med idéen, att på hennes bröllopsdag nödvändigt en sådan borde pryda hennes hufvud, emedan så underbart, och liksom af en högre skickelse tillställdt, just i samma ögonblick kransen af R. blivit omnämnd, även Murgrönsranken till en dylik bildat sig kring hennes panna. "Tänk Mathilda" yttrade hon lilligt och huldt omfattande mitt lif, "om vi båda skulle lemnna hvarann den fasta försäkran, att på vår bröllopsdag bära våra kransar, ovilkorligt af intet annat än Murgrön, kunde du ej lemma din Rosa detta löfte? säg? — Nu måste jag ordentligt skratta; "nå det var då ett curiöst påhitt kära Rosa, och hvarföre det?" — "Jo, emedan jag först önskade vi blefve lika, och dertill, emedan en så sano och ovanligt trofast vänskap slingrat sig en väg kring våra hjertan, borde även denna ovanliga och herrliga växt, komma att på en sådan högtidsstund kring våra hufvuden slingra sina vackra fina grenar. Nå, lofvar du mig nu en gång Mathilda, så vet jag du aldrig bryter." — "Det gör jag visst," sade jag beslutsamt, "så mycket mera, som jag väl aldrig i detta lif torde komma att bära den af något slag." Rosa föll mig nu om halsen och upplog med sina kyssar, det nu så säkert och allt för lätt uttalade löftet. Annu fortsattes under ömsom löje

och tårar natten igenom vårt prat; — morgonen fann oss fullklädde och systerligt omarmande hyvarandra, djupt insominade på Rosas soffa.

Den 3 September.

Huru ofta, huru ofta Emilia! har jag ej lattat den alvärligaste föresatts, att i några rader samtaла med dig, och huru ofta är icke den åter så plötsligt omintetgjord. Jag förstår verkeligen ej hvarmed dessa dagar så upptagits; men sannt är likväл, att ofta natten inbryter förrän vi här — en hvar komma oss till hvila. Dock, ger jag med skäl Herr S. största skuld häri, emedan han ifrån tidig morgen till sedanaste kväll beständigt hos oss utgör den dageliga gästen. De äro dock visst icke ledsamma dessa dagar, men förgå, oaktadt sin enformighet under Herr S:s interessanta meddelanden, tvärtom med obegriplig fart. Han är verkeligen en oändligt hygglig och älskvärd karl; tro dock icke min Emilia, att det är endast jag som finner det, nej, Friberrinnan har nu äfven lemnat honom detta vittnesbörd; hon tyckes hålla rätt hjertligt af honom, och han förtjenar denna hyllning äfven; man kan icke se en egen son med en mera uppmärksam, ödmjuk och — kärleksfullare vördnad hemöta sin mor, än han gör det mot Friberrinnan; huru skulle väl då ett hjerta, så ädelt och godt som hennes, med annat, än den uppriktigaste vänlighet löna ett dylikt förhållande. Hvad det är lyckligt att hon funnit ett föremål som

Åtminstone till någon del kan förströ hennes saknad efter den älskade zonen, jag fruktade sannerligen, att hennes humeur till ganska betydlig grad skulle komma att lida af denna skiljsmässa. Men vill du nu veta huru vi till en del tillbringa våra dagar? Jo, före frukosten göra vi alla tre en promenad, ettdera i trädgården, hvilken Herr S., låtit slå så slät, och så jemn som ett kammargolf, eller också i parken eller nejden ikring; derefter göres vår frukost. Förmiddagen förgår med konversation, hvorvid Herr S. obegripeligen nog, alldrig saknar ämnen, eller också läser han högt för Friherrinnan och mig, som derunder arbeta rätt flitigt. Ester middagen, medan Friherrinnan solver sin middag, har Herr S. utbedt sig, men tyst, du vet ju ej, huru har jag ock kunnat glömma att säga dig, det Herr S. är en ypperlig Pianist, samt sjunger, sjunger Emilia så, som jag ännu aldrig hört någon göra det; föreställ dig huru surprinerad jag blef, då härom dagen, vid det vi alla gemensamt besågo rummen, han uppå Friherrinnans fråga om han sjöng eller trakterade forte-piano, svarade: "något litet hvardera." På hennes derefter yttrade begäran: "låt oss höra fortepiano," accompagnera den skönaste, manligaste och mest tjusningsfulla röst; jag ordentligt förstummades; till den grad inverkade på mitt sinne, den hos honom så oförmodadt upptäckte godasköna talungen. Nu kunde jag äfven ganska naturligt förklara, den vid min första morgonpromenade uppslagne renglänsande flygeln, hvilken då så särdeles väckte min uppmärksamhet. Nå väl, ännu samma dag förflyttades på Friherrinnans föranstaltande instrumen-

tet till den stora salonen, hvilken erbjuder en för musik alldelens förtäfflig local. Att det sedermera af Herr S. väl stämde och upphjälpt, icke förblitvit ovidrört, kan du väl förmoda. Men, nu återgår jag till vår eftermiddags sysselsättning: under det som nämndt är, Friherrinnan njuter sin middagshvila, har Hr S. utbedt sig att med sin viol, den han äfven med färdighet trakterar, så accompagnera mig på fortepiano, för att genom en dylik öfning gifva min touch och takt, den smak och säkerhet, han påstår den ännu behöfva; han finner ofta fel i min musik, hvilket han oförställt med likväl så utomordentligt iakttagen grannlagenhet yttrar; huru roligt är det icke, att på ett sådant sätt höra sanningen; likaså yttras den af honom fullkomligt afslöjad, om någongång i vår conversation, olika begrepp eller åsigter yppas. Sedan Friherriunna vaknat, fortsättes läsningen, eller ombythes musiköfningarna till muntra vackra sångstycken, i hvilka Hr S. med mera tillfredsställelse, med sin röst accompagnerar min; han är nemligen, det jag väl aldrig skulle trott, fullkomligt beläten med dess enkelhet, emedan han ej älskar den gramma konstmessiga sången; derefter promeneras mot aftonen, eller, i händelse af fult väder, spelas boston om ingenting, eller möjligen om en tallrick fullmogna krus- eller körsbär, hvilka efter spelets slut repartiseras i tre olika delar, allt efter de spelandes vinst eller förlust, hvaraf en hvar derefter bespisar sig; men hvilka dock sluteligen till det mesta tillfalla mig, emedan Friherrinnan för sin hälsas skull icke vågar, och Herr S., om jag så får säga, icke näns äta serdeles deraf. Huru trefflig kan icke tiden göras för mense-

skan, om också tillbringad på den mäst otrefliga plats, endast en sann harmoni själarna imellan blir rådande. Jag har ännu aldrig — under den tid jag tillbringat hos Friherrinnan, känt mitt inre så lugnt, så tillfredsställt, så intet önskande som här; o! att den lyckliga friden ständigt skulle erbjudas mig, så ogrumlad och ren. I dag är Herr S. på några timmar utrest till närmaste by, för att, i anseende till den yttre oeconomien härstädes, vidtaga behöflige mått och steg. Egendomen som är mycket försummad, erfordrar en den noggrannaste eftersyn, den Herr S. med de tvåne nyanskaffade Inspectorerne ofta får dela.

Friherrinnan, som i början icke ville medgivva Herr S:s oändeligt gracieusa och gentila hållning, nödgades i dag sjelf kalla mig in till sitt cabинette, för att låta mig se, med hvilken lätthet han svängde sig upp i sadeln, samt derefter satt till häst. Om du skulle sett honom Emilia, i sin lilla bruna sidenfodrade bonjour, med små solblanka knappar, sitt ylviga brunlockiga hår, sin friska färg, sin vördnadsfulla bugning till Friherrinnan då han sluteligen med ett litet gyllene ridspö, gaf den under honom otäligt dansade kritvita gångarn en obetydlig knäpp; mina kinder ordentligt lärgades derunder af fruktan att, i hvarje ögonblick se honom af den ystre, ovane hästen — kastad öfverända, och betagen af oro, utrosade jag vid hans affärd ovilkorligen till mina rum, för att änteligen se hans fortridt; men, se der skrider under kråmad gång, villigt lydande sin herres minsta nyck, den tännde, så stilla och lätt, som hade hon hållits af jernband. Nu tvärstadnar hon, gör en liten sväng, närmar

sin Herre några steg till slottet, hvarunder den skicklige ryttarn finner tillfälle, att med tvänne till mösskanten lyftade finger göra mig sin hälsning; åter vändes hästen med sirlighet, hvarefter, under sakta traf, det nu småningom bär vägen framåt.

Klockan är redan mot fem, och ännu ses han icke återkommen. Friherrinnan har härunder ifrån mina fönster, flera gånger otälig spanat åt vägen, för att erlära, om han icke redan torde synas, emedan han bestämdt trodde sig vara åter emot kl. tre. Gud! måtte endast intet ondt händt. Just nu ropar mig Friherrinnan, hon önskar, det jag måtte bliiva henne följaktig på den promenade hon — för att möta Herr S. — tänker göra; ack! det skulle jag likvist för mycket godt ej velat. Min Gud! ännu en förnyad påminnelse, jag måste lyda. Må väl!

Den 10.

Huru besynnerligt är ej människohjertat, verkeligen en underbar oförklarlig gåta! — kan du lätta Emilia, huru förskräckelsen och oron öfver en förmodad olyckshändelse till den grad kunnat upröra min fantasi, och reta mina nerlver, så en par tre dygns opasslighet deraf kunnat bliiva följd. Tänk dig, hvilken obetydliget nu gaf anledning till, att jag i några dagar hållit sängen: som jag omnämnde, var för en vecka tillbaka Herr S. utridande till en liten by, icke så alldelens långt härifrån; att Friherrinnan tidigare hemväntade ho-

nom samt under oro, jemte mig gick att invänta hans ankomst — vet du älven; nä väl, klockan blef sex, sju, åtta och ingen S. hördes af, nu steg Friherrinans ångest till betydlig höjd, emedau hon förebrådde sig halva tillåtit honom begagnandet af den högst ystre hästen, ännu en half timmo tillbragtes af Friherrinnan under väntan, då hennes hälsa i anseende till den kulna och redan fugtiga höstaftonen icke tillät ett längre uteblifvande; vi gingo såleds in samt satte oss hvardera vid mitt kammarfönster, hvilket hade utsigt åt vägen. Klockan led mot nio hvarunder skymningen så synbarligen tilltog, så man knappast mera kunde urskilja något föremål, Men likväl kom ingen S. Friherrinnan promenerade nu tyst längs kammargolfsvet, men jag hade omöjligt förmått mig taga ett enda steg, så väldsamt klappado mitt hjerta, och genombälvade mig den häftigaste oro. Jag kände mina kinder glöda under bemödande, att med mina ögons tillhjelp, urskilja någonting, hvilket jag å vägen tyckte röra sig; verkeligen såg jag nu en mensklig gestalt, men vandrando till fots, jag ilade under den obeskrifligaste ångest trappan utföre och intill köket, dit den ankommande redan anländt, och just nu höll på framtaga en röd silkesnäsduk, den jag bestämt igenkände tillhörde S. Jag såg intet vidare, det svartnade för min blick och sanslös nedföll jag i den bakom mig stående förskräckta Annettes armar. Då jag åter slog upp mina ögon, stod Friherrinnan med sina uppfrikskande eau de lyser framför mig, med hvilkas tillhjelp hon nu huldt bemödade sig att återkalla mig till krafter. — Efter förtärandet af ett glas

Iriskt vatten, lyckades det mig äfven, att åter uppnå mitt rum, der Friherrinnan nu räckte mig en liten af S. skrifven billet; han hade vid sin återfärd, hvilken skedt något sednare än han förmödadt, tagit en alldeles origtig ginväg, hvilken i stället att närlägga den med trakten fullkomligt okände till stället, tvärtom så långt derifrån aflägsnat honom, så han samma dag omöjligt mera uppå sin ostyriga gångare kunnat begifva sig hem. För att dock undvika all slags vid hemmet möjligtvis inträffande oro, afsände han nu budet, hvilken med den i näsduken väl invecklade billetten, skulle förklara hans olörmodade uteblivande. Jag hade knappt genomögnat lappen, förrän jag utbrast i den hältigaste gråt, hvarunder Friherrinnan ännu förnyade sin godhet, medelst besmörjelser af oljor etc., samt instämde sluteligen fullkomligt i, huru äfven hon, om hon så oförmodadt först blifvit näsduken varse, deraf skulle erfari samma förskräckelse, som jag. Följande morgon kände jag mig så matt, så jag icke förmådde höja mitt huvud ifrån dynan, en stark feber arbetade genom hela min kropp, hvilken tvang mig att hela dagen behålla sängen. Mot klockan nio hörde jag Herr S:s fru stande häst tillkännagifva sin herres hemkomst, äfvensom honom sjelf i ögnablicket derpå inträda till Friherrinnan. Febern rasade med förnyad kraft i mina ådror, hjertat slog, så det kunde höras; nu öppnades Friherrinnans kammardörr, och hon sjelf inträdde till min säng. "Får Ferdinand göra dig sin morgonhälsning min Thilda," yttrade Friherrinnan? jag ville svara, men förmådde ej, pulsarne slogo så starkt och krampaktigt, så jag

tyckte mig nästan vilja qvälväs, jag grep endast tag i Friherrinnans hand, under det jag kände tårarne framtränga i mina ögon. "Min Gud! Ferdinand," ropade Friherrinnan, i det hon förskräckt, med handen torkade svetten, som nu i stora pärlor utbröt kring min panna och hals; "allt detta har du åstadkommit." S. hade nu inkommit, och stod blek som en vattenlilja med brinnande ögon, framför min säng. "Jag! jag!" stammade hans skälvande läppar. "Gud! jag hade verkeligen en sådan aning;" med dessa ord nedsjönk han häftigt skakad emot min säng. "Lemna henne ej," bad Friherrinnan, i det hon hastigt påtog sin shawl och nu gick att utur sitt hus-apothek uppsöka någon stillande medicin, "hör du det, lemna henne ej ett ögnablick." — "Icke ett ögnablick af mitt liv," upprepade med låg röst S., då Friherrinnan lemnat rummet, uppreste sig, samt närmade sig sängen, i det han med häftighet bemägtigade sig mina brinnande händer. "O Mathilda! dyra Mathilda! kan ni förlåta mig detta? kan hela mitt liv, egnat eder, blifva tillräckligt att förskaffa mig tillgift, för hvad ni nu för min skull lider? hvad har jag väl gjort, och huru litet betänkte jag följderna af mitt välminta företag." Jag hörde ej mer, jag kände endast de täta slagen af hans bjerta, hyllket klappade under min hand.

Friherrinnan hade nu inkommit; flere timmar förgingo, under icke stark, men likväl beständig yrsel, hvarunder S. icke ett ögnablick lemnat rummet. Mot aftonen blef mitt huvud betydligt lättare, jag förmådde nu något resa mig ifrån kudden, ehuru icke utan svårighet, sjelf tala eller höra

andra tala ikring mig. Ännu bärge de följande dagarna var jag så matt, så jag eluren klädd nödgades taga hvila på soffan. S. var härunder i sine omsorger uttröttelig, tillbar mig min dryck; uppläste för mig åtskillig herrlig poesi; sjöng med sin milda röst några utmärkt sköna sångstycken, med ett ord, bjöd på allt upptänkligt sätt till, att för mig förkorta timmarne, hvilka troligen aldrig för en sjuk, med så obegriplig fart försvunnit. Nu är jag dock gudskelot åter lika stark och lefnadsglad, som förut, sedan det onda så lyckligt blef öfverståndit.

Den 21 September.

Skall du fördömma din vän Emilia, fördömma hennes hjerta som trolöst och flygtigt, då hon nu går att öppet och öfverlåtande, i ditt vänskapliga sköte lemma ett förtroende, kanske nog oväntadt, men likvisst uppriktigt och sannt; O Emilia! sträck ej din stränghet för långt, kalla ej lättisinnighet och glömska af fordna förhållanden, den tillgivnenhet jag nu tillstår mig känna för S.; ja, jag älskar honom verkeligen af hela min själ, af all min häng jag älskar honom så högt, som någonsin jag under min barndoms oskuldsdrömmar älskade Edvard; jag älskar honom högre, ty den akning, den höga beundran, hvilken ledt mitt hjerta till S. kände jag aldrig för den förra. Han var mig kär över allting, emedan han var den förste, hvilken för mig nämnde ordet: kärlek; emedan han framför någon annan visade mig upp-

märksamhet och tillgivvenhet, emedan jag icke med en blick fick yttra en önskan, den han ej genast, och ofta med största svårighet, uppfyllde; emedan jag i min oerlarenhet och barnslighet ej visste göra mig begrepp om något högre, något bättre, än den smickrande hyllning, han ständigt lemnade mig. Nu! nu! har mitt hjerta dock erfärt detta ovilkorliga, hvilket jag ej med ord kan benämna; men endast ljust och klart i min själ, känna och fatta; denna hänförande enhet emellan själar, som sammansmultit och i en onda blick säger: jag förstår dig, och dig kan och vill jag älska i liv och död! så känner jag det för S., ehuru jag verkeligen fasade för upptäckten deraf. Oek, frågar du väl: "är du olycklig nog att känna allt detta ensam; måste inom eget bröst du fördölja din sällhet och ditt qual?" Nej Emilia! nej! det vore dock grymt för din Mathilda; han har sjelf, min dyre S., under en lycklig stund, då jag lugn och sorgfri, ännu icke anade vidden af mina känslor, ensam satt bredvid honom i min förmaks-soffa, och ingalunda kunde tänka mig hans tankars rigtning, i enkla, kärleksfulla och tydliga ord förklarat mig, hvad han känner, hvad han evigt skall känna för mig. Tror du Emilia, att jag var nog tranquil, oaktadt det alltför oförmodade i hans yttrande, att lugnt under säkert en hel timmes tid öfverlåta min hand i hans, hvarunder han öppet gjorde mig förtroende af hela sin förflytna lefnad; talte om sin mor, som han obeskrifligt älskar, hvilken han har att tacka för sina bättre känslors daning, som ifrån hans spädaste ungdom, genom exempel och ömhet bildat hans själ för ädlare intyek, och som genom sina moderliga om-

sorger och varningar, hindrat honom, att någonsin glömma sig sjelf och sitt höga himmelska ursprung; framställde, under sanningens rena mantel, sin medellöshet, och sitt hopp, att med drift och idoghet dock kunna ernå sorgfria dagar; huru dessa bemödanden obeskriffligen skulle lättas genom min motsvarande ömhett, och det hopp att jag här, der han troligen i längre tider vore tvungen söka sitt bröd, ville dela med honom lust och nöd. Lust och nöd med honom! O Emilia! det ville jag med utsäglig känsla af lyksalighet; det saade jag honom äfven ur mitt hjertats grund, då han sluteligen ännu en gång framställde mig sin upprigtiga fråga. Jag förtäljde för honom nu likaså tilldragelser ur min lyckliga barndom; saade honom, huru jag i en af mitig ömt älskad ynglings kärlek sett min högsta fröjd, men, huru vid min irräkado fattigdom, och förlusten af mina föräldrar, den genom hans otro förbytts till djupaste smärta; huru jag som af en högre magt dock erhållit styrka att bärta mitt af många sammanträffande omständigheter nog pröfvande öde, nu sluteligen hos den engel, hvilken blifvit och ersatt mig allt, åter vunnit ny leluadslust och nytt lugn. Allt detta var för S. ingen nyhet; han kände till min förvåning genom Friherrinnan, som händelsetvis för honom vidrört mina förhållanden, alltsammans. Prisade sig lycklig, som nu genom sin oföränderliga ömhett fick hoppas godtgöra hvad jag så hårdt pröfvat, försäkrande mig, att bemödandet och ernåendet deraf, skola komma att utgöra hans högsta lycka. Och säg, fördömmer du nu din Mathilda, för hennes outsläckliga kärlek till S. O! sugg Emilia! Länge har jag varit obesluten, huru-

vida jag för Friherrinnan skulle delgisva detta förhållande, af fruktan, att hon icke med vänlighet skulle anse det. Gör jag henne möjligent orätt, då jag i hennes upplörande tycker mig se bekräftelsen på min farhåga. Skall min kärlek åter sänkas i graf; skall hon, hvilken jag är pliktig tacksamhet och lydnad, hvars önskningar jag vill hörsamma, vore det än på bekostnad af hela min timmeliga lycka, väl hafva hjerta att skilja mig från honom, vid hvilken min själ är så oskiljaktigt förenad. Gud! det vore mer, mer, än din Mathilda kunde uthärda. Dock! det är sagdt, hon! hon skall bestämma mitt ve eller väl! det vet äfven han, som under tusende föreställningar sökt bevisa mig, att hjertat aldrig läter belalla sig, att det i med- eller motgång, alltid förblie sin egen rådgivare; att Friherrinnan genom hvilka välgerningar som hälst, aldrig med skäl, kan göra anspråk på ett grymt uppostrande derat. O! hvilken ljuf siren-slämma ljuder icke vid hvarje hans ord, för mina öron, huru lockande att efterfölja dess bud; men nej! otacksamhet! du svartaste af förbrytelser, Mathilda skall aldrig, aldrig göra sig skyldig af en så usel tillvitelse; förr skall, som sagt, hon dö af sorg, än handla emot hederns bud, enot henne som för mig gjort så mycket, så oändligt mycket godt! ännu i dag, då jag under Friherrinnans hvilotimme öfversäll, satt omsluten af hans älskade armar, tog han det ovilkorliga löftet af mig, att icke under vår vistelse här, upptäcka för Friherrinnan vår kärlek. Det var något, jag ehuru ogärna, dock ej kunde neka honom, emedan han dertill uppgaf för många antagliga skäl.

Han vill bestämt först gilva sin egen mor del deraf, dertill erhålla hennes moderliga välsignelser, innan han för någon annan vill offentliggöra sitt företag; likaså önskar han att till fullo kunna göra den icke så obetydliga insamling af en, under trenne tjensteår åtnjuten lön, den han i anseende till den försträckning af modet, hvarmed hans sparsamma mor gått honom tillhanda, på åtskillige säkra händer utlånat, på det sluteligen han, med icke så alldeles toma händer, hos Friherrinnan skall kunna — som han säger: värvva mig, och omsider i ordningställa sitt lilla bo. Ack Emilia! när jag tänker på min sällhet, att jemte en sådan varelse gå livets väg igenom, kan jag ofta icke annat, än under största tacksamhet mot 'Gud, sjunka på mina knän, och sända honom den varmaste succ, som så underbart styrt mitt öde. O! hvad jag vore lycklig, om endast ej, det plågsamma medvetandet, att jag för Friherrinnan fördöljer mitt hjerta, skulle följa mig; kunde hon dock sjelf leda sig till rätta förhållandet, hvilket visst icke blevne svårt, endast hon med mindre bekymmerslöshet fäste sig vid hvarderas vårt hjertliga bemötande, och hvilket hon genom sitt säkra, ingna öfverlätande, mera befrämjar, än förhindrar. Tror hon att Mathilda är blind för allt ädelt och skönt, eller tror hon, att tvänne hjertan ovedersägligt sknapade för hvarann, under månadslångt dagligt umgänge, i evighet kunde förblifva hvarann likgiltige; eller — tror hon möjligen, att en enda tanko för C*, den hon dageligen åkallar, rimligtvis kunde erhålla plats inom mitt hjerta. Icke ett ord, ej en blick tillkännagisver någon misstanke hos henne,

hon visar sig så alldetes tranquil, och liksom alltid varseblifvande den rodnad och de tårar, hvilka växelvis yppas på mina kinder, och hvilka af den emot henne iakttagne förbehållsamheten alldagligen ditjagas. O! kunde jag läsa i hennes själ, hvad hon härunder tänker, och om icke allt detta sluteligen skall leda till förminskande af hennes ömhet för mig. Dyre S., hvilken tjusningsmagt äger du icke öfver mig, då för den minst ljusa af dinas föreskrifter, jag äger styrka att uppooffra hela min själs lugn.

Den 30 September.

Alltid samma lycka! samma hjertats ljusva hängifvenhet — och samma döda lugn hos Friherrinnan. "Hör Mathilda" sade i går Friherrinnan, under det jag i höstskymningen satt och spelado några nättä nya sångstycken, dem S. lärt mig, "hör Mathilda, hvarsöre spelar du alldrig nu mera mitt och min Gustafs lilla älsklings-stycke? Det gjorde du likväl alltid förr, och som jag tyckte — med så mycket nöje. Du drog dig då, gärna och ständigt till minnes, hvilken fröjd du derigenom beredde mig." — "O! utropade jag med sammanpressadt, ångerfullt hjerta, "det gör jag äfven i dag, och alltid, och . . ." men nu kunde jag ej längre tillbakahållas, jag flög till hennes fötter, derifrån hon med moderlig ömhet drog mig upp till sitt bröst, kysste med den huldhet — hvilken blott kan yttras af en varelse, liktänkt med henne — tårarne itekn mina kinder, i det hon med hjertliga ord öf-

vertygade mig, det hennes mening ingalunda varit att sätta mig; "låt mig nu höra det kära stycket" bad hon derefter smekande, "men sjung det icke med någon tårdarrande röst, så älskar min Gustaf det visst icke." Jag sjöng nu, och spelte det så länge, så bra, och så klingande, jag någonsin kunde; då jeg omsider vände mig om, såg jag i skymningen S. sittande i soffan tätt intill Friherrinnan med, som jag tyckte mot hennes knä lutadt huvud; jag steg upp, närmade mig med en underbar, ännu oförklarlig känsla, soffan, då Friherrinnan plötsligt uppstigande och ännu en gång kyssande min panna yttrade: "Ser du min hulda Thilda, hurn äfven Herr S. icke kan undvika lemma mig sin varma taeksägelse för det nöje jag och ingen annan vetat förskaffa oss; måhända skall detta stycke numera omtyckt af oss båda, blifva en orsak, att framdeles af dig oftare utföras." Vi återgingo derefter till de andre rummen, där ännu ett par timmar, under vanliga ämnen bortpratades. Att vårt ömsesidiga förhållande således icke helt och hållit undgått Friherrinnans uppmärksamhet, finner jag bestämdt af hennes fint yttrade pique, men, dervid stadnade äfven alla bevis.

I går och i dag hafva vi tillsammans gjordt temmeligen vidsträckta promenader; Friherrinnan har sjelf velat taga egendomen något så när i sigte, hvarföre vi straxt efter intagne frukostar begifvit oss å väg. Hvilken obeskriflig sällhet erfar jag icke af, att se henne under promenader betjona sig af S:s arm, som under det han varsamt och siktigt stöder henne, likväl upphörligt genom de ömmaste blickar låter mig finna, huru kär jag är ho-

nom. Blir under vandringen jag ett ögnablick efter, eller omärkt snarvar öfver en liten stubbe, glömmer han ovilkortigt, hvilken ledare-plats han innehåar, i det han med blixtens hastighet ilar att hjälpa mig. Friherrinnan ettdera — märker ej eller låtsar icke märka, det i hvarje ögnablick sig uppenbarande kärleksfulla i hans uppförande, ty merendels upptages under sådane momenter, helt och hållt hennes uppmärksamhet, af någon ned-lutande gärdesgård, någon illa sådd åker, några ojemna renar, eller dylikt, till dess hou, en god stund efter det han redan ödmjukt och väntande stått invid hennes sida till fortsättande af promenaden, tanklöst emottinger hans arm.

I går aftons, och likaså i dag föremiddags, under det Friherrinnan, som vanligt promenerade i salonen, genomgick jag, för att bevisa henne hurn oändeligt gärna jag drog mig till minnes hennes önskningar, flere gånger det lilla stycket; men tror du Emilia jag derunder tygligt tyckte mig se, huru S:s anlete för hvarje gång stycket af mig upprepades, alltid mer och mer mulnade; jag ville först icke fästa uppmärksamhet dervid, men kunde slutligen icke undgå att märka, med hvilken smä-ironisk ton, han, i det han för mig framlade några andra sångstycken frågade: "om jag ej trodde tangenterne genom detta endas mer än beständiga åter-upprepande, möjligen kunde komma i så starkt obestånd, så de vid andra styckens exequerande blefve obrukbara?" "Det är visst möjligt" svarado jag leende, i det jag bladdrande igenom noterne, uppslog ett litet, hvilket isynnerhet vunnit hans tycke. Nu var pannan åter fullkomligt ljus och

klar; med glädighet satte han sig ned vid flygeln, samt accompagnerade mig med sin sköna röst; till så många stycken, notboken möjligen kunde medgivva.

Då på eftermiddagen under S:s ledning jag gennomgick en något svår sonate, den vi redan åtskillige gånger förut öfvat, tog han plötsligt min hand ifrån instrumentet, förde den med hertlighet till sina läppar, i det han med den mest innerliga ton frågade: om det verkeligen endast och allenast var Friherrinnan jag så varmt ihägkommit, under det jag med så mycken känsla omspelte det lilla sångstycket, i går, i dag, jemte flera gånger förut; eller om icke någon tredje person blandade sig i detta minne." — "Förlåt mig min älskade Thilda," fortfor han, "men jag älskar dig så gränslöst! Du är så helt och hållit det enda, högsta näst min mor, jag i denna verld högaktar och värderar; du den första, tror du mig Mathilda! den första quinna, för hvilken mitt hjerta med kärlek och ömhets slagit; derföre finner du mig ända till löjlig svaghet angelägen om, att ingen annan karl på jorden skall äga din minsta tanke. Försäkrar du mig uppriktigt härom, vill du lugna mitt hjerta med det hopp, att hennes Gustaf, den af mig som rival, så mycket frugtade, icke funnit eller någonsin skall finna, någon liten plats i ditt hjerta?" Jag hade med förunndran hört honom; men jemväl med den största lyksalighet insupit hvarje i hans yttranden uttalad ömhetsbetygelse, och kunde för blandad glädje och smärta, att möjligen af honom kunna misskännas, i början ej svara ett ord. Om seder, då genom en täreström min känsla fätt luft,

blef jag dock i tillfälle försäkra honom, huru mycket han misstagit sig, huru jag aldrig ännu seit Baron Y och så mycket mindre ej någonsin egnat honom någon annan tanke, än den Friherrinnan under samtal om honom flygtigt mig meddelat. S. syntes häröfver storligen förundrad emedan han varit fast övertygad om, det jag åtminstone i början af Baronens hemmavaro ännu icke lemnat staden. Du tror ej Emilia, huru tillfredsställd jag var öfver Rosas plund, att just till Baron Y:s hemkomst, boifra min utresa till Liljedahl, ehuru i anseende till honom — mig visst icke underkastats någon farhåga, var i det hela jag nu rätt lycklig, att så lätt kunna vederlägga S:s tvifvel. Nu god natt, Friherrinnan hvilar redan längesedan, äfven jag hastar att söka hvilans skydd.

Den 20 Oktober.

De gulnade och spridda löfven, jemte ofta förnyade regnskurar på fönsterrutorne till min lilla älskade kammare, göra mig redan aldagliga pänningelser om den skiljsimessa, som ifrån denna för mig så kära ort, ifrån honom, hos hvilken min tanke sändigt hvilar, alltför snart mig förestår. Förgäves önskar jag tusende gånger om dagen, att i jernband kunna binda den, ack! så flygtigt bortilande tiden, men fåfängt, fåfängt! endast en enda vecka återstår mera till njutande af denna outsägliga sällhet, umgänget med honom, som för mig utgör allt, hos hvilken jag finner hela min verld! 1 dag ännu förkunnade mig Friher-

rinnan, det hon sednast den 1 November vill vara i staden, emedan, utom små oekonomiska bestyrderstädes, hon för sin helsas skull, icke derutöfver vågar fördröja sin hemkomst. Det är äfven i anseende till den ovanligt vackra och torra hösten, hon ända hitintills uppskjutit sin återlärd. Jag kan vid alla dessa tillredelser nu mera omöjligt vara glad. När, när? O! inhöljt i mörker är för min själ den tid, då jag får återse honom, och Gud vet under hvilka omständigheter. Mitt hjerta slår af ovilkorlig ängslan, endast jag tänker härpå, hvem! hvem! skall väl lösa mig mitt ödes ännu alltför dunkla gåta?

Härom dagen då jag jemte S. på trappan af det lilla trädgårdstemplet satt och betraktade hösten, hvilken i hvar flägt, i hvart strå, uppenbara sig, och hvilken minutligen gaf mig päminnelse om huru jag, snart nog fjerran härifrån, skulle pröva dess väldsammaste period; frågade mig S. hazardsvis, af hvilka personer såväl fruntimmer som karlar jag af Friherrinnans umgängen funnit mesta nöjet, och följakteligen ansett intressantast, Utan att öfverväga, der det ej kunde komma ifråga, citerade jag bland dessa: Grefvinnan X., Fröken E., min lilla Rosa, Baron Paul C* "och inga fler jag kunde draga mig till minnes." "Baron C!" utropade S., "jag har sett honom, han är verkeligen en utmärkt ung man, han torde väl oftare umgås hos min tante?" — "Ja, mycket ofta, han räknar till henne någon slägtskap." — "Ja, jag vet det, nä, då har du min älskade Thilda icke kunnat underlåta finna den högst i ögonen fallande skilna den mellan honom och de flesta unga karlar?"

Säg, är han ej tillika då han nemligen vill, utomordentligt hygglig?" — "Jo, men du må väl tillägga; då han nemligen vill, ty han vill det verkeligen icke alltid." — "Och ej mot alla" tillade S. — "Ja väl så," återtog jag; berättade honom nu Baronens inträdes-monologe till mig, första gången jag hos Greve X. kom i någon beröring med honom, bifogade tillika, enligt rättvisan, den utmärkta uppmärksamhet, ja vördnad, han, för att godtgöra sina obetänksamheter, derefter emot mig iakttog. S:s panna rynkades härunder märkbart, hans anslete upptäcker ögonblickligen om innom honom något mindre behagligt försiggår. "Nå, hurn blef förhållandet derefter herrskapet imellan," återtog han efter en stund, sedan färorne i pannan jemnats; "Godt, min Ferdinand, rätt godt; å Baronens sida till och med innerligare än jag det kunnat formoda, ty" . . . och nu fick jag lof att göra S. ett uppriktigt förtroende af Baronens mig nyss gjorda anbud. "Min Gud! min Gud!" suckade S., då jag slutat, och stora svettperlor rullade härvid längsamt utför hans panna," och du har redan gifvit honom ditt bestämda afslag; hvad har du förkastat Matilda? O! churu all blod härvid af ursinnig glädje strömmar tillsamman i mitt hjerta kan jag likväl ej ahhålla mig att ännu en gång utropa: hvad har du förkastat genom affsläendet af en sådan varelses hand; lycka, välvänd, börd och hvad kan jag väl erbjuda dig, som till en ringa del kan ersätta allt detta. Gud! det var för mycket, och just han! han!" — Jag hade ej kunnat föreställa mig att erfarandet af en i det hela så ringa sak, till den grad skulle uppröra S. och var nu

verkligent rätt brydd, att hos honom kunna återställa Ingret. Med ömhet föreställde jag honom, att endast den sanna upprigtiga kärleken kan utgöra människans lycka; att jag aldrig — aldrig kunde hysa annat än en vänskaplig känsla för C*, huru jag skulle bedragit honom och hansarma hjerta, om jag hycklat den ömhet jag ej kände samt, huru mitt samvete aldrig kunnat gilla en förbindelse, der, i sådant fall endast verldsliga uträkningar kommit i fråga. O! huru lycklig var jag nu deremot att äga en persons kärlek, den jag af hela min själ för dess eget rika inres skull fick älska och akta; vid hvars vedermälen af huldhet, min ömtålighet ej behöfde lida af den tanke, att ifrån motgång och medellöshet blixtvis upphöjd till rikedom och rang, ty hvar finnes väl den man, hvilken vid dylika omständigheter, under lifvets ombytliga skilten — icke lätt glömmer qvinnans högsta enda goda, hennes sinkänslighet, den der en gång värdslösad och förglömd, ovilkortligen måste förtvina och dö.

"O! du är för hård i dina omdömen min Thilda" utropade S. under det han med häftighet slöt mig i sina armar; "vore jag rik, ägde jag den rang, hvarom du talar, jag ville trotsa en hel verld i kärlek och uppmärksamhet mot dig! tror du mig häri — säg?" "Ja! ty du är också ej lik någon af denna verld." — "Men Baron C*, honom skulle du ej tro?" — "Jag har aldrig tänkt mig något fall vis å vis honom, emedan jag aldrig kunde älska honom." Vi gingo härofter tillbaka till Friherrinnan, hvilken troligen redan saknat oss; S. med ett

ganska upprört sinne, till den grad hade mitt oväntade delgilvande verkat på honom.

I dessa rader säger jag dig åter ett: farväl, från dessa kärlekens och sällhetens nejder; när o när! skall jag återse dem, eller härifrån blifva i tillfälle, att för dig tolka min lycka, och, skall hon väl, under dessa tider så ljult uppblomstrad för mig, någonsin komma att gifva några skördar! Må väl; efter några dagar, hör du åter ifrån mig.

S. den 3 November.

Åter här, åter här omsnärjd af otresnad, fåfänga och därskap. O Gud! hvor äro nu de sällhetstimmer, dem jag njöt under kärlekens omgivning! Borta! borta! för att måhända aldrig mera återkomma. O Emilia! kunde jag i den djupaste vrå af verlden undandölja min varelse för dessa lefnadslustige plågsamma menniskor, hvilka i hvirflande strömmar, alldagligen hitrusa, att i utnödda phraser göra Friherrinnan sina välkomstösningar; skulle jag nämnas, och skulle jag af den hulda välgörarinian våga utbedja mig den nåd, att ej behöva blifva deltagerska i de sammankomster, hvilka så väl inom, som utom hus stundeligen förtagas, men ack! jag är pligtig henne hörsamhet, och måste således Emilia, måste med ett för verlden helt och hållt slutet hjerta likväl dricka af dess grumlade drägg. Friherrinnan som efter sin öfverståndna resa känner sig ovanligt rask, föreslår redan hvarjehanda bjudningar, dem hon för åtnjutne nöjen, tycker sig stadshoerna skyldig; i

följd hvaraf hon om åtta dagar tänker arrangera ett stort caffé, samt om fjorton, en masqueradbal, den hon redan på *krona omnämnde, och hvartill en otalig mängd folk så väl lands- som stadsboer komma att inviteras. Jag önskar sammerligen att dessa tider lyckligen skola förbigå, på det ändte-ligen, det ljusva Ingnet åter må kunna efterträda denna storm. Nu har jag dock fullt och fast be-slutat, att ej längre förtiga för Friherrinnan mitt hjertas hemlighet, under hopp, att hon till mina, och min dyre Ferdinands önskningar icke skall neka sitt bifall. Den glada sorgfria Rosa är re-dan jemte sina föräldrar inflyttad till staden; äf-ven hon, gjorde mig i dag ett kort besök; o! den som ägde hennes frid! den ljusva lyckliga själen!

EWS

Den 20.

"Men en dröm, en satlig dröm allens,

Var mitt svärmeri, min tjuasnings verld." —

Huru skall jeg väl Emilia! genom penndrag äga förmåga att för dig tydliggöra min gränslösa smärta! Anar du ej det qval jag lider, att ifrån den lyckligaste varelse under solen, känna smärtan i dess högsta vidd! — Ser du icke huru jag med dunkla förgråtna ögon, går en brud, hemförläfvad åt sorgen, och åt en varelse, den min blick ännu ej skådat, den jag aldrig aldrig kan älska; eme-dan mitt hjerta evigt tillhör honom, hvars namn jag numera ej vågar uttala, hvars minne är ett brott att tänka. — Som du ju visste, var min all-varliga föresatts att upptäcka för Friherrinnan min

kärlek till S. — Jag hade i anledning deraf, morgonen efter det jag sedanast tillskref dig, mera tidigt uppstigit och gick nu med väl något klappande hjerta, men likväl i själen glad och nöjd, att ostörd i hennes sköte få öfverlåta mina känslor; jag hade knappt hunnit inträda, då hon med emot mig uträckta armar utropade: "Ack! min Mathilda! du kommer ju verkeligen som ett väntligt budskap, jag har hela morgonen otälig väntat ditt uppvaknande, för att ändteligen en gång blifva i tillfälle för dig yppa en önskan den mitt hjerta länge byst, och hvars upplyllande kommer att göra din mor en himmelsk glädje, men som äfven naturligtvis helt och hållet beror af dig sjelt." Vid dessa ord, hvilka fullkomligt tycktes henne förestavade utur mitt eget hjerta, kände jag mitt bröst liksom krampaktigt sammanpressas; jag behöll dock min fätning och nedsatte mig vid hennes vink, med spänd uppmärksamhet vid hennes sängbrädd. "Säg mig nu såleds först, mitt älskade barn," fortfor Friherrinnan, "älskar du din mor ännu beständigt med samma dotterliga tillgifvenhet, hvilken du en gång sade, att gjorde dig så innerligt, så öfvermåttan lycklig?" — "Ja! vid Gud! lika beständigt!" "Nå väl, vill och kunde du för hennes önskningsars uppfyllande, som endast och allenast åsyfta ditt eget väl, upposfra, om så fordrades, några ringa fördelar, eller till och med flygtigt förgående ömhetsrus, hvareuppå du dock alltför osäkert kunde bygga din lycka, för att på hennes mera erfarna och beprövade råd, stöda din kommande framtid?" Jag kunde för smärta knappt svara: "ja! jag kan och vill allt, som möjiligen kan tillfredsställa min

välgörerska." — "O! Mathilda! då kan och vill du äfven uppfylla en mors hjerta med himmelsk lycksalighet, du vill som min Gustafs hulda maka följa honom på hans lefnadsbana; du vill skänka honom din kärlek, din tillgivsvenhet, och genom en ständigt fortfarande ömhet till honom, godtgöra hans mor, de lidanden hon, i så många mörka tider utstått; svara mig, vill du det?" — "Ja! jag vill bjuda till;" utpressade jag nu med en tung suck, och nedsjönk, nästan utan all känsla invid hennes säng, där hon nu i sin moders fröjd smekande ölever mig nedkallade himlens välsignelser. Derefter framtog hon ett af hennes son skrifvit brev, derur hon delgaf mig, hans i anseende till mig yttrade tankar och önskningar. Att de alla voro en följd af Friherrinnans honom lemnade meddelanden om mig, kunde man tydligt finna, likväl upprepade han åtskillige gånger deri, huru han alltid skulle anse som den ljutvaste lycka, att genom den älskade modrens hand, erhålla sitt lifs följeslägerska, så mycket mer som hans hjerta hitintills förblifvit fullkomligt fritt; och hoppades han således genom en sann kärlek i en framtid kunna förvärfva sig sin ännu obekanta men likväl högaktade bruds ömhet. Han delgat vidare Friherrinnan, huru i följd af allt detta, han vid erhållandet af mitt gynsamma svar, genast skulle lägga in om det åtsked ifrån tjensten, hvarsförutan han icke skulle hafva hjerta fästa sin unga maka; ty att berörlva sin mor henne, den han visste hon älskade lika mycket som honom sjelf, ville han aldrig. Han bad henne således ännu en gång att med aldraförsta delgilva honom mitt svar, hvarefter han

ville underrätta henne till hvilken tid, hon till vår förening bestämdt kunde hemvänta honom. Kan du således nu tänka hvad jag utstod, Emilia! O nej! du kan det ej, emedan du sjelf är lycklig, emedan du älskar af eget hjertas val, emedan du aldrig, knappt till namnet lärt dig fatta motgången.

Jag låg länge, under den qvalfullaste oro nedsunken på mina knän, icke en enda tår kom att lindra min smärta; jag hade blott en önskan, den att i ett *nu* kunna förgås; men ack! smärtan dödar ej, hon tår och gnager, lik vampyren, på det arma hjertat, tills det överfullt af sorg, men utmattadt på glädje, mäste förtvina! Huru ofta ville jag ej följa dess lockande röst, och för henne i ett enda ord förklara, huru af hela min själ jag älskade S. Men, att beröiva henne den sällhet, jag i levande drag såg tecknad i hennes anlete, att kullstörta ett bos henne länge närt och nu stadfästadt hopp, att för kärlek, huldhet, vård och modershyllning, så ömt bevisad emot den olyckliga fattiga fader- och moderlösa flygtingen, lemlna den uslaste otack, nej! nej! — Jag uppreste mig nu med häftighet, på det icke åter den förrädiske bilden af honom, såsom skiljoman skulle framträda, lindade mina båda armar kring hennes hals, och uttalade med fast och stadig röst, den tro, jag som tillgivven maka till hennes son, som älkande dotter till henne evigt ville hålla.

Friherrinnan yttrade härunder icke ett ord; hon tryckte mig endast med innerlighet till sitt hjerta; och jag, jag tackade innerligen Gud! som under en så svår stund meddelat mig ett sådant mod, och en sådan beslutsamhet. Ånnu samma dag besvarade

Friherrinnan, Baronens bref, i det hon å mina vägnar meddelade honom mitt vänliga antagande af hans anbud. Jag hude med temmeligen ständaktighet genomlesvat evigheten af denna dag, åtminstone hade ingen enda tår derunder förrådt hvad jag kände, men, huru förtrolig blef deremot natten med min smärta, huru tyst och trogen emotto ej hon i sitt sköte hvar suck, hvar lidelse den tolkade. Äfven han, för hvilken de alla sändes, blef genom ett längt bref, det första och det sista, i ord, dem helt och hållet min känsla uttalade, underrättad om huru grymt mitt öde sig förbytt, huru han, evigt endast han, till min sista suck skulle äga min osvikliga trogna kärlek, ehuru jag af pligten uppfordrades att försaka *allt*, som kunnat göra mig lifvet ljust och gladt. Att han vore öfvertygad om min tro, vore sluteligen det enda band som härefter kunde fästa mig vid lifvet, och hvarförutan, det verkeligen skulle blifva mig en mörk fasansfull graf. Att dessa rader blefve de enda som någonsin skulle vexlas oss imellan, derom bönföll jag nu med hjertlighet, och ville jag äfven i uppfyllandet af denna önskan finna hans tillgivvenhet, och fortfarande vänskap för mig. Förmiddagen efter denna genomvakade natt, förde jag under någon skällning, till Friherrinan detta couverterade men oförseglade bref, i det jag bad henne, då bud skulle yppas till **krona*, sin ägare tillhanda afsända detsamma. "Till S" sade Friherrinnan, i det hon kastade ett öga derå, "och oförsegladt? Se här, jag håller jnst äfven på att med posten till honom afsända ett bref, för att lemna honom några uppdrag dem jag vid min afresa glömt, förseglad

så länge ditt." Härvid sköt hon lack och ljus till mig. Jag ville gripa efter sigillet; "kors! du har ju din ring på dig, då vill du väl ej betjona dig af andras namn — skynda nu." — Jag såg på henne, och förseglade sluteligen brevet med min egen ring. "Se så" skämtade Friherrinnan, "det innehåller väl någon begäran om ett eller annat af hans sköna sångstycken, kan jag tänka, eller också någon varning att ej rida Sultan, eller huru? men, git hit;" och nu förseglades det med ögnblickets hast inneslutet i hennes eget, hvarefter betjenton i flygande språng ilade att inlemlna detsamma å stadens post-contoir. — Det stora caffét försiggick under mycken ståt, några dagar derpå; hvilket tvång denne, så väl som hvarje tillställning beredde mig, kan du väl tänka. — Friherrinnan, med sin eljest så ljusa blick, är likväl nu fullkomligt blind för de lidanden jag erfär; hon ser i mina affallna bleka drag endast en följd af den vanliga brudsorgen, hvilken hvarje flicka nödvändigt måste röna. Menniskorna voro sig lika, så väl den ena som den andra, äfven så min lilla Rosa, i tillgitvenhet för mig.

Morgonen af masqueradbalen inträdde Friherrinnan med glädjestrålande anlete i mitt rum: "se här min älskade dotter" yttrade hon i det hon till mig framräckte ett zirligt bref; "och här," nu lade hon under moderliga tårar en gyllene ring på mitt finger, "förlåt var jag dig på mitt moders-ord, med troheten, ömheten och redligheten; denna, sänder dig min Gustaf, Gud välsigne edert förbund! jag sjönk till hennes bröst. Brevet innehöll de varmaaste tacksgigelser, och försäkringar, teknade af Baronens egen hand; att de skulle gjort min lycka

om jag med någon slags ljummare känsla, kunnat upplatta dem, vill jag väl medgifva; nu deremot drogo de kring mitt hjerta en isskorpa den Friherrinnans ömhet förgälvses sökte smälta. Mot altonen då gästerna voro samlade, offentliggjorde Friherrinnen min förlotning med hennes son, Baron Gustaf Ferdinand Y*. — Gud! hade hon åtminstone i sitt ovetande, uteslutit det sednare namnet, hvars olörmadade upprepande åter höll på att berörlva mig min, med så mycken svårighet tillkämpade fattning. — Jag hade verkeligen icke af bresvet fåst mig vid det i familjen allnämt antagna namnet, hvilken troligen skulle gifvit det sitt enda intresse. Huru plågsamma de otaliga gratulations-upprepningarno föreföllo mig, anar du väl; jag tackade himlen då den förskräckeliga samlingen, i de för omklädnings uppåtne rummen, änteligen drogo sig undan, hvarunder älvon jag fick tillfälle att bemta nya krafter. Balen var mycket brilliant, masquerne täflade i lux och dyrbarheter; man såg här icke flere än högst fem å sex åldriga fruar, hvilka icke buro mask. Som jag icke gärna ensam, i bland denna skara kunde förblifva omaskerad, begagnade jag, med Friherrinnans tillståelse, mig endast af en tät svart slöja, hvilken tillika med en svart underklädnad fullkomligt dolde, så väl det minsta af mina ansletsdrag, som figur. O! huru väl fann jag mig ej i denna mörka svepning, hvilken så sannt överensstämdé med känslan i mitt inre. Efter ett par contradanser, dem jag ej dansat, närmade sig mig en svart domino, samt anhöll om den kommande dansen; men, som jag alldeles icke ärnade dansa, gaf jag honom ett bestämt afslag. — "Ni afslår dock

ej den hjertliga lyckönskan en upprigtig vän vågar göra er, Mamsell Sommer!" återtog masken, "mätte ni ernå all den sällhet jag så varmt öfver er nedkallar, och den jag endast åt er såsom Baron Y:s lyckliga brud, med lugn och sann tillfredsställelse kan önska." — "Jag tackar er af allt hjerta, Baron C*" utsade jag med något stånande röst. "Att denna önskan är upprigtig känner jag i djupet af min själ, Gud giſe den endast mätte uppfyllas!" — "Huru kan väl en lycklig brud draga annat i tvivel," utsade nu med tydlig röst, en bakom mig stående mask, i purpurröd gyllenestickad domino; "för jag lof att dansa med er nästkommande dans, Mamsell Mathilda?" Gud! hvilken röst igenkände jag ej bestämdt i den, hvilken sednast tilltalat mig; jag förmådde af förskräckelse knapt svara; "sorgen dansar ju ej." "Ah!" återtog masken ironiskt, "sorgen glömmer oftast sin sorg, isynnerhet då den är tillskapad; vill ni verkeligen icke vara så god och dansa med den resande gratulanten en enda quadrille? för att ännu en gång upplisva ett det sista sönderslitande minnet af hans lycka på **krona*." — "Gud! Ferdinand! också du? vet då att den verkliga sorgen känner evigt sin saknad, glömmer aldrig under sina tärande qual, den hvars misstroende i hennes hjerta omvred smärtans dolk. Nej! sorgen känner sannerligen icke lîrvets glada dansar." Jag hade för hela verldens goda icke längre kunnat qvarstadna i den bullrande salonen, och hastade nu derföre i min sängkammare der jag bortgret flera timmar.

Jag skulle just, dertill föranledd af en häftig hufvudvärk, uppstiga ifrån min plats, för att hos Annette anhålla om något ättika, då jag med den grufligaste förskräckelse varseblef, stödd emot dörren, och belyst af det matta sken som det ensamt brinnande ljuset spridde, samma röda Domino, i hvilken jag trodt mig igenkänna S. — "Förskräcks ej för din älskling, Mathilda," uttalade med låg röst den välkända stämman, nalkades mig med ilande steg, och sjönk, förrän jag det kunde hindra, med aftagen mask, framför mina fötter. "Förlåt din Ferdinand," hviskade han nu, i det han i sina armar häftigt omslöt mig, "att han icke kummat afhålla sig ifrån sällheten af att se dig. Förlåt, att han i alton så svårt sårat ditt hjerta; losva honom, att icke sörja, ty kanske skall ännu glädjens sol komma att lysa oss. O! lemna mig detta löfte så troget, som jag villtar din begäran, att icke med en enda rad smärta ditt sinne. Losvar du mig det? Jag medtar nu detta löfte; behåll deremot du detta hvilket skall påminna dig mig; och nu farväl! jag res i ögnablicket." Vid dessa ord slöt han mig ännu en gång till sitt bröst, tryckte en kyss på mina läppar och ilade utur rummet. Drömde jag, eller var ja vaken, var det verkeligen min ousögligt älskade Ferdinand, af hvars armar jag nyss så huldt omslutits? Ja! hans qvarlemnade gäfva, ett skönt och honom fullkomligen likt portrait hvilade ännu i min hand, och förvissade mig således tydlichen derom, att min syn ej varit någon villa. Gud! med hvilken hänryckning tryckte jag ej den döda bilden till mitt hjerta; huru många tusende kyssar slösade jag ej på de älskade dragen; i deras be-

traktande glömde jag helt och hället allt mig omgivande, tills jag änteligen, trött af tårar och oro mot kl. toll djupt insomnade. Emot fyra väcktes jag af Annette, hvilken högeligen förundrad att finna mig hvilande på mitt rum, berättade huru Friherrinnan, ständigt upptagen af bestyr för feten, ické förr än just nu saknat mig, huru man nu först en hvar rustade sig till soupéen, och Friherrinnan således afsändt henne att i mina rum efterleta, och afhemta mig. — Jag kände vid det försök jag gjorde att resa mig upp, mitt hufvud angripet af en så väldsam värk, så det hade varit mig aldeles omöjligt att vidare inträffa bland sociéén, hvarlöre äfven Annette, sedan hon med eau de cologne och ättika, hjelpt mig att badda hufvud och tinningar, åter lemnade mig i ro. Först emot kl. 9 vaknade jag utur den djupa sömn, hvari jag efter Annettes bortgående förlallit, och kände till min tillfredsställelse, mig af den åtnjutna hvilan ganska stärkt. Friherrinnan, hvilken öfver min opasslighet varit högst orolig, och som redan flera gångor under min sömn lätit otte se mitt tillstånd, blef nu af mitt personliga inträdande till henne, åter lugnad. Hon berättade mig derefter, huru hennes gäster först emot klockan 7 skingrats, sedan med den största liflighet dansen under hela natten fortsarit.

Sedan äfven Friherrinnan på förmiddagen uthvilat, företogs på efterm., under hennes egen tillsyn, den vanliga efterstädningen, rengörandet och undanförandet af sifver, kristaller etc., putsning af speglar, kronor och dylikt, under hvilket oroliga stök jag således i mitt rum öfverlemnades full-

komligt till mig sjelf. Min ljuvaste och ständiga sysselsättning blef härunder betraktandet af dens bild, hvilken för evigt var förlorad för mig, ty, det bedrägliga hopp, hvarmed han, så alltför långt sökt dära, så väl sitt eget, som mitt hjerta, måste ju för alltid ifrån min själ förjagas; var jag ej med synliga band och med hela verldens känedom, smidd vid en, at mitt hjerta snart sagt afskydd varelse; ägde icke *hon*, mitt sjelfgifna, orubbeliga löfte, hvilket endast döden kunde lösa. Hvar fanns då för mig mera något hopp? ol begick jag icke redan ett fel genom emottagandet af den dyra bilden; var icke dess ständiga och älskeliga betraktande ett grymt brott emot den tillgilvenhet jag med en så dyr ed förpligtat mig till Baronen! Mitt fasta beslut blef nu, att till lognande af mitt samvete, churn tillika mördande för mitt hjertas sista glädje, så undangömma portraitet, att min blick, om äfven till lindrande af den största smärta, alldrig skulle komma att nå de älskade dragen, hvar efter jag under strömmande tårar, inhöljande bilden i flerdubbla papper, sluteligen nedlade paquettet i en liten, ständigt tillsluten byreaulåda. — Nu kände jag mig lättad, och gick att efter detta glädjens begravvande åter uppsöka Friherrinnan. — I går och i dag, hafva hennes tankar allenast upptagits af tillrustningen för den blifvande föreningen; som vanligt asser hon ingen kostnad, churn stor den än må vara, emedan hon önskar det hennes sons bo, skall blifva propert och elegante. — För att som hon säger: lägna så väl sig sjelf, som mig, har hon redan till den 5:te Maj (min födelsedag) be-

stämmt vårt bröllop. — Rosas, är äfven till den 4:de, hennes samma dag infallande namnsdag, utsatt. — *Vår* bröllopsdag! hu! vid blotta tanken härpå isas verkeligen mina lemmar.

Den 1 December.

Snön yr i hvirflande flockar utanför mina fönster, och tyckes med friskt mod under vindens hemiska sång, vilja dansa höstens sluteliga dödsdans. — Huru kalla kännes ej redan vindens ilar, huru kall hela verlden i kring mig! — O! hvad jag längtar efter dig! Emilia, för att ännu en gång vid ditt hulda bröst, få värma mitt äfven redan stelnande hjerta.

Du tror väl min vän, att jag gråter och klagar nu, som förr, öfver förlusten af mitt hjertas vårdagar! o nej! icke en enda tår fugtar mer mitt öga; de äro alla, dessa vekliga bevis på svaghet och vankelmod, af mitt förfuvt förviste i evig landsflygt. — Jag spelar, jag sjunger, jag dansar; — jag till och med skämtar ibland, och i synnerhet i sällskap, ty, jag är ju en blifvande, i lycka afvunds-värd svärdotter till Friherrinnan Y* en naturligtvis såsom högst lycklig ansedd, firad och fjesad brud till Baronen! Huru skulle jag väl i Friherrinnans egna, eller i verldens ögon, på hvilka hon gör icke ringa afseende, genom yttrande af sorg, nämnas berölna henne den tillfredsställelse, hon i känslan af att haflva beredt min sällhet så ljus njuter. Jag sömmar således nu i kapp med Rosa, i rödt och blått, gult och grönt, med ett ord i alla

livets ljusaste färgor, till min Fästman Baron Y* en prydlig tabatier, hvarå glädjens rosor i skön förening muntrert vexla om. — Jublaftonen, den milda, fordom äfven för mig Irdbådande, nalkas ju med snabba steg, då ju vanligtvis man till den, hvilken ligger ens hjerta kärast, och ens tanke närmst, finner fröjd uti att lemma något litet minne. — Friherrinnan har nu, oförmärkt likväl, uppmanat mig till denna lilla uppmärksamhet emot Baronen, hvarföre du äfven kan se timme efter timme på mitt arbete någon ny knopp, eller friskt lefvande blad slå ut. Dessutom, själ jag mig ännu, och det sker så gärna, till ett annat arbete, nemligen ett par i tapisseri sydda gungstols-öfverdrag, till min älskade mor; de skola ofta pâminna henne om mig, det vet jag äfven derföre, att sjelfva platsen alldageligen af henne begagnas. Mönstren dertill äro oändeligen vaekra, och föreställa: det ena, Jesu födelse i krubban, och det andra: hans tåg, jemte Joseph och Maria till Egypten. — Jag njuter verkeligen på förhand, af den fägnad denna gâtva skall bereda Friherrinnan, emedan jag vet henne högst svag för smakfulla tapisseri-arbeten. — Rosa! det jolrande muntra barnet, virkar under sång och qväden in både sillver och guld, i långa sköna kedjor till sin älskade! hvars namn likaså troget leker på hennes läppar, som hans bild djupt tyckes inpräglad i hennes själ; och för att med så mycket större täflan kunna fortskrida på dessa arbeten, hafva vi här under beslutat, att turvis hos hvarann tillbringa våra arbetsstunder, hvilka också äro de enda jag med sann njutning vet värdera, och som dertill Gudskelof, under dessa återstående juhlveckor så be-

stämt komma att upptaga min tid, så alla lustbarheter och nöjen, nödvändigt derunder måste åsi-dosättas. Huru ofta sväfva ej mina tankar under denna eviga enformighet bort till dig! och huru tusende gånger succar icke mitt hjerta efter att helst med en enda rad af din hand, blifva lisadt! Verkeligen vet jag ej, hvarifrån jag nu tagit det så säkra hopp, att rätt snart se denna min varma önskan uppfylld. O! mätte jag dock derat icke svikas.

Den 10 Januari.

Silver och gull!

Kistorne full;

Men uti hjertat det arns,

sknaden varmt!

Den tjugundesjärde December hade knapt ruskat sig till intåg, då den uppmärksamme brudgummen till sin brud, uti guld, dyrbarheter och genteliesser, ordentligt lät sina känslor öfverflöda. Verkeligen stodo redan vid mitt uppaknande, uppradade på mitt nattbord, och inlagt i sina prydliga lådor och paquetter, gyllene armband, halskedjor, smycken, örprydnaader m. m., hvilka med sina skimrande ädelstenar, infattade i det renaste guld, visserligen voro ganska vackra att låsa. Sidentygspackor, den ena dyrbarare än den andra, voro i höga rader uppstaplade öfver hvarandra, icke en enda nipp eller behöflighet, ja väl för en drottning, sakenades ibland detta öfverflöd. Med en lätt succ öfverflög mitt öga allt detta, jag vägade ej låta den tala ut, eller gifva den ett mäl-

för sin flygt; men påklädde mig blott med skyndsamhet, samt hastade in till Friherrinnan, hvilken med öppna armar emot tog mig. Här albördade jag nu för henne min tacksamhet i så hjertliga ord jag någonsin kunde, men, hvilken hon dock på intet vis emot tog, emedan hon på samvete påstod sig icke till ringaste del vetat af detta, sin Gustafs föranstaltande. Hon var obeskrilligt glad hela dagen. Emot klockan sex, anlände Majorens, jemte Barnerne C*, hvilka såsom Friherrinnans slägtingar voro inviterade att hos henne spisa juhlgröt. Af-tonen förgick under temmelig trelnad, hvilken den muntre Majoren med sina bizarre infall, ingalunda bortsämde; och hade jag endast ägt sinne för skämt, hade jag visserligen i den utstofferade blomsterprydda Fröken Doll, funnit rik anledning dertill.

Juhliklappar ordentligt häglade öfver oss under soupéren, ingen såg sig häryd lottlös, så företäksamt hade Friherrinnan tillställt allt. Ibland alla de många äfven jag erhöll, fäste isynnerhet tvenne af dem min särdeles uppmärksamhet; den ena bestod i ett grönt silkesnystand, hvilket på samteliga närvarandes anmaning, afnystadt, inneslöt ett litet på en grön snodd hängande genomskinligt hjerta, bekransadt med det utsöktaste bladverk, samt inuti, på ena sidan af boetten i guldbokstäfver: *den 17 Noe, evig trohet*, på den andra: *den 5 Maj, min lyckas dag!* Utanskriften å couveret var, och förblef mig fullkomligt obekant. Den andra gåfvan var ett litet skönt etui, innehållande af masivt guld, och i utmärkt arbete: fingerborg, sax, pennknif, nättoderal, pryl, ett par de sirligaste nyst-stjernor, samt en

gyllene korkad kristallflaska. Utanpå detta foderat, upptäcktes med förgyllda bokstäfver i gris de linst maroquin, intryckt orden: *af den renaste vänskap!* min blick ilade ovilkorligt öfver till C*, hvilken med nedslagna ögon härvid häftigt munsade i sig en stor tårta. "Jag vet väl ej" sammade jag med en tillbakatryckt tår, i det jag åter i sitt Couvert invecklade etuiet, hvem jag egentligen har att tacka för denna prägtiga skänk; men att den med ett älven rent, och dertill innerligt samt varmt hjerta emottages, vill jag dock försäkra den vänlige gifvaren." C* öfverfor nu, liksom för att borttorka värmen, hvilken så plötsligt uppstigit på hans panna, sitt ansigte med sin fina näsduk; att likväl den förrädiske tåren i hans öga, i ögnablicket derpå frambröt, varseblef dock trolingen ingen annan än jag.

Sedan man nu alla åtskiljts, införde mig Fritherrinnan i mitt rum; o! huru älskande visade sig här hennes hjerta, i de ofantliga packor af superfina lärfster, dunktyger och parkumsbingor hon under den tid vi tillbringade vid bordet, lätit hit inbära. "Se här min älskade," yttrade hon, "detta blir min bästa juhlskänk till dig. Gud gifve dig lycka med alltsammans." Kan du fatta Emilia, hennes hjertas rikedom. O! den är ontömligare än den timmeliga och synliga hon besitter. Men nu, till dig ~~själ~~, och mig. Min glädje, ja, min snart sagt ursinniga glädje, vid emottagandet af det bref jag på den första dag af detta nya år ifrån min själs syster erhöll. Du är Wilhelms lyckliga maka, o! huru öfverraskad blef jag ej af den ljusva underrättelsen. Ser du, känner du ej, huru öfver all

tanke jag deröfver glädes; huru deltagandet i din
 sällhet är den sol, hvilken nu sprider lust och lif
 i min varelse. Jag har då ett föremål, till hvilket
 min tanke med begärighet får ilå; hvad jag tac-
 kar himlen, som under all min motgång givit mig
 denna rika anledning till fröjd. Och, just sjelfva
 Jublafton, då jag isynnerhet så innerligt tänkte på
 dig. O! du lyckliga Emilia! din Juhliklapp ölver-
 vägde i dyrbarhet alla i verlden; men, du vet väl
 äfven mer än mången annan, med hvilken fallet
 ej var detsamma; skatta denna rara gälvा. — Och,
 du får vistas och bo, med ditt hjertas vän, så nära
 intill dina föräldrar; hvilken glädje måtte du äf-
 ven derigenom erfara; tvänne mil, de äro ju att
 betrakta som ett intet hvarunder ni, i kärlek få
 toura med påhållningar hos så väl svär- som egna
 föräldrar. Ja! jag gratulerar dig af allt hjerta min
 älskade lilla Fru Pastorska, och skulle med ett gla-
 dare humeur sannerligen ej underlåta uppmana dig,
 att i visthus, mjölk kamrar och bodar insamla,
 såsom isynnerhet trefliga Presthustrur anstår, så
 många skinkstycken, smörbyttor, limpor och ostar,
 du och din hjertans kär, möjligen i ert bo kunna
 använda. Jag föreställer mig hvad du, jemte ho-
 nom, lik "Frithiof med sin Ingeborg" skär mång
 runor i isens famn, på den herrliga friska och
 frusna väg mellan B. och det trefliga Svanevik.
 Slädföret här är redan ypperligt och isarne säkra,
 huru skall allt detta ej då vara hos eder. Den
 välkända klangen af de lillige bjellrorne, hvilka
 här stundeligen höras, påminna mig så tusende
 gånger om våra muntra färder der borta! O! dessa
 minnen! dessa minnen!

Att detta nya åe gifvit rika anledningar till besök, och återbesök gissar du trolingen; likväl äro till min innerliga tillfredsställelse de sednare å Friherrinnans sida snart sagt alldelers eftersatte, af orsak det hon ännu icke vågat blottställa sig, för den inträffade årstidens kyla. Vi läsa således, då ej främmande derifrån hindra oss, de långa vinterqvällarne igenom, för hvarenn någon utvald lecture, den Baron C* aldrig uraktlåter att anskaffa, eller spelar jag för Friherrinnan några större stycken, hvarunder hon vanligen gör sin promenade längs rummet. Åfven upptages många timmar med återkallandet af min barndom, och mina föräldrar, vid hvilka ämnen Friherrinnan med särdeles uppmärksamhet fäster sig, och, till hvilka hon till och med ofta leder min tanke. Huru njutningsrika dylika stunder för mig äro, föreställer du dig säkert. Sålunda förgå under stilla enformighet mina dagar; icke ett ljud, ej en hviskning ifrån fjerran orter, hvilka till mitt hjerta kunde tala tröst. Allt är tyst och dödt, endast saknaden lesver, hos mig för-evigad!

Den 20.

Att sorg och glädje, löje och alivar, under livets pröflningar ständigt omväxla, är ju så vanligt, men att jag Emilia! under djup känsla af bekymmer och lidelser, så af allt hjerta, och åt ett högst intet kunnat öfverlempna mig till, om ock endast en ögonblicklig fröjd, skulle jag dock ej trott. Dock, som ju intet intryck, af hvad beskaffenhet det än

vara må, hos mig ägt, eller någonsin kommer att äga rum, deraf icko du fått del, vill jag äfven, om ej för annat så, för att ett ögnablick åter med dig kunna tala skämtets språk, delgiva dig följande comiska tilldragelse. Som du vet, blef jag genom Friherrinnans godhet öfverhopad med öfverflödigheter af linnelärster etc. Att dessa, för att ändamålsenligt kunna begagnas, äfven skulle fördelas, tillklippas och förfärdigas, blef tydligt. Friherrinnan som icko äger någon kärare tanke, än förberedandet, och tillrustningen af min utstyrsel, hade redan åtskillige gånger alsvarligt yrkat på hemtagandet af några personer, hvilka i sömnad skulle bliiva mig behjelplige; vid hvilket anbud jag likväl länge nog, icke ägt styrka fästa vigt. — Jag hade nu, under flere dagars ständiga stillasittande, ådragit mig en plågsam smärta i bröstet, hvilken Läkaren, på Friherrinnans förfrågan bestämdt tillskref brist på rörelse; hvarföre Friherrinnan med hans tillstyrkan, under välmening föreskref mig dagsliga utfarter. — Händelsen fogade att just samma dag en mycket mild väderlek inträffat, hvaraf jag ju ovilkorligen skulle draga nytta. — Och för att vinna ett dubbelt ändamål, föreslog mig nu Friherrinnan att i en by, belägen en timmes väg ifrån staden, uppsöka tvenne personer, hvilka för sin utmärkta linne-sömnad kommit i rop, och hvilka Friherrinnan nu önskade att för min räkning accordera. — Nå väl, på befallning framförde kl. 4 elt. midd. Friherrinnans kusk, en brutal, ryde men i sina ålligganden oumbärlig person, hennes eleganta Souflette, hvari jag väl impälsad och kringbädad af fällar samt kuddar satte mig. — Under friskt

traf bar det af genom stadens långa gator, och sedan landsvägen framåt, hvarunder mina tankar ovilkorligt återfördes till den tid jag, ännu lycklig och full af hopp, sednast färdats denna väg. — Jag hade så, på klingande före, åkt ungelär en half timme, då jag utur mina fantasier plötsligt uppväcktes af kuskkens temmeligen ociviliserade utrop. "Nå f—n." I samma anda oarticulerade ljud, läto ur hans sträfva strupe i allt vidare fortsättning höra sig, hvilka sluteligen upplyste mig om förhållandet. Skrusven, hvilken fasthållit tistelstången, hade så tvärt, och för ögnablickét ohjelpligt afbrustit, så, i brist af rep, eller simmerstänger, ingen dager sägs, att komma någon väg vidare. Hvad var att göra, alla försök att basta och binda, borttog endast tiden och såleds återstod mig, att med tålmod afbida kuskkens återkomst, sedan han ridande återvände till närmsta torp, för att derifrån erhålla det behöfliga. Du skulle sett mig, Emilia, skuffad åt sida, utan hästar eller karl midt på landsvägen; en bedröflig, men tillika löjlig syn; först lopp bloden med ohämmad fart upp och ned i mina ådror, hvarunder jag i häftigheten utbrast i ett förgrymmandt brummande ötver den obliga händelse som skulle skicka mig till landsväga-vakt, tills sluteligen vid betraktandet af mitt öde, jag utbrast i ett ovilkorligt storskratt. Under det jag sälunda vid allt tilltagande munter sinneslämning, i ro eftertanke mitt läge, varsnade jag något som i skymningen småningom närmade sig mig. Det var en kurssläde med isittande Herre och Fru. Emotseende deras förvåning vid mitt möte, drog sig min mun ånyo till det innerligaste skratt, hvilket jag

i utbyte mot hela verldens goda, ej mägtade återhålla. Hvad jag anade inträffade. Släden stadnade midt emot min, först nedsteg dess kusk, närmade sig så försiktig, som skulle de argaste marodörer legat i bakhåll, eller släden varit uppfylld af pest och smitta, tittade sedan varsamt in, samt utropade, då han ingen fara fann: "Hä! nog sitter där ena." — "Hvad är?" spordes ifrån den nyss anlände släden; karlen vandrade tillbaka under förnyadt upprepande af: "Där sitter ena," då i detsamma dess Herre förfogade sig utur sin släda, samt närmade sig min. Såsom tvänne gamla bekanta, hvilka helt oförmadadt träffas, helsades nu i vänlighet på, frågades och svarades tills hela den fatala händelsen till punkt och pricka var utredd; den vänliga Frun i släden, lät äfven åka sig närmare, på det ömsesidiga meddelanden och conversation, ogeneradt kunde för sig gå. Oaktadt alla mina böner om deras resas fortsättande, kunde de icke öfvertalas att lempna mig, förr än mitt ridaude bud hann återkomma; hvilket icke heller dröjde alltför länge; och sedan jag, fullkomligt tryggad för inträffande recidif, åter kunde begisva mig till vägs, skiljdes jag med sann erkänsla ifrån dessa verkeligen godhjertade, välsinnade menniskor. — Friherrinnan roade sig vid min återkomst, äfven rätt godt åt mitt inträffade äfventyr, särdeles som hon, i anseende till den högst milda väderleken samt mitt åtnjutna goda sällskap, trodde mig af detsamma ej hafta lidit någon mehn.

I morgen inträffar här, det stora bröllopet hos Överste Z., hvilket skall försiggå rätt högtidligt. Vigseln kommer att ske uti Bataillonens varma

kyrka, dit bruden jemte sin slägt och öfriga vittnen, blir åtföljd af tolf hvitklädda tärnor. Och som äfven jag, (ehuru i anseende till den ringa bekantskap oss emellan ägt rum, nog oförmodadt) kommer att höra till dessa sednares antal, blir jag i tillfälle efter bröllopet, utlörligare beskrifva dig tillgången dervid.

EWS

Den 10 Februari.

Oaktadt upptagen af ständiga sysselsättningar, så väl själlösa, som själpinande (du min Emilia! vet ju hvari de sednare egenteligen bestå), vill jag dock upplylla mitt dig gilna löfte, och för dig beskrifva förlloppet af det gentila bröllopet. Som jag omnämnde, försiggick vigseln kl. 2 eft. midd. uti Bataillonens väl decorerade, och för tillfället upp-lätne kyrka, hvilken, oaktadt dagsljuset, upplystes af oräkneliga vaxljus, och der den unga bruden, skön som en engel, och omringad af sina toff rosenkransade Jungfrur, invid sin ståteliga brudgums sida, af stadens Prost emot tog himmelens välsignelser. — Efter vigseln, tog den förtjuste nygifte mannen sin sköna bruds arm; en hvar af de toff brud-svennerne likaså hvar sin kringstående tärnas, hvilken lät igenkändes medelst olika blommor parvis utdelte till svenner och tärnor, hvarefter dessa, åtföljde af det ölrige sällskapet, i sina väntande equipager begäfvo sig tillbaka till brudgården. — Här intogs nu under pukors och trumpeters ljud, en dundrande middag, hvarvid skålande, hurrande och jubilerande ej saknades. Klockan var nära-

mare till 7, då stolarne ändteligen skötos ifrån bordet samt till omklädning för balen utan ceremonie, en hvar smänningom aflägsnade sig. Klockan 9 samlades man åter då den unga bruden i trånen sin präktiga hvita sidenklädnad, gjort ombyte emot en skimrande hvit silkestygs, hvilken med en girlande af fina ljusröda bouquette-rosor, fästad $\frac{2}{3}$:aln ned-ifrån, omslöt hela kjorteln. I hennes yppiga lockar vaggade en enda frisk ros, hon var till häntförande skön att se. Enligt öfverenskommelse hade äfven alla brudjungfrur förbytt sina spetstygsklädningar till ett slags randigt gaze, hvilka de, prydde likaså med en enda i locken fästad blomma, sågo rätt behändiga ut. Balen varade till ljosan dag, och var ej så ledsam, jag föreställt mig. Efter soupéen, hvilken bestod af endast fyra rätter, men deremot otaliga sortter sylter, konfekturer, frukter och räriteter, skulle kronan, enligt gammal plägsed, dansas af bruden. Sedan hon, med väl förbundna ögon gjort sin tour ikring ungdomen, hvilken likaså mangrant befants med förbundna ögon, ilade hon med öppna armar att på mig, verkeligen på mig, vältra sin kronas tyngd. Jag vet ej hvaritrånen den ångestfulla aningen, att just jag skulle blifva dess mål, kort fört ut påflugit mig, så, vid dess obarmhertiga verkställighet till allas mig omgivande förvåning, mina läppar ovilkorligt utpressade ett lifligt utrop: "o! för Guds skull nej! nej!" — "Å ja, min lilla Friherrinna, du måste bära den, derföre gifves ingen pardon," yttrade nu under hjertligt skratt den muntra bruden, hvarunder jag, mött af Friherrinnans blick, i min förvirring med stammende röst sökte bevisa,

huru mycket säkert, ja bestämt, Rosa B., förr än jag, skulle komma att begagna sig af en dylik. Denna korttänkta förklaring, togs emediertid, till min lycka tillgodo, hvarvid man ännu blott skämtande öfver flickornas vanliga pryderie; och dermed slapp jag för denna gång, min ledsamt iråkade förlägenhet.

Dagarne efter denna, upptogos vidare af baler och tillställningar för det unga paret, hvarvid den unga Grefvinnan i skönhet och älskvärdhet verkeligen var oöfverträfflig. O! hvilken sällhet måtte dessa varelser röna, som sälunda sett sitt hjertas önskningar uppfyllde; som med hela sin själ kunnat instämma i det lölte om kärlek och tro, de i den högtidliga stunden inför Allfadren flägga. Lyckliga Amelie! lyckliga Rosa! och lyckliga i alla alla! som under dylika himmelska känslor kunnen slutas, till edra älskades bröst, och som uppriktigt känner att edert lits följeslagare, äfven utgör edert lits skönaste glädje! Men! — hvar irra åter mina tankar? hvilket är målet för deras ständiga flygt? bort, bort, i vägen ju icke hyllas af mitt hjerta, i mästen, mästen ju derifrån för evigt förvisas.

Den 3 Marti.

Nyss hemkommen ifrån en par dagars vistelse hos Rosa, hvilken hjertligt bedt mig, att med ett litet arbete, tillställdt för R., bliiva sig behjelplig hastar jag åter att med några rader göra dig en, om än aldrig så flyttig påhålsning. "Har du väl under dessa tider ock tänkt på mig," frågar du väl Emilia. O! ofta, ofta, ehuru verkeligen min tid under

de sist förflutne veckor, så helt och hållt egnats Rosa, så jag åt dig, och mig sjelf, icke hunnit offra en minut. — Att ingen af Rosas vänner, börjande med Grefvinnan A*, ifrån förtroendet att på det silfverhvita brndtäcket få lemma ett minne, ville uteslutas, kan du väl gissa, hvarföre Rosa af R. ifrigt uppfordrad att skrida till förfärdigandet deraf med fleres vår tillhjelp beredde sig till arbetets iordningställande, samt för några dagar sedan lyckades se det fullbordadt. — Äfven i går slöts bearbetandet af en till R. bestämd gåfva med hvilken Rosa, i flera veckor sysselsatt sig och till sin, om Söndag inträffande första lysning önskade se slutad, hvilket arbete för att af handtverkare till nämnde dag hinna fullfärdigas, fordrade en liten vice-hjelp. — Presenten består i en mästerligt vacker portfeuille, hvilken i hoppet att vinna sin blivande ägares tycke, nu utgör gifvarinnans innerliga fröjd. — "Du är dock riktig obegriplig Mathilda," sade i går eltermiddags Rosa, under det på det ännu osfullbordade arbetet, hon flitigt förde nälen upp och ned, "som icke beständigt sjunger, ständigt dansar, såsom jag, ständigt talar om din älskade Baron. — Vet du, jag kan verkeligen icke en minut låta bli att tänka på R. och ville i hvarje ögnablick äfven tala om honom, endast jag dertill, för er andra ägde courage. Jag vet ju då i verlden ingenting skönare och gudomligare än min R., ingennting högre och bättre; och kan ej låta bli då han håller mig sluten i sina armar, att, "ehuru det väl ej lär vara så alldeles rätt," säger mamma, flere gånger i minuten låta honom taga af mig de aldra-bjertligaste kyssar." — "Så, det är ju obegripligt,

och vill han då verkeligen taga dem så många?" "Å-ja, och många fler ännu, men då kommer jag alltid ihåg mammas ord: "att ej slösa med sin gunst," och hoppar då merendels i ett skutt ifrån honom, tills jag, uttröttad af hans elterjagande, åter sjunker till hans bröst, och åter...." — "Hvad då?" — "Åter sjelfmant kysser honom rätt ömt; men du! du glömmer väl ständigt att tala om din Baron, emedan". "Emedan jag ej blixtit efterjagad, eller huru?" — "Kors men nu är du mali-tieuse Mathilda; nä, om du mer tycker om att tala om det förtärliga *krona, än om din Baron så...." "Nej Rosa! för Guds skull nämna det ej." — "Nå se der, hvad blir dig då i smak i dag? du är verkeligen på sednare tider bra tråkig, men se hit," — och nu hoppade hon i fullt språng upp ifrån stolen, ty hennes R. sägs med långsamma steg, och blicken rigtad upp mot fönstren, allt mer och mer närra sig den älskade; i ett nu var bågen försvunnen, och hon sjelf ilad att med öppna armar emottaga sin älskling. — Ack Emilia! hvilket rent och oskuldsfullt inre; huru hon den ljusliga varelsen, uppvuxen bland en stor stads öfverflöd, ja, väl därskap, kunnat förblifva sådan, blir mig verkeligen obegripligt; — och likväl, oaktadt all denna, i hög grad bibehållna barnslighet, med hvilken sann känsla fattar hon ej den alsvarliga lidelsen. Med hvilken sjelfför-sakelse skulle hon ej äga styrka att uppoffra, ja ända till sitt liv, endast hon derigenom kunde mildra olyckan hos sin like. O! du hulda künslofulla Rosa, mätte ditt eget hjerta skonas för mot-gången, under hvars välide din ömma, alltför veka

själ säkert skulle duka under. — Du må tro Emilia! att jag oaktadt min inre dysterhet dessa dagar, ej kunnat underlåta rätt godt roa mig åt de båda anhepathierna i huset, hvaraf ingendera i bestyr och omsorger för Rosas förestående förening, vill stå efter den andra. Under det vi i går sutto beflitade med vårt arbete, inträdde med tysta men viktiga steg Mamsell Araminthia; ärmarna voro ovanligt uppskjutne, ett tecken att något särdeles var å bane, och sedan hon, med blicken jagat ikring rummet, samt sälunda försäkrat sig det ingen öfverflödig person vore till finnandes, framtog hon utur sitt hvita krymptygs förkläde, hvilket med omsorg befannts trilladt kring armen, en näsduk, hvarur änteligen en förfärligt stor, med tamboursöm broderad gammalmodig nattmössa prydligt uppviskades. Med gravitetisk mine, framräckte hon nu nämnde kist-inventarium till Rosa, hvilken skälmstkt bitande sig i den runda läppen, redan längesedan under tillbakahållit skratt, gifvit mig en och ann förstalen blick; och nu framkom, kryddad med sina behagliga fransyska stropher, den länge väntade till presenten hörande harang, hvarunder den välminta mostren ordentligt lät sitt hjerta ölverflöda; och af hvilken vi ganska tydligt funno, huruledes nämnde mobile redan uti öfver tjugu år florerat, nemligen uti Mamsell Amarinths kistbotten, af orsak (hvarifrån gud dock nädigt måtte bevara hennes chère petite Rosa), det endast och allenast genom des mauvais langues hennes eclaterade partie, om intet gätt. Sedan hon såleds härigenom förklarat orsaken till dess något gulaktiga färg, aflägsnade hon sig åter högst tillfredsställd,

med ärmarna ännu högre uppskörtade än de vid hennes ditkomst besfunnos. — Men nu kunde också hvarken Rosa eller jag längre utstå med tillbakahållandet af det hjertligaste skratt, jag åtminstone under all min lefnad minnes mig yttrat. — Under det Rosa, med fram och baksteg, roade sig att framför spegeln betrakta sin nya eröfring, insteg plötsligt faster Stin-Lovis; jag hade omöjligt kunnat ana hvad som så oförmodadt denna tid på dagen, ledt hennes steg till oss, om hon icke genast framdragit med en, af väl trenne pappers-arks längder hopskarvad rimsa, derur hon nu högtidligt för den hulda brorsdottren, började uppläsa otaliga sortor marätter, spritpuddingar, å la danber, roulader, pasteyer, ragouter etc. etc., för att slutetigen erfara hvilka af alla dessa uppräknade, Rosa på sitt blifvande, så väl lysnings-, som bröllopsbord, helst önskade se använda. — "Min Gud! min goda aldrabästa faster," utropade Rosa, i det hon hoppade upp i soffan, och med hjertlighet smekte den välvilliga fastrens glatta kinder," jag önskar aldrig helst att faster sjelf mätte utfundera och bestämma alltsammans, ty då blir det i alla fall bäst; hvad jag lofvar faster, är att nämnde dagar åta mycket mer än någonsin ej helst, och derefter med den all-drahjertligaste kyss, såsom nu, lacka faster för sin så ofta bevisade myckna godhet." — "Ja du är alltid en liten minster toka," puttrade fastren, "med hvilken man ej kommer långt; nä nä, skyll dig sjelf om Grefvinnan den, och Friherrinnan den, och Geheimerådinnan den, och Ölverjägmästarinnan den, få något att gnata om, då får du äfven taga hela skulden på dig, ty faster Stin-Lovis, tvär

i den förargelsen, sina händer fullkomligt rena.¹¹ Och nu lufsade, icke utan litet vredesmod, gumman ut, sedan hon först väl ihoprullat, och djupt ned, i sin stora förkelficka nedstoppat uppsättsen på alla så väl roulader som rouleauer.

Den 11.

Gud! hur förskräckligt har icke glädjen i Hosrädets familje på ett enda ögnablick förbytts till de grymmaste lidelser; Rosa, den ljusfliga, glada, sjungande Rosa, ligger nu blek som dödens lilja, med förstummad tunga, och sjudande bröst, ett offer för sin oändeliga kärlek. Föreställ dig Emilia, hvilken ohygglig anledning förorsakat detta. Då jag i skymningen häröm afton, just dagen före den, hvilken för första gången, för allmänheten skulle kungöra Rosas lycka, gick att i förtrolighet med henne bortprata några timmar, öfverraskade jag henne, slutande ett arbete, deri jag aldrig ens anat henne äga insight. Hon hade nemligen i tysthet sysselsatt sig med portraiterandet af R., hvars bild hon så mästerligt likt, drag för drag hämtat endast utur sin inbildning; så djupt, och fast fanns den där inrotad. Vid mitt inträde rodnade hon som en skön ros, och bad mig, i det jag närmade mig bordet vid hvilket hon satt, dock icke göra narr af henne, för det hon, som nu synligt var, icke nöjt sig med betraktandet af R. de timmar han vore hos henne; hon var så obeskrifligt lycklig, att äfven deremellan kunna se honom, så hon omöjligt kunnat astå ifrån sällheten att i lilliga drag

återgifva hans bild åt papperet. Jag beundrade verkeligen den obegripliga konstfärdighet, hvaremed hon verkställt detta, och kunde ej uraktläta lemna hennes talang det läford jag så sannt tyckte den förtjena. Sedan vi slutat att betrakta målningen, och Rosa under muntra infall bortstädat sin atteliör, satte vi oss vid den tilltagande skymningen, att i hennes soffa ännu vidare öfverlägga om morgondagen.

Rosa höll just på att i tankarne granska sin tillärnade lysningsdrägt, då osörfmodadt hennes kammardörr öppnades, och en ung, i kappa och batbyte, inhöljd varelse inträdde. — Hon såg sig i början tveksam omkring, liksom hade hon väntat på tilltal, men, då hvarken Rosa eller jag, under afgivaktan att hon skulle delgifva sitt åliggande, gaf någon invito härom, uttalade med en svag, melodisk röst, den främmande, en ödmjuk anbållan, att med Fröken Rosa B. kunna erhålla ett ögonblickligt enskildt samtal. — Rosa, som bestämdt i henne trodde sig se en af de medellösa varelser, hvars ambition, churu orätt nog, neka dem en ouvert begäran af de arbeten hvarmed så många deras likar nödgas lifnära sig, och på hvilka hon sjelf, såsom en eclaterad brud kunde förmudas äga ölfverflöd, bad mig nu med en skonsam blick, att i nästa rum aflägsna mig. Jag följde hennes vink, och, nu störtade sig den främmande till Rosas fötter, besvor henne att säga, om hon verkeligen, på sätt rygtet påstod, till Härads Hölding R. stode i någon ömmare förbindelse, eller möjligen i ett nog olyckligt fall, med honom vore förlofvad, och således uppå hans hand gjorde ägtenskapliga anspråk?

— Rosa studsade af häpnad vid dessa högst ovänstade ord, men som hennes oskyldiga hjerta icke kände någon förstellung, medgaf hon öppet alla den obekantas frågor.

"O Gud!" utropade nu under förtvillans ångest den knäfallna; förlåt, o förlåt! att jag nödgas smärta ert hjerta, men jag ärna?" och nu kastade hon under strömmande tårar, ifrån sig det plagg, hvarefter hon så omsorgsfullt varit insvept, "jag måste, jag måste inför er bekänna min vanära, och mitt elände! O! ni ser i mig, en olycklig fader- och moderlös varelse, hvilken på R:s tro, grymt bedragen, fallit ett offer för gränslös kärlek och svaghet." Rosa förmådde vid åsynen af den arma, knapt hålla sig uppe; rosenfärgen på hennes kinder hade vid den okändes utrop, småningom öfvergått till den bleka liljans; en tung hörbar suck, undslapp det sammypressade bröstet, och nu började ifrån de långa mörka glänsande ögonhåren, en och ann stor tår, långsamt nedrulla.

Vid den ljudliga sucken, hade jag, anande någonting ovanligt, i hast iflat till dörren, derifrån jag nu, osedd af båda, blev ett troget vittne till hela tilldragelsen. Sedan den olyckliga ett ögnablick hämtat sig, hvarunder Rosa, under egen svaghet sökt upp hjälpa henne, närmade hon sig åter. "O!" bad hon i det hon med båda händerna fattade en af Rosas "vågar den förskjutna ännu anropa er tillgift för den smärta hon beredt er? vill ni tro, det endast vanäran förmått henne till delgivandet af sin grymma belägenhet. O! värdaste Fröken! se i mitt hjerta och öfvertyga er om, det jag i saknad af hans kärlek, churu under gräselig smärta, dock evigt kun-

nat förblifva ett stumt vittne till hans sällhet uti föreningen med er, eller hvem helst hans trolösa hjerta valt, men o! Gud! tvingas jag icke nu af min pligt; är jag ej skyldig den varelse, hvilken blott alltför snart kommer att uppenbara sitt upphofs skymf, att emot min vilja skrida till det steg, hvars tillgripande numera utgör den enda möjlig-
het att rädda den oskyldiges heder! o! se här, tillade hon, i det hon utur sin näsduk framtog ett litet paquette, det hon nu öfverlemnade till Rosa, visa den arma bönsfallande den välgerning, att helst med en flygtig blick genomögna detta, hvilket må-
hända till någon liten grad, skall komma att mil-
dra den afsky ert hjerta troligen i denna minut
känner för henne." Sedan hon i den skälfvände
Rosas händer qvarlemnat sin olycksgåfva, hastade
hon, att under samma hemlighetsfulla tystnad hon
ditkommit, öfvergifva rummet.

Då jag minuten derefter inkom, satt Rosa med stirrande ögon, och feberrodnad på de nyss så lik-
bleka kinderna, krampaktigt tryckande det und-
fängna paquettet, emellan sina händer. Hon var-
seblef mig troligen icke, ty under flere minuter
och i samma, oförändrade ställning, iakttog hon
fortfarande den djupaste och mest hemska tystnad.
"Min älskade Rosa," bad jag, i det jag nalkades
sollan der hon satt, och med innerlig ömhet om-
fattade en af hennes glödheta händer, "förlåt din
Mathilda att hon blifvit ett olofligt, ja, högst olo-
fligt vittne till hvad nyss förefallit, och nu så häf-
tigt upprört dig; förläter du mig det, du hulda? och," tillade jag suckande, "unrar du mig ännu en
bönhörelse? öfverlempna nemligen i mina händer

detta olyckliga paquette, hvars innehåll endast torde bidraga att fullkomligt sönderslita ditt hjerta." Jag ville nu under vänlighet gripa efter detsamma, då Rosa högtskrikande uppsor, samt bad mig för Guds skuld ej beröfva sig det enda bevis som ännu kunde uppdaga R:s oskuld; ty, att här dock ett misstag komme i fråga, vore hennes fasta övertygelse. På hennes innerliga upprepade begäran, hastade jag nu under största ångest, att inkaffa ljus, hvarefter hon, med egenhändigt väl tillsluten dörr, beredde sig till öppnandet af paquettet. Hon hade knappt brutit sigillet, då ett tungt guldrikt och R. fullkomligt likt portrait, nedföll i hennes knä. Med ett anskri föll hon härväg tillbaka över stolkarmen; marmorns blekhet öfverdrog åter de sköna dragen; jag såg henne hvarje minut färdig att falla i vannakt; men nu uppreste hon sig med obegriplig styrka; tryckte den herrlige bilden med häftighet till sina läppar, i det hon med en engels förtröstan yttrade: "Förlåt, o förlåt min R.! ingen svaghet numera af din Rosa, hon vill, och måste vara stark, att med salig känsla änteligen i dessa rader kunna upptäcka din oskuld! — Under hela den tid hon med läsningen deraf blef sysselsatt, sågs hos henne intet tecken till ovanlig rörelse; endast då och då, horttorkade hon med handen den kallsvett, hvilken i ymnighet öloverlopp hennes panna; ingen enda suck förrädde hvad det arma hjertat led; — efter läsningens slut räckte hon mig brefvet; "se der!" yttrade hon med dof röst, "behåll det; nu vill jag för alltid lemna dig detta; — men denna!" fortfor hon, i det hon med sorglig blick betraktade bilden, "denna

skall ännu i min dödsstund lisa mitt hjerta, ty,
jag älskar dock den trolöse, till min sista suck!"
Men, nu var det älven ute med hennes krafter;
vanmäktig nedsjönk hon i mina armar. Jag stöd-
de under förskräckelse, så godt jag det i hast kunde,
hennes hufvud emot stolens karm, samt ilade i
frysprång att inkalla Holrådinnan. Föreställ dig
hennes ångest att finna sitt älskade barn nu nästan
sanslöst; med ytterligare inkallad hjelp, hastade vi
att föra henne i säng, der hon under beständig yr-
sel tillbringade hela den återstående aftonen. Ge-
nom ett bud, afsändt till Friherrinnan, erhöll jag
tillåtelse att hos Rosa få öfvervara natten. — Gud!
huru förfärlige voro ej dessa timmar, hvarunder
hon upphörtigt fantiserade om sin R., hans oskuld
och det grymma sätt, hvarigenom man ville skilja
henne ifrån honom. Ingen af de närvarande, hvar-
ken föräldrar eller syskon, voro af henne igen-
kände. Följande dag emot aften hade det ändtli-
gen lyckats den tillkallade Läkarn, att genom nä-
gon använd medicin, bringa henne till någorlunda
sans; hon namngat nu den ena, efter den andra,
af sin bedröfvade omgivning, och hade äfven ge-
nast efterfrågat mig, hvilken hon saknade, och som
redan straxt på morgonen lemnat henne. Ett för-
nyadt bud, delgaf mig hennes innerliga önskan att
få se mig, hvarefter jag åter med Friherrinnans
tillstånd att hos henne få qvardröja, så länge hon
det sjell skulle påyrka, hastade att upplylla hen-
nes önskan. — Hennes blick, och den hjertlighet,
hvarmed hon vid mitt inträde rückte mig sin hand,
var obeskriflig. Det var, som hade hon med min
ankomst återfått sitt själslugn. Men ack! denna

tröjd varade ej länge; emot morgonen efter en utvakan natt, ty ingen enda blund kom härunder att stärka hennes utmattade krafter, infann sig åter den förfärlige febern, hvilken oalbrutit fortsarit under fulla sex dygn, och hvarvid hon under växlande feberfantasier, tillkännagifvit nästan ingen enda fullkomligt redig minut. Under denna sist passerade dag, tycker jag likvisst hon varit någorlunda lugn, eburu den bekymrade Läkaren, i anseende till det ovanligt snabba aftynandet, betänktigt skakar på hufvudet. — O! kunde blott den verkande orsaken till hennes lidande förgöras. Men, ack den står med alltför lifliga färgor upptecknad i hennes ömma och vektkänsliga själ. Den arma Hofräddinnan är otröstlig; ännu känner hon ej anledningen till sitt barns smärta, emedan den olyckliga Rosa sjelf ej kunnat, och jag ej haft hjerta meddela henne densamma. — Redan flere särskilda gånger har under dessa bekymrings dagar, den trolöse R. gjort sin enträgna anhållan att personligen få besöka Rosa, hvars bifallande jag likvisst, i anseende till hennes stora svaghet härtills, till all lycka kunnat afstyra.

Åter har jag på några timmar slitit mig ifrån den sjuka, för att hos min älskade mor, kunna göra en liten påhålsning; huru mägtigt kallas jag icke minutligen till hennes kära omgivning, och huru mycken saknad halva icke dessa dagars aflägsnande ifrån henne, orsakat mig; och likvisst blir älven den fröjd, det glada återseendet skänkte, icke långvarig, emedan den stackars Rosa erhållit mitt bestämda löfte, att under hennes sjuk-

lighet, af mig icke öfvergifvas. Att jag såleds ej omständligare än hvad nu skett, hunnit framställa för dig den smärtfulla anledningen till Rosas qval, finner du naturligt, men vid den säng, hvaruti Rosa under välgörande hvila, skall hemta nya krafter, vill jag meddela dig, ja, ända till innehållet af den olyckliga Mamsell D:s skrift; — lef väl!

Ven 12. — Natt.

Under det en hvor i Höfrådets hus några timmar njuta en behöflig hvila, samt den utmattade sjuklingen sjelf ligger försunken i djup dvala, är jag, hvars tour det blifvit, att i natt vaka, i tillfälle, i rummet intill, teckna dig dessa rader. Jag vill dock förnämligast upplylla mitt gifna löfte, att meddela dig den beklagansvärdā Mamsell D:s öde, hvilket sannerligen häst torde ske genom en trogen afteckning af hennes eget, nu här afskrifna bref, — det lyder, som följer:

"Jag är dotter till en hederlig präst, hvilken med sin hustru, min älskade moder, i en by, hörande under det lilla kapellet R., der äfven min far innehade kapellans-sysslan, leide ett lugnt och indraget liv; som jag var deras enda barn, egnades mig isynnerhet deras ömmaste vård, den jag äfven med den sannaste barnakärlek besvarade. Men ack! oförmodadt förlorade jag, genom en hastig död min mor, af hvars tillvaro jag då ännu knappt hunnit skatta rätta värdet. Jag var nyss fylda tretton år och blef nu öfverlemnad till egen ledning. Men nej, det vore dock hårdt och otack-

samt, att helt och hället benämna det så, ty aldrig än hade min far med mera omsorg, mera ömhet, och mera uppmärksamhet följt mina steg, ja, till och med mina tankar, än just nu, väl inseende, att nu vore äfven inne den egentliga tidpunkt för deras högre rigtning; jag fick såleds, under all den tid han ägde ledig och möjligen kunde offra åt mig, inne i hans eget rum, genom hans vänliga läppar njuta den rena undervisning, hvilken så sannt bildar, såväl själ som hjerta, för ett högre ändamål; att christendomen blef den källa, hvarifrån han egentligen öste all sin vältalighet, och hvars kraft han på mitt unga sinne sökte öfverflytta, behöver jag ej säga. Jag kände mig äfven under de stunder jag njöt dessa faderliga lärdomar så öfver all beskrifning lycklig, så jag emot hela verldens egodelar, icke velat bortbyta en enda af dem. Under dylika, själen förädlande syssel-sättningar, hvarunder jag tillika med drift och nöje, skölte min fars lilla och obetydliga hushåll, förgick vid pass ett halvt år, då min far en dag, af en sin närliggande, nyligen ditflyttade granne, Major R., erhöll ett oförmodadt besök. Den i vår ensamhet ovanliga påhöfningen, gjorde nu i vår lilla krets litet uppror; mitt skälleri, älvensom trädgård, fick nu af sina enkla förråder försträcka hvad de möjlichen kunde, att åt den förnäma gästen i hast kunna prestera en anständig middag, och min glädje var sannerligen icke liten, då min far efter sluttad måltid, med en öm smekning till mig, försäkrade sig oändeligt nöjd med tillredelserna af mina små anrättningar. Den vänlige gästen uppmuntrade flere gånger under den treffliga eftermiddagen min

barnsliga fåfänga, medelst berömmandet och beprisandet af ett och hvarje af mina anordningar; isynnerhet losfordade han den särdeles ordning och smak hvarom min lilla trädgård vittnade och hvilken förtjenst älven helt och hållit tillföll mig, emedan min far, hvarken medhann, eller någonsin ville beblanda sig i den omsorg han visste jag så gärna tog mig om densamma. Ungefär trene veckar efter detta besök, infann sig åter den gamle Majorn, hvilken af min fars sällskap fann ett synbart nöje; men, denna gång kom han ej ensam; han åtföljdes af sin ende son, Secreteraren R., en gentil, hygglig och ovanligt älskvärd ung man; ni har sett honom, jag behöfver såleds ej säga på huru många tusende sätt han ägde förmåga att intaga ett som mitt, fullkomligt oerfarret hjerta, hvilket äfven snart, med det mest okonstlade förtroende, öfverlemnade sig till den älskvärde simkaren. Som min far, af den gamle pratsamme Majoren, såg sig så jemt upptagen, så han till den yngre gästens välkommen knappt fick tillfälle yttra ett ord, proponerade han mig, att uti vår lilla trädgård visa Secreteraren R., itall det möjliga knuide intressera honom, mina bikupor, emedan som häst, dess trägna arbetare, mangrant funnos utflugne, för att till sina bon hämta ny näring. Min far hade knappt uttalat dessa ord, då R. med hatten i hand, redan stod färdig till upphrott, samt jag snart deretter under barnsligt ölverdåd hoppade vägen fram, att nu göra honom bekant med hvarenda vinkel den lilla trädgården kunde erbjuda. Ack! huru snabbt förflöto icke de timmar jag än glaende invid hans sida, än dansande förut-

genom trädgårdens gångar, med honom tillbragte. Huru mycket visste han ej att omtala, hvarom jag alldelens icke ägde någon aning; huru broderligt hjälpte han mig icke med uppdragandet af någon tistel, och något grässtrå, som plötsligt uppskulit invid ett och annat herrligt blomsterstånd; huru många sortor blommor saknade han icke ännu, hvilka här nödvändigt borde finnas, och dem han med aldraförsta ifrån sin fars trädgård ville hit anskaffa. Huru lugnt hvilade icke min hand, den han under dylika öfverläggningar, förtroligt fättat, i onesluten i hans, och huru litet kom under allt detta, tanken om det rätta eller orätta i ett dylikt förhållande, att hos mig väckas. Solen hade morgonen derpå, knappt skridit fram om skogstopparne, då R. med en stor korg, fullradad med de schönaste blomsterplantor infann sig hos oss. Han ville genom öfverlemnandet af dem, uppfylla sitt dagen förut gifna löfte, hjälpende mig nu sjelf, att med omsorg nedsätta dem, å de på rabatter och rundlar, ännu lediga platser. Min fröjd var verkeligen stor, då dessa snart friska och lifliga skötknopp, samt derefter innan kort utvecklade de herrligaste praktblomster. Under de 9å 10 veckor R. af sin tjänstledighet tillbragte hos sin far, förgick ingen enda dag, hvarunder han ej gjorde oss sin påhelsing; han var redan i vår familje en så ombärlig person, så en enda halftimmes uteblivande öfver den vanliga tiden, gjorde ett icke ringa uppeende. Ännu icke en enda gång, under R:s och mina ensamma promenader, hade det fallit min far in, att med ett ord söka utleta, hvilka ämnen våra samtal afhandlade. Han litade så helt och hållt

på redligheten af R:s karakter, samt min stora oskuld, så han icke med en mine skulle yppat missstroende i anseende till våra förhållanden. Och, han misstog sig icke häri, ty oaktadt de många tillfällen, hvilka under våra fullkomligt ostördt tillbragte timmar, erbjödo sig till yttrande af en eller annan djerlvare mening, inskränkte sig dock alltid R. till det enda, nemligent tillgripandet af min hand, den jag under barnsligt förtroende i timmotal lugnt öfverlemnade till honom. Men, nu kom hösten, och med den äfven tiden för hans aflägsnande. Huru troget uppsyldde jag ej den vid hans afresa yttrade begäran, att ofta tänka på honom; o! natt och dag stod han med levande drag för min fantasie, men likvisst alltid i skepnad af en innerligt älskad bror, ty annorlunda hade ännu alldrig min inbillning föreställt mig honom. Huru öfvermåttan fägnade mig icke de varma hälsningar jag ifrån honom, genom hans far erhöll, en sådan dag, syntes mig verkeligen såsom en högtid, den mitt hjerta med sann glädje firade. Men snart kom åter en ny vår, och med den nya blommor, och ny glädje. — Huru tillfredsställd emot tog jag ej det beröm min lilla spegel lemnade mig, emedan den tydligt sade hvilken fägnad min ovanliga utbildning och fägring skulle förorsaka den efterlängtade R.— Jag hade verkeligen icke anat falskt; mina liljor och tulpaner stodo just i full blom, då han tidigt en morgonstund, åtföljd af sin Far, insteg i den renglänsande lilla salen; med öppnade armar, och full utspruckne rosor på kinderna flög jag i ett språng emot honom. Men nu var icke längre tid att bida inne; arm i arm flögo vi nu genom

trädgårdens gångar, ty hvarje planta, hvarje välkänd plats, skulle ju beses, och efter den evighetslånga fränvaron igenkännas. — Efter slutad promenade, uppsökte vi nu ett säte, under skuggan af en täck syrenhäck, men nu kunde R. icke längre åthålla sig, att med det mest innerliga välbefog yttra sin glädje öfver att återse mig: "så vuxen, samt så oändeligt täck och vacker; ja, min ljuſva Caroline (den egnare benämningen hade redan sommaren förut, utan ceremonie antagits) du är verkeligen en så skön ros, att hela vår stora stad, sammantagit alla sina skönheter, icke skulle kunna framvisa en enda dylig; men säg, har du väl under min fränvaro ihågkommit mig så ofta, som jag vid min afresa bad dig om, och så ofta jag sjelf påmint mig dig?" — "O Ludvig! hvarje minut, natt och dag, drömmande och vaken, kunde du väl någonsin tänka annat, då du vet huru mycket, ja oändeligen mycket, jag håller af dig." — "Ja, jag vet det, jag känner det, min dyra ömt älskade flicka, likasom det äfven utgjort min innerliga sällhet;" och vid dessa ord slöt han mig plötsligt i sina armar, samt tryckte på mina läppar, en den mest brännheta, dröjande kyss. — Detta var första gången, han gjort ett dyligt tillgrepp; med förskräckelse slet jag mig ur hans armar, mitt samvete sade mig tydligt, det en sådan kyss innebar längt mer, än en varm broderskärlek. — Med förvirrad och nedslagen blick bad jag honom nu att åter uppsöka salen, hvilket han äfven i mitt sällskap gjorde. Huru helt annorlunda än förleden sommar kände jag mig icke härefter till sinnes, vid hvarje besök han under sin sommarvistelse hos fadren gjör-

de oss; huru kärlekstulla voro ej de blickar, hvarmed han ständigt betraktade mig; och huru ömhetsbevisande hvart enda steg han för tillfredsställandet af mina önskningar gjorde. — Att vi hvarde ra af allt hjerta älskade, blef oss med hvarje dag tydligare, ehuru nu mera aldrig ett ord, förrådde våra känslor. — Men åter inträffade den så mycket fruktade dagen för hans afresa; med bokymret måladt i sitt sköna anlete infann han sig hos oss. "Hör min dyra Caroline," yttrade han, då vi hand i hand sutto i en af trädgårdens herceauer, och jag skälmiskt uti hans ficka höll på att ingvärtera en liten redan förvandlad smörblomma, får jag nu åter med hopp om dess uppfyllelse, af dig taga det varma trogna löftet, att du under min fruvaro, ofta, ja mycket ofta skall tänka på mig, att du, med ett ord aldrig skall glömma honom, som tillstår att han älskar dig över allt annat i verlden, som evigt bär din bild inpräglad i sitt hjerta; säg, får jag det?" — "Ja," hviskade jag, med darrande läppar, "det får du, ty jag minnes dig verkeligen ständigt." — "Vill du deruppå" bad han, "giſva mig den godvilliga kyss, jag med så mycken förebråelse en gång emot din vilje berölvade dig?" Jag slog båda händerne om hans hals, samt tryckte nu en verkeligt sjelfvillig öm kyss på hans älskade läppar; han tryckte mig härunder med obeskriflig innerlighet till sitt bröst, yttrade ännu några ord om den lycka han genom min rena kärlek erfor, saunt hastade att hos min far, hvilken just nu ifrån sina ägor hemkom, göra sitt afskedsbesök. Några veckor derpåter, erhöll jag genom min fars egen hand, ett bref, adresseradt till honom, men med innehåll egentligen till mig.

Han upprepade deri, den alldrig stocknande kärlek, han så innerligt kände, och vid sin afresa redan uttalat för mig; bönföll i vördnansvärda ord om min fars välsignelse till den förbindelse han med mig önskade ingå; omtalar, huru han nu änteligen hoppas erhålla en mera indrägtig syssla, hvilken högst om ett år, torde sätta honom i tillfälle att se sin varma önskan, emottagandet af min hand, uppfyllt.

Ehuru ogärna, emedan han nogsamt betänkte olikheten af våra ständ, äfvensom min alltför stora oerfarenhet af verlden, instämde min far dock i våra önskningar. Han yppade nu för mig det anbud ortens unge Länsman, hvilken i vårt hus åtskillige gånger sett mig, gjort i afseende å erhållandet af min hand. Medgaf, huru mycket tillfredsställdare antagandet af samma anbud skulle gjort honom; men, som hans kärlek till mig, öfvervägde allt annat, och han alltför väl insåg, huru högt mitt hjerta talade för R., nedkallade han nu, i Faders känsla, ölycer oss, den Högstes välsignelse. O! huru litet kunde jag föreställa mig, att några veckor derefter, invid den dyre sadrens dödssäng, de sista välsignelser af hans älskade läppar, öfver mig skulle uttalas. En häftigt ädragen förkyning lade honom plötsligt på den sjuksäng, hvilken han först såsom död, lemnade. Under den gränslösa smärta mitt hjerta derat led, erhöll jag i ett ömt bret ifrån R. nya försäkringar om hans kärlek; han beklagade af allt hjerta min förlust, sade sig om några veckor hos mig inträffa, för att muntnligen med mig kunna öfverenskomma om de åtgärder hvilka, i anseende till min öfvergitna be-

lägenhet blefvo af nöden, och hvilka isynnerhet lågo honom ömt om hjertat. Efter knappt tvenne veckor, erfor jag verkeligen sällheten af hans ankomst. God! hvilken salig känsla ingaf icke under min inträffade olycka, återseendet af den så högt älskade; men, som tiden för hans besök blef alltför kort, medhants blott i hast öfverenskommas om den flyttning han för mig, till en min affägsen, och i S* boende slägtinge, föreslog, och om hvilken han vid sin återkomst genast ville arrangera. Huru gerna följde ej mitt hjerta dessa råd, i hvilka jag ju såg så tydliga bevis på hans fortsarande kärlek. — Men jag fortgår nu blott till verkställigheten af min inflytning. Redan den kommande Julen såg mig installerad i mitt nya hem, hvarest, under en gammal godsint frus skydd, och i åtnjutande af den utsägligt älskades ömhet, min häftiga sorg efter min far, snart mildrades. O! huru lyckligt förvann ej ej ett helt år, tillbragt i den största enslighet; ty R:s ofta uttalade önskningar att icke söka något umgänge, eller visa mig i verlden förr än han sjelf der skulle införa mig, efterkom jag af allt hjerta gärna, isynnerhet som hans täta, alldagliga besök så rikeligen ersatte mig hvarje dylik uppooffring. — Sälunda förgick som sagt ett år, då äfven R. oförmodadt erhöll det pröfvande slaget af sin fars förlust; han nödgades i anledning häraf, på några dagar lemnna S*, för att jemte den sista skyldighetens iakttagande emot den afledne, personligen blifva i tillfälle att iordningställa sina affairer, samt emottaga det honom lemnade icke obetydliga fädernear.

Min saknad under hans fyra veckars långa bortavaro, kan ej beskrifvas; min enda och kära sysselsättning blef härunder smekandot, och betraktandet af det älskade portrait han vid sin afresa lemnde mig. Huru ifrigt räknade jag icke dagar och timmar till hans återkomst och huru ömt ilade jag icke att slutas till hans bröst, då den lyckliga tungan ändteligen slog. Men plötsligt tyckte jag mig någon tid efter denna, förmärka huru alltid längre och längre mellanskof uppstod, emellan de besök han hos mig gjorde, ävensom huru han mer och mer sällan vidrörde ämnet om vår förening, churu den Häradshöfdinge-syssla, hvaruppå han i längre tider gjort sig hopp redan var honom gifven. Att jag i nämnde fall måste förblifva passiv blef ju naturligt, — Långa aftnar hvilka han fördom under den stilla kärlekens lycka tillbragt hos mig, passerades nu af honom uti stadens bullrande hyirflar, ty än kunde den bjudningen och den balen, eller soupéen hos den, icke afslås; hvaraf ofta hände, att jag under hela långa veckor gick i mistning af hans älskade sällskap. Men, likväl kunde jag deraf icke hos honom ana någon hjertats förändring, emedan merendels efter hvarje dylikt uteblifvande, hans ömhet, om möjligt sågs fördubblad, och han ofta vid dylika kärleksutbrott, föreföll mig till öfverdrift känslig och öm.

Under tillit på hans tro, hvilken jag numera gjorde mig verkeligt samvete af att misstänka, försann åter några veckor. Sommarn kom, och med den nytt lif hos mig, ty emot hösten skulle jag ju bestämt kunna betrakta mig som R:s lyckliga maka. Hans oftare inträffade resor, samt längre ute-

blifvande fäste nu mindre än någonsin min uppmärksamhet, ty, jag visste ju bestämt det hans tjenstebefattning fördrade ett tidtals afslagsnande ifrån staden. — Hurn träget satt jag icke nu, ifrån morgon till qväll, sysselsatt med bearbetandet af de flerfalldige linnen, hvilka för vårt gemensamma lille hushåll skulle blifva så behöfliga, och hvarom R. så godhetsfullt besörjt. — Med hvilken fägnad såg jag icke min flit belönt genom stundligt uppväxande packar af dylika förnödenheter. Sommarn var nu liden mot slutet af Augusti, och äfven jag snart hunnen till slut med mina små göromål, då en sen-aftonstund R. oförmodadt hemkommen ifrån en landresa, oväntad inträdde till mig. — Jag var helt ensam, emedan mitt äldriga beskydd under qvällens ledighet gått att hos sin grannsfra bortprata några timmar. — Glädjen att så oförmodadt återse den älskade, var verkeligen obeskriflig, jag låg under flera timmar i den skymmande aftonen med den hjertligaste tillfredsställelse slutna i hans fast omfattande armar, och kände mig under ånjustandet af hans ömhett, och i ymnighet slösade kyssar, öfvermåttan lycklig. — Men — o Gud! hvilken skamrodnad glödde icke på mina kinder, då jag deretter uppvaknade till sans, hvilka bittra tårar öfversköljde icke dess brand, då jag kom till besinning af min svaghet! Åratals styrka och samvetslagn, hvar hade dé på ett enda ögnablick försvunnit? — Hvarken R:s ursinniga ömhett, eller lugnande föreställningar kunde återbringa mig den saliga frid, hvilken intill denna alton, så ljusfl ägt sin boning i mitt bröst. Hvilkas fasliga tider följde icke på denna olyckliga dag; ångrens tårar, elmrö alldrig så

heta, kunde dock icke godtgöra mitt felsteg. — Med hvilken förskräckelse erfor jag någon tid här-
efter rygget om R:s betydningsfulla umgänge i Hof-
rådet B:s hus och huru smärtande blef mig icke
nu, hans allt längre uteblivande från mig. — Då
jag en dag, vid hans rart inträffande besök, under
tårar, vågade fram med en fråga, angående hans
täta påhälningar hos Hofrådets, log han blott la-
koniskt derät, samt sporde om jag verkeligen i dem
kunde se annat än ett tvångfullt antagande af Hof-
rådets plågsamma artigheter, och om jag kunde
tro, det han på en varelse, dylik med den lilla
gråtmilda ensfaldiga Fröken B., på hvilken han väl
kunde kosta litet gyckleri, ville, eller knunde offra
en enda förfunstig tanke. Lugnad af dylika försäk-
ringar, emotståg jag åter i hoppet ljnsare tider, —
då till min outsägliga förskräckelse, jag i hast opp-
täckte de rysvärda följderna af min svaghet. —
Jag hastade nu att delgifva R. mitt bekymmer, i
hopp att han med alldra första skulle skrida till
fullbordandet af vår förening, men, o Gud! före-
ställer min förtviflan, då han med någon häpnad
i sin blick förklarade mig densamma på ännu nä-
gra år icke kunde försiggå, emedan han nu me-
ra icke såsom förr, berodde af sig sjell; att en äg-
tenskaplig förening i hans nuvarande omständig-
heter, skulle på hans framtida lycka lägga ovilkor-
liga band, samt att han, för att om några år kun-
na upplylla sin förbindelse till mig, nu borde be-
gagna sig af all sina förmåns gunst, hvilken helt
och hållit skulle beröfvas honom om han nu re-
dan, efter att sū nyss hafta blixtit tjensteman, på

husliga angelägenheter skulle försypilla sin tid. — Himmel! och detta sade mig nu sjelf min älskade R., hvilken ju förr dess heldre bordt hasta till godtgörande af sitt brott. Min sorg blef nu verkeligen gränslös; då och då erhöll jag väl ännu glädjen af hans besök, äfven som ofta, uti hvarjehanda dyrbarheter, bevis på hans tillgifvenhet, men det för mitt hjerta mest talande uteblef med hvarje dag mer och mer. O! huru grymt kände jag icke nu, det hans kärlek för alltid var mig berölvad; huru tung var icke den suck jag ifrån mitt sömnlösa läger sände honom, som varit mig allt, och hvars ömhets jag nu helt och hållet nödgades försaka. Med hvilken fasa emotsåg jag icke dageligen den tid, hvilken inför verlden skulle förkunna min vanära, då till fullkommandet af min smärta jag för tvänne dagar sedan emot tog bekräftelsen af ryget om hans förening med er, och hvars sanning jag beslöt, att af edra egna läppar al höra. — Ni! ni! skall bestämma mitt ve, eller väl! ni skall berölvia, eller återgifva mig, icke mitt hjertas sällhet, ty den är för mig för evigt försvunnen, men min heder, mitt arma, oskyldiga barn, sin far. O! talar icke min olycka, min förtviflan till ert hjerta, då! då! är jag förlorad; då skall vanärans fräntande tistel i ymnighet sprida sig öfver den kulle, hvaröfver eljest en vänlig blomma kunnat vagga, och hvarunder ett lidande hjerta, i frid kunnat upphöra att slå."

Du finner såleds här min älskade Emilia! den hårda anledningen till Rosas lidande; o! huru föreforespående talade icke hos mig hvarje sammanvaro med R., om den olycka hans umgänge här i

hvetet skulle medföra. Huru smärtande blir icke nödvändigheten att om allt detta underrätta de sörjande föräldrarna, men det blir ju likväl ett fall, hvilket länge icke kan undvikas. Arma Rosa! arma Rosa! så var då ditt unga oskyldiga hjerta utsedt att erlara smärtan i dess fasligaste vidd! Kan det väl vid påminnelsen om den så sannt älskades nesliga förhållande, någonsin lugnas. Arma Rosa. — Klockan är redan öfver fyra; hon ligger ännu i samma dvala, hvarur hon endast af mig störts, för att njuta den anordnade medicinen. Hvilken dödstillhet råder ej häromkring; den störes knapt af urets matta slag, hvilka långsamt beräkna de skridande timmarne. Men, nu smyger sig älven som bäst på yttersta täspetsen den vänliga Bata in, för att, som hon säger, aflösa mig, och som sömnen verkeligen på mina ögon gjort anspråk, haster jag att i följd af hennes goda råd, på några ögonblick njuta en behöflig hvila.

Den 14.

Åter tvänne långa dagar, under hvilka den stackars sjuka njutit nästan aldeles ingen ro. Då hon i går morgons uppvaknade, lät hon genast kalla Holrådinnan; bad derefter med vänskap alla närvarande, mig undantagen, att på en timma allägsna sig, hvarefter hon med båda händerna omfattande den älskade modrens hals, småningom ledde samtalet på R. "Du längtar väl att se honom mitt barn," frågade Holrådinnan, kyssande de ljusa loc-

karne, hvilka så herrligt vägade kring den bleka kinden, "säg, önskar du att han eftersändes? Äfven han har redan sjelt åtskilliga gånger under oro efterfrågat ditt tillstånd." Rosa teg ett ögnablick. "Han!" upprepade hon nu med hemsk röst, "o nej! nej! din Rosa önskar visst icke att återse honom, och, skulle älven i hennes bröst en dylik längtan uppstå, så vill och skall hon med all magt försväva densamma. Men, min älskade mor, jag har nu lätit kalla dig, för att af dig undfå ett löfte, hvarom jag så ömt bönfäller; lemnar du mig det, om älven smärtan i ditt hjerta någongång annorlunda ville påyrka? säg, kan jag verkeligen överlempna mig till detta kära hopp?" — "Ja! min Rosal!" yttrade Hofrådinnan, tryckande den bulda varelsen till sitt bröst, "det får, och kan du med full tillit." — "O!" yttrade Rosa, "hvad jag under all min smärta, likväl då känner mig lycklig, du förläter såleds uppriktigt såsom din Rosa gör det, den högst beklagansvärde R., hvilken under hycklad kärlek bedragit hennes arma, lättrogna hjerta. Och nu delgaf, under tillkämpadt lugn, hon, den afbleknade förvänade Hofrådinnan, hela det rörande innehållet af Mamsell D:s skrift. Efter detta sinnes utmattande, förföll hon åter i en dödlik slummer, hvarunder endast det sig tätt höjande bröstet under flere timmars tid, tillkännagaf lif. Äfven denna dag har framskridit utan annat yttrande än högst en begäran efter den dryck, hvarmed hon ständigt önskar svälja de brännhetet läpparna, och hvilken Hanna och lilla Victor under tysthet täffa att hinna uppsylla. Hofrådinnans smärta är gränslös. Att hennes inre kämpar med de bitt-

raste känslor emot honom, som så nedrigt orsakat hennes barns olycka, synes klart, churu föltet till den älskeliga varelsen, att qväfva deras utbrott, i mägtiga bojor binda dess svall. O! måtte lyckligare tider snart komma att skingra de moln, hvilka så mörka sammanskockat sig på denna älskvärda familjes himmel; huren grämande känner jag ej för närvarande det hårda, uti att med den bästa vilja endast kunna önska, men ej åstadkomma något verksamt godt.

Den 18.

Hvilken glädje Emilia, Rosa förmår redan i dag sittande emot sin sängkudde, betrakta himlen, och dess herrliga rena blå. Hurn berusad ses hon ej af den lyckliga natur-förändring hvilken under dessa dagar yppats. Takdroppen, hvilken utan uppehör, i tusende klara skiltningar faller utansför fönstret till hennes lilla rum, småfoglarne, hvilka under munter flygt så sina drillande sånger i luften, solen, hvilken ur sin långa dvala ändteligen vaknat, att kring verlden sprida nytt lif och sällhet, allt detta tyckes med underbar kraft inverka på hennes sinne. — Med hvilken hänryckning blickar icke hennes tärsylda öga upp emot himlens livalf, så länge och så trånadfullt, tills det berusadt af dess klarhet icke längre förmår nthärda den blandande glansen. — O! hyad jag at denna själens sysselsättning redan hoppas mycket godt; skall något i verlden bringa den till lugn och friskhet, blir det säkrast betraktandet af Guds

sköna natur, hvars obetydligaste uppenbarelse på hennes hjerta alltid gjort ett så djupt intryck. --- Hon har i dag yttrat ännu en varm anhållan till Hofrådinnan, nemligen, att på ett ögnablick kunna få se Mamsell D., om hvars igenfinnande brefvet tydlichen upplyser. — Med möda har Hofrådinnan häri kunnat utverka helst en par dagars uppskof, emedan Rosas längtan efter detta besök, verkeligen varit obeskriflig. Hon har likaså, till min stora förvåning, i anseende till det hopp om tillfrisknande hennes krafter nu, om någonsin tyckas gifva, mycket talat om sin förestående död samt sin önskan att ännu en gång före densamma se R. — Att hennes plan är en återförening mellan honom, och den beklagansvärda Caroline, blir mig alltför begripligt, churu jag likaså litet som på en återupplevande kärlek de sistnämnde emellan, tror på de förstnämndes realisering. Jag frugtar endast att detta påtänkta möte alltför mycket kommer att uppröra den arma Rosa, hvarföre jag älvén ärnar uppfordra all min övertyningsförmåga, att, om möjligt helt och hållet afhöja detsamma. O! med huru väldsamt qväfd känsla har jag icke i aston hört Rosa, till sina syskon, hvilka sorgsna omringat hennes säng, göra sina små dispositioner; huru ymnige och bittra runno icke tårarne utför de smås kinder, då de under högljudda snyftningar försäkrade sig af all denna grannlät vilja äga *intet*, endast de finge behålla sin älskade Rosa! — Hon tyckes likvis st vara fullt öfvertygad om att snart nödgas lemna oss, hvilken tro hon älvén med lugn söker öfverflytta till sin omgivning. Gud! det vore ändå grymt, grymt! om hon så ung, så älskvärd, så god,

genom en så hård anledning skulle bliſva ett rof för den kalla, oblidkeliga döden; hvilken smärta skulle icke ett sådant slag förorsaka de redan mer än djupt sörjande föräldrarne.

Den 21.

Det så mycket fruktade mötet imellan Rosa och Mamsell D. har då likväл, oaktadt mina ömmaste föreställningar, försiggått; arma Rosa! hon har nu, jemte uppolrandet af sin egen timmeliga sällhet, sökt förvärfva Ingret åt den, hvilken hon, hårdt och oskyldigt nog förebrår sig hafva beröfvat hela dess lits lycka. — Redan dagen efter det min sedanaste skrifvelse till dig daterar sig, förnyade, med hämförande förmåga, Rosa sin önskan om Mamsell D:s eftersändande, hvilken begäran Hofrådinnan började göra sig samvete af att ~~en~~ länge emotstå. — Föreställ dig då Emilia, vår förvåning, att vid hennes ankomst upptäcka en varelse, skön och utomordentligt täck, på hvars liljehvita, fullkomligt färglösa sjuttonåriga drag, den omisskänneliga ste smärta sågs lägrad. Himmel! ett så oskuldsfullt men tillika af lidelser hjertskärande utseende, förenadt med den förskräckeliga belägenhet hennes späda figur utvisade; jag kunde omöjligt vid denne anblick neka mina tårar, att ymnigt och deltagande nedströmma. — "Jag är kallad" ljöd hennes darrande röst, "att".... Men, nu hade äfven Hofrådinnan med ögonen fyllda af klara skimrande tårperlor, under vänlighet närmande sig henne, fat-

tet hennes hand, samt ledsagade henne, det olyckliga arma offret, in till sitt eget, icke mindre olyckliga lidande barn.

Hvad under de tvenne timmar, dessa helt och hållt ostörda, samt öfverlemnade till hvarandra föreföll, blef för oss alla okändt. — Rosa tyckes likvälf, efter detta sammanträffande, öga vida mera lugn än tillförene, hvaraf jag allt skulle hoppas rätt godt, vore det blott icke förenadt med så mycken inom sig sluten dysterhet. — Hennes längtan att komma ut till det yttre större och solglada rummet, har i dag varit stor, hvarföre hon äfven, churu fruktlöst, gjort ofta förnyade försök att lemnna sängen. — O Emilia! huru ljusf, huru saligt är ej att se, den oändeliga kärlek, hvarmed de yngre syskonen omfatta den älskade. De äro alle-samman onttröttlige i omsorger för hennes beqvämlighet; till och med Leontine har under dessa ti-der med den älskvärdaste sjelfförsakelse uppostrat ända till sin behöfliga hvila, för att i hvarje ögonblick kunna vara för den sjuke till hands; likasom den lilla själlulla Hanna oatväkligt och bestämdt så natt, som dag, tagit sin plats uti en invid den sjukes säng stående stor ländstol, derifrån hon minutligen är i tillfälle att hörsamma systrens olta knapt hallt uttalade önskningar.

Friherrinnan har i dag varit att efterse den sjuka; hvilken sällhet genombäfvade icke hela min varelse, vid åsyn af henne, den hulda och, huru ugnande för mitt sinne skulle ej vid all den mig omgivande smärta detta kära besök blifvit, endast det för mig icke medfört en alltför liflig påminnelse om mitt eget öde! — Friherrinnan öfverlem-

nade nemligen till mig med den innerligaste morders-glädje, det bref hon med dagens post, till mig adresseradt, ifrån sin son erhållit, och af hvilket hon naturligtvis trodde jag skulle erfara samma hjertliga fröjd. — Men, o Emilia! hurn sorgbeklädd förelöll mig ej hvarenda bokstaf, mitt tärfsylda öga utur det rosendostande prydliga brefvet varsnade; med hvilken pinande känsla uppfattade jag ej de ömma uttryck denna för mitt hjerta så helt och hållit främmande varelse under likgiltig artighet dittecknat. O! Rosa! Rosa! jag, och icke du, borde kämpa ödets lek, med den oförsonliga härjarn — döden. Jag borde vara offret, jag som på jorden äger intet, intet föremål som med smärta skulle sakna, eller minnas min bortgång, ty han! han alena som målhända med sann känsla skulle gjort det, hvars bild ofördunklad lefver i djupet af min själ, även han! även han! missförstår mig, och gäckar under hän, den djupa tärande försakelse jag i föijd af min pligt gjort af hans kärlek och mitt eget för evigt försvarna lugn.

Den 24.

"Ty jeg vil ledes dit, och hvila der,
Och se hur skon, och glad naturen är.
Och fröjdes du en gång åt land och sja,
Och sen i våren der jag lefvat do."

R-b-g.

Under de få ögonblick jag möjligen kan undanstjåla den i djup dvala försunkna sjuklingen, hastar jag att i några rader delgifva dig den underbara tilldragelse, hvilken nyligen på ett så sär-

deles sätt kommit att uppväcka allas vår synnerliga oro! Som jag ju omnämnde, syntes vår älsklings krafter på temmeligen god väg, att under en noggrann vård återvända, äfvensom hennes unga sinne med ovanligt intresse redan började fästa sig vid hvarje handa henne omgivande föremål, isynnerhet sådana, hvilka vittnade om de kära syskonens stundeligen mot henne iakttagne uppmärksamhet, hvarföre hon till och med under stilla vänlighet och tydligt nog, för att tillfredsställa de små, någongång sägs sysselsatt med betraktandet af, än en nyligen fabriserad liten docka, än en fin teckning öfver hennes älskade Liljedahl, copierad af Leontine, ifrån blotta minnet, än en liten af Adolf förfärdigad, i papperssegel och pärtmaster utrustad barkbåt, hvilken af den älskade systren nödvändigt först skulle beses, förrän densamme i den yngre brorens sällskap, kunde uti gårdsputtarne proberas; hvaraf allt, med ett ord, vi, hennes öfriga omgivning, med största tillfredsställelse emotsägo den aldrabästa utgång; då i går på morgonen lilla Adolf med ett af glädje strålande anlete plötsligt i hennes rum inträder, medbringande en grön qvist, den han skälmkt gömmer under sin sourtout, men närmande sig Rosa, med den mest fornöjda mine sagta nedlägger på hennes kudde. — Rosa hade knapt sändt en blick på den välmenta gäsvan, hvarigenom den älskeliga brodren trodde sig förorsaka henne en så ren glädje, förrän hon, under ett högt utrop, likblek neddignar mot hufvudgården. — Jag ilade i ögnabilket till, för att efterse anledningen till den så oförmodadt inträffade olyckan, då en murgrön, ja Emi-

lia, verkeligen en frisk och herrlig murgrönsqvist var det föremål, som till min stora bestörtning här mötte mina ögon. — "Himmel! hvor har Adolf väl kunnat erhålla denna?" var min första häpna fråga till den darrande gossen, hvilken med ångestsvetten på sin panna stirrade på den arma systren; "säg, hvem har väl lemnat Adolf densamma?" — "Min Gud!" suckade han nu, jag har sjelf brutit henne der nere, på gården, just under Rosas eget kammarfönster, der en ännu längre, mycket bladrika re ranka spirar upp mot sjelfva muren; Mathilda kan sjelf se den, om Mathilda öppnar dubbelrutan. Ach min Gud! min Gud! jag trodde mig hårigenom göra Rosa så alltför lycklig, emedan hon redan flera gånger efterfrågat, om jag ännu icke upptäckt något grönt blad eller grässtrå." — Och vid dessa ord började han att rätt bittert gråta. — Rosa, hvilken under hans klagan småningom återhämtat sig, grep nu med svag hand efter qvisten, den hon under ymnigt nedrullande tårar sorgfullt betraktade; "haf tack min dyre Adolf," hviskade hon sluteligen med matt röst till den nu högt snyftande brodren, "haf hjertlig, hjertlig tack", för det herrliga första gröna, hvarmed ditt älskande hjerta velat fägna mig. Rosa skall aldrig glömma detta bevis på din ömhet och kärlek;" och nu slöt hon med darrande arm den förvänade gossen till sitt tätt flämmande bröst. "Ser du ej," tillade hon, då tårarne hos den gråtande brodren ännu icke ville upphöra, "ser du ej, huru Rosa gråter af ren glädje, ty någonting så skönt, så kärt, som denna gåfva, väntade hon sig sannerligen ej." Adolf som af hennes tröstefulla ord för

sin förskräckelse verkeligen hämtat den största vederqvickelse, började nu sjelfmant berätta huru han redan länge tyckt sig se, en gråaktig oansenlig strimma längs muren tätt under hennes fönster bana sig en väg upp, men att han i anseende till sin öfvertygelse det denna endast varit någon remna i muren dock ej fastat uppmärksamhet därvid, förr än för ungefär en vecka tillbaka, då han till sin förundran märkt densamma antaga en grönaktig färg, hvarföre han med mera ifver börjat undersöka saken, och sluteligen funnit det vara en grön-skande växt hvilken han derefter i afsigt att genom dess oförmodade öfverlemnande, fägna Rosa, under tyshet dageligen isktagit; och emedan han till sin innerliga glädje samma dag funnit dess blad så skönt utslagne så han, för att vinna sitt ändamål — Rosas tillfredsställelse — tyckt den icke kunna hinna till en högre lägning, och således under skyndsamhet hastat, att till uppmuntran för henne, bryta en stjälk deraf." — Att denna växt icke på något omedelbart sätt der kunnat framalstras, blef mig väl alltför begripligt, äfvensom mitt anande hjerta mer än bestämdt sade mig den högst sannolika anledningen till dess inympande i muren, och likväl allt detta oaktadt verkade det oförmodade i sjelfva händelsen, så besynnerligt och smärtsamt på till och med mitt sinne, så långa timmar derefter jag knapt ännu kunde fatta denna som jag tyckte verkeligen underbara tilldragelse. — Huru lifligt återkallades icke genom denna oskyldiga anledning i Rosas minne den för henne så lyckligt försvundne sommarn, huru mången rosenklädd bild af sällhet, den hon i följd af dessa

tiders frid, under salig njutning hyllat i sitt lijerta, stod icke nu der naken och vanprydd, blottad på all livets glädje. Arma Rosa! huru grymt och förutspående talade icke den hemlighetsfulla ran-ken, hvarmed just du, invid den älskades sida, skulle bekransas, om din okända framtid; af hvilken oförklarlig och smärtsam känsla genombälvades icke, äfven i samma ögonblick, hela min själ, hårdt nog anande, eller rättare, frugtande någon, i anledning deraf, ovilkorligt tillstötande olycka. — Eltermidd. tillbragtes af Rosa till det mesta, med ett temmeligen lugnt genomläsande af de många kärleksfulla brei hon af R. erhållit; ävensom tourvis betraktande t af hans portrait, samt den olyckliga murgrönsqvist, hvilken till hennes åskådning uti ett glas friskt vat-ten stod täck och återupplifvad framför hennes säng.

I dag förmidd., sedan solen hunnit sin högsta höjd, och Rosa länge under tysthet singrat och beskådat den gröna qvisten, satte hon med obegriplig kraft sig upp i sängen, anhöll hos Hanna, hvilken derinvid på en liten pall fanns sysselsatt med sin docka, om sina framliggande klädesplagg, hvarefter hon, med hennes tillhjelp, började påkläda sig. Som jag bestämt trodde hennes önskan i anseende till de tilltagne krafterne, vara att få hvila ofvanpå täcket, nalkades jag, under en varm tacksägelse till Gud! för denna synliga förbättring, att med innerlig fröjd fullborda hennes klädsel; men föreställ dig min förvåning, då hon derefter med båda armarne slutne om min hals, med det ömmaste, mest genomträngande smek, bönföll om, att af mig blixta ledd till det yttre rummet, der hon i den herrliga, renare luften,

skulle i solvärmen få uppfriska sina krafter. — Som jag likvisst på eget ansvar ingalunda vågade tillstyrka eller uppfylla denna enträgna begäran, men jag tillika af hjertat, om möjligt var, ville återkomma hennes önskan, hastade jag att på ett ögnablick uppsöka Hosrädinnan — hvilken olyckan fogade att då skulle finnas i köket, der hon med egen hand för sin älskling höll på bereda en smaklig sjukdryck, för att härom rådfråga henne. Men, kan du göra dig begriplig min förskräckelse att vid min återkomst finna Rosa, den kraftlösa vanmäktiga Rosa, uti det yttre stora rummet djupt nedsjunken utom det lilla öppnade dubbelfönstret, derifrån hon nu med döende blick, girigt slukade hvarje för hennes öga sig uppenbarande föremål. — "Himmel! Rosa! hvad gör du?" utropade jag, under det jag med den gränslösaste oro ilade till hennes sida och nu sagta, men kraftfullt drog henne undan de henne alltför känbart omsusande vårlägtarne; "hvilket företag! och huru har du väl hjerta att smärta dem som älska dig, med ett dylikt blottställande af ditt lit, blott för att tillfredsställa en otillbörlig ögonblicklig längtan." Jag kunde, hindrad af en väldsam mig påkommen darrning, ej tillägga ett ord, mina af ångest och ångslan framflytande tärar, förklarade tillräckligt nog till hvilken grad mitt hjerta missbilligade detta steg. Rosa hade härunder, intad emot mitt bröst, iakttagit den oafbrutna tystnad; hon upphöjde nu det täcka seraph-hufvudet, smög sin hand mot mina ovänliga läppar, och bad med den saktmodigaste, ljusvaste röst: "Vredgas ej, min ömt älskade trogna Mathilda! O! misstyck ej det företag hvartill den

ontsägligaste längtan efter skådandet af Guds natur, drifvit mig; ty, jag måste, jag måste ju likväl dö; jag känner det alltför säkert, jag måste snart, snart lemnna eder alla! och, "tillade hon med en suck, "allt, som gitvit mitt hjerta glädje och sällhet. O! skulle väl du! du, som sjelt så sannt fattar rikedomen och mångfallden af vårt ursprungs allmagt, icke unna din stackars Rosa att helst en gång, ännu en enda gång njuta saligheten af hans mot sina barn visade nåd; ser du der, den herrliga himlen med sitt ljusa skärn blå! känner du ej solen! huru mildt hon sprider lif och värme och glädje, ja, ända till din fattiga döende Rosa; ser du ej dessa gröna åkersfält, detta försilfrade haf, hvilka, befriade ifrån sin isiga massa, hvor på sitt fält tyda nytt lit och fortkomst; hör du ej den sorlande bäcken, hvilken obehindrad och munter rinner fram ur jordens kyliga brutna gömmor! och kan du ännu, vill du ännu derefter låtsa vrede mot din arma vän, som snart, snart icke mer äger förmåga att njuta en enda af alla dessa den högste välsignade gäfvor. . . . Men nej, Mathilda! du tillgis ver henne säkert, och det af fullaste hjerta, den förskräckelse hon olörtänkt nog, icke var beredd att härigenom åstadkomma dig." Härefter bad hon med mildhet mig åter ledsaga sig till sin säng, emedan hon efter detta bemödande kände sina krafter betydligt aftagne; lemnade till den på bordet sig besintelige Murgrönan, jemte en varm kyss, en helsing ifrån den långsmed muren appspirande syskonplantan, den hennes nppsökande blick alltför tydligt varsnat; samt har för resten, under det största lugn, men med den synbaraste mattighet, under

jemn dvala tillbringat hela eftermiddagen. — Läkaren, hvilken under Rosas opasslighet, flere gånger på dygnet varit att efterse förändringen af sjukdomen, har nästan sagt, ifrån dess första period iakttagit en högst förbehållsam, nedsläende tystnad, hvaraf vi, hennes bekymrade omgisning kunnat hoppas allt för litet godt. — Äfven honom anförtrodde jag i dag, under enskildt samtal, Rosas företag, det jag af frugtan att onödigt smärta de ömma föräldrarne, för dem försiktigtt förtegat. "Gör just intet till saken" inföll med lugn mine den erfarte gubben, "kunde till och med en liten stund, en så varm tid på dagen, endast krafterna det medgåfve, taga lindrig motion i vagn, ty feberdagarna äro redan längesedan förbi, och återkomma heller icke mera. Det är nu endast bröstet, hvilket erfarit en dödande skakning, som bör halvas noga afseende på, men, för hvilket jag verkeligen frugar all medicin blir fåflängt använd. Har ännu alldelvis intet tecken till blod derur visat sig?" frågade han nu med betänklig mine. "Nej, icke märkligt." — "Nå God gifve ett så sällsynt fall här kunde inträffa, men det är högst otänkbart." Var emedlertid ytterst vaksam att vid första störtning, hvilken ovilkorligen till någon del måste försiggå, använda den i dag föreskrifna medicinen, samt låt vidare genast lemna mig underrättelse;" och härmed strök han på foten. — O! måtte endast den redan hemskt inbrytande natten lyckligt försiggå, och den sjukes plågor icke i alldelvis för hög grad komma att prölva det ömma känsliga moders-

sinnet, hvilket af inga föreställningar låter sig hindra, att åter genomvaka denna natt hos den arma!

Den 25. — *Middagstiden.*

Ingen förändring; samma kraftlöshet, och samma lugn. Den sjuka har allt sedan i går icke yttrat ett ord, men tillkännagifver blott med det ljusvaste smalende, och en stundom till sin omgiltning svagt uträckt hand, sitt varma erkännande af deras omsorger för henne. Det arma bröstet arbetar tungt, och tyckes endast erlara någon lindring medelst ett ständigt upphöjande af hufvud-dynorne. — Gud! hvilken jemmer; Hofrådinnan kan ej tröstas, och det bekymrade Hofrådet smärtas dubbelt af att till denna grad se sina älskade lida, utan att dervid öga förmåga till den ringaste del att hjälpa det onda. — Äfven den hjertliga Mamsell Stin-Lovis har under all denna längst, uppjudit sin yttersta förmåga, att på sitt vis skaffa den älskade någon lisa, — hvarföre geléer och drycker så leende och välvsmakande som möjligt af hennes egen hand tillredde, och inburne, i rika förråder varierat på borden, utan att fastren i sin välmening fästat minsta uppmärksamhet vid, att desse oftast lika ovidrörde de dit inkommit — utburits.

Doctorn har tillbringat hela förmiddagen här; han har nu så öppet som skonande, samt derunder hänvisande till en allvis Försyn, förberedt de sörgjande föräldrarne på en smärtsam utgång af sjukdomen, den han ifrån första ögonblicket, i anseende till dess väldsamhet, med fruktan emotsett. Allt hvad han till tröst och hugsvalelse, för så väl den

sjunko, som hennes omgivning säger sig kunna göra, är ett lindrande af de plågor, hvilka han för den förstnämnda enligt sitt samvetes öfvertygelse, vet af ingen dödlig makt kunna häfvas. — Föreställ dig i följd häraf Emilia, den gränslösa smärta som i medvetandet af allt detta, billigt nog fått rum i våra hjertan. — Men nej, — jag uppehåller mig redan alltför länge hos dig, då hon, den älskelige varelsen så oafvikligt behöfver min vård.

Klockan 11 samma dag.

Aek Emilia! huru troget har ej Doctorns olyckliga förutsägelse inträffat; klockan 7 i afton, efter det Rosa, under större oro än vanligt, tillbragt dagen, kallade hon häftigt, i det hon med egen kraft väldsamt sökte komma upp, Hofrådinnan, hvilken högst bekymrad suttit invid hennes säng; hon hade knapt hunnit omfatta den förskräckta modrens hals, då ett förfärligt blodsvall störtade sig fram om de bleka läpparna. Hofrådinnans ångest blef härunder alldeles obeskriflig; den häftigaste skrämma öfversöll hela hennes kropp, hvarvid jag i hvarje minut fruktade att se äfven henne, den astårar och nattvak utmattade, nedfallen i vanmakt. Sedan jag såleds varsamt undanfört henne, hastade jag nu sjelf att med tillhjelp af min omgivning lemla Rosa den vård jag enligt Läkarens föreskrift visste vara för henne behöflig; hvarefter den ömsiste Doctorn äfven genast påkallades. — Men Gud! Emilia, skulle du, efter detta häftiga utmattande sett den astynade blomman, hvit och skön som en

engel, med ömsom på mig, ömsom på den sig nu åter till krafter vaknande modren, riktad blick, hvilken sednare vid betraktandet af sitt barns lidande väl icke skulle haft ett moders hjerta, om hon kunnat dölja den smärta hon erfor, — Hon satt nu åter tätt lutad till Rosas bröst och bortkysste med qvalet tecknad i egna drag, de fina svettperlor hvilka efter blodsförlusten svagt frambrutit på det älskade barnets panna. — Klockan är redan elfva; en oafbruten tystnad har, enligt Läkarens uttryckliga föreskrift, efterträdt detta första utbrott, hvilket han bestämt förutsäger skall efterföljas af ännu flera andra; men, hvilka isynnerhet ovilkorligen skola försvaras, om icke den noggrannaste stillhet och tranquilité iakttages. — Nu, god natt min Emilia, jag måste åter hesta, att i sällskap med Hofrådinnan, hvilken ej kan förmås öfvergörlva sitt barn, uppfylla de kära skyldigheterna mot den älskade sjuka. — O! kunde du väl ana till det bekymmer som omger din vän; huru varmt skulle icke äfven du, till den högste uppsända böner om deras lindrande, och sluteligen fullkomliga affjelpande.

Den 6 April.

"Hon kämpat ut, och dödens genios hviler
Den avala vingen över hjertats brand."

Fitalis.

Hon är ej mer Emilia, Gud! min Gud! och din Mathilda måste, måste verkeligen, under smärtans ontsägliga qual, och i fullt medvetande af sanningen uti dessa lasliga ord, här nedskrifva dem. —

Nej, hon är ej mer, hennes ljusa ande har ändtliggen hunnit det hemland, om hvars rena fröjd, hvars salighet hon redan här nere ofta drömde. Du kan Emilia med den aldralifligaste inbillning icke göra för dig begriplig den ångestfulla förtvillan, hvilken under dessa tider i den fordom så Jes-nadsglada kretsen ägt rum, likaså litet som mitt bemödande att för dig tydliggöra densamma, någonsin skulle lyckas. Enligt hvad jag vill minnas mig hafta nämnt, hade ju redan en häftig blodstörning utur det angripna bröstet visat sig, hvilken förorsakade oss alla en gränslös oro; natten derpå förgick likväl utan någon häftigare attaque, så till och med den utmattade engeln emot morgonen föll uti en lätt slummer. Då hon vid pass kl 6 vaknade, yttrade hon sig känna sitt bröst betydligt lättare, än dagarne derförut, hvarföre hon älvén sade sig af mig önska höra förelässas någon god bok. Med hjertlig glädje uppfyllde jag denna begäran, under hvilken otta afbrutne sysselsättning dagen nästan förgick. Emot aftonen inslumrade hon åter flygtigt, men, uppvaknade omkring midnatten, med ett fornryadt anfall af störning, hvilket ändteligen på lika sätt som förra gången eller genom användandet af samma medicin, sluteligen stillades. De trenne derpå följande dagarne, förgingo under djup oro, ty mattigheten hos den lidande var smärtsam, och förnekade henne ända till bruket af sina händer; likväl yppades härunder intet nytt anfall. Den trettionde tidigt på morgen, lät hon kalla sina föräldrar, hos hvilka hon anhöll om att genom deras föranstaltande ännu samma dag blixta konfirmerad, emedan hon fruktade att

krafterna möjligent, vid uppskjutande af denna högtidlighet, torde bliiva så svaga, så hon icke framdeles med den styrka och den fattning hon borde, kunde känna dess vigt; af hvilken anledning, hon på eftermiddagen samma dag, i sina föräldrars närvaro, af stadens Pastor, emottoget den heliga Nattvarden. O Emilia, hvilken frid, hvilket himmelskt lugn, låg ej i hennes blickar efter upplefvandet af dessa timmar; hon tycktes verkeligen icke mer tillhöra denna jord, af hvars lidelser hon troligen icke fattade mer än möjligent den stundom påminnande smärtan i sitt bröst; och skulle icke den derpå följande astonen en svår blodstörtning inträffat, hade denna dag kunnat räknas till en fullkomligt lycklig. Äfven de fyra derpå följande voro lugnare än hvad man möjligent kunnat hoppas, hvartunder endast tvenne svagare störtningar, förenade med mycken hosta, infunno sig. Mot astonen af den fjerde, förföll den sjuka i ett olta nästan sanslöst tillstånd, hvarur hon, churu dock ej berölvad sitt medvetande, med svärrighet förmådde väckas, för att njuta sin behöfliga omvärdnad. Detta förhållande varade oafbrutet till emot middagen, då hon liksom inspirerad olörmödadt yttrade en innerlig längtan efter R. — Denna önskan hade ännu icke en enda gång, under hela sjukdoms-perioden uppstått; jag hade verkeligen väntat dess inträffande, af hvitken jag emotsåg en snar upplösning. — Under väntan på hans ankomst, lät hon, enligt egen noggrann föreskrift, kläda sig i en hvit mousselins-klädnings, samt en täck, himmelsblå flors-slinwlette, den R. under lyckligare dagar givit henne, och den hon med största till-

fredsställelse rodan en gång tillförene burit; de gyl-
 lene lockarna föllo nu, af den olycklige modren
 smakfullt ordnade, kring panna och skuldror, och
 gjorde hennes utseende fullkomligt likt en herrlig,
 lidande Madonna-bild. Sålnunda låg hon, lyftad of-
 vanpå det siltverhvita täcket, hvilket en gång var
 bestämdt att vid ett lyckligare tillfälle begagnas,
 men nu af den lidande modren under bittra smär-
 tans tårar, öfver sängen blifvit utbredt; tvätte de
 skönaste hvita Hyacinther, dem, dagen förut, Gref-
 vinman Amelie A* med den hjertligaste önskan om
 en snar förbättring tillsändt Rosa, stodo doftande
 i sina eleganta krukor, framför hennes säng, och
 ökade den underbart inträffade högtidligheten. —
 Men, — nu öppnades plötsligt yttre dörren; — mitt
 hjerta klappade väldsam; jag hade verkeligen all
 möda att kunna uppfylla det af Rosa mig ömt af-
 tvungna löftet att tillika med Hoträddinna, under
 R:s besök icke lemma rummet; han inträdde, blek
 som ett lik, närmade sig som det tycktes nästan
 utan medvetande — ty icke en mine eller gest,
 förrådde hans kannedom om Hoträddinans eller
 min närvaro — sängen der Rosa låg, framför hvil-
 ken han, öfverväldigad af väldamma känslor, ovil-
 korligt nedsjönk. — I dylika omständigheter skulle
 då, efter en tid af knappa fyra veckor, dessa per-
 soner, hvilka under kärlekens yra, lyckliga och
 sälla, med de varmaste ömsesidiga trohetsförsäk-
 ringar sednast åtskilts, återfinna hyvarandra. Gud!
 huru sönderslitande var ej denna anblick. "Min
 dyre Ludvig!" framsuckade ändteligen Rosa, sedan
 hon hunnit återhemta sig ifrån en lätt, ögonblicks-
 ligt påkommen vanmakt, och räckte med huld

vänlighet, den olycklige knäfallne, sin hand; den öfverlåtande saliga blicken fulländade hvad rösten hos den afmattade icke förmådde yttra. — R. hade under den lidelsefullaste häftighet omfattat den matta handen, hvilken han nu krampaktigt pressade mot sitt bröst; "Rosa! himmelska Rosa!" hviskade hans skälvande läppar, "värdigas du verkeligen ännu kalla mig inför din blick, vägar jag, den olycklige förrädn af all sann och ren kärlek ännu nalkas dig! du förklarade engel! O! uppfylles ej ditt bröst af den djupaste afsky till honom, som så grymt krünkt ditt hjertas frid. Rosa du evigt tillbedda! kan du, äger du verkeligen styrka, att utan gränslös smärta fördraga åsynen af den, hviken förstört ditt unga liv, och din lycka; af den som sjelf nu mera på hela den vida eländiga jorden icke finner någon fristad, der han kunde lugna sitt gnagande samvete; säg, o! säg, kan han, får han verkeligen öfverlempna sig till det saliga hopp, att ditt hjerta, icke allenast din skonsamma englagodhet, talar ur dina blickar?" På Rosas lätta vink hade han nu upphöjt sig och låg i ögnablicket härelter, omfattad af hennes mjella armar, nedböjd mot hennes bröst.

"Hör, min Ludvig yttrade hon med stadig röst, 'Rosa har alltid varit sann, och ren emot dig, lika så säkert som hennes hjerta ännu aldrig för dig hyst en fördold tanke; skulle då nu, nu, då hon står vid gränsen mellan liv och död, hon till dig kunna hyckla en känsla den hon icke ägde? O nej! troderföre du min evigt lika ömt älskade, hvad hennes bristande läppar, med sanning chiru svagt tolka: Rosas kärlek till dig, lefver nu, likasom ef-

ter döden, då hennes varma hjerta upphört att slå, med samma outsägliga styrka, samma oförminskade innerlighet, som under de lyckliga minuter i livet, då hon vid ditt älskade bröst, drömde sig en himmel; lugna dig såleds min dyre vän, med den fasta öfvertygelse att hos mig ingen skymt af motvilja finnes. O Gud! jag fasar att ens tänka detta härda ord, nej, endast idel ömhet inger din ljuvliga bild. Likvist skulle det lugn, hvilket nu så lyckligt uppfyller mitt hjerta, snart sagt helt och hållit försvinna derur, om jag nödgades beröfva mig det hop, hvartill jag så gladt öfverlemnat mig, att ännu här i livet du kunde njuta och meddela glädje. O! Ludvig! livet är skönt; ville du ej tillfredsställa din döende Rosa med löftet, att tillika med uppfyllandet af din pligt, ännu lyckliggöra det lidande hjerta, hvilket, utom mitt, så ömt, så troget och älskande slår för dig! O! säkert, säkert, talar äfven ditt eget, till den olyckligas förmåna, hvilken redan länge, öfvergifven och tröstlös, succat, ett offer för din kärlek. Rosa ber, hon bönfäller hos dig utur djupet af sin själ: Återskänk din oskyldiga lidande Caroline, hvilken till alla delar är värd att uppfylla min plats i ditt bröst, den ömhet, hvarmed du en gång gjorde henne så öfvermåttan lycklig; får ej din Rosa dö med den saliggörande förtröstan, att du med aldraförsta uppfyller hennes innerliga önskan, och ditt, till den arma olyckliga, under dyra eder en gång gisna ägtskapslöfte.

R. hade under synbar smärta, med oalyänd blick betraktad den hulda, hvilken nu med obeigliig styrka drog honom emot sitt bröst. "Ja

Rosa, du förmår allt; här: emottag min dyra försäkran det din önskan, om älven med uppsölvandet af min timmelige frid, skall uppfyllas. Min pligt, mitt löfte till dig, icke min kärlek, skall föra mig till hennes fötter, hvilken fordom, jag bekänner det nu för dig, du engalika väsende, af mig obeskrifligt älskats, men som älven nu, o! fördöm mig ej derföre, måste utgöra min fasa, emedan hon berövrat mig den enda varelse som lärt mig skatta dygden, och livets högsta värde. — O Rosa! dig, dig, har jag älskat mer än något annat på jorden, till dig, du oskuldsfulla engel, närmade sig för din kära renhets skull, ovilkorligt mitt hjerta, redan under tider, då jag i den okonstlade Caroline, tyckte mig funnit min högsta sällhet; i din närvaro, den jag likvist, animanad af mitt bättre jag, med bekämpad lidelse ofta undvek, kände jag det ett ädlare, ett själfullare, ett högre godt fanns hvilket rikare än hvad hennes barnsliga tillgilvensvenhet förmådde, skulle kunna uppfylla mitt bröst med salig vällust; o Gud! o Gud! jag förmådde mer icke emotstå den onämnbbara trängtan, som ständigt dref mig till dig; du var, drömmande och vaken min enda tanke, mitt enda hopp hvilket jag olycklige, under det min falska ambition och medlidandet, fortfarande hyeklade beständighet för Caroline, icke mer för dig förmådde dölja. Min fasta föresats blef nu, sedan jag hos dina föräldrar gjort mig försäkrad om din hand, att öppet för Caroline tillstå mitt hjertas förändring, i hvilken alsigt jag äfven, efter det jag hos dig, du hulda, njutit sällheten i sitt öfvermått, hastade att upp-

söka henne. — O Rosa! hvad jag här förut, osäker om ägandet af dig, med hjertats sanna tillfredsställelse besuttit, nemligen: *samretsfrid*, förlorade jag nu; jag blef, under ett ovärdigt sinnesrus förvädare af den oskuld jag hitintills med så mycken sjellbeherrskning vördat; jag glömde heder, lycka, allt, allt! som under samma iakttagna helgd kunnat bereda mig mitt hjertas vinning — dig! — Men, jag är straffad, jag arme! ty med dig, med dig, försvinner ljuset för min blick; och, elhuru ett väsende bland de levande, går jag dock ett lillöst ting, längtande efter den hvila, hvilken en gång oskiljakteligt skall förena mig med dig."

Han hade tystnat; bröst mot bröst, mund mot mund, lågo de nu fast omslutande hvarandra; "min Rosa!" "min dyre Ludvig!" voro de enda ord, hvilka under den återstääende aftonen någongång blefvo hörbara, jag fruktade verkeligen att under den då och då inträffande djupa tystnaden, den utmattade engeln redan skulle kämpat ut; men, mot klockan nio, efter det en svag blodstörtning åter hade infunnit sig, lät hon med enträgenhet kalla sina föräldrar. — O Emilia! förskona mig att beskrilva den scen, hvilken nu uppstod; du! som fattar det varma sambandet mellan föräldra- och barnahjertan, kan äfven föreställa dig, med hvilken smärta det emellan dessa, nu för evigt skulle slitas; — men hyad du dock omöjligt kan göra dig begrepp om, einedan dertill nödvändigt fordras att sjelf halva varit vittne, till något sådant, var det stumma, saliga leende, hvarmed Rosa njöt af försoningen emellan dessa och sin R. — Hennes högsta önskan var uppfylld; under sjellva smärtans qval,

vid hysnen af sitt älskade barns öfvergång ifrån detta till ett annat lif, lemnades på Rosas innerliga åstundan en sann tillgift åt *honom*, hvilken förorsakat denna gränslösa sorg; och, beseglades nu denna försäkran till den döendes tillfredssälelse, med en den stummaste, men mest innerliga omfamning.

Härelter påkallades, enligt Rosas begäran, de små, jemte alla öfrige af husets medlemmar, hvilka alla under bittra tårar emotto go den afmattades sista farväl; hennes vanmakt var redan så stor, att hon blott svagt förmådde nämna dem vid namn. Även till mig talade hennes matta handtryckning samt bristande blick, tydligare än de förbleknade läpparna under hemödande att tolka hvad hjertat kände, det förmådde; jag förstår ännu ej, hvarifrån jag erhöll styrka att i ett sådant ögnablick med fattning emottaga hennes afskedssuck. De återstående timmarne till klockan fem, förgingo under dödlik dvala, hvarunder hennes blick ofta sökte den öfver henne nedlutade af smärtä grymt betagne R., hvars hand hon, likaså troget, som hennes hjerta till sista minuten af hennes lit tillhörde honom, höll fast innesluten i sin. Kort före klockan fem öfverföll henne en ymnig svett, förebudet till det snara slutet; men, nu blef sig Hofrådinnan ej mer mäktig, den ena svimningen efter den andra förmådde Hofrådet att under tysthet aflägsna den vannägtiga modren ifrån den säng der hennes älskling snart hade upphört att lida. På slaget fem, uppslogs ännu en gång under ljusitleende den döendes ljusa, förklarade blick, hennes läppar rörde sig till ett svagt uttalande af den älskades namn, och hon var lycklig för evigt!

Huru fasliga voro icke de timmar, hvilka följde härpå; lidandet hos de qvarblifna anhöriga var obeskrifligt, men det hos den olycklige R., som det tycktes onthärdeligt. Han förmådde med möda slitas ifrån den afsommade, öfver hvars säng han under folkomlig känsloslöshet under flera timmar låg nedsjunken. O! hade de heta ynniga kyssar hvarmed han, snart sagt med ursinnighet ölverhöjdé de ännu leende dragen, förmått uppväcka den hulda till liv, men o nej! hon emot tog denna hyllning säkert nu för första gången utan all känsla.

Jag är nu sedan några timmar återvänd till mitt hem, till min dyra mor, hvilken Rosses bortgång förorsakat många bittra tårar. O! huru skall jag någonsin kunna glömma hvad jag i denna själsyster förlorat, hon hvilken så ljuft, så ömt under så väl olyckans som lyckans dagar, omfattade den ensamma ölvergitna, hvilken så systerligt och varmt som den trofastaste barndomsvän öppnade för mig sitt hjertas dolda helgedom, der jag afslöjadt kunde läsa det ljusa språk hennes rena själ ständigt uttalade. — Ännu återstår för mig att i det bedrölvade huset iakttaga den sista, fast smärtsamma skyldighet, den jag hvarken vill eller kan undan dra mig, emedan ett troget löfte till den bortgångna binder till dess uppfyllande; hennes varma önskan var nemligen, det äfven jag skulle lägga en vänskaplig hand vid den enkla drägt, hvari hon efter eget anordnande skulle klädas; och, som jag är öfvertygad att Hofrädinna af detta deltagande, i sin smärta skall erfara en, om än aldrig så obetydlig lindring, är det med sorglig tillfredsställelse jag vill hasta, att häri dela den armas bekymmer.

Huru mycket, Emilia, hade jag icke att rörande mig sjelf, för dig omorda, endast mitt sinne för närvarande kunde inrymma några andra tankar, än dem, hvilka dessa dagars sorgliga tilldragelser framalstrat, och hvilka nu helt och hållt gjort anspråk på min styrka. Jag är verkeligen slö och otillgänglig för allt, ja, ända till ömhetensbevisen af min älskade moder, hvars varma omsorger för mig, äfven under min frånvaro, visat sig på så otaligt sätt. — Snart, o snart! måste jag dock, jag olyckliga, vaknad återgå till mig sjelf, för att med full sans och resignation gå mitt utsedda mål till möte.

Den 12.

Jag kommer nu, ifrån en omgivning, hvilken i den svarta känslolösa mullen begravdit sin skönaste glädje; o Emilia! till hvilken sönderslitande smärta har icke mitt öga i dag varit vittne. — Huru grym, huru förskräcklig är ej den moment, hvilken för evigt sliter ifrån oss det älskade föremålet, det må sedan vara maka, barn eller föräldrar, i hvars stumma närlhet vi dock, om än aldrig så sorglig, till sista stunden tycka oss finna tröst. — Ja, hon hvilar nu, den hulda engeln, lugn och stilla inhäddad i jordens kalla famn; den ljusa blicken slutet för all jordisk fröjd och smärta. — Jag har verkeligen aldrig bivistat någonting så högtidligt, som i dag, den sorgliga begravningen hos B:s — om hvilken jag äfven i korthet här vill meddela dig. Klockan $\frac{1}{2}$ till 4 samlades i sorgehuset, jem-

te ölriga gäster, fjorton unga flickor af den aflidnas närmare bekantskaper, alla klädda i hvitt, samt i gröna kransar, ölever hvilka långa hvitaz till fötterna räckande flors-slöjor nedföllo, och sedan icke mer någon af de väntade saknades, men efter tidens sed, förfriskning af kaffe kringbjudits, samlades man omkring klockan fyra, i det stora lultfriska rummet, gränsande intill den aflidnes kåra sängkammare, hvilket nu erbjöd en högst imposant anblick. Uppå en upphöjning, öfverdragen med svart kläde, och omgilven af tolf styeken utmärkt väl agade unga, friska granar, stod på fyra stora gyllene klot den smakfulla kistan beklädd med blandande hvit sammet, och fullströdd med gyllene stjernor; kring kistans kant smög sig af samma slags gyllene composition, en murgrönsranke, så täck, så sirlig, att man ej kan tänka sig någonting i dylik genre konstmässigare arbetadt. En dylik ranke, prydde det invid stående locket. Inne i kistans hägn, slumrade under saliga drömmar den ljuft atsommade, höljd i hvitt lätt siden tyg, hvilket, icke som klädning (det var hennes uttryckliga önskan), men löst och mantellikt i smakfulla veckningar omslöjade den fina kroppen. På de ljusa lockarne, hvilka lika herrliga som tillförene vågade sig kring panna och hals, hvilade en krans af den friska murgrön, hvilken af kärlekens hand under helt andra omständigheter blitvit inympad i muren under hennes fönster och som af en underbar ingifvelse var bestämd till brudkrans, samt nu, sorgligt nog, fick uppfylla sin bestämmelse.

Kring halsen smög sig sluteligen nästan osynlig, den himmelsblå gäfvan af den älskade, hvilken ännu i hennes dödsstund tillika med hans hand, funnits hårdt innesluten i hennes, och hvilken skatt Hofrådinnan på intet vis lätta beröfva henne. — Efter ett stumt betraktande af denna rörande syn, hvarunder den förtvillade modren, under den smärtssammaste ångest, med väld nödgats ifrån rummet aflägsnas, upphöjdes af den olycklige likbleke R., hos hvilken intet tecken till lif upptäcktes (så otillgänglig syntes han för hvarje känsla,) det stjernströdda locket. Han ärnade just öfver den slumrande nedsänka detsamma, då synbart gripen af den mest genomträngande smärta, han handlöst lät det, vid sin sida åter nedsjunka; hvarefter han med båda armarna, ovilket omfattande den kalla kistan, sanslös öfver densamma neddignade. — Du kan väl Emilia tänka dig, hvilken förskräckelse häraff uppstod; hans krafter voro så medtagne, så han nu fullkomligt afsvimmad måste inhäras i nästa rum, där genom flere honom omgivande personers tillbjelp, han småningom återkallades till medvetande.

Kistan hade emedlertid under denna oväntade katastrof nedtagits, och var nu med högtidlighet, af åtta unge ädlingar på den väntande paradvagnen nedburen, hvarefter — anförde af Hofrådet, hvilken tillika med sina fyra sorgklädda barn, uppstigit i en vagn, de fjorton par om par sittande flickorna, i sju efterföljande vagnar alreste. Efter slutad ceremonie, sedan nemligen den ofantliga skara af öfrige gäster (karlar) anländt till grafven, afsjöngs af den bekransade ungdomen, hvilken kring grafven för-

skansat sig, några sköna, för tillfälligt lämpade verser, hvareni fem å sex utmärkta karlöster högtidligt instämde. Detta voro ögonblick, Emilia, hvars intyrek jag aldrig glömmer; ävensom ljudet af den hörbara snick, hvilken den ljuslockiga, tätt intill min sida smygna Hanna derunder utandades, och hvilken till den grad berölvade mig hela min ständaktighet, så jag deraf och vid anblicken af de stora tårar hvilka droppvis nedrullade på hennes mjella klädnad, icke med ett enda ljud vidare förmådde instämma i sången. Mitt hjerta var så krampaktigt hopprässadt, så jag rätt innerligen tackade Gud, då sången änteligen upphörde, och vi omsider samtliga fingo bereda oss till återtåg.

Med en kyss ifrån sin makes läppar emottog nu den sörjande modren, der hon bland en skara tröstande fruar satt omgivne, den huldas sista hälsning; hennes sinnesstyrka dervid, likasom under hela den för henne nog pinsamma aftonen, var älvenså önskvärd, som oväntad; R. deremot var och förblef fullkomligt känslolös; hans matta blick irrade ofta, under det han, sluten, satt försunken inom sig sjelf, bort till det ljusa blå, likasom ville han der, bland silfvermolnen uppsöka henne, hvars unga lif han så olyckligt förspillt. Att bittra somvets-förebrälser, och icke endast saknaden efter den bortgångne, gnagade hans hjerta, blef tydligt för alla dem, hvilka något så när lärt sig utgrunda menniskosinnet, ty, i motsatt fall skulle även någongång det välgörande lugnet icke alltid blott den väldsamaste förtyflan, talat ur den dystra blicken.

Huru gärna Emilia, skulle jag icke ännu en stund, med både penna och tankar, sysselsätta mig hos dig, kunde endast mitt hjertas tillgifvenhet för Friherrinnan, gilla ett längre aflägsnande ifrån henne; men som hon, troligen i svit af denna dags uppträden, för närvarande befinner sig långt ifrån väl, hastar jag att med min närvaro och hjertliga oinvårdnad, så vidt sig göra läter, förskingra denna hennes iråkade olust. O Emilia! huru snart, huru snart försvinner icke den tid jag, såsom nu, fullkomligt oberoende, om icke fullkomligt lycklig, med sann känsla får ölverlempa mig till allt, som gjort för mig lifvet gladt och förnöjsamt; med hvilken fasa emotser jag det tvång, det gränslösa elände, en förening utan kärlek skall bereda mig. O Rosa! huru lycklig är ej du! så suckar jag redan ofta, ofta, du som i grafvens lugna fann, fått glömma lifvets smärta, den djupa, den tärande, hvilken ej af rikedomens förmåner, börd eller lycka, någonsin kan mildras eller förglömmas.

Den 19.

Känner du den hemskas betydelsen af denna dag, Emilia? säg, o! säg, anar ej ditt ömmande hjerta det gränslösa qval dess födelse alstrat i din själ? hviskar ej din tysta suck till dig, att hon för evigt, för evigt skiljt mig ifrån all min sällhet? — Ja val Emilia, denna dag har då för alltid stadfästat min förbindelse med Baron Y*, den rike, den uppsatte, den allmänt aktade; af hvilken förbindelse

mitt förmunt ju hade allt skäl att glädjas, emedan en sådan lycka vida öfvergår *allt* hvad den medellösa Mathilda någonsin vågat hoppas, kunde hon endast glömma sitt hjertas saliga vårdagar, hvilka alla, Ijusa och lefvande, med outplånliga drag, stå tecknade i hennes sorgsna inre. — Jag har då i dag med lefnadsglad blick, (min pligt, mitt samvete har så bjudit,) emottagit de lyckönskningar, hvilka af otalige sammankallade lysningsgäster i sirliga formulärer blifvit nedvältrade på mitt arma hjerta; jag har, under sken af tillfredsställelse burit den lysande drägt, min brudgums uppmärksamhet under vänliga lyckönskningar mig tillställdt. Och Emilia, mitt hjerta har dock icke förqvälvits under alla dessa outsägliga marter; med tillkämpad uppmärksamhet, ja till och med lillighet, har jag med åtskilliga af härvarande personer underhållit de vexlande ämmen, hvartill dagens vigt så rikeligen gifvit anledning, och — o! huru litet har dock min själ vid allt detta varit tillstädés. — Emilia, Emilia, jag lider dubbelt af de förebråelser mitt brottsliga samvete under närvarande omständigheter gör mig; har jag väl rättighet att undanstjäla honom, som hädanefter ensam har att göra anspråk på min ömhet, min tillgitvenhet, en enda tanke af alla dem, hvilka så otaliga kringirra? Är jag icke en svag, afskyvärd varelse, i högsta mänto oförtjent af den godhet, den hyllning den älskande modren och jemväl han sjelf, aldrig upphöra att uppå mig stösa; nej Emilia, jag vill, jag måste lära att älska, att värdera honom; det skall blifva mitt trognaste bemödande; jag vill i hvarje hans handling upptäcka kraften af en ren,

en ädel själ, ty sådan måste den hos honom finnas, han kunde eljest icke förgudas af henne, som endast kan älska dygden. O! säkert, säkert skall Gud i sin nåd bistå mig, att, iakttagande dessa mina pligter, med förtröstan, lugn och tillförsigt, kunna gå mitt dunkla öde till mötes. — Huru obeskrifligt ökes icke min längtan efter dig Emilia, ju närmare jag nalkas målet för min bestämmelse, ju mera jag inser omöjligheten af denne återförening; — jag blir då ensam, fullkomligt ensam örverlemnad till min smärta, och skall finna intet hjerta, till hvilket jag under salig känsla af att bliffa förstådd, kan sluta mitt, utblottadt på all fröjd. — O Gud! styrk blott mina svaga krafter, att jag icke under eget betryck, måtte komma att sära dem, hvilka så varmt önska min välgång, min lycka, hvilka måhända till en del sjelfve genom uppoftandet af andra bättre, kärare fäsigter, lämpat sig i det nödvändiga. — Se dock Emilia, huru under allt mitt qual, den högste underbart velat lisa mitt hjerta, medelst uppfyllandet af en min lifligaste önskan; jag har nemligen i långa tider föreställt mig med mera framgång, och mindre smärta, att kunna emotgå det ögnablick, hvilket med ouplösliga band skall fästa mig vid Baron Y*, endast jag oförmodadt, och utan att der förut hafva sett honom, såsom hans brud kunde örverlemnus till honom; föreställ dig då den tillfredsställelse mitt inre i dag kände, då jag genom ett bref, tillställdt Friherrinnan, fick erfara att Baronen omöjligt före den 5:te Maj, sjelfva bröllopsdagen, i S* kunde inträffa, emedan fartygets, med hvilket han ärnor anlända, resetourer voro bestäm-

da, och till sin grämelse, han såleds ej der förut, hvilket han dock tillförene hoppats, flinge omfamna sin dyra moder. Han försäkrar likväl *intet* kunna hindra hans anträffande nämnde dag, emedan fartyget med Guds hjelp gingo pålitligt och lyckligt; bilogande ännu, det den ömmande modren alltså med all säkerhet till redan utsatte dag, kunde arrangera, och iordningställa den blifvande högtidligheten.

Dessa rader blifve då de sista, Emilia, jag, före den redan alltför ofta omnämnde dagen tecknar dig; jag vill med kraft undfly hvarje tillfälle till klagan, och, kunde jag väl, slutet till ditt bröst, överlemnad i förtroende till dig, återhålla dess utbrott? O nej! — hvila må derföre min pennan nu, för att ännu en gång före den stund jag går att för evigt afsäga mig min lycka, förd af min darrande hand kunna teckna dig min sista fria hälsning; den återstående tiden skall oskortad egnas till trägna arbeten, samt sällskap åt den person, hvilken så huldt velat, churu grymt förfelat min lycka.

Den 5 Maj. — Förmidd.

Här står jag åter för din blick, Emilia, en alltid trogen bild af lidandet, för att ändteligen i ditt vänskapsfulla sköte utandas min kärleks, min sällhets sista suck. O Emilia! Emilia! huru bittra falla icke i denna minut mina tårar på de rader jag, ännu fri, ännu obunden, i få penndrag här vill anteckna. Du min hulda min sanna vän, skall sät-

kert iatta den mening de, förrädiska, nu österhällna uttala. Ja Emilia, hon är då inne den dag, hvars klara himmel, hvars milda sol, hvars unga friska grönska, äfven kunnat medföra sällheten åt din vän; men, annorlunda, annorlunda ville hennes ovänliga öde. — Hon står nu här, överbemnad åt smärtande minnen, här, i sitt lilla älskade sängrum, hvilket i sjelfva denna stund, grymt påminner om den sällhet, hon här, ehuru ögonblickligt, njutit, omgivne af dyrbarheter och ståt, hvilket allt af den väldenande lyckliga modren, för min tillfredsställelse här blifvit hopat; ännu några få timmar, och dessa stumma, plågsamma vittnen till mitt qval, skola komma att tungt trycka min arma lidande varelse. O Gud! hade dock Emilias hand, den systerligt varma, i mina lockar fått infläta den krans af frisk murgrön, hvilken, enligt mitt orubbeliga löfte, och till ett sorgligt minne af Rosa kommer att pryda min panna, men nej, icke ens denna sällhet skulle blifva mig förunnad. Mitt hufvud är tungt af oro och en genomgråten natt, ty endast åt natten vågar jag anförtro mina bekymmer; hon förtiger så mildt de känslor, hvilka under stillhet öfverlätas i dess sköte, och, ehuru huld och ljuflig, lider hon ej af de tårar och suckar, hvilka i ymnighet utpressas ifrån ett bedrövattd sinne. Fåfängt har, under hela den passerade morgonen, jag sökt öfvertala mig sjelf till lugn, för att åtminstone till någon ringa del kunna undgå de anmärkningar, hvilka ej utan skäl öfver mig torde utfalla, då den af Friherrinnan utsedda brudsätan, Majorskan Pygmeus, innan kort, i sina

angelägenheter, här inträffar; och, churu kär för mitt hjerta, en känsligare varelse än hon, i nämnde omständigheter varit, prisar jag mig dock verkeligen lycklig, att Friherrinnans val just stadnade vid denna; hvars hjertlöshet, om möjligt, skall bideroga att härla min ofta påkommande, olörlätliga svaghet,

Klockan 2.

Till dig, till dig, vill mitt hjerta; — underbara känsla, hvars kraft jag ej mägtar förklara; — huru ständigt hvilar icke i dag min tanke hos dig utan att ett enda ögnablick äga styrka att öfvergiva din bild, du hulda trogna vän. Säkert, o! säkert, — så söger mig mitt hjerta, tänker Emilia i denna stund på mig, churu hon icke kan ana till de förhållanden i hvilka ödet ställdt mig; du, min älskade deltagerska i både sorg och glädje, är då till min sanna tillfredsställelse besparad lidandet af att erfara mina bekymmer, du är i denna minut lyckligare än din Mathilda, ty du känner med innerlig njutning, djupt i ditt hjerta sällheten af att älska och älskas af en tillbedd make; livet har för din öppna blick uppnått den högsta punkt af fröjd, då deremot dess Ijes för mig för evigt nedgått i en djup ryslig natt. — O Ferdinand! du! hvars namn mina läppar här för sista gången under saknad och kärlek vågar nämna, så har då ditt flygtigt skimrande, sjelfsammade hopp, så snart, och för alltid sjunkit i kolsvart mull; det är förbi, förbi, för evigt! — Hvad du är lycklig, o Rosa! som allägsnad ifrån sorg och qval, under den grönskan-

de kullen hvilar så fridfull, så stilla; huru gärna, hu-
ru gärna, ville icke din qvarblifna vän, invid din sida,
omsvälvad af dödens kalla flägtar, dela ditt lugna
läger; o! kanske, kanske att dock snart hennes ut-
mattade hjerta finner ro, för att förenad med dig,
känna himlens bättre varaktigare fröjder.

Klockan 3.

Himmel! hvilket språng, hvilket gny och larm,
har icke inom ett ögnablick uppstått, inom det hit-
intills så stilla huset; ack! huru ängsligt anar icke
mitt klappande hjerta, den mer än sannolika an-
ledningen till denna plötsliga förändring. Kuskar,
betjenter, jungfrur och uppassare, hasta under
skyndsamhet fram och åter, ölver trappor och
gårdar, utan att ens gifva sig tid att under denna
allmänna förvirring, med hvarann vexla ett enda
ord; deras glada ansigten förråda dock någonting
högst ovanligt. Gud! Gud! ölvergif mig ej under
denna min obeskrifliga oro, men gif mig styrka att
med ständaktighet sluteligen emottaga bekräftelsen
på min gruveliga förmadan.

Klockan half till 4.

Ja Emilia, han är verkeligen redan kommen
den fruktade, ack, ack! så djupt beklagansvärde Ba-
ronen; han är kommen att med lugn och i hopp
om stilla lycka, emottaga den för honom okända

maka, hvilken ett underbart öde en huld moderskärlek, så obegripeligt för honom utsett; i hvars ömma tillgilvenhet, och vänskapsfulla emottagande han troligen emotser hela sin timmeliga lycka; och huru grymt, huru grymt bedrages han icke i detta billiga hopp! Hvar, hvar finnes väl, inom hela min olyekliga varelse den ömhet, den vänlighet förborjad, på hvilken han såsom man, kan göra sig så fullt anspråk. — Kan du väl tro Emilia, att jag för första gången med ren, oförfalskad glädje, genom Annette, hvilken först hastade att förkunna mig Baronens ankomst, emottog den enkla men ljulva gälvan af tvenne friska halflutspruckne mossrosor, omvirade af sköna förgöt-mig-ej, dem hans hjertliga välmening, genom den nyssnämnda mig tillständt. — O! huru mycket värderade icke mitt hjerta i tyshet detta bevis på granlagenhet och sin känsla, hvilken jag verkeligen skulle tilltrott endast en varelse, att på dylikt sätt kunna tolka. — En varm tår från mitt öga, har som tacksamhetsgård fugtat de skära bladen.

Den glädjedruckna modren lemnade mig just nu; hennes sällhet är obeskrillig. Under innerliga glädjeträdar gaf hon mig den förnyade underrättelsen om sonens ankomst, hvilken — enligt hennes ord — nu otälig afbildade ögonblicket att änteligen bliiva mig förestäld. — Huru innerligt prisade jag ej händelsen som korrt förut satt mig, i det lyckliga skick, att omöjligen före vigseltimmen kunna efterkomma Baronens önskan. — Majorskan hade verkeligen till min stora tillfredsställelse till den grad tourberat min frisyr, så ett förnyadt arrangerande af toilette, numera endast skulle förspilla den behöfliga ti-

den. — Älven till mig Emilia, sträckte sig Friherrinnans kärlekstulla omtanke, nti öfverlemnandet af det paquette, hvilket, enligt hennes till mig en gång gifna löfte, skulle innehålla berättelsen om hennes eget framfarna öde. Vid dess allemnande var nu blott förenadt ett enda litet förbehåll, nemligen, att icke förr än såsom hennes sons maka, jag skulle bryta paquettets insegel. Hon gaf mig genom denna lilla skrift, ett förtroende, det ännu ingen före mig, icke ens hennes älskade Gustaf ägt. Gåvan var nu gemensamt åt oss gifven, och skulle såsom sådan, enligt hennes önskan, af oss gemensamt begagnas. — Knapt har jag hunnit att på densamma medelst en varm kyss uttrycka min tacksamhet. Majorskan hvilken redan annoncerat mig sin ankomst undanrödjer mägtigt hvarje känsla som varmare kunde finna inrymme inom mitt bröst; hon närmar sig som bäst mitt rum, Gud! och i hvilket ändamål; himmel! bistå ditt arma olyckliga barn, gif henne kraft, gif henne mod, att med ständaktighet eftersöja din allvisa vilja.— O! Emilia, dyra Emilia, bed för din vän, hvilken under den alltför hårda pröfningen redan känner sina krafter sjunka; hon förmår icke mer, liennes hand darrar och hjertat klappar hörbara slag. O Gud! hvem skall bistå, hvem skall frälsa mig utur denne gränslösa ångest.

Tillägg af en främmande hand.

Som jag förmodar mina hulda läsarinnor, i anseende till de skildringar den unga Mathilda i föregående anteckningar, äfven om sig sjelf gjort, och hvilka jag med hennes eget vänliga tillstånd nu till en öfverseende allmänhet vågat öfverstyra, — alla dock något litet interessera sig för utgången af hennes mindre milda öde, hoppas jag de äfven gunstbenäget vilja ursäkta en likaså ovan pennförrerska, som Mathilda varit det, det lilla intrång hon, churu okänd, i redan nämndes anotationer dristat göra. Hennes orationer blifva sannerligen icke långa, hon vill endast till hvar en af sina bevägna läsarinnors tillfredsställelse omförmäla, huru under den nobla Majorskan Pypmei erkändt smakfulla handläggning, — den det i icke förut veten — oändeligt täcka Mathilda, i sin enkla drägt snart utmärkte sig i hänsförande skönhet. Klockan åtta på aftonen, sedan den ofantliga, äfven af eder, mina hulda läsarinnor väntade bröllopsskaran i de klart upplysta rumman voro församlade, öppnades dubbeldörrarne till Friherrinnans rum, och, ledd vid den älskade modrens hand, inträdde nu bruden; en matt rodnad spridde sig öfver de vackra churu bleka dragen, i det hon med uppslagen blick svagt hälsade de närvarande. Kring den skönt hvälfsda pannan smög sig i behaglig vridning en högst ovanlig, men onekligen högst täck krans af frisk murgrön, (buren såsom ett minne efter brudens bortgångne vän, Fröken B.) äfven som de

herrliga lockarne och bröstet befanns prydt, endast af tvenne doftande undersköna mossrosor. En yppig klädnad af hvit smidig kammarduk omhöjlde den utmärkt välväxta figuren, på hvars tylliga, med färgen på klädningen täflande hals, ingen enda prydnad var att upptäcka; den prägtigaste blondslöja nedföll sluteligen sirligt fästad, ifrån den prydliga kronan, samt nådde i rik svajning de små täcka sidenbeklädde fötterna. Men, som sagdt, hon framsvälvvar ju nu vid den lyckliga Friherrinnans hand, för att med krossadt hjerta inför den icke ringa församlingen änteligen allägga sitt för evigt bestämmande lölte. Hennes redan längesedan åter till golfvet sjunkne blick, hade ännu icke skådat den höge ädle, i präktig Ryttmästare-uniform klätte brudgummen, hvilken nu, öfverlyeklig, med ilande steg nalkades henne; hon hörde ej den lätta uppmuntrande hviskningen af Friherrinnan, hvilken i hans hand öfverlemnade hennes, att ej af öfverraskningen låta sig för mycket öfverväldigas; mekaniskt och nästan utan all känsla, följde hon den ledande brudgummen fram till den för högtidlighetens fullbordande bestämda platsen; men, hvem mälar hennes obeskrifliga bestörtning, då hon i den till henne nedlutade fästmannens röst, hvilken genom ett lågt, men kärlekfullt uttaladt: "mod, mod, min dyra Mathilda," vilie tillhviska henne fattning, igenkänner sin egen evigt outsägligt älskade Ferdinand S. En likbleket öfverdrog med blixtens hastighet det sköna ansigtet; "för Guds skull! fatta dig hulda engel," framhviskade ännu en gång den förskräckte Baronen, "det är ju din, för evigt din Gustaf,

din Ferdinand, som ber dig derom; se då min dyrkade, en enda gång upp till din älskling, och, du skall sansa dig." Verkeligen en enda blick uppå honom, den så underbart återfundne, framjagade åter glädjens sköna rodnad på brudens liljekind; en ström af tacksamhetens oåterhållna tårar, hvilka väldsamt frambröto utur hennes sköna ögon, förtydligade meningen af deras ölverjordiska uttryck; men, nu nedkallades under högtidlig tystnad, Allfadrens välsignalser öfver det översälla paret, hvilket hand i hand gemensamt knäböjande under salig känsla syuro hvarandra löftet om evig, aldrig svikande tro. En mera sann, en mera kärleksvarm lyckönskan har troligen aldrig yttrats, än den, hvilken sederméra af den upprörda Friherrinnan öfver hennes båda älsklingar uttalades; hon såg nu sin högsta önskan, föreningen emellan dessa henne så dyrbara personer, uppfylld, och befanns nu hela timmar endast sysselsatt med betraktandet af den sällhet hon så lyckligt skapat. Ännu förestod den glada bruden en icke så alldeles ledsam surprise, neml. det personliga omfamnandet af hennes efterlängtade vän, den lilla Pastorskan Emilia R., hvilken jemte sin långa man Herr Wilhelm, på Friherrinnans enträgna önskan, och för att kunna bivista omnämnde högtidighet, företagit den muntra färden till S*. "O! det är för mycket, för mycket ljusť på en gång," utropade, vid dessa personers oförmodade åsyn, under glädjetårar den sällhetsdruckna Mathilda, och sjönk under vexlande omfamningar, ömsom till sin unge lycklige makes, ömsom till sina nyss anlände vänners trogne bröst.

Först emot morgonen, då efter förlustelser och nöjen, den talrika samlingen skingrats, fick uti den lilla kretsen af sina fyra vänner, den ännu drömande Mathilda reda det obegripliga sammanhanget, hvilket i en enda person, så underbart förenat hennes båda, så väl olycklige, som lycklige älskare. Ett tusende gånger i minuten upprepadt: "förlåt," lät härunder i jemn fortsättning af den kärleksdruckne Baronen höra sig, hvilket ord, knapt halfuttaladt, ofta med en öm kyss af hans sköna makas läppar borthämtades. "O!" yttrade Baronen, i det han sökte hämta lust för sina svallande känslor, "huru ofta, huru ofta gjorde det mig icke ondt, ja djupt in i själen, att icke kunna yppa för dig den hemlighet, som så tungt tryckte mitt hjerta; endast hoppet att den lyckliga timmen ändteligen en gång skulle slå, då jag obeslöjad finge framställa mig för dig, var det enda, som förmådde trösta mig. Mätte min dyra Mathilda dock blidka sin vrede emot den stackars Gustaf, då hon får veta, det äfven han, af den älskade modren till en början likaså obarmhertigt som du, fördes bakom ljuset, ty ända till den stund då din egen känsla plötsligt förrådde mig att icke så kunde förhålla sig, ansåg jag, med kärleksglädande, men sonderslitet hjerta, enligt min moders försäkran, dig för en lycklig, redan bestämt eelaterad brud, hvars tillärnade förering med den utkorade, genast vid eder återkomst till S*, skulle för sig gå. Jag vill icke omnämna hvad min själ vid denna krossande underrättelse led, ty, att manligt kämpa mot hjertats mest glödande låga, är ej lätt, isynnerhet då föremålet för vår tjustring genom dygd, oskuld och skönhet, all-

dagligen stegrar försåten; men, att med en enda blick, en enda tanke beröfva en annan sin egen-
dom, hu! något dylikt var mig ej möjligt att ens
tänka. Föreställ dig såleds min outsägliga sällhet
att i en lycklig stund, genom ömsesidiga öppna
meddelanden, erfara ditt hjerta fullkomligt tritt;
jag upptäckte nu min dyra moders afsigt, den nem-
ligen, att endast en ovilkorlig böjelse å hvardera
sida skulle blitva claven till vår förening; och
tack vare den högste, så var ju äfven fallet. Att
icke, såsom jag förmodadt, omsorgen för egendo-
mens ordentliga skötande, och enligt hvad hon fö-
regifvit, Inspectorernes säkrare pröfvande varit or-
saken till den roll, min mor ålagt mig, under namn
af Herr S. och hvilken jag dyrt måste förpligta
mig att under min vistelse på **krona*, emot en
hvar, dig min Mathilda, icke undantagen, iakttaga.
blef mig äfven ganska tydligt, och Gud vet san-
nerligen huru troget jag, med så mycken kärlek
till dig, skulle kunnat utföra min sak, hade icke
den härda dageliga påminnelsen af min mor, samt
fruktan att sluteligen beröfva henne sitt hjertas
länge väntade glädje, härvid understödt mitt ofta
nog, svigtande mod. — Jag vill icke glömma att
ännu en gång beskrifva den förskräckelse jag er-
for vid underrättelsen om min redlige väns, Ba-
ron C:s dig gjorda anbud, om hvilket jag verke-
ligen icke hade någon aning; jag ansåg mig nu
vara en, ehuru oskyldig orsak till den lidelse, jag,
kännande hans hjerta, väl visste honom genom
ditt afslag skola erfara.

Det rörande afsked till Herr S., föreföll mig
aldeles icke oväntadt, ehuru mitt hjerta djupt led

af den uppooffring du af denna kärlek gjorde. Jag hade fullkomligt föreställt mig ditt handlingssätt sålunda, då jag kände den alltför försakande, tacksamma tillgivvenhet du hyste till min mor; och tackade jag således blott i mitt hjerta Gud! att den signerade Herr S., i verkeligheten icke fanuts till. "Men," inföll nu den unga Friherrinnan, helt förvånad, "genom hvilken underbar skickelse inträffade väl du i S*, just den olyckliga balldagen, der genom ditt hemlighetsfulla uppförande du så mycket både upprörde och förskräckte mig? Du var likväl," tillade hon smekande, "bra hård, min Ferdinand, som så djupt, så svårt nändes sára din arma Mathilda!" Åter en bön om tillgift, beseglad med tusende handkyssar. — "Ack! ack! min dyra Mathilda, jag passerade verkeligen alldes incognito, emedan ingen annan än min hulda mor kände min dervaro; ty ser du mitt förvaltare embete var äfven i och med eder afresa slutadt, och jag sjelf tvungen att efter tilländalupen permission, återvända till mitt regemente. O! min evigt älskade Thilda, misstyck, o! misstyck ej, att äfven den älskande brudgummen, din egen lycklige Gustaf, ehuru ögonblickligt det ock lät sig göra, på sin glada förlofning ville vara närvarande, och förlåt hans kitslighet, som oaktaft öfvertygelsen om ditt ömma hjertas tro, dock icke kunde afhålla sig ifrån sällheten att af dina egna läppar höra det ljusva upprepandet af din saknad, och fortsfarande beständighet.

Under dylikt joller, hvarvid de så kära namnen: Gustaf, Ferdinand, omväxlade, och den confunderade Mathilda icke undgick vårt myckna gye-

kel, försvann — den herrliga gudasköna morgonen, hvarunder ingen enda af det lilla sällskapets medlemmar tycktes ihågkomma den behöfliga hvilan, förr än sluteligen den redan högt skridne solen med sina, genom fönstren inkastade guldstrålar, verksamt påminde derom.

Att två åre härpå följande veckor, af Mathildas vänner, stundeligen tillbragtes i hennes glada omgivning, under vexlande nöjen, och hjertelig trefnad, är begripligt; och var det verkeligen endast dot liggivande hoppet, Mathildas man lemnade henne, att ännu denna sommar jemte henne besöka hennes Fordna kära hem, hvilket förmådde mildra den saknad, skilsimässan ilfrån den ena ömma vänne, så naturligt åstadkom den andra.

Att nu älven, här bifogadt, medföljer den agtningvärdta äldre Friherrinnan Y:s i korthet beskrifna lefnadsöden, bör ej förefalla mina läsarinor underligt, då jag går att säga dem, det hennes eget goda medgivande lemnat anledning dertill. — Efter en treflig dags tillbringande hos henne, inom en sluten krets, hvarunder tidstördrifvet för oss en hvar, oaktagt den rodnande Mathildas olta dervid yttradé motsträfvighet, utgjorde afhörandet af hennes mig nu formeligt öfverlemnade anteckningar, dem den lange Pastor R. med verkelig pathos oss föreläste, lemnade ändteligen, efter många förnyade böner, samt föreställningar, den vänliga Friherrinnan tillåtelse om införandet af den lilla skrilteliga gäfva hon på bröllopsdagen till sin unga svärdotter öfverlätit. Att denna tillåtelse med tacksamhet antogs, blef alltför tydligt, älvensom att jeg (ägarin-

nan till de öfrige anteckningarna) icke blef långsam med dessa sednares bifogande till de nyssnämnde. Alskriften deral följer således:

*Friherrinnan Y*s egenhändiga anteckningar.*

Gäfvo till Mathilda Y*, född S.

Min far, Friherre N* Öfverste i —sk tjenst, gilto sig vid nära 39 års ålder, efter erhållet afsked, med en förmögen, skön, 22-årig enka, hvilken efter sin afflidne man, Major Doll, ägde en enda arfvinge, en då fyra-årig son. — En lycka, dylik med den min far genom sitt gifte gjorde, var sannerligen rar att finna; ty utom den ingalunda obetydliga förmögenhet han med sin Fru erhöll, begåfvades han i hennes person med en varelse, hvars dygder och själs-egenskaper vida öfvervägde alla timliga förmåner. — Denna förening, en följd af den unga Öfverstinnans eget hjertas val (känslan till hennes förutgångne sextiosyra-åriga hälft inskränkte sig naturligtvis endast till en tillgivens vänskaps), tycktes inom det första året af deras ägtskap, med fullt skäl kunna benämñas en ibland de lyckligaste; ty, genom min fars hjertliga ömhet, ansåg sig min mor, ölvermåttan säll; — endast den af min far så lifligt väntade arfvingen, i hvilken han så säkert trodde sig få omfamna en efterlängtad son, kunde numera föröka den husliga trefnaden. Men till hans obeskrifliga smärta, såg han detta med så mycken tillförsigt närra hopp fullkomligt stocknad, då min mor, i stället för arfstagaren till alla hans titlar och anor, i den bestörta fadrens armar darrande nedlade mig, hennes armé, nyföd-

da dotter. — Med illa qväld harm återlemnade mig min far till den djupt smärtade modren, utan att ens med en enda blick, eller den obetydligaste smekning halva hälsat den oskyldiga nykomna. — Hvad det ömma modershjertat vid ett dylikt fränstötande bemötande led kan lätt begripas; så mycket mer som denna olyckliga tillfällighet sedermera gaf anledning till den synbaraste köld, och kallsinnighet å den af henne så ömt älskade mankens sida. — År kommo, och år gingo, och intet hopp syntes, att genom en ny arfvinge åter upphjelpa det förstörda humuret hos min far, hvilken nu, underbart nog, på min halbroder — en god, utomordentligt renhjertad varelse, den man i anseende till dess lydaktighet, tillgivvenhet, samt för öfrigt ovanligt älskvärda character, verkeligen tvungs att älska — öfverflyttade hela sin ömhet. — Denne njöt nu ensam, och i fullaste mått, min fars oförminskade hyllning, då deremot jag, aldrig vågade taga ett steg för att närrma mig det is-omhöljda fadershjertat. — Ja, han till och med i sitt hat till mig gick så långt, att ofta föreslå min mor mitt allägsnande ifrån hemmet, emedan han sade mig ständigt i hans ögon utgöra en tagg, ett ondt, den hans kränkta äregirighet omöjligt kunde fördraga. — Sålunda hade under omänbar smärta för min känsliga hulda mor, hvilken min olyckliga födelse berövat sin makes hela tillgivvenhet, toll tunga år förgått, hvilken tid dock för mig, — under vana, samt övertygelse att annorlunda icke kunde vara, — försunnit under den barnsligaste trefnad, ty min dyra, evigt älskade mor hade härunder i mångdubelt mått begåvat sin lilla Mathilda med den

mest lyckliggörande kärlek, samt i mitt unga hjer-
ta, under bekymmer och tårar nedlagt många
herrligt frö, hvilket i kommande tider skulle bära
— om äfven närd af min egen smärta — en önsk-
värda skörd. Huru övertygande bevisade hon icke
för mitt då ännu oförståndiga sinne, förgängligheten
af denna verlds så begärliga goda; tydliggjorde
för mig huru endast mänskans ädlare jag, den
odödliga själen, var det föremål, på hvilket hela
vår inre ljusa blick borde halva afseende, på hvil-
ken oviktorligen berodde vår odödliga varelsen för-
enande, eller afskiljande ifrån vårt högre himmel-
ska ursprung; — rigtande med huld moders om-
sorg hela min varma barnakänsla till denna allt
omfattande Försyn, såsom allena ögande förmåga att
vidmagthålla, och fortplanta våra goda tankar och
beslut. Huru mildt föreställande afböjde hon icke
äfven den högst löjliga egenkärlek, hvilken — närd
genom mig omgilvande personers smicker, samt
min i följd deraf alltför kärblefua spegel — re-
dan hölt på att taga alla mina dräpliga anlag i an-
språk; ty jag fann alltför väl, att den omisskämme-
liga likhet man sade mig äga med min gudasköna
mor, alldelens icke lände mig till nackdel. Men,
o! huru lyckligt, huru sannt övertygade hon mig
ej genom den dagliga erfarenheten, ja, genom den
minsta blommans förvandling, om förgängligheten af
den så obetydliga, hjertat aldrig lyckliggörande
förmånen: — fägeringen. Även i anseende till min
bror, var jag den mest lyckliga syster; ty icke ens
den strängaste blick af min far, förmådde alhålla
honom att på hans lilla Thilda, minitligen slösa
ömhet och välmöning; allt livad hans stjuffars ovan-

liga gifmildhet hopade på honom, så väl penningar, som bon-bon, etc., användes oinskränkt på mig, och var det verkeligen ofta, endast med vilkor att med mig få dela det goda, han af min far emottog hvarjehanda dylika hälvor. Men, nu kommer den tidpunkt, hvilken för mig arna oerfarna varelse utgjorde en ibland de mest olyckliga i mitt lit; — jag förlorade min mor! Med hvilken gräselig smärta lågo icke vi, jag och min älskade Ralph, på knä inför den döende modren, hvilken för evigt, för evigt nu, blef oss berövad, för att här, af henne för sista gången emottaga den så ofta gemensamt undlängna välsignelsen. Med hvilken obeskriflig, sorglig, men tillika salig blick, betraktade icke den, om sin bortgång förvissade, sin dyre förstfödde, hvilken vid sina sjutton år, manligt uttalade löftet att för den överbilna systemen blifva ett troget stöd och försvar, men ack! hvilket lölle han endast medelst den goda viljan förmådde uppfylla. Min fars första företag, efter min mors bortgång, var att till sin broder, hvilken jemte sin familje bebodde en skön egendom, afsända mig. Åven den käre brodren, ifrån hvilken skiljsmässan i min överbilna belägenhet var gruslig, blef vid samma tid engagerad vid ett —skt regemente, och jag således utsedd, att på en gång berövas allt hvad för mitt hjerta utgjort sällhet och fröjd.

I detta, min Oncels bus blef jag likvisst emottagen med den största hjertlighet, och var jag lycklig nog att inom kort förvärta mig såväl mina trenne leksyskons, som Oncles och Tantes tillgifvenhet.

Jag skulle nu tillsammans med de förstnämnde, en flicka vid mina år, samt en elva- och en fjortonårig gosse, för en ung informator i huset, njuta en vetenskaplig undervisning, hvarföre under omsorgsfull iakttagelse våra timmar af den nogräknade husfadren nu ganska sorgfältigt indeltes. O! huru gärna, huru gärna hastade icke jag, hvarje gång min läsetimme inföll, att i den trefliga skolkammaren af den vänlige läraren emottaga den undervisning, i hvars sätt att på sina åhörare överflytta och meddela lärdomar, i hvars hela anda så mycken likhet med den min saknade begråtna moder så lyckligt ägt — nu låg. Mitt tolf-åriga sinne, kunde verkeligen icke njuta en högre fröjd, än den, att dageligen få åhöra och uppfatta de allvarliga och religiösa lärdomar den unge Herr Sommer oss barn så mildt sökte meddela. På dylikt sätt förgingo trenne lugna år, hvarunder minnet af min älskade mor, på sätt, nämnt är, upplifvadt, ännu icke en enda dag svikit hennes qvarlemnade dotter, då ett oförmodadt besök af min far, helt plötsligt kom att sätta alla, mitt hjertas fibrer i rörelse. Han förkunnade mig nemligen, efter några timmars vistande i huset, att till följande dag finnas beredd att åter hemfölja honom. Gud! jag vill ej söka beskrifva den smärta dessa oväntade ord förorsakade mig; jag kände vid deras uttalande, ett ögonblickligt ondt, för hvilket jag ej skulle finna ord; hela min blod rnsade i svallande vågor fram till en enda punkt i mitt hjerta, hvilket jag tyckte i ett *nu* skulle borda förgås. Med svigande steg uppsökte jag mitt rum, der jag ändteligen föll i en förtviflansfull gråt. Hvad

som egentligen föregick inom min själ, kunde jag väl ej, under den smärtsamma stunden, för mig sjelf göra redo, men att vid den plågsamma tanken på skilsmässan ifrån detta mitt nya hem, Sommers bild först och sist inblandade sig, var något, hvilket jag icke kunde dölja för mig sjell. — Så, hade jag, öfverlemnad åt en gränslös smärta, i tårar tillbragt ungefär en quart timme, då min hulda leksyster, den femton-åriga Amalia, muntrert inhoppade. Hon kände icke den bittra anledningen till min smärta, den jag dock nu i få ord medde-lade henne. Storgråtande föll hon mig härvid om halsen, bedyrade det hon omöjligt kunde lefva utan mig, emedan hon så helt och hållit vant sig att anse mig såsom en den käraste syster, besvor mig att icke öfvergifva sig, lättvande att på sina knän bedja sin Onkel om tillåtelse för mig, att ännu, helst ett år få qvarblifva hos henne, samt ilade efter detta hennes unga känsliga hjertas så naturliga utbrott, att hos sin mor, genom böner och smeckningar, om möjligt utverka mitt förlängda qvarstadnande i hennes föräldrars hus. Hon hade knapt efter sig tillslutat dörren, förrän jeg plötsligt såg densamma åter upplåtas, samt Sommer, med en bok i handen, blek och förvirrad inträda. Ännu alldrig hade hans fot beträdt detta rum. Min häpnad att just i denna minut finna honom begagna ett dylikt tilltag, blef verkeligen stor. Jag hann likvist knappt tillsända honom en förgråten frågande blick, ty efter att med snabbhet halva öfverlemnmat mig boken, bastade han åter bort, genom den halföppnade dörren. En liten papperslapp var det första som vid bokens öppnande föll mig i ögonen; med

hämmad andedrägt och klappande hjerta läste jag
 derå följande, som det syntes i hast tecknade ord:
 "Mathilda! vill och vågar ni väl i afton, på ett
 enda ögnablick besöka den lilla grottan invid klip-
 stranden, där den forne, tillgiltne Läraren, endast
 med några få ord vill uppehålla Er." Handen hvil-
 ken qvarhöll billetten, darrade häftigt; ännu en
 gång omläste jag dessa rader, tvekande att våga
 elterkomma den deruti ytteade önskan. Huru kär
 hvarje Sommers önskan för mig blifvit, sade mig
 nog samt mitt hjerta, hvilket, om det kunnat, ja-
 gadt af viljan, genast iflat att uppfylla hans åstun-
 dan; likvisist afhöll mig nu fruktan att möjligen af
 min far, eller den öfriga omgîlningen kunna öf-
 verraskas, ifrån detta vägsamma steg. Knappt hade
 jag hunnit gömma billetten, förän Amalia med tår-
 fulla ögon åter inträdde; hennes bemödanden att
 hos min Far, i afseende å sine önskningar vinna
 något, hade fullkomligt misslyckats; han tycktes
 fast besluten att följande dag jemte mig afresa.
 Den kort deretter inträffade soupéen förgick under
 otrefnad. Ingen enda af sällskapet syntes stämd till
 munterhet; min far med sitt ständigt otåliga hu-
 meur, var ingalunda bland dem, som lifvade, eller
 förlängde en conversation; min Uncle, som till en
 dylik dock gjorde ett och annat fruktlöst utkast, åt
 dessemellan med sin vanliga goda appetite, samt
 kostade då och då undan sina tjocka buskiga ögon-
 bryn, en förstulen blick på sin bror, hvilken med
 gaffeln på talriksbrädden almätt knäpte takt till en
 af sina favoritmarscher. — Min Tante, på hvars
 hjerta den afgrundade Amalias tårar fallit, tunga
 som qvaderstenar, förblef sluten, ombjöd för artig-

hets skuld någongång sin sväger af en eller annan rätt, hvilken syntes henne serdeles lyckad, samt formade deremellan oupphörligt den fina damast-servietten i sina välkända regelmüssiga veck. Sommer strök ovanligt ofta svetten ifrån den höga pannan, undan det sköna mörklockiga håret, samt stirrade för öfright blott ned i den sirliga talriken. Gossarne sutto af lutter akning för den ovänlige gästen, raka som tända ljus, samt Amalia och jag tänkte i närvarande omständigheter sannerligen minst på mat eller dryck. — Efter denna ängsliga timme sades änteligen: god natt, och man åtskildes. Af den flygtiga blick Sommer härunder sände mig, fann jag tydligt hans hopp, att nu se sin önskan uppfyllt, men, huru verkställa något dylikt? Jag riktade just mina långsamma steg åt mitt rum, då oförmodadt den sorgsna Amalia proponerade mig att ännu för sista gången tillsammans med henne besöka våra samfällda favoritplatser. En liflig aning att möjlichen härunder sammanträffa med Sommer, for som en blixt genom min själ, och, i ögnablicket derpå, vandrade under tystnad, den hulda Amalia och jag, hand i hand fram åt de rika trädgårdsalléerna. Efter att i en herrlig aftonsvalka hafta promenerat vid pass en timme, föreslog Amalia en liten hvila uppå en skön klippbrant, hvilken platts isynnerhet var bleiven henne kär. Man kunde neppeligen njuta en skönare anblick än den, det lugna, vida havet, omgivet af berg och skog, härisfrån erbjöd. Här nedsatte vi oss med tärfulla blickar, riktade långt ut ölver de i fjerran försvinnande havsböljorne. — Huru häftigt klappade icke mitt hjerta; högst fyra å sem stenkast skiljde mig

härifrån den lilla grotta, der jag vissle mig otåligt
 väntad af Sommer, och med ett plötsligt utrop af:
 "välta mig här bästa Amalia, blott på ett ögnablick
 vill jag besöka grottan;" bortilade jag redan
 med bevingade steg. Med hvilken underbar känsla
 inträdde jag icke i den tysta hyddan, der den
 förröd så lugna Sommer, nu med förstörd blick
 genast mötte mig. "O! min fröken, dyraste Ma-
 thilda, uttalade han med staplande röst, tiden är
 dyr, blott ett enda ögnablick har jag lofvat uppe-
 hålla er, och hinner såleds icke med ord uttala
 den tacksamhet mitt hjerta känner för er ontsäg-
 liga godhet att för misstankar här hafva velat blott-
 ställa er person; jag vill derlöre genast skrida till
 afhandlandet af det ämne, som, sedan några få
 timmar, så smärtsamt sysselsatt alla mina tankar.
 Ni skall lemlna oss Mathilda; så har er vän, den
 goda Amalia sagt mig, ni skall plötsligt och all-
 deles oförberedt lemlna de personer, hvilka blott i
 er närvaro finna glädjen, hvilka er huldhet, er
 vänlighet omstrålal med ontsäggig fröjd; o! dyra
 varelse, i hvars närlhet jag i bratal varit lycklig
 nog att få andas, i hvars unga själ jag af en högre
 försyn blef utsedd att fortplanta himmelens ren-
 het, ni skall då ölvergilva honom, honom i hvars
 bröst ni himmelska engel, tändt, icke den hastigt
 uppblössande passionens, nej, den lugna evigt lef-
 vande, evigt fortfarande kärlekens osläckeliga eld;
 o! ni vet, ännu icke har det obetydligaste ord för-
 rådt er mina känslor, ty, att i ert unga bröst störa
 den välgörande friden, dertill har jag härtills ej
 haft hjerta; men nu, nu då ni så hårdt, så oför-
 tänkt ryckes ifrån dens bröst, hvilken tillika med

dagen, hvars ljus han röner med lifvet, hvars vällust han njuter, vant sig att hugnas af edra blickar, af er hulda omgifning, nu frågar han er, icke ölvertalande, men öppet och utur sitt hjertas djup: kan ni älska med den varma eviga kärlekens eld, såsom han gör det, älska den lattige, obetydlige Sommer, hvars högsta mål skall bli vœ, egandet af eder ömt tillbedda Mathilda; för hvars framtida sällhet han i hvarje ögnablick vill vaka, åt hvilken han i svett och möda vill egha sina dagar, sitt lif; Ni kunnen mig, nu svara, ol svara, dyra, evigt älskade Mathilda." — Mitt svar. — Ol — jag sjönk mällös i hans vidt utbredda armar. — "Huru lycklig gör du ej din Carl," hviskade han, och tryckte mig än fastare intill sig. — "Ol! lofvar du att aldrig bryta den ed, detta oskyldiga samtag mig svurit? Lälvär du att evigt, när och fjerran älska mig lika ömt, lika beständigt? Lälvär du att intet förhållande, ingen lustelse, intet jordiskt tvång, skall avvända din kärlek, ditt hjerta ifrån mig? säg lofvar du att evigheten, den oföränderliga, skall möta din själ, mot mig lika trogen, lika kärleksvarm som detta saliga *nu*? — O Gud! huru underbart upplöste sig uti en enda tydlig känsla, alla de otaliga, hvilka hitintills oförstådda vexlat om i mitt bröst; himmel och jord, allt försyan för min blick, och nästan utan all känsla tillät jag den af mig — jag kände det nu — omtsägligt älskade, att med ömma kyssar ifrån mina läppar borthemta löftet om evig tro. — Sagta upplöste sig hans, mig fast omslutande armar: "gå, du måste nu gå," — framstammade han änteligen med salig blick, och — i minuten derpå mätte mina vacklande steg den slipp-

riga gångstigen emellan grottan och klippan, der den vänskapstulla englagoda Amalia ännu satt väntande på spetsen af dess höga brant. — Då jag tidigare än vanligt följande morgen uppvaknade, stod ett bud, afsändt ifrån min far, framför min säng, genom hvilket han lät tillsöga mig, att genast infinna mig hos honom. "Jag har låtit kalla dig," yttrade han, då jag inträdde, "för att låta dig veta, det jag, i anseende till din tilltänkta alresa, funnit för godt ändra mina planer. Du må ännu här qvarstadna ett år, under hvilken tid jag hoppas du skall allägga den dig illa klädande barnslighet, som du under min vistelse här, i alltför hög grad yttrat; ett helt år till de femton, skall väl bringa alla däraktiga och narraktiga infall till tystnad; se så, — du får gå." — Kan jag beskrifva min glädje öfver detta oväntade återkallande af min dom? Nej, den var så omättlig att verkeligen inga ord kunna tolka dess höjd. Jag hastade nu i fullt språng att hos min älskade Amalia förkunna min lycka; äfven hennes fröjd härvid var högre än jag kunnat föreställa mig, hand i hand flögo vi att än vidare hos min Tante omförmåla, det så lyckligt förändrade beslutet; öfverallt spordes glädje; det var isynnerhet Amalia och mig omöjligt att dölja dess innerlighet; jag fruktade endast att under de få timmar min far ännu belägn sig inom huset, genom mina obetänksamma glädjesprång förjaga hans möjligen iråkaде bättre humeur, men fann dock honom till min lycka, vid sin ännu om förmiddagen inträffade affärd, vid ett temmeligen trelligt lynne. — O! detta följande år, hvilken sällhet, hvilken ontsäglig sällhet medbragte icko det för mig; endast den, som

af ett dagligt umgänge med sitt hjertas älskade, rönt den rena kärlekens ljushet, kan göra sig begrepp om, huru lycklig jag nu var. — Ingen anade våra hjertans tysta förbund, ty ett hjertligt umgänge med husets gemensamma gunstling, den allmänt älskade Sommer, hade ifrån första stunden al mitt inträde hos min Uncle, ägt rum. Ingen misstänkte således att i de ungas bröst en ömmare känsla än den stilla vänskapens, funnit tillträde. Men ack! ett år, — huru snabbt bortilar det icke under vänskapens och kärlekens drömmar; — ju närmare tiden led till mitt bestämda afslägsnande ifrån detta sällhetens hemvist, desto oroligare slog mitt hjerta. Min älskade själssyster, den vänskapsfria Amalia, den enda för hvilken jag dock på sederne tider ej hade hjerta att dölja min hemlighet, blef äfven på samma år formeligen förlofvad med en sin cousin, hvilken omständighet föranledt cousinens oftare vistande i huset. Detta partie var alldelens enligt hennes eget val, och skulle äfven, efter allt utseende bereda hennes framtida lycka. Men, jag återgår till mig sjelf och min smärta, att genom min fars ankomst se hela min fröjd kultstörtad; att mitt öde denna gång var oföränderligt uttaladt, behöfde jag ej betvilla, huru ljuva voro derföre icke de ostörda ögonblick lyckan, att få vara tillsammans med min trofasta Amalia, under de tvänne flygtiga dagar min far uppehöll sig hos oss unnade mig. O! huru outplånliga stå de icke ännu alla med friska drag tecknade i min själ. Mitt lifligaste hopp blef nu ett snart återscende af honom, hvilken jag visste äfven innan kort skulle lempa min Uncle's hus, för att, med för framtiden

Ijusare utsigter beträda en ny bana. Men huru hastigt försvann ej uti ett enda ögonblick min fröjd, då min far under middagsmältiden, den sista dagen af sitt vistande hos min Onkel, i anledning af Amalias omordnade partie, oförmodadt yttrade: "Ja, det var dugligt, det var raskt, det säger äfven jag, ingen annan än en krigsman, må någonsin värlva om min dotter, ty vid Gud! ingen ann än en sådan skall dock erhålla hennes hand; stympare, eländige stympare äro alla örlige, vare sig pennfaktare, bokvurmer eller landkrabbor," och härpå tönde han i ett drag sitt fyllda glas. "Hm, hm, puttrade min Onkel småsnäsigt, ära vare i alla tider vårt ständ, men icke få vi dock så helt och hållit skamfila våra civila medbröder, ibland dem gilvas ju . . ." "krukor, eländige krukor," skrek nu min far uppbragt, "vid alla dj—r," och härvid knöt han handen i bordet, så tallriken framför honom dansade, "hvad som är sagt är sagt, en militaire och ingen annan skall, så sannt Gud mig hjelpe till kropp, lif och själ, få äran bliiva min måg!" En likblekhet hade vid dessa hans ord plötsligt, likt en störtsky, öfverdragit min Carls vänliga anlete, han klagade nu öfver en häftigt påkommen näsblod, samt lemnade i ögonblicket rummet. Min ångest var gränslös, och likväl nödgades jag härunder med lugn blick afbida mältidstimmens slut. De timmar som härpå följde voro de mest pinsamma jag i min lefnad sett försvinna, ty min far önskade nu att jag, tillsammans med Amalia, skulle låta honom höra några stycken, dem han i en framliggande notbok funnit och

igenkänt. Jag spelade och sjöng nu, så att till slut hela rummet för mina förvirrade blickar omdanade, men ändteligen steg min far upp, och jag blef således lyckligt befriad ifrån min olidligt plågsamma sysselsättning. — En ljus tåreflod lindrade vid uppkomsten till mitt rum, mina brusande, så länge i bojor slutne känslor; alldrig, alldrig skall jag glömma den salighet jag erfor derutinnan, att med tårar, så varmt utgjutne för den älskade, kunna lätta mitt hjerta. Oemotständligt drels jag nu, att än ett enda ögnablick, det sista, kanske för eviga tider, besöka den sköna, täta, af mig så välkända parken, i hvars rika doftande skugga jag upplevaf så många lyckliga timmar, — men, huru beskrifva mitt hjertas glädje, att efter några stegs tillryggaläggande, varseblifva Sommer, hvilken, med smärtan målad i sina sköna drag, satt blek och dyster, kinden intad mot den häftigt darrande handen. — Med ilande steg flög jag att här för sista gången slutsas i hans för mig vidt utbredda armar; våra läppar förmådde icke öppna sig till uttalande af ord, — stumma, fullkomligt stumma, lågo vi några ögnablick tätt slutne till hvarandras bröst; o Gud! hade jag i denna saliga minnt fått utandas mitt hjertas sista suck, huru öfverlycklig hade icke min själ för evigt flygfat bort, till ett bättre, Ijnsare hem; men nej, jag var bestämd att erfara pröfningar, ännu hårdare än dem, hvilka genom förlusten af en öm mor, genom evig försakelse af en faders kärlek, redan träffat mitt unga sinne. — Men, jag vill dock ej söka beskrifva den smärta som ovillkorligen bemägtigade sig mig, i den moment jag skulle slitas

ifrån den af mig så varmt älskade kretsen, i hvars omgivning jag, enuru egenteligen främling, öfverhopats med den ömmaste föräldra- och syskon-kärlek; under fullkomlig vanmakt upplyftades jag, efter det smärtsammaste afsked ifrån alla dessa, i vagnen invid min far, der jag ostörd i ett hörn fick bortgråta min afton.

Huru annorlunda än hos min Onkel tillgick icke nu uti min fars hus; kammartjenare, kuskar och betjenter svärmade om hvarann, och tycktes genom sin extra putsning och makalösa, minutliga deciplin, antyda något Hollikt. Äfven för min räkning anskaflades tvänne kammarjungfrur, de enda i hela huset, hvilka undantagandes mig, samt en gammal ondsint madame, den der hade uppsigten öfver linkläderne, utgjorde qvinliga väsen, ty kokning, städning, servering, uppassning, allt bestyrdes endast genom karlar. — Äfven hyad elegance i meublering etc., vidkom, var luxen vida ögonskenligare, än då min mor ännu lefde; alla de då ganska propra husgeräds-effecterne voro nu utbyttie mot nya, ypperliga och dyrbara, äfvensom dylika ännu dageligen anskaflades i allt större mängd. Min far tycktes verkelig aldrig bliifva mätt på slikt öfverflöd.

Mina dagar förgingo under temmelig enformighet; förmiddagarne tillbragtes vanligtvis under fullkomlig ensamhet, intill kl. 3, då jag i min merendels alltid tyste och slutne faders sällskap, fick intaga min middag. Aftnarne ifrån 6 till 10, användes att emottaga eller göra besök, hvilka sistnämnde dock sällan inträffade; af orsak att min far högst ogärna lemnade sitt hus, men väl dageligen der-

städés inbjöd personer af förnämsla qualité. — Att denna beständiga hemmavaro alldelers öfverensstämdé med min nuvarande böjelse, blef tydligt; jag omlefde nu under sorgsen ensamhet många lyckliga stunder, dem jag under vistelsen hos min Onkel, med outsäglig tillfredsställelse njutit. Minnet af dessa tider var den dyrbaraste af alla mina besittningar, det enda som vakande och drömmande utgjorde min glädje; även ett och annat ifrån Amalia stundom ankommet bref, kom härunder att lifligt lugna mitt sinne, jag kände vid hvarje sådants ankomst den obeskrifligaste fröjd, emedan jag, för det första oändeligen ömt älskade denna ljufva systerliga vän, och för det andra, emedan ett dylikt på så mångfalldigt sätt lät mig pâminnas den lyckligaste, och sällaste tid i hela min lefnad.

Ett år hade sålunda förgått, — jag hade härunder, i anseende till svårigheten att icke upptäckas, blott en enda gång, genom min hulda Amalia, njutit sällheten af ett långt brefs ankomst ifrån Sommer, deri han, i de mest levande och sjäfulla ord, för mig upprepade sina känslor och tankar, förvissade mig om den rena kärlek, hvilken i hans bröst, först med döden kunde upphöra; påminde mig om tusende lyckliga tillsammans tillbragte stunder; besvor mig, att bevara min honom en gång lemnda tro, samt underrättade mig sluteligen derom, att han, i anledning af min fars nog hårdt yttrade beslut, — att endast åt en militair lempa sitt barn, — redan sedan ett halft år — ingått i militairtjenst, på hvilken bana han nu medelst ådagaläggande af drift och ihärdighet hoppades erbälla sina förmäns välvilja, och sluteligen blilya i tillfälle vinna sitt

hjertas högsta mål, — min hand. — Gud! hur upprörde mig icke detta uppoftrande af egna kärrare åsigter; han hade nemlig aldrig ägt tycke för Militairifvet, detta hade jag tusende gånger hört honom yttra; det var således helt och hället af kärlek till mig, som han öfvergilvit den civila bana, i och för hvilkens skickliga beträdande, han i åratal använt så mycken själsansträngning. Med den innerligaste känsla af ömhett erfor jag allt detta, mitt hjerta slöt sig till den älskade, om möjligt i ännu högre grad än tillförene; det livvande hoppet, att en gång, välsignad af min far, med Sommer kunna knyta ett ouplösligt band, fick nu ett bestämt insteg i mitt bröst; lifvet, — det på senare tider för min blick så dystra, så hemiska, antog nu en ljus, himmelsklar färg; med ett ord, jag började åter lefva afvundsvärda dagar. — Under dylika sällhetsdrömmar hade jag ästetiken fyllt mina sjutton år; — nu inkallade mig en dag min far till sig, gaf mig med en vink tecken, att närmma mig den plats, der han på soffan halflåg, samt bad mig sluteligen att, sittande på en stol, åshöra hans meddelanden.

"Du har nu" — började han med likgiltig ton, "uppnått den ålder, då en flicka vanligtvis börjar tänka på ändamålet med sin existence; om äfven hos dig denna naturliga känsla yppats, känner jag ej. — Jag vill derlöre nu i korthet meddela dig en sak, deri jag hoppas du med tillförsigt till mitt faderliga välförstånd, utan motsägelse skall finna dig; — Öfverste T., en behållen duglig karl, har för icke längesedan hos mig anhållit om din hand; han hade väl det föjliga infall, att äfven af din

egen mun önska höra ditt vänliga samtycke, hvilken omväg jag likvisst fann alldeles onödig, hvarföre jag, å dina vägnar redan lemnat honom det oåterkalleliga *Ja*, som jag nu önskar och beträller, att du ännu i denna alton sjelf för honom skall uttala. Han är" — tillade min far, elter en paus, "hvad du väl sjelf vet, icke mera ung, men hans reelité så mycket pålitligare; och skall säkert hans frikostighet, förenad med ett godt bemötande, ersätta dig de 50 år han som man, äger mer än du. — Nu nog — du känner min vilje."

"Min far! min far!" framstammade jag i gränslös ångest, "för Guds skuld, atkunna icke så grymt min dom; hör mina böner, se till min förtvillan, jag kan, — nej, jag kan omöjligt hörsamma denna alltför hårda begärän; mitt hjerta är sedan länge ej mera fritt; jag kan såleds icke medgivva Öfverste T. det samtycke ni, utan att lyssna till detta hjertas röst, så grymt, så omenskligt lemnat honom. Återtag, o! jag ber er min egen, min gode far, jag bönfäller, för Guds skuld, återtag"

— "Hvad, — du vågar, du ussla," dundrade min far med gräselig röst, och ögonen rullade vildt i sina gropar, "du vågar verkeligen med ett enda ord motsätta dig min önskan, du eländiga afföda, hvilken ifrån din födelsen timme varit mig en hellvetets pina, och *du*, du skulle verkeligen våga att annorlunda än med djup hörsamhet för min befallning emottaga din, at mig utsedde fästman? — ditt hjerta . . . — O! du häderska af all barnslig lydnad; så vare då du af mig, din egen far, förbannad i tid och evighet; måtte under samvetsagg, och ofrid, du irra kring, en varnagel för alla dem,

hvilka under trots, och sjelfmyndighet, glömma sina skyldigheter mot föräldrar. — Nå väl, är du nu nöjd?

Jag hade under en häftigt gripande yrsel, vanmägtig nedfallit på mina knän; mitt hjerta stod orörligt. Kallsyretten lopp liksom i vågor öfver panna och hals; jag förblef under flere minuter fullkomligt oveten om hvad som föregått. — Min närvaro i min fars rum, samt åsynen af hans gråbleka, gräseligt förvridna ansigtsmuskler, påminde mig sluteligen om den grusveliga sanningen; jag släpade mig nu, under den ortsägligaste ångest fram till hans knän; omfattande dem med ursinnig kraft, framprässade jag med brinnande läppar och den högsta ansträngning: "min far, jag vill, o jag vill efterkomma . . ." — "Ha! du vill nu, din ussling, du vill nu, efterkomma min önskan, icke derföre att din barnliga pligt, eller tillgivvenhet uppfordrat dig dertill, men emedan du fruktar förbannelsen af mina läppar; vanartiga vanvetting, hon drabbe derföre din hela varelse, ända till det ögnablick du med glädjetydande blick, inför T. aflagt ditt tacksamma antagande af hans anbud. — Nu gå, jag fördrager derförut icke din anblick."

Himmel! hvilka helsvetiska qual utstod icke mittarma hjerta, timmarne efter dessa fasansfulla ögnablick; jag tänkte på intet annat, än att snart se den för visiter utsatte timmen — infalla, hvilken änteligen skulle lösa den tungt tryckande förbannelsen från min lidande varelse; jag tänkte icke en minut på Sommer; min far, min ömensklige far, var den enda, hvilken, i förskräckelig skepnad

oafvikligen framstod för min själ. — Änteligen utpekade den sekellångsamt skridande visarn på 6; och kort derefter stadmånde Ölverste T:s vagn framför vår port. — Ett himmelens budskap hade aldrig kunnat vara mig kärrkomnare; med blossande kinder och flygande gång hastade jag genom den långa rad af praktrum, hvilka skiljde mig från formaket, der Ölversten redan jemte min far stod inbegripen i något samtal. Jag inträdde nu, och gick med ilande steg fram till den utsedde fästmannen: "med tacksamhet för Herr Ölverstens hedrande anbud har jag nu, enligt Herr Ölverstens egen önskan, äran uttala mitt hjertliga antagande af"..... mera förmådde jag ej, mina läppar vredo sig convulsiviskt, det svindlade för min blick, och den vördnadsvärde Ölversten, hvilken i den öuttalade meningen troligen endast såg den jungfruliga timiditén, slöt mig under utrop: "O! du täcka, söta, englatiska flicka," just i rättan tid i sina darrande vidt öppnade armar.

Förlofningen försiggick helt och hållt utan vittnen; om trenne månader skulle jag vid Ölversten smidas med ägtenskapliga band. — Mina känslor vid allt detta kunna lättare tänkas, än beskrivas; min fars aldrig förr visade vänlighet var dock den ljustråle, hvilken uppehöll mitt ofta svigtnande mod. — Huru belåten skulle icke en fri qvinna, med ett par dussin år mer på nacken, i mitt ställe kunnat vara, ty Ölverste T. var en den mest agtningsvärda och rättskaffens man, man kunde tänka. Ölverseende ömsinhet, och tålmodighet, voro egenskaper, hvilka hos den hedervärde gubben stundeligen framlyste; äfven den vid dylika

åldrar så vanliga snikenhet på jordiska fördelar, afskydde han som synden, icke allenast hans närmsta, men äfven fremmände personer, hvilka hos honom anklagade sin nöd, gingo aldrig ohulpne ifrån den menniskoälskande mannen.

Endast en månad återstod nu för min frihet. Min far ämnade just börja föranstalta om lysning och brudutstyrsel, till hvilket sednare den frikostige brudgummen bestämdt velat göra ett verksamt bidrag, då en dödande slagfluss, oförmodadt nedlade den gamle Ölversten på sjuksängen, der efter tvänne dygns lugnt kämpande, han för evigt insomnade.

Mitt unga sinne saknade i den bortgångne, den aktade vännen, men gladdes ovillkorligen åt sin nu återvundna frihet. Jag tyckte mig genom frivilligt försakande af all jordisk fröjd, halva gjort min far det största offer han någonsin kunde fordra, och ansåg mig således härester fullkomligt fri ifrån hvarje tvång å hans sida. Nu först hade jag åter mod att genom ett ömt bref till min älskade Carl delgilva honom mina utståndna qval, upplisvande med glad förtröstan honom så väl som mig sjelf, till nytt hopp, om slutelig framgång. — Men, hvem tyder min förskräckelse, då min far ett halft år derefter, dels med böner, dels med hot, åter påyrkar en förbindelse med en person, hvars löjligitet allena bordt afskräcka hvarje förmüstig far ifrån, till och med den aflagsnaste tanke om förening med sitt barn; Friherre Y*, en man öfver femtio år, ful och halt, med ett högmod, och en besparingsanda utan like, men hvars enorma förmögenhet i min fars ögon mögtigt överskylde hvarje

själens, eller kroppens bristfällighet, hade funnit för godt hugna mig med sin nådiga blick, och utseddtes nu af min far, till min ägta man. — "Hvad jag förbehåller," tillade min far, sedan han i vidlyftiga ord föreställt mig fördelarne af detta partie; "inga allecter, inga tragedier, du vet att jag äger makt, och kan med stränghet förfara, der goda ord ej hjälpa; vill du godyilligt loga dig i min önskan? eller" — Hu! hans blickar förvildades åter, min inbillning försatte mig med fasa till den tid, då, för hans raseri, ingen gräns tycktes halva funnits; med skälvande läppar uttalade jag hörsamhet, — och, uppå min adertonde födelsedag firades med pomp och ståt, min förering med den rike Baron Y*, den vämjligaste varelse jag någonsin sett.

Detta allt hade så hastigt försiggått, att jag knapt redigt kunnat betänka mitt öde; icke en enda rad ifrån min hand, hade för min Carl delgivit detsamma, han var och blev fullkomligt oveten om förändringen af våra lefnads-utsigter.

Det hus min far på hyra innehäft, var nu af Baron Y* för oss gemensamt inköpt, allt var sig derinom likt, endast den fria Mathilda gick der nu, bunden och dyster, förenad med en person, hvars alla äsigter voro ifrån hennes så vidt åtskiljde, som hennes arma hjerta var skiljt ifrån hans.

Efter ett långt tilländalupet år, hvarunder mitt enda hopp varit det sluteliga emottagandet af den ljusva älskade varelse jag bar i mitt sköte; satt jag en aftonstund, — min man och far voro utesete på en spel-soirée, — ensam och tankfull, invid den lilla säng der min tvänne veckor gamla

son Ijuft slumrade; mina tankar hvilade nu, som oftast, oafslättigen hos *honom*, hvilken jag troligen aldrig mer skulle se; hvilken för mig gjort så mycket, och hvilken jag emot min vilja lönat så hårdt, så grymt; ymnigt flödade mina tårar vid den illiga föreställningen, huru det kunnat vara, och huru allt nu var; då öppnades oförmodadt och med häftighet dörren till mitt rum, och o min Gud! Carl! min aldrig förglömda Carl! stod skön, och reslig i herrlig officers-uniform framför mina förvånade blickar. — I ett nu låg han för mina fötter. "Ändteligen, ändteligen min dyra, dyra Mathilda," utropade han med all kärlekens styrka, "är jag nu här, ser jag dig då åter; o! skall jag väl nu kunna hoppas att af din far vinna löfte om din hand, skall ej vår trogna kärlek beveka, och medla hos honom för oss; jag är nu sedan ett halft år, Premier-Lientenant, äger mina förmåns aktning, och sanna ynnest, och måste med aldrig hvilande ansträngning, dageligen göra mig förtjent om allt vidare befordran; din stränge far skall ej äga samvete att vägra mig min Ijufvaste lycka," och nu slöt han mig med ursinnig ömhet i sina trolasta, älskande armar. — "Gud! Gud! det är för mycket," framsuckade jag med qväld röst, "du vet då ej".... och nu upplyftade jag med darrande hand floret som betäckte den lille. — "Evige himmel! du är...." stammade han bleknande, och vacklade flera steg tillbaka. — "Jag är, — ja! jag är, jag olyckliga! en annans maka; inför Gud din, endast och evigt din trogna, din samma, dig gränslöst älskande Mathilda, hvilken vid minnet af dig, i värden af sitt hulda barn, äger sin enda glädje; — men, för verl-

den, maka åt en femtio-årig, högmodig, girig, plågsam man, den der med stundelig otålighet vet förbittra mina sorgfulla dagar; men, o Gud! huru har då aldeles kunnat undgå dig underrättelsen om' — "Du är då för mig förlorad," framsuckade han nu, liksom uppvaknad ifrån en tung svår dröm, "jag äger dig ej mer! o! Mathilda, är du verkeligen en annans? icke min, icke min, mer? — Är det du sjelf som afsagt dig mig, frivilligt, aldeles frivilligt?" — Jag fasade för brottet att som en annans maka, med ömhet slutas till en främmende mans bröst, men nu, nej, detta hemска, detta vanvettiga i hans både röst och ord, — jag ägde mer intet betänkande "O! dyre Carl! min själs älskling;" uttalade jag med fast röst, och tryckte en varm kyss på hans bleka fuktiga panna, "Frivilligt af hela min själ, älskade jag dig, endast dig; så gör jag, jag svär det vid Gud, och detta oskyldiga barn, så gör jag det ännu, och intill min sista suck; endast tvång, det grymmaste tvång har slitit mig ifrån den, hvilken mitt hjerta aldrig kan glömma; tror du mig Carl? eller skall äfven ditt misstroende fördystra mitt unga, högst olyckliga lif?" — Han hade åter sjunkit till mina fötter. "O! då är, och förblie du evigt min," hviskade han med svag röst, "om äfven hela detta långa lif skulle åtskilja oss; då, då, återsinna vi hvarann likväl en gång, deruppe, ett ömt, troget, älskande syskonpar, dem den heligaste kärlek änteligen en gång skall förerna; och nu min bulda, min evigt älskade Mathilda, min dyra syster, nu farväl, ett längt, ett evigt farväl; aldrig beträde min fot detta land, der jag ägt, och beröfvats hvad jag skattat högre än mitt

lif" — Han tryckte på den nysöddes panna en lätt välsignande kyss, slöt än en gång mig, med passionens hela häftighet till sitt högt klappande bröst, samt lemnade mig i detta lif — för evigt.

Huru grymt uppref icke denna omständighet de blödande såren i mitt hjerta; jag älskade, älskade med den mest hänsörande makt, öfver all beskrifning; och båhvade dock i hvarje ögnablick att för mig sjell tillstå denna brottsliga svaghet. — Han hade, den olycklige, enligt med hvad jag af min kammarjungfru sedermera fick veta, på blotta ekterfrågan om icke huset beboddes af Baron N*, genast hastat trapporne uppföre och således, öfvertygad om äfven min dervaro, utan vidare omsvepitlat att upphinna mina rum.

Efter en tidrymd af sem evighetslånga år, erhöll jag händelsevis genom en min ungdomsvän, Prostinnan K., hvilken för några år tillbaka förföljt sin man till *—, underrättelsen om Kapitain Sommers ditflyttning med sin unga fru; — genom förfrågningar fick jag kort derpå af samma hand veta, att han redan i tvenne år varit gift med en ganska älskvärd varelse; — att han var densamme jag ännu med lika oförminskad häftighet älskade, behölde jag genom hvarjehanda inträffande omständigheter icke betvifla; jag gladdde mig endast af allt hjerta, att han ändteligen funnit en varelse, med hvilken han, i en lycklig förening kunde glömma sina vidriga motgångar, och fägnade mig ännu så mycket mer, som jag hörde honom med sin älskade lefva ett sorgfritt, oberoende lif.

Huru värmvälsignade icke jag den stund, som sedermora genom den lilla Mathildas födelse kom att förljufva den dyre fadrens dagar, o! hade jag blott genom en enda kärleksfull kyss på hennes späda kind, fått återgälda den välsignelse han en gång så varmt öfver min lilla Gustaf uttalade.

Redan tredje året af mitt ägtenskap hade min far dödligt insjuknat; han hade ofta under dessa år, vid erfaranget af den aldeles overhörd niskhet, och misstänksamhet min man vis å vis användandet af penninge-medel, visat, genom half-uttalade ord, yttrat sitt missnöje deröfver, ja, till och med någongång på ett fint sätt låtit den mägtige Baronen förstå, huru opassande ett dylikt förfarande i hans omständigheter var. Alla sådana föreställningar voro, och förblefvo likväl fruktlösa. — Vid sin dödssäng kallade nu mig min far till sig, erkände med rörande ord sin emot mig ständigt visade hårdhet, den han, om icke förr, åtminstone nu, sade sig bittert ångra, nedkallade öfver mig, sitt genom honom olyckligt vordne barn, den högste välsignalser, samt alsomnade sluteligen under häftiga plågor, i mina dotterliga armar. — Att efter honom hyckla en saknad, den jag icke kände, vore mer än ussett; jag hade af fullaste hjerta gifvit honom den tillgilt han så lifligt önskat, och ansåg nu som min största lycka att åt glömskan kunna lemina alla dessa försunna osälla år. — Ånnu i fem derefter följande, utstod jag vid min omilda makes sida svåra tryckande dagar. Gud den högste fann likväl, efter ett åttaårigt, olyckligt ägtenskap, måttet fyldt; Baron Y* affsonnade efter några få dagars sjukdom, el-

terlemnande mig samt sin ende son, en snart sagt omälig förmögenhet.

Hade min lycka som hustru varit ingen, var den deremot som mor, afundsvärd; — en engel i mennisko-skepnad sväfvade nu invid min sida, och förljufvade genom sin mildhet, känslighet, samt Ijusa fattningsgälva, i högsta måtto mina dagar. — Med beklämt hjerta emotståg jag väl den tid hvilken i och för hans studier ovilkorligen skulle aflägsna honom ifrån det stilla hemmet, men skattade också så mycket mer de år jag ännu i synlig måtto fick hylla honom vid mitt moderliga bröst.

Min alltid lika älskvärde broder, hade ett år efter mitt gifte, förenat sig med en vacker, men till sin själs-uppfosten temmeligen vårdlösad vrouelse, hvilken för verldens glans och gunst, ofta glömde sina ädlare ålligganden; den hulde fadrens bemödanden att på en mera vinningsrik punkt rigta sina trenne späda älsklingars begrepp, syntes nästan förlänge, isynnerhet hvad hans båda flickor angingo; modrens verldsliga åsigter hade redan hos dem gjort alltför betydliga framsteg. — Den äldsta af dessa, den nuvarande Majorskan Pygmeus, var endast tio år, då fadren genom den oskonsamma döden borttrycktes utur deras krets. — Jag begret med blödande hjerta i honom, den ädlaste, vän, den kärleksfullaste bror, himmelen någonsin mig kunnat förunna.

Äfven den Ijufva Amalia bortkallades af en högre Försyn vid knappa 23 års ålder, förutgången af sitt enda barn, en älskvärd och hopplustig son. — Jag ägde således icke heller länge trösten af hennes ofta hugnande tillvaro: — Hon begråtes ännu

ömt och troget af den sörjande mannen, hvilken under ett, ehuru alltför kort ägtenskap, dock lyckligt nog blef i tillfälle uppfatta hennes hjertas ovanligt älskvärda egenskaper.

Ännu min Mathilda, vill jag meddela dig, hvilken ensamt denna lilla skrift är egnad, mitt under härpå följande tid varmt hysta hopp, och mina önskningar. — Jag ägde nemligen ingen lifligare tanke, än att en gång, i händelse den högste unmade eder hvardera lifstid, förena dig med min dyre Gustaf, och hade jag så helt och hållit införlifvat mig med denna idée, så jag med verkelig svårighet skulle sett det misslyckadt. — Tänk dig således min grämelse att genom Prostinnan K., af hvilken jag tid efter annan erhöll underrättelser om din familje, höra dig, ehuru alltför ung, redan oförmodadt fästmö. — Jag trodde mig nu häri se Guds finger, och upphörde en lång tid med alla förfrågningar rörande dig, eller dina föräldrar, samt företog, för att skingra den bedrötvelse denna oförberedda omständighet förorsakade mig, såsom ock för stadgandet af mig i långliga tider högst vacklande hälsa, i sällskap med min son, en utländsk resa, hvilken varade i närmare tvänne års tid.

Med föga återvundna krafter återvände jag nu till mitt hemland; men — Gud, hvilka underrättelser mötte mig här: — din mor var död, troligen af sorg öfver eder plötsligt förstörda egendom, hvars förlust tvungit henne att för förvärvandet af det behöfliga, öfver förmåga anstränga både hälsa och krafter; din far, den af mig evigt saknade, hade ett halvt år derpå följt henne; och du! irrade ensam, fader- och moderlös, öfvergivnen af kär-

Icken, hvilken i dig, den rika arftagerskan elter dina föräldrar, nu synbart endast hyllat guldet; — du, var nu ett lidande offer för beroendet och nöden. — Himmel! hvilken hjertskärande smärta erfor jag icke härvid; min lifliga önskan blef sedanmera att som din ömma mor, få emottaga dig i mina öppna armar; — du vet huru det lyckats mig; Prostinnan K. var härvid min verksamma medhjelperska. Med otålighet räknade jag dagarne, ja, till och med timmarne, intill din ankomst; o! huru saligt belönad blef jag ej genom den dotterliga kärlek du så huldt egnat din tacksamma vän.

Huru mycket Baron C* dig gjorda anbud förskräckte mig, kan du af mitt åter upplifvade hopp, om en förening emellan dig och min Gustaf, lätt sluta till; ödet skulle likväl här få styra, så blef mitt oåterkalleliga beslut; deraf kommo mina i detta hänseende alsvarliga föreställningar; deraf de moderliga råd du utur mitt bref kunde inhemta. — Mitt hjerta klappade af outsäglig fröjd, vid det beslut du, följande endast ditt eget hjertas röst, så ständaktigt för mig uttalade. — Ännu förestod så väl för dig, som mig sjelf, den pröfning, för hvilken lyckan gynnade mig att på det osormodadt erhållna **krona* utställa oss alla. — Älven Gustaf, min dyre Gustaf, skulle härvid bedragas, det förblef en nödvändighet, på det edra hjertan frivilligt, och utan förbehåll skulle finna hvarau; han trodde dig, enligt mina ord, bestämt förlofvad i S*. — Med en glädje, den jag knapt kunde dölja, upptäckte jag nu den kärlek, hvilken, lik en häftig eld uppblossade i edra hjertan; den slog rötter, allt djupare och djupare, ju mera jag

syntes er blind och oveten af dessa edra känslor; och — o Gud! jag kände mig under allt detta, den lyckligaste mor, under solen. — Men nu, — nu kom det hårdaste af alla prof; du skulle med lägande hjerta, med ömt besvarad kärlek uppooffra dig, för din välgörerska; — mitt hjerta led härunder, ontsägligt, ja, verkeligen ontsägligt; men, att se dig likt ett luttradt rent guld, genomgå frestelsen, att med försakelse af din högsta jordiska lycka, se dig för din pligt afstå din kärlek, — o! det var något jag under salig njutning estersträfvade. Att din själ, oaktadt alla sina lidanden, var stark nog till hvarje uppooffring, derom var jag fast övertygad; o! förlåt mig, förlåt mig allt detta, du, min själs dotter, min oforgätlige Carls dyra älskling, hvilken nu för evigt, för evigt genom min Gustaf blivit min ofrånslitliga, dyrbaraste egendom.

Här sluta sig Friherrinnans anteckningar. — Den främmande handen vill nu endast tillägga några högst få ord, hvaruppå mina unga läsarinnor troligen finnas litet nyfikne; nemligen: huruledes några dagar, efter det den lyckliga Mathilda Y* med sin älskade förenades, den olycklige Härads-hölding R., genom ägtenskapliga band, så vidt han det nu mera förmådde, godtgjorde den arma Caroline D. hennes obeskriffliga lidande. — Hon var likväl icke länge i behof af detta återgifvande af hennes förlorade lugn, ty fjorton dagar efter sin tilltvungne förening med R., afsommade hon lugnt, efter att under smärta hafva gifvit lifvet åt en täck son; äfven han, den lille, öfverlefde endast några

få timmar sin mor; de hvila nu båda i samma inhägnad som huldt skyddar den saliga Rosa.

Baron C*—; men, man förmodar likvisst ännu endast något dylikt — lärer genom ett oförtänkt sammanträffande med Hulda N., hvilken jemto sin mor, och sin, i följd af det lidna skeppsbrottet blesserade far, begagnar brunn, samt bader i S* — åter pâmints om kärlekens lycka. Hon skall vara en oändeligen tåck och själfull varelse, *huld* i ordets egentliga bemärkelse; — tillräcklig anledning nog för den känslige C* — att med sitt varma rättskaffens hjerta ersätta henne dess långvariga saknad och lidande.

Och nu, mina hulda öfverseende läsarinno, är tillika med den själalyckliga Mathilda Y*, ägarinnan till den främmande handen sluteligen i tillfälle att göra er samteliga sin ödmjuka afskedsreverence; att densamma å den sistnämndes vägnar, icke blir ibland de modernaste, deröppå kungen J, i betraktande af hennes tillvaro på landet, draga säker växel; men, blifven J, med denna enkla författare-produkt, lika öfverseende, som J det mästen vara, med hennes naturliga motstrævighet för moderna platheter, kan hon dock skatta sig lycklig; ty, för den naturliga ofattligheten rår ju den stackars menniskan ej. Hon kan blott härvid till sitt sanskyldiga lugnande, tillgripa och på sig använda salig farmors sins tröstegrund: "*O! blif tig altid lik, så går tig altid väl.*" — Detta oaktaadt häfvar hon er dock mina vänliga läsarinno, att till dess hon möjligen härnäst med er kan sammanträffa, och hon, men här uppstår ett fatalt stort Not. Ben., då ännu af eder igenkännes, (hvilket

oss emellan sagt, såsom högst inmodernt alldelers är
afflagt till reparerande af sin nu visade oskicklig-
het, vinlägga sig om ett regelmässigt inöfvande i
den sublimaste och mest graciösa compliment, icke
en sådan som, hvarken den verkliga eller falska
Taglioni, för er utfört, — nej Gud bevars; men
högst, och tillräckligt nog, endast en dylik, med
den en liten enkel landtpastorska möjligen kan
komma ut med, — till dess Gott sey bey uns!

